

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

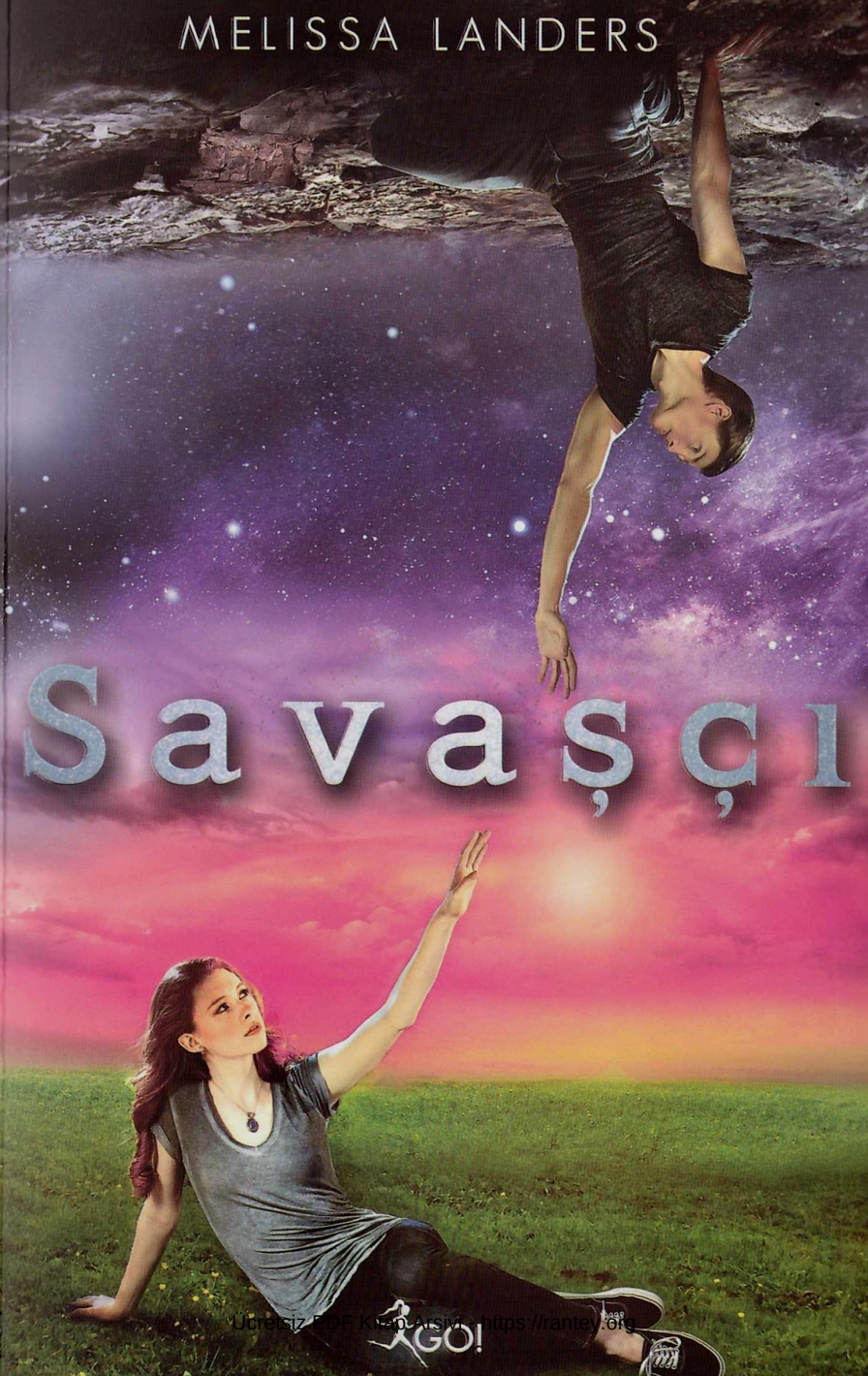
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MELISSA LANDERS

Savaşçı

SAVAŞ KAPIDA. Gezegenlerinin geleceği Cara ile Aelyx'in elinde.

Ölümcül bir darbeyi savuşturup iki dünya arasındaki ittifakı güvence altına alan Cara ile Aelyx nihayet bir tatil yapabilecektir. Tam da hayal ettikleri gibi bir yer olan minik kolonilerinde günlerini sahilde midye toplayarak ve birbirlerinin kollarında uyuyarak geçirirler.

Ama tatil kısa sürer.

Dünya ve Leihir gezegenleri arasındaki anlaşma, her iki gezegeni de ortadan kaldıracak kadim bir gücü uyandırmıştır. Yıldızlararası barışın gizemli koruyucuları olan Ariboller bu ittifakı galaksiye karşı bir tehdit olarak görmektedir. Dünyalıların ve Leihrlilerin ittifakı bozup kendi gezegenlerine dönmeleri için bir ay süreleri vardır, yoksa her iki ırk da Ariboller tarafından ortadan kaldırılacaktır.

Zaman daralırken Cara ile Aelyx kolonicilerden oluşan bir ekiple Dünya'ya gider, burada eski dostlarıyla bir araya gelip Aribollerin kim olduğunu, ne istediklerini ve ittifakı neden bir tehdit olarak gördüklerini çözmeye çalışacaklardır. Gittikçe artan gerilim iki gezegeni de topyekûn bir savaşa doğru sürüklerken Cara ile Aelyx hem kendi gelecekleri hem de dünyalarının kurtuluşu için canla başla savaşmaya hazır olmalıdır.

₺19.00

ISBN: 978-605-188-001-3

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

1. Baskı: GOI Kitap, İstanbul 2016

GOI Kitap

Savaşçı
Melissa Landers

Özgün adı: United

ISBN: 978-605-188-001-3

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695
MATBAA SERTİFİKA NO: 19039

© Melissa Landers 2016

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığı
ile alınmıştır.

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları GOI Kitap'a aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay
Editör: Nurten Hatırnaz
Çeviren: Demet Orhan
Düzeltili: Burcu Balaban
Son okuma: Arzu Alan
Grafik uygulama: Ayşe Çalışkan

Baskı ve cilt: EKOSAN MATBAACILIK
Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No: 1 (Taral Tarım Binası)
Zeytinburnu - İstanbul

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 K: 1 D: 1
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69
Faks: 0212 544 66 70
info@beyazbalina.com.tr

GOI Kitap, Beyaz Balina Yayınları'nın tescilli markasıdır.

Savaşçı

MELISSA LANDERS

Çeviren: Demet Orhan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

BİRİNCİ BÖLÜM

20 Mayıs Cumartesi

Leihir: Keşfedilmemiş Son Topraklar

Selam Dünyalılar!

Evet, gözlerinize inanabilirsiniz; yukarıda kişisel blogumun yeni adını görüyorsunuz. Gelmiş geçmiş ilk birleşik Leihirli-İnsan kolonisine dair tek haber kaynağınız olan SAVAŞÇI'ya hoş geldiniz. Umarım güneş kreminizi yanınıza almışsınızdır çünkü deniz kenarına gidiyoruz, bebeğim! Doğru duydunuz. Koloni, gezegen üzerinde ana karadan en uzak köşede, yemyeşil, tropikal bir ada üzerine kurulu.

Kıskandınız mı?

Geçiş hakkı başvurusunda bulunmak için geç kalmış değilsiniz.

İlk grup yerleşimcilere katılmak üzere, özellikle de tarım veya makine mühendisliği alanında geçmişi olan insanlar arıyoruz. Sizin becerileriniz yepyeni bir toplumun inşa edilmesine yardımcı olabilir; eğer bu da sizi cezbetmiyorsa başka ne eder, bilemiyorum.

Unutmayın; yerleşimciler için aranan gereklilikler arasında en az 130 düzeyinde bir IQ, zindelik ve sağlıklı bir üreme sistemi bulunuyor. Kusura bakmayın, kuralları ben koymuyorum. İnternet üzerinden bir uygulama indirerek fiziki muayene ve akıl sağlığı taraması için bulunduğunuz bölgedeki Dünya Konseyi ofisini ziyaret edebilirsiniz.

Umarım yakında görüşürüz.

Yüzünde şapşal bir gülümseme, teninde ebedi bir güneş yanığı ile dolaşan birini görürseniz, bilin ki o benim. ☺

Cara Sweeney tarafından yayınlandı.

Cara, gemideki odalarında paylaştıkları ranzada hafifçe horlayan Aelyx'i uyandırmamak için dizüstü bilgisayarını yavaşça kapattı. Aelyx kaslı kollarından birini başının altında kıvrırmıştı, serbest bıraktığı bal rengi saç tutamları gözlerini örtüyordu. Cara'nın yokluğunu hissetmiş gibi homurdanıp yastığını göğsüne bastırdı, sonra memnun bir iç çekişle kendi ana dilinde bir şeyler mırıldanarak tekrar uykuya daldı.

Cara gülümsedi.

Dünya'dan ayrıldıklarından bu yana geçen haftalar içerisinde o da Aelyx'in kollarında uyumaya alışmıştı. İkisinden biri sabah uyandığında odada her ne kadar çıt çıkarmadan

dolaşsa da diğeri kaçınılmaz olarak birkaç dakika içinde uyanıyordu. Artık tamamen senkronize bir biçimde hareket ediyorlardı; tıpkı ayaklarının sekiz yüz kilometre altında, gezegenin yörüngesinde dolaşan ay üçlüsü gibi.

Cara parmaklarının ucunda sessizce geminin penceresine doğru ilerleyerek, uzay karanlığının içerisinden yeni evine baktı. Uzaklardaki güneşi örten Leihir gezegeni bir ışık halkası biçiminde, zar zor görünüyordu ama Cara yine de son ziyaretinden kalan görüntülerle gezegeni zihninde canlandırabiliyordu: Binlerce minik adanın ve iki ana karanın serpiştirildiği çivit mavisi bir küre. Bu ana karalardan biri Leihirli nüfusunun tamamına ev sahipliği yapıyordu.

Bu durum değişmek üzereydi elbette.

Sağlık görevlileri, onları Dünya mikroplarından arındırmak için aldıkları karantinaya son verince Cara ve Aelyx uzay mekiğiyle koloniye uçarak birlikte yeni hayatlarına başlayacaklardı. Bu düşünce Cara'nın kalp atışlarını hızlandırıyordu. İlk birkaç hafta, Cara koloni sözleşmesi müzakerelerini tamamlarken, bütün adada ikisi baş başa olacaklardı. Neredeyse bir tatil gibi olacaktı bu. Onlar için güneşin keyfini çıkarma vakti gelmiş de geçiyordu bile.

Hükûmet darbelerini engellemek ve ittifakları kurtarmak zor işti.

“Saat daha çok erken,” diyen Aelyx'in uykulu sesi her seferinde Cara'nın karnında kelebekler uçuşmasına neden oluyordu. İki kolunu da kafasının üzerine kaldırarak gerindiğinde Cara'nın bakışları onun esmer göğüs hatlarına ve göbek deliği

olmayan muhteşem, dümdüz kamına kaydı. Aelyx esneyerek, “Yatağa dön,” diye mırıldandı.

Cara bu isteği ikiletmedi.

Örtülerin arasına girerek yanağımı, Aelyx’in omzunun ve göğsünün buluşarak mükemmel bir girinti oluşturduğu o yere dayadı. Cara için Leihir’de kahve yerine içtikleri *hali*’den daha kuvvetli bir bağımlılık hâline gelen, benzersiz, tatlı-baharatlı bir koku yayan teni sıcacıktı. Aelyx kollarını Cara’ya dolayarak onu kendine doğru çekerken Cara bir avucunu onun kalbinin üzerine koyup kalp atışlarının gücünü ve ritmini ölçtü.

“Kalbin nasıl?” diye sordu, kirpiklerinin arasından ona bakarak.

“Güçlü,” diyen Aelyx elini onun elinin üzerine koyarak sabit kalp atışlarını hissetmesini sağladı. “Sağlıklı.” Dudakları muzip gibi gülümsemeyle kıvrıldı ve yaramaz bir ses tonuyla burnunu onun kulağına değdirerek ekledi: “Hazır ve nazır.”

Aelyx kulak memesini dişleri arasına alırken Cara göz kapaklarının kapanmasına izin verdi. Bu kez onu reddedecek gücü kendinde bulabileceğinden emin değildi. İki hafta önce hir Leihir silahı Aelyx’in kalbini durdurmuştu. Cara’nın onun kalbini tekrar çalıştırmayı başarabilmiş olması bir mucizeydi ve o zamandan beri Cara, ikisi de ilk tecrübelerini yaşamadan önce Aelyx’e iyileşmesi için zaman tanımak konusunda ısrar etmişti.

Bu bekleyiş hiç de kolay olmamıştı. Her ikisi için de...

Ancak Aelyx’in dudakları boynundan aşağı doğru kayarken Cara kendini fazlasıyla hazır hissediyordu. Bütün bedeninde

diken diken olan tüyleri, damarlarında hızla akan sıcak kan dalgasıyla mükemmel bir tezat oluşturunuyordu. Sonra Aelyx, omuz başındaki o sihirli noktayı ısırdı ve Cara'nın kararlılığı yıldırım hızıyla çözüldü.

“Emin misin?” diye fısıldadı Cara. “Seni tekrar öbür dünyaya göndermek istemem.”

Aelyx duraklayarak bakışlarını Cara'nın kilitledi ve sessiz konuşma ile duygularından bir kesit paylaştı. Cara'nın bedenine bir arzu dalgası yayıldı ve o andan sonra bir daha konuşmadılar...

Ta ki birkaç dakika sonra iletişim küreleri titreyene dek.

“*Fasha!*” diye küfretti Aelyx, bir elini saçları arasında gezdirerek. Sırtının üzerine yuvarlandı ve yastığın titremesine sebep olacak kadar şiddetle inledi. “Bunu her seferinde nasıl beceriyorlar?” İşaret parmağıyla ranzanın üst yatağını göstererek, “Yukarıda bir kamera varsa şaşırmam,” dedi.

Cara çağrıya cevap vermeden önce nefesini düzenlemek için bir an bekledi. Çağrının özel frekansı arayanın Yazgı olduğunu söylüyordu; Yazgı, Leih'r'in yönetim birimiydi ve artık Cara da İnsan Baş Temsilcisi olarak Yazgı'nın bir parçasıydı. Meslektaşlarının casusluk falan yaptığı yoktu. Sadece kendisinin ve Aelyx'in şansı berbattı.

“Yakında elimize bir fırsat geçecek,” diyen Cara, Aelyx'e küresini uzattı ve birlikte anahtar sözcüklerini söylerlerken battaniyeyi çekip çıplak tenlerini örttüler.

Baş İhtiyar'ın kambur görüntüsü yatağın üzerinde minyatür formda belirdi. Eğer Alona onları yorganın altında gördüğüne

şaşırdıysa da bunu belli etmedi. Kadın iki parmağını her zamanki Leihir selamlama jesti ile kaldırırken solgun, krom rengi gözlerinde hiçbir duygu emaresi seçilmiyordu. Monoton bir sesle, “Size harika haberlerim var,” dedi.

Kadının ses tonundan harika haberler vereceği hiç anlaşılmıyordu ama bu durum, İhtiyarlar için normaldi. Birkaç jenerasyon önce, uyguladıkları üreme programıyla kendi içlerindeki yaşam enerjisini neredeyse yok etmişlerdi. Bu nedenle de gen havuzlarını çeşitlendirmek için insanlara ihtiyaç duyuyorlardı. Cara selama karşılık verdi ve liderinin sözlerine devam etmesini bekledi.

“Karantinanız sona erdi,” dedi Alona. “Sizi koloniye götürmek üzere bir hava aracı gönderdim, orada sizi Geliştirme Paneli Başkanı karşılayacak.” Cara’ya bakarak bir kaşını kaldırdı. “Devinder’i hatırlıyorsunuzdur, daha önce panele katıldığınızda o da oradaydı.”

Cara gözlerini devirmemek için çabaladı. Evet, adamı gayet iyi hatırlıyordu. Yaşlı adam ip gibi gergin biriydi, neredeyse kopacaktı. “Evet, hanımefendi.”

“Kendisi artık Yazgı’nın onuncu üyesi,” dedi Alona. “Artık ikiniz aynı konumda olduğunuz için aranızda daha sağlam bir iş birliği olmasını umuyorum.”

Tercümesi: *didişmelere son*. “Anlaşıldı,” dedi Cara.

“Harikulade,” diyen Alona’nın dudakları gülümsemeye benzer bir şekil alarak kıvrıldı. Veya hazımsızlığa... Söz konusu İhtiyarlar olunca ayırım yapmak zor oluyordu.

“Peki ya Jaxen ve Aisly?” diye sordu Cara. Bu iki genetiği

değiştirilmiş klon, Yazgı'yı devirme girişiminde bulunmuşlar, birçok kişinin ölümüne sebep olmuşlar ve ittifakı yok etmenin eşiğine gelmişlerdi. Sonra, arkalarında hiçbir iz bırakmadan kaybolmuşlardı; bu da ikilinin, Cara'nın düşündüğünden daha fazla desteğe sahip olduklarını gösteriyordu. Belki de Dünya'dan kaçmalarına yetecek kadar destek bulabilmişlerdi. "Onlardan bir haber var mı?"

Alona, "Onları gördüklerini iddia edenler var ancak şu an için paylaşabileceğim somut bir şey yok," dedikten sonra, "Herhangi bir konuda yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sorarak onları azat etti.

"Hayır, hanımefendi."

"O hâlde, ne zaman isterseniz yola çıkabilirsiniz." İki parmağıyla kısaca selam veren Alona'nın görüntüsü yok oldu.

Cara iç geçirerek doğruldu ve omzunun üzerinden Aelyx'e baktı. "Acele etmemiz lazım," dedi. Öğrenci değişimi programı boyunca öğrendiği şeylerden bir tanesi de *ne zaman isterseniz* sözünün aslında *derhâl* anlamına geldiğiydi. Her ne kadar Yazgı'daki konumu kendisine birçok vatandaştan daha fazla yetki veriyor olsa da doğrudan Alona'dan gelen bir emre karşı gelemezdi. Bunun olumsuz sonuçları olurdu.

Aelyx burun kemerini çimdikleyerek gözlerini sımsıkı kattı. Artık Cara, Aelyx'in niye bu hareketi yaptığını öğrenmişti: Yüzündeki acı dolu ifadeye bakılacak olursa Dünya'nın periyodik cetvelindeki elementleri muhtemelen önce baştan sona, sonra sondan başa doğru sayıyordu.

Aelyx gözlerini yeniden açtığında Cara bakışlarını onun

gümüş rengi gözlerine kilitledi ve sessiz konuşma yoluyla haftalar önce teselliye ihtiyaç duyduğu anlarda Aelyx'in kendisine söylediği şeyleri tekrarlardı. *Yakında yeni evimizde olacağız. Oda arkadaşları yok, ranza yatakları yok, sınıflar yok. Sadece sen, ben ve kilometrelerce uzayan bir kumsal...* Aelyx'in yüzünde yorgun bir gülümseme belirdi. *Artık dereyi görmeden paçaları sıvamıyorum.*

"Haydi," dedi Cara yüksek sesle, Aelyx'i bileğinden çekeerek. "Banyoya kadar yarışalım." Sonra da göz kırparak ekledi: "Kazanan ne isterse alır."

Böylece Aelyx, Cara'mn bedeninden bir manevra ile kurtularak kapıya doğru hamle yaptı ve mini klavyeye vurup koşarak koridora çıktı. Üzerinde şortu dışında hiçbir şey olmaması onu hiç rahatsız etmiyordu. Leihrliler son derece metanetli, ancak bir o kadar da utanmazlardı. Cara, Aelyx'in adımlarına canlılık kazandırdığı için kendinden memnun bir şekilde gülerek temiz bir üniforma çıkardı.

İki fincan *hali* içtikten sonra, ayaklarının dibinde duran spor çantalarıyla geminin terminalinde bekliyorlardı. Uzay mekiği gecikmişti, bu nedenle havalandırmalardan gelen ılık sessizliği doldururken kol kola girip beklediler. Az sonra metal zemin üzerinde yankılanan botların sesi dikkatlerini kapıya yönlendirdi. Aelyx'in en yakın arkadaşı Syrine kendi spor çantasını sürükleyerek kapıda belirdi.

Syrine gülümsedi ama bu gülümseme, haftalardır ağlamaktan kan çanağına dönmüş, şişmiş gözlerine ulaşamadı. Onun acısını içinde hisseden Cara'nın göğsü sancıdı. Syrine

lihan'ını kaybetmişti; David isimli genç asker, Syrine'in koruması olarak hizmet etmiş ve darbe girişimi sırasında Aelyx'i korumaya çalışırken ölmüştü. David'in cenazesini de koloniye gömmek üzere yanlarında getirmişlerdi. Aslında Leihrliler genelde ölülerini yakarlardı ancak Cara bu seferlik bir istisna yapılmasını istemişti.

David'e en azından bunu borçluydu.

"Ana karaya mı uçuyorsun?" diye sordu Cara çünkü başka ne diyeceğini bilemiyordu. Cevabı zaten biliyordu. Syrine bir ruh şifacısıydı ve diğer klonlardan daha hassastı. Yardıma ihtiyacı vardı ve bu yardımı ona kolonide veremezlerdi.

Syrine başıyla hafifçe onayladı ve son zamanlarda edindiği gergin bir alışkanlıkla atkuyruğunu çekiştirdi. "Yakında gelirim yanımıza. David'i gömmek için benim dönmeme bekler misiniz? Onun cenazesinde olmak..." derken sözleri bir hıçkırık ile kesildi.

Aelyx koşarak Syrine'in yanına gitti ve onun güzel, kalp şeklindeki yüzünü elleri arasına aldı. Bir zamanlar böyle bir davranış Cara'yı kışkandırırды ama artık kışkandırmıyordu. Syrine'in bir arkadaşına ihtiyacı vardı ve Aelyx onu en iyi tanıyan kişiydi. İkiisi birbirlerine sessizce mırıldanırken Cara arkasını dönerek onları yalnız bıraktı.

Alt dudağını ısırarak David'den geriye kalanları taşıyan kriyojenik* kutunun bulunduğu kargo bölümüne baktı. David de tıpkı Syrine'in ilk aşkı, Çin'de ölen genç Leihrlı değişim öğrencisi gibi anlamsız bir cinayete kurban gitmişti.

* Ç. N. Fizikte çok düşük sıcaklıklarda yapılan üretim ve işlemler için kullanılan terim.

Çok fazla kayıp vermişti. Bu haksızlıktı.

Ama buna rağmen Cara'nın hâlâ umudu vardı, hem kendisi hem de Syrine için. Geçmiş arkalarında bırakıp geleceğe doğru birlikte, eskisinden daha güçlü bir biçimde ilerleyebileceklerini umut ediyordu. Koloniye katılmaları, daha parlak bir geleceğe doğru atılan ilk adımdı.

Ve o gelecek, bugün başlıyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

Bazen Aelyx bir kâbustan uyandığında, korku ve hü-
zün bulutu peşini bilinç diyarında da bırakmıyor ve
Aelyx, kendisine bu olumsuz duyguların gerçek ol-
madığını hatırlatmak zorunda kalıyordu. Bunlar zihninin ya-
rattığı bir illüzyondan, aklının kendisine oynadığı bir oyundan
başka bir şey değildi.

Şu anda da aynen böyle hissediyordu.

Syrine o gün ilk defa, David'in ölümü hakkında onunla
açıkça konuşmuştu ve Syrine'den ayrılalı bir saat olmasına
rağmen kızın kederi Aelyx'in yüreğine akmış ve burada bir
gölge gibi asılı kalmıştı. Cara'nın elini sımsıkı tutmasına rağ-
men, gözlerini ondan ayırırsa Cara yok olup gidiverecekmiş
gibi hissediyor, bu hisse engel olamıyordu. Cara'yı bir kere
kaybetmek, Aelyx'i darmadağın etmişti.

Aynı zamanda dert ettiği şeylerin ne kadar önemsiz olduğunu anlamasını sağlamıştı.

İstedikleri gibi yakın olamadıkları için birlikte geçirdikleri zamanın bir anını bile surat asarak geçirmeye değer miydi? Cara hayatta olduğu ve yeni evlerine jet hızıyla uçarlarırken yanındaki koltukta nefes aldığı sürece, birazcık daha beklemek zorunda oldukları için şikâyet etmeye ne hakkı vardı?

Karnındaki ağrı umurunda bile değildi. Hayattaki en şanslı Leihrlı oydu.

Cara'nın elini dudaklarına götürerek, "Bana bak bakayım," dedi. Cara gözlerini pencereden ayırdığında da ona, "Seni seviyorum," dedi.

Cara'nın yüzünde beliren gülümseme buz mavisi gözlerini aydınlatarak çilli yanağındaki gamzesini ortaya çıkardı. Bu, Aelyx'in karnındaki ağrıyı daha da yoğunlaştırdı. Böyle zamanlarda onun güzelliğine katlanmak imkânsız oluyordu.

"Ben seni daha çok seviyorum," diyen Cara, başını pencereye doğru sallayıp heyecanla yerinden sıçrayınca emniyet kemerlerinden bir gıcırta yükseldi. "Neredeyse geldik. İnana-biliyor musun?"

Onun coşkusu Aelyx'in bakışlarını da cama yöneltti ancak dışarıda görülmeye değer pek bir şey yoktu. Sabah güneşi henüz Leihrl'in okyanus sularına tutunan kalın sis tabakasını dağıtamamıştı ve bu nedenle manzara, camın arkasına hap-solmuş, kıvrılarak yükselen duman tabakaları şeklinde görünüyordu. Yine de uzay mekiği inişe geçerek pusun içerisine daldığında göğsüne bir heyecan duygusu yayıldı. Koloniyi

göremiyor olsa da adanın hemen aşağıda olduğunu biliyordu ve dakikalar içerisinde o kumsala ayak basacaktı.

“Ne kadar tuhaf, burası benim gezegenim,” dedi Aelyx, “ama daha önce koloniye gitmiş olan sensin.” Aelyx, Dünya’ya yaptığı seyahatler dışında ana karanın üçüncü bölgesinden öteye hiç geçmemişti. “Her şey tersine.”

Cara manidar bir kahkaha attı ve başını yana eğerek Aelyx’e baktı. “Dünya ile Leihir arasında işler ne zaman normal oldu ki?”

“Doğru söze ne denir?”

“Ama merak etme,” dedi Cara. “Bence hazırlanan yaşam merkezini seveceksin. Panel, hiç kimse yabancılık çekmesin diye her iki kültürü bir arada yaşatmaya çalıştı. Hatta...” derken Cara nefesini tutarak sözlerini yarıda bıraktı ve alnını pencereye dayadı. “O da ne?”

Aelyx onun bakışlarını takip ederek pencereye doğru eğildi. Pus dağılarak su yüzeyinin altında parlayan bir gölgeyi gözler önüne sermişti. Yaratık, uzay mekiğinin iki katı büyüklüğünde olduğu için Cara’nın dikkatini çekmesi normaldi. Aelyx her ne kadar daha önce bu yaratıklardan görmemiş olsa da yuvarlak formunu hemen tanıdı.

“Bu bir *priva*. Derilerindeki yarıklar yoluyla çeşitli mikroorganizmalarla beslenirler. Çok nazik hayvanlardır; manta vatozu ve kambur balina türlerinin bir karışımı gibi düşünebilirsin.”

Cara büyülenmiş gibi iç geçirdi ve uzay mekiği hızla yol alırken hayvan gözden kayboldu.

Çok geçmeden bu deniz memelisinden daha da heyecan verici bir manzara belirdi: Bej adalardan oluşan bir küme ve kümeyi oluşturan adaların en büyüğünde göze çarpan, başkentte kullanılan gri taşlarla yapılmış uzun, çok katlı yapılar biçiminde ortaya çıkan medeniyet göstergeleri. Aelyx cama daha da yaklaşıncaya arada kalan Cara'yı ezdi.

Cara homurdansa da güldüğü sesinden belli oluyordu. "Cam kenarını sana vermeliymişim," dedi.

"Geldik mi?"

"Evet," dedi Cara. Oturduğu yerde doğrulurken yüzü gururla parlıyordu. Bu yaşam merkezi, en azından yerin yüz metre üzerinde bulundukları noktadan, harika görünüyordu.

Binaların etrafından dolanan düzinelerce asfalt kaplı patika birbirine bağlanıyordu. Aelyx daha yakından bakınca, yamaca birkaç küçük arabanın park edilmiş olduğunu gördü. Yaşam merkezinin ortasında bulunan ana yatakhane'yi hemen tespit etti; geniş bir parkın ve yüzme havuzu gibi görünen yapının hemen yanında yer alıyordu. Ancak bu doğru olamazdı. Leihrliler için eğlence faaliyetleri bir öncelik değil, sadece bir görevdi.

"Bu düşündüğüm şey mi?" diye sordu.

"Eğer düşündüğün güneş enerjisiyle ısınan bir havuzsa, evet," diyen Cara, onu dirseğiyle hafifçe dürttü. "Eğlence faaliyetleri için haftada bir tam gün tatil kopardım."

"Etkileyici."

Cara büyük binalara işaret etti. "Şurası yaşam merkezi. Bizim dairemizde bir yatak odası ve bir de küçük salon olacak

ama banyo veya mutfak yok,” diyerek iç geçirdi. “Daha fazla mahremiyetimiz olsun diye mücadele ettim ama panel, ortak tuvaletler ve yemekhane konusunda ısrar etti çünkü böylece herkes birbiriyle etkileşim içerisinde olacak.”

Bu, Aelyx’e mantıklı geliyordu. Kendisi Aegis’te büyürken çok sınırlı bir özel hayatı olmuştu ama bu sayede öğrenciler arasında yakın ilişkiler kurulabilmişti. “Bu iyi bir anlaşma olmuş bence.”

“Sabahın ikisinde çişini yapmak için bütün koridoru boyu boyunca yürümen gerektiğinde hatırlatırım bunu sana.”

Aelyx gülerken minik yaşam merkezini gözleriyle taradı ve kuzeye doğru devam edince, adanın yarısına yayılmış boş ve düz araziye gördü. Toprak, buraya bir bitki örtüsünün ekildiğine işaret edecek şekilde, düzenli sıralarla eşelenmişti.

“Şunlar tarla mı?” diye sordu.

“Hı-hı. Amacımız, kendi kendimize yetebilmek.”

Uzay mekiği sahile konmaya hazırlanırken Aelyx, kuma gömdükleri yumurtalarını korumaya çalışan bir *mahlay* ailesini tespit etti. Küçük yaratıklar hava aracını gergin bakışlarla izliyor ve paletli ayaklarıyla kendilerini yakınlardaki güvenli çalılara sürüklüyorlardı. Bu ona Aegis’teki evcil hayvanı Vero’yu ve özellikle de Vero’nun yemeklerini gömmek için seçtiği ilginç yerleri hatırlattı. Bir keresinde Vero, bir tam porsiyon *lina*’yı Aelyx’in yatağının altına saklamıştı. Koku günlerce odadan çıkmamış, oda arkadaşlarını lobide yatmak zorunda bırakmıştı. Aelyx’in içini bir sızı kapladı. Vero’yu koloniyeye getirebilmek isterdi ama hayvan, bütün öğrencilere aitti.

Uzay mekiği yere inince Aelyx emniyet kemerini ışık hızıyla çözdü ve hızla kapıya yöneldi. Yere zıpladığı zaman botlarının altında yer değiştiren kumları hissedince gülümse-di, sonra hemen yüzünü güneşe çevirdi. Isı yüzünü nazikçe okşayınca keyifle inledi. Bunu özlemişti. Manhattan'da kış, kendisi için özellikle hazırlanmış bir cehennem gibiydi.

Buradaki havanın, Leih gezegeninin birinci bölgesinden daha farklı olduğunu, deniz ve tuz kokusuyla birlikte daha nemli ve ağır olduğunu fark etti. Adadaki ağaçlar hafif eğimliydi ve koca yaprakları, her bir ağaç gövdesinden doğrudan uzanarak besinlerini havadan emiyordu. Bu da, ağaçtan daha çok uzun çalılara benzemelerine sebep oluyordu ama bunun da ayrı bir güzellik kattığını düşünüyordu Aelyx. Değişim programı nedeniyle bu gezegenden uzak kaldığı süre içerisinde, Cara'nın Dünya'sında olup da kendi gezegeninde olmayan renkleri neredeyse unutmuştu. Dünya'daki ağaçların canlı yeşil rengine alışması neredeyse bir yıl sürmüştü ama şimdi o yeşili neredeyse özleyecekti.

Geri dönmek istediğinden değildi elbette.

Arkasında durmuş, onu dikkatle izlemekte olan Cara'ya döndü. Belli ki ne düşündüğü Cara için çok önemliydi.

Yuva sıcaklığını hissediyor musun? diye sordu Cara, başka kimsenin duyamayacağı şekilde.

Aslında, hayır, Aelyx bunu hissetmemişti. Ama Leih gezegeninden bu kadar uzun bir süre ayrı kaldıktan sonra yeniden bu tanıdık gökyüzünün altında olmak güzel bir duyguydu. Bu kadarı yeterliydi. Sessiz konuşma ile yalan söyleyemeyeceği için de *Hissedeceğimden eminim*, diye cevap verdi.

Uzay mekiğinin pilotu aracı aniden havalandırarak onları korkuttu ve göz açıp kapayıncaya kadar gözden kayboldu. İşte o zaman Aelyx, sıcak bir adada yalnız olduklarını hatırladı.

Aklına cazip bir fikir geldi.

“Haydi,” dedi ayakkabılarını tekmeleyerek çıkarırken. “Eminim su görüldüğü kadar sıcaktır.” Her iki çorabını ve tuniğini çıkardı ama Cara öylece durmuş, dudağını ısırıyordu. Muhtemelen giysilerini çıkarmaya korkuyordu. İnsanlar, çıplaklık konusunda son derece bağnazdı. “Daha önce görmediğim bir şey değil ya,” dedi Aelyx. “Ayrıca burada yalnızız.”

“Aslında...” diyen Cara, Aelyx pantolonunu çıkarınca yutkundu. “Yalnız değiliz.”

Aelyx, sahil çizgisinin gerisine, uzaktaki yaşam merkezine baktı. Herhangi bir hayat emaresi görmüyordu; görse de fark etmezdi. “Bütün klonlar çocukluklarından beri birlikte düş alıyorlar. Çıplaklığın kimseyi şaşırtmayacaktır,” dedi ve söylediklerini kanıtlarcasına iç çamaşırlarını çıkardı.

Cara’nın gözleri kocaman açıldı, yüzü kızardı. Gözlerini kırıştıırıp bakışlarını kumlara çevirdi. “Benim... şey... kolo-niyle ilgili bazı işler için Devinder’i bulmam gerekiyor, unuttun mu?”

“Ah.” Aelyx bunu unutmuştu. Cara’nın artık Yazgı’ya dâhil olduğun sürekli aklından çıkıyordu. Cara’nın hükûmete atanması oldukça ani olmuştu ve açıkçası ona tuhaf geliyordu. Bu aynı zamanda Cara’nın her emrine itaat etmesi gerektiği anlamına da geliyordu ama Aelyx bu küçük ayrıntı üzerinde düşünmeyi reddediyordu. “Tamam o zaman,” derken başpar-

mağıyla arkasında hafifçe kıyıya vuran dalgaları işaret etti. “Ben kendimi meşgul edecek bir şeyler bulurum.”

“Bunu telafi edeceğim,” dedi Cara uzaklaşırken. “Söz veriyorum.”

Aelyx yürüyerek suya girerken suyun gerçekten de görüldüğü kadar sıcak olduğunu keşfetti. “Merak etme,” dedi Cara’ya. “Vaktimiz bol.”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Cara alt dudağını ısırıp koparma dürtüsüne direnerek Aelyx'in parlayan bedeninin uskumru balığı kovalayan bir yunus gibi kıvrak hareketlerle dalgaların arasmda kaymasını izledi. Aelyx saniyeler içinde dalgakıranı geçerek adanın, ipeksi kumların yerini irili ufaklı taş yığınlarına bıraktığı kuzey ucunu keşfetmek üzere sahil boyunca ilerlemeye başlamıştı. Belli ki Aegis ona yüzmeyi öğretmişti –hem de gayet iyi öğretmişti– ama Aelyx suda eğlenen bir tatilciden ziyade olimpik bir atlet gibi görünüyordu.

Cara ona katılabilmeyi, ona nasıl eğlenebileceğini göstermeyi ve belki kendisi de biraz eğlenmeyi dilerdi. Okyanus dalgalarının insanı içine çekişini hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve hayatında hiç çıplak yüzmemişti, kasabasındaki bulanık gölde bile.

Şimdi işkolik Aelyx bunu yaparken, kendisi çalışmak zorundaydı. Bu, ne kadar ironikti.

Nihayet arkasını dönerek kum tepeciklerini geçtiğinde, kumsalın güney bölümünde çürümekte olan kadim yıkıntıları gördü ve yavaşlayıp durdu. Gözüne takılan kum rengi blok yığınları Cara'ya, bir Leihir laboratuvarında, eski türbeden çıkarılan kalıntılardan klonlanan Jaxen ve Aisly'yi hatırlatıyor, onunla dalga geçiyordu.

Klonlanmakla kalmamışlar, dedi içinden. Güçlendirilmişler de.

Jaxen ve Aisly, Aribol denilen gelişmiş, gizemli bir uzaylı ırkının DNA'sıyla geliştirilmişlerdi ve bu da onlara başkalarının zihinlerini kontrol edebilme gücü vermişti. Melezler, Cara'nın tek endişe kaynağı değillerdi. Ariboller aylardır Leihir gezegenine mekanik problemler yağıdırıyordu. Uzaylıların ne istediğini kimse bilmiyordu ama kesin olan bir şey vardı: İnsanlar ve Leihrliler ittifak kursa bile rakipleri onlardan çok daha fazla güçlüydü.

Cara düşüncelere dalarken aklına Midtown geldi. Arkadaşları mezuniyet balosu için hazırlanıyorlardı. Son moda saç modellerini ve mükemmel bağcıklı ayakkabıları bulmak için dergileri hatmediyorlardı. O ise bir koloni kuruyor ve olası bir uzaylı istilasından endişe ediyordu.

Hayatında sıkıcı bir an bile olmuyordu.

Pozitif düşünmeye kararlı bir şekilde kum tepeciklerini geçerek kaldırıma çıktı ve Devinder'i bulmak için yola koyuldu. Boş yaşam merkezinin dış kısmına girerek, Leihir dilini konu-

şamayanlar için semboller kazınmış mağaza tabelalarına göz gezdirdi. Bir mağazanın tabelasında kola saplanmış şırınga figürü göze çarpıyordu. Burasının sağlık merkezi olduğu yeterince aşikârdı. Ancak bunun bitişiğindeki binanın ne olduğunu anlamak o kadar kolay değildi. Tabelada, ekranında ne olduğu belirsiz birkaç satır yazı bulunan bir tablet vardı. Aegis'te geçirdiği süre içerisinde Cara hiç böyle bir şey görmemişti, bu nedenle ilk koloniciler gelmeden önce rehber eşliğinde bir tur talep etmeyi aklına not etti. İnsanlar ondan kendilerine yol göstermesini bekleyeceklerdi, Cara'nın onları yönlendirebilmesi gerekiyordu.

Birkaç dakika sonra Devinder'i yaşam merkezinin hemen dışarısmadaki bankta oturup bir elini bankın arkalığına koymuş vaziyette okyanusu izlerken buldu. Adam onu görünce ayağa kalktı ve kendi jenerasyonuna özgü miskin, ağır adımlarla Cara'nın yanına geldi. Kır düşmüş saçları ensesinde toplanmıştı ve krom rengi gözleri ışıltısını kaybetmişti ancak Cara, onu hafife almaması gerektiğini biliyordu. Aslında annesinin yaptığı jöleli meyve salatasına benziyordu bu adam: Dışı yumuşak, içiyse şaşırtıcı bir biçimde sertti.

Devinder iki parmağını Cara'nın boynunun sol tarafına koydu. Cara da buna karşılık verirken teması gereğinden fazla sürdürmemeye ve yanlışlıkla adama karşı romantik bir hamle yapmış olmamaya özen gösterdi. Bu hatayı daha önce yapmıştı.

Tekrar hoş geldiniz, dedi adam. Duyduğuma göre Dünya seyahatiniz olaylı geçmiş.

Hem de nasıl, dedi Cara. Ama öncelikle, sakıncası yoksa sesli konuşabilir miyiz? Sessiz konuşmada çok başarılı değilim. Bu, yalan değildi... Yani tamamen yalan değildi. Zihinsel iletişimin püf noktalarını hâlâ öğrenmeye devam ediyordu ama talebinin gerçek sebebi bu değildi.

Devinder bir an düşündükten sonra alnını kaşıdı. “İp gibi gergin olduğumu, neredeyse kopacağımı mı düşünüyorsunuz? Anlamadım. Bu ne demek?” dedi.

İşte sebebi *buydu*. Cara düşüncelerinin tamamını kontrol edemiyordu ve en utanç verici düşünceleri de araya sızmak için hep en kötü anı buluyordu. Bir cevap vermeye çalışırken Cara’nın yanakları kıpkırmızı oldu.

“Ve az önce önünden geçtiğiniz mağaza,” diye ekledi Devinder, Cara’nın geldiği yönü göstererek, “kültür arşiviydi. Sizdeki kütüphane sistemine benziyor.”

“Tabii ya,” diyen Cara bu fırsata dört elle sarıldı ve arsızca konuyu değiştirdi. “Kolonciler gelmeden beni gezdirmenizi umuyordum.”

“Zevkle,” diyen Devinder en yakındaki bankı gösterdi. “Ama önce konuşacak çok şeyimiz var.”

“Adanın savunma güçlerinden başlayabilir miyiz?” diye sordu Cara, bakışları refleks olarak kumsalın güney ucundaki kalıntılara gitmişti. “Herhangi bir istilaya karşı nasıl korunacağız?”

Devinder’in onu evhamlı bir insan diye aşağılamasını bekliyordu ama adam öyle yapmadı. Tuhaf bir şekilde bu kendisini daha da kötü hissetmesine neden olmuştu. “Koloniye bir başkent muhafız birliği konuşlandırılacak.”

Cara tek kaşını kaldırdı. “O kadar mı? Bir düzine muhafız ne yapabilir ki?”

“Buradaki varlıklarının amacı kolonicileri dış güçlerden korumak değil, düzeni sağlamak ve cezaları uygulamak olacak.”

“Cezalar mı?” Cara, Yazgı’nın kendi adalet yöntemini kolonide de uygulamak niyetinde olduğunu fark etti. Elektrikli kırbaçla uygulanan fiziksel cezalara karşı canla başla mücadele vermişti. “Burada *iphet*’e yer olmadığı konusunda anlaşmaya vardık sanıyordum.”

“Hayır. İdam cezasını askıya almak konusunda anlaşmaya vardık.”

“Ama Dünya’daki devletlerin çoğu vatandaşlarını kırbaçlamıyorlar. Koloniciler bunu kabul etmezler.”

Devinder ellerini yana açarken kafasını salladı. “Bayan Sweeney, insanları buraya klonlarla birlikte yaşamaları ve onlarla üremeleri için davet ettik. Eğer bir insan kolonici suç işlerse, sizce suçlu sınır dışı edilmeyi ve yavrusunu geride bırakmayı birkaç saniyelik bir fiziksel rahatsızlığa tercih mi eder?”

“Ama neden ikisinden biri olmak zorunda? Neden fazladan çalışma cezası gibi alternatif bir disiplin seçeneği düşünmüyoruz?”

“Bir ceza biçimi olarak suçluya ağır iş vermekten mi bahsediyorsunuz?”

Cara başıyla onayladı.

“Ama bu ceza biçimi de özünde fiziksel rahatsızlıktan iba-

ret,” diye belirtti Devinder. “Tıpkı *iphet* gibi. Arada fark göremiyorum.”

Cara karşılık vermek üzere ağzını açtı ama adam doğru bir noktaya temas ederek onu hazırlıksız yakalamıştı. Birkaç saniye sonra ona, “Ama koloniciler ağır işlere kırbaçtan daha iyi tepki verirler. En azından deneyemez miyiz?” diye sordu.

Devinder dudaklarını büzerek Cara’yı inceledi. “Pekâlâ. Sizin yönteminizi denemekte bir sakınca yok, sanıyorum. Gerekli görülürse *iphet*’e dönebiliriz nasılsa.”

“Esnek davrandığınız için teşekkür ederim.”

Devinder’in dudakları yarım bir gülümseme ile kıvrıldı. “Ben uzlaşma sağlamaya hazırım. Mesleklerin tayin edilmesi konusunda siz ödün verdiniz, ben de bu jeste karşılık vermekten mutluluk duyuyorum.”

Cara dilini ısırды. Aslında hiç de ödün vermemişti. Sadece onun oyu yeterli gelmemişti. Sonuç olarak kolonicilere, yapacakları işi seçme haklarının olmadığı bildirilmek gibi şahane bir görev onu bekliyordu. “Heyet burada günlük hayatı kimin denetleyeceğini görüştü mü?”

“Evet,” dedi Devinder. “Alona liderlik rolünü sizin üstlenmenizi önerdi.”

“Benim mi?” diyen Cara’nın eli hızla göğsüne gitti. “Ne gibi bir rol?”

“İnsan koloniciler için bir aracı rolü.”

“Ara buluculuk gibi mi?”

“Özünde, evet,” dedi Devinder. “İnsanlar endişelerini an-

latmak için size gelecekler ve siz de Yazgı toplandığında bu konuları gündeme getireceksiniz.”

“Peki ya klonlar? Onları kim temsil edecek?”

“Bu rolü de *lihan*’ınızın üstlenmesini öneriyoruz.”

Cara neşelendi. Bu, harika bir fikirdi. Aelyx’in kendini yeni evine ait hissetmesi için mükemmel bir yöntemdi. “Bunu onunla konuşacağım. Yaşam merkezine katılmak için kaç klonun başvuruda bulunduğunu biliyor muyuz?” Aelyx’in jenerasyonundaki Leihrlilerin çoğu bir insanla eş olmaktansa türlü işkencelere maruz kalmayı yeğlerdi.

“Her bir göçmenle bir Leihrlili eşleştirecek sayıya henüz ulaşamadık ama eminim bu, zamanla değişecektir.”

“Ah, zaman demişken,” dedi Cara, “eğer sakıncası yoksa birkaç gün izin almak istiyorum.”

Kafası karışan Devinder, bir kaşını indirdi.

“Kendime zaman ayırmak için” diye açıkladı Cara. Geçen sene Aelyx ile birlikte isyan çetelerinden, uzaylı melezlerden ve en kötüsü de her iki gezegendeki lise hayatlarından sağ kurtulmak için mücadele vermişlerdi. “Bir tatile ihtiyacım var. Kısacık bir tatile.”

“Elbette. Yazgı’nın sizden ne kadar çok şey talep ettiğini sık sık unutuyorum.”

Bu konu da açıklığa kavuşturulduktan sonra, aşılama prosedürlerinden türler arası eşleştirme stratejilerine kadar birçok konuyu tartıştılar. Görüşme bittiğinde güneş ufukta alçalmaya başlamıştı. Cara, Devinder’e uzay mekiğine kadar eşlik etti ve

ona iki parmağıyla kısaca veda ettikten sonra iletişim küresini kullanarak Aelyx ile temas kurdu.

“Toplantım bitti,” dedi, görünüşe göre kapalı bir alanda bulunan Aelyx’in minyatür görüntüsüne. “Neredesin?”

“Yaşam merkezinde,” dedi Aelyx. Ellerin arasında bir kâse tutuyordu ve bir yanağı dolu vaziyette konuşuyordu. “Hangi odanın bizim olduğunu bilmiyordum, o yüzden odamızı bulana kadar tek tek bütün klavyelere avucumu okuttum. Bu arada, odamız on altı numara. Haydi, gel. Yemek yaptım.”

Cara yüzünü buruşturdu. Leihr yemeklerinden nefret ettiği sır değildi. “Menüde ne var?” diye sordu.

Aelyx kâsesini küreye doğru eğerek Cara’nın ağzını sulandıran tereyağlı kalem makarna kümesini gözler önüne serdi. “Bak, yemekhanenin kilerinde ne buldum.”

“İthal ürünler!”

“Ve senin şansma, yapabildiğim iki yemekten biri makarna.”

Cara, diğerinin de tost olduğunu hatırlayarak gülümsedi. “Geliyorum.”

Yirmi dakika sonra bir elini leziz karbonhidratlarla dolu göbeğine koymuş keyifle iç geçiriyordu. Minderli koltuğun rahatlığını terk etmek istemediğinden kâsesini bırakacak bir yer aradı ama bulamadı.

Daire, yemek yemek için tasarlanmamıştı. İki küçük odadan oluşuyordu. Eşyaları bir koltuk ve veri masasından ibaret olan bir oturma odası ile çekmeceli bir dolap ve birleştirile-

rek çift kişilik yatak hâline gelebilen iki karyoladan oluşan bir yatak odası... Yataklar, çiftleri birbirine yakın tutarken aynı zamanda bazı Leihrlilere, Aegis yatakhanelerinde alışmış oldukları gibi yalnız yatma seçeneği de sunmak üzere tasarlanmıştı.

Ve tıpkı Aegis'te olduğu gibi duvarlar açık griye boyanmış ve içeriye mümkün olduğu kadar az eşya koyulmuştu. Bir sene önce olsa Cara bu dekorasyonu soğuk ve kasvetli bulurdu. Şimdi ise bu düzenli görüntü onu rahatlatıyordu.

“Dur,” dedi Aelyx kâseye uzanarak. “Ben alayım.”

“Hayır, yemeği de sen yaptın,” diyen Cara, Aelyx’in tabağını yerden aldı. “En azından ben toplayayım.” Ancak ayağa kalkıp mutfak lavabosuna doğru ilerlemeye başladıktan sonra öyle bir lavabo olmadığını hatırlayabildi. Sonra, var olmayan banyoya gitmek için bir hamle yaptı.

Aelyx gülümsedi. “Fikrini mi değiştirdin?”

Cara alayla güldü. “Mutfığa yürüyemeyecek kadar tembel değilim.”

Çoraplı ayaklarıyla yemek salonuna giden uzun koridor boyunca, en azından dairelerinin birinci katta olduğuna şükrederek ilerledi. Hareket sensörleri, zemin boyunca döşenmiş olan loş ışıkları aydınlatıyordu. Ampuller Cara’nın varış noktasını yanlış tahmin ederek en yakın banyoya giden yolu aydınlattı, sonra Cara düz devam edince gidiş yolunu yeniden hesapladı.

Yemek salonuna ulaşması uzun sürmedi. Buradaki birbirine paralel metal masalar ve sıralar da Aegis’teki gibi tasar-

lanmıştı. Endüstriyel mutfığa doğru yürümeye devam etti ve karanlıkta gözlerini kısarak sonik temizleme oluğunu bulmaya çalıştı. Bitmek bilmez saatler boyunca sıhhi tesisat ile ilgili detaylara maruz kalmış olması sayesinde ne yapacağını çok iyi biliyordu. Oluğu bulduktan sonra tabakları içine bıraktı ve on altı numaralı odaya geri döndü.

Aelyx koltuktan yere geçmiş, burada veri masasının önüne oturmuş, parlak ekran üzerinde parmaklarını oynatıyordu. Ekranda adanın kuş bakışı görünüşü belirdi. Aelyx görüntüyü büyüterek adanın kuzey ucunu yakınlaştırdı ve döndürerek dümdüz uzanan kumsalı gözler önüne serdi. Bu, Aelyx'in iletişim küresiyle yaptığı bir kayıttı ve o kadar canlıydı ki Cara kumlarda sürünerek ilerleyen birkaç *mahlay*'ın gölgelerini bile seçebiliyordu.

Aelyx, eliyle yanındaki yere hafifçe vurarak, "Sana bir şey göstermek istiyorum," dedi. Cara yanına gidip başını onun omzuna koydu ve ekranı izledi. "Bugün keşfe çıktım ve normal yollardan ulaşılamayan bir yer keşfettim." Kum tepelerinin ilerisinde, manzaranın karanlıkta yok olduğu bölümü gösterdi. "Şu anda görünmüyor ama orada bir mağara ve içinde küçük bir tatlı su birikintisi var. Sıcak ve sessiz bir yer. Yalnız kalmak istersek kaçabileceğimiz mükemmel bir yer."

"Zaten yalnızız. Ama istersen beni yarın oraya götürebilirsin. Önümüzdeki birkaç gün resmen tatildeyim."

"Gerçekten mi?" diyen Aelyx dönerek ona baktı. "Bütün ada bizim mi yani?"

Cara, inatçı bir tutam saçını kulağının arkasına itti ve

Aelyx'in bedeninden yayılan deniz tuzu kokusunu içine çekti. Onu saatlerce koklayabilir, bundan asla yorulmazdı. "Hem de her santimetresini."

Aelyx cebinden iletişim küresini çıkararak Cara'mnkine doğru uzandı. İkisini de aldıktan sonra bunları veri masasına bıraktı. "Yani nihayet izindeyiz."

"Ne yapacağız şimdi?"

Aelyx'in gözlerinde bir kıvılcım parladı ve gülümsemesi, Cara'nın da dudaklarının kıvrılmasına neden oldu. Sonra bakışları Cara'nın dudaklarına indi ve orada kaldı.

Ve böylece, atmosfer bir anda değişiverdi.

Şimdi sessizlikte ikisinin nefesleri de duyulur hâle gelmişti, hava beklentiyle doluydu. Cara'nın bedeni gittikçe daha da ısımıyordu ve Aelyx, tadına bakmak istercesine dudaklarını yaladığında Cara artık sözün bittiğini anlamıştı.

Aelyx onu öpmek için eğilmedi. Bunun yerine işaret parmağıyla çenesini kaldırdı ve yüzünü kendi yüzüne yaklaştırdı. Rırken gümüşü gözleriyle Cara'nın alev alev yanmasına neden oldu. Dudakları nihayet kavuştuğunda bu temasın etkisiyle bedenine yayılan heyecan dalgası Cara'nın arzusunu ateşledi. Aelyx, Cara'nın üst dudağını yaladı ve birazcık geri çekilerek Cara'nın onun dilini takip etmesini ve sonunda bacaklarını açarak kucağına oturmasını sağladı, böylece istediğini almış oldu.

Aelyx'in tadı, tuzlu tereyağı ve bastırılan ihtiyaçların bir karışımı gibiydi. Bu cezbedici karışım Cara'nın nabzını hızlandırıyordu. Aelyx'e duyduğu bu arzuyu bir türlü dindire-

miyordu. Sanki içinde bir boşluk oluşmuştu ve bu karanlığı Aelyx'in dokunuşundan başka hiçbir şey dolduramazdı. Cara onu daha derin öpmeye başlarken bir yandan da bedenini, ikisi tamamen birbirlerine karışincaya kadar onunkine sardı. Okyanus dalgalarının uzaktan gelen sesi sustu, artık hızla atan nabzının kulaklarındaki sesinden başka hiçbir şey duymuyordu. Bütün duyularım Aelyx doldurmuştu; dudaklarını dudaklarına almış, elleriyle Cara'nın tuniğinin arkasını kavramıştı. Az sonra o eller tuniği serbest bırakarak altına kaydı, Cara'nın omurgası boyunca çıplak teni üzerinde ilerledi.

Cara dudaklarını, sadece tuniğini çıkarmasına yetecek kadar onunkilerden ayırdı, sonra Aelyx'in de aynısını yapmasına yardım etti. Artık tenleri birbirlerine değerken Aelyx, Cara'ya baktı ve iki parmağını boynunun altına koyarak çılgınlar gibi çarpan kalbinin atışlarını saydı.

"Yüz yirmi," diye fısıldadı Cara'nın dudaklarına doğru. "Bence daha fazlasını yapabiliriz."

Bir saniye için zihnini Cara'ya açarak bedeninde yanan arzuyu ona gösterdi. Cara onun ne istediğini biliyordu. O da Cara'nın...

Cara, kazadan sonra tamamen iyileşip iyileşmediğini merak ederek bir avucunu onun kalbinin üzerine koydu. "Hazır olduğuna emin misin?"

Aelyx güçlükle yutkundu ve ağırlaşan göz kapaklarının altında parlayan krom rengi gözleriyle onu incelerken dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Göğsümün üzerinde zıplamayı planlamıyorsun, değil mi?"

Cara bu gülümsemeye karşılık verdi. “Bunu daha önce hiç yapmadım ama göğsünde zıplamam gerekmediğine eminim.”

“O zaman hazırım,” dedi Aelyx ve sessizce sordu: *Peki sen? Hazır değilsen, durabiliriz.*

Cara cevap olarak ayağa kalktı ve onu yatak odasına çekti.

Kalan giysilerini de çıkararak bitişik yataklara girdiler. Bu sefer, Dünya’da kavuştukları zaman olduğu gibi birbirlerinin giysilerini aceleyle, yırtarcasına çıkarmıyorlardı. Şimdi, bütün gelecekleri önlerinde uzanıyordu. Yavaşça ilerliyor, sanki bunu yapmak için önlerinde bir ömür varmışçasına uzun uzun öpüyorlardı birbirlerini.

Çünkü gerçekten de önlerinde bir ömür vardı.

Tecrübesizliklerine rağmen kısa zaman içerisinde birbirlerini anladılar. Aelyx ilk önce yavaşça hareket etti. Cara küçük bir acı hissetti ama bu acı, beklediğinden daha azdı ve kalçalarını nefesiyle aynı ritimde oynatmasına neden olan kaçınılmaz zevkle karışıp kayboldu.

Baştan sona bakışlarını Aelyx’inkilere kilitleyerek bozuk Leih aksanıyla *Seni seviyorum* diye fısıldadı. Onun bu kelimeleri duymaya ihtiyacı yoktu çünkü Aelyx kontrolünü her kaybettiğinde duyguları sessiz konuşmayla dışarı taşıyor, böyle anlarda ikisi bir oluyor ve kusursuz bir uyum içerisinde düşünüyor, hissediyor ve hareket ediyorlardı. İkisinin dokunuşları, bedenleri arasında hiçbir fark yoktu; sadece iç içe geçmiş, kusursuz bir mutluluk vardı. Bu Cara’nın daha önce tecrübe ettiği hiçbir şeye benzemiyordu. Doğaüstü ve muhteşemdi, tıpkı Aelyx gibi.

Bir süre sonra tenleri ve uzuvları birbirine kenetlenmiş vaziyette uzanıyorlardı, duyulan tek ses ciğerlerine delice çektikleri nefeslerinin sesiydi. Cara bir elini onun göğsüne koyarak kalbini kontrol etti; kalp atışları güçlü ve sabit görünüyordu. Kendi kendine gülümsedi. Sonunda bunu yapmışlardı. Şimdi adrenalini bedenini terk ederken, kendini eskisinden farklı hissedip hissetmediğini kestirmeye çalıştı. Ve hemen cevabı buldu: evet. Kalbinde yeni bir şey filizlenmişti, bedenine kan yerine duygu pompalayan yeni bir odacık oluşmuştu sanki. Bunu tanımlamak zor ve biraz da korkutucuydu çünkü artık kaybedecek çok fazla şeyi vardı.

Aelyx'in ne düşündüğünü, onun da aynı şeyi hissedip hissetmediğini merak etti.

Aelyx gerçek mutluluğu bulmuştu.

Bir kez daha *iphal* ile cezalandırılrsa da gam yemezdi çünkü Cara ile bu yaşadıklarını hiçbir şey gölgeleyemezdi. Beklediği her saniyeye değmişti. Şu anda yalnızca, deli gibi sırtarak tavana bakarken Cara'nın onu görmüyor olmasını umuyordu.

“Hey,” diye fısıldadı Cara, tırnaklarının hafif dokunuşuyla tenini gıcıklayarak. “İyi misin? Düşüncelerini öğrenmek için bir kredi veririm.”

Aelyx ona sardığı kollarını sıktı ve yüzünü saçlarına gömdü. “Bir milyon kredi versem, bu kadar harika bir duyguyu satın alamazdım.”

Cara utanmış gibi yüzünü omzuna gömdü. “İlk sefer için fazla kötü değildi, değil mi?”

“İlk öpüşmemizi hatırlıyor musun? Sana doğuştan yetenekli olduğumuzu söylemiştim.”

Cara’nın bedeni sessiz bir kahkaha ile sarsıldı. “Doğru. Ben de Dünya’nın bizim yeteneklerimize hazır olmadığını söylemiştim.”

“Bu da neden birkaç galaksi uzağa taşındığımızı açıklıyor.”

Cara’nın parmakları Aelyx’in göğsünde tembelce dans etmeyi bıraktı, ruh hâli değişmiş gibi görünüyordu.

Cara cevap vermeyince, “Ben de senin düşüncelerini öğrenmek için bir kredi veririm,” dedi Aelyx.

“Endişeliyim sadece. Birçok şeyle ilgili... Mesela kalbin.” Cara duraksayarak Aelyx’in göğsüne bir öpücük kondurdu. “Seni bir daha kaybedersem mahvolurum. Bir de koloniciler var. Nasıl olacak bilemiyorum...”

“Tatildeyiz, unuttun mu?” diyerek Cara’nın saçlarını yüzünden geri itti ve başparmağıyla yanağını okşadı. Syrine’in yeteneğine sahip olmayı dilerdi. Öyle olsaydı, Cara’nın kaygılarını çeker alır, kendi yüreğinde taşırdı. “Senden bir şey istiyorum.”

“Ne istersen,” dedi Cara tereddüt etmeden.

“Üç gün,” dedi Aelyx, yüzüne anlamlı anlamlı bakarak. “Hayatlarımız tekrar hızlanmadan elimizde sadece üç gün var. Bu süre bize ait ve bunun her anını hak ediyoruz. Bana endişelerden uzak üç gün verebilir misin?”

Cara’nın mavi bakışları yumuşayarak neredeyse mahcup bir ifadeye büründü. Bir bacağıyla Aelyx’in kalçasına doladı. “Anı yaşamak,” dedi dalgın dalgın. “Bunu yapabilirim.”

“Söz mü?”

“Kuru kuru söz vermiyorum,” diyen Cara üç parmağını havaya kaldırdı. “İzci sözü veriyorum.”

Aelyx bu harekete karşılık gülümseyerek bir parmağını onunkine doladı. “İşte şimdi sana inandım.”

Okyanus dalgalarının ninnisiyle uyuyakaldılar ve sonraki günlerde açık pencereden sızan güneş ışığıyla uyandılar. Her sabah sahilde kahvaltı ettiler, Aelyx *peca* yakalamak için kırıntıları biriktirdi. Hem karada hem denizde yaşayan bu canlıyı elinde tutan Aelyx, hayvanı suya sokup göbeğini kaşıyarak nasıl başka balıkları çekebileceğini gösterdi Cara’ya. Hayvan bu şekilde bir dizi ultrasonik ses dalgası yayıyor ve bu da yakınlardaki bazı balık türlerini çekiyordu. Sonunda Aelyx bir balık yakaladı ama bunu temizleyecek ve pişirecek ruh hâlinde olmadığı için geri bıraktı.

Cara’ya keşfettiği mağarayı gösterdi ve ikinci gün öğleden sonra Cara üniformasını çıkarıp tatlı su birikintisine çıplak girmek için cesaretini toplayabildi. Sonra sıcak taşların üzerine uzanarak güneşte kurudular ve mutfak için getirilen ithal ürünlerden hazırladıkları piknik sepetindekileri mideye indirdiler. Güneş gökyüzünde alçalmaya başlayınca el ele tutuşarak dairelerine yürüdüler ve akşamı burada satranç oynayıp birbirlerinden ayrı geçirdikleri zamana dair hikâyelerini paylaşarak geçirdiler.

Cara, birlikte geçirdikleri ilk geceden dolayı kendisini hâlâ

yorgun hissettiği için yatağa yalnızca uyumak üzere giriyorlardı. Ama Aelyx bunu dert etmiyordu. Cara'nın sadece yanında olması ve tamamen ona ait olması yeterliydi. Bu üç gün, kesinlikle hayatının en güzel günleriydi.

Ama her tatilde olduğu gibi zaman çok çabuk geçti.

Dördüncü günün sabahında sahile inen uzay mekiklerinin ve yaşam merkezine getirilen erzakın sesiyle uyandılar. Sonra Cara'nın iletişim küresine bir bildirim geldi. Devinder ilk insan kolonici grubunun uzay gemisine geldiğini ve karantina prosedürlerinin başladığını haber veriyordu.

Bağlantıyı bitirdikten sonra Cara dudağını ısırarak iletişim küresini bıraktı. İç çekerek çenesini Aelyx'in göğsüne koydu. "Kalkma vakti. Devinder bazı politikaların üzerinden geçmek için bizimle merkezde buluşmak istiyor."

Aelyx homurdanmasını bastırdı. "Daha dün mağarada çıplak yüzüyorduk."

"Aynen," diyen Cara'nın alını iki çizgi ile buruştu. "Ama eğer koloniciler karantinaya alınmışsa bu, haftaya burada olacaklar demek oluyor." O iki çizgiye bir üçüncüsü eklendi ve nefes alış verişleri hızlandı. "O zamana kadar yapılacak o kadar şey var ki düşündükçe başım dönüyor."

Aelyx onu kendine çekerek burnunu, Cara'yı ürperten omzundaki o özel noktaya değdirdi. Ama Cara'nın kasları o kadar gergindi ki bu, istenen etkiyi yaratmadı. Cara'nın bu kadar kaygılanmamasını istiyordu. Ne de olsa Leihrlilerin temsilcisi olarak sorumlulukları paylaşmak üzere kendisi de oradaydı. "Endişelenmek yok, unuttun mu?"

Cara başım salladı. “O sadece sınırlı bir süre içindi.”

“Ama gayet güzel gidiyordu.”

“Haydi,” diyen Cara yorganı yana iterek doğruldu ve Aelyx de aynısını yapana kadar onun dirseğini çekiştirdi. “Görev bizi çağırıyor.”

Tuvalete kadar yarışmayı bile teklif etmedi.

Tatil artık resmen sona ermişti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

25 Temmuz Salı

Artan Acılar

Eski bir atasözü der ki “Yumurta kırmadan omlet yapılmaz.” Ya da babamın dediği gibi, “Eğer günde en az bir kez çuvallamazsan yeterince fazla denemiyorsun demektir.” İkisinde de verilen mesaj özünde aynı: Başarısızlık olmadan başarı olmaz.

Bu pencereden bakarsak koloni bir şaheser olacak.

İlk göçmenler adaya geledi birkaç ay oldu ve size yalan söyleyemeyeceğim: Müthiş başarısızlıklarımız oldu. Mesela insan kolonicilerin yarısının Leihr deniz ürünlerine alerjileri olduğunu keşfettik. (İnsanların yüzünün bu kadar şişebileceğini kim bilebilirdi?) Bir de su arıtma sistemimizin içine sıkışan ölü bir kuş yüzünden hepimiz zehirlendik. Tazyikli kusma yarışlarının fazla romantik

olmadığını söylememe gerek yoktur herhâlde. Dolayısıyla insanlar ve Leihriiler arasında çöpçatanlık çalışmalarımız son gelişmelerden biraz etkilendi. Ama bu alanda bazı kazanımlarımız da oldu. E-Uyumluluk bölümündeki uzmanlar tarafından bizler için üretilen yazılım, birkaç eşleşme sonucu verdi bile. Eminim daha fazlasını da verecektir.

Biz bu “uzaylı bütünleşmesi” işini kotaracağız. Çünkü biz kolonimizde aptalca hatalar yapmıyoruz. Müthiş hatalar yapıyoruz!

Cara Sweeney tarafından gönderildi.

Cara sayfasından çıkış yaptı ve *lina* sandviçinden bir ısırık daha alınca dizüstü bilgisayarının klavyesine kırıntılar saçıldı. Bunları üfleyerek temizlemek istedi ama ağzı tamamen doluydu, bu yüzden bunu daha sonra yapmayı aklına not etti. Şimdi, lobide toplanan koloniciler yokluğunu fark edip onu aramaya gelmeden önce idari binaya dönmesi gerekiyordu.

Çünkü hiç çekinmeden gelirlerdi.

Birkaç dakika önce hızlıca yemek yemek ve bir yandan da çalışmak için gizlice dairesine kaçmış, bir eliyle yazısını yazarken diğeriyle de karnını doyurmuştu ama tecrübeleri ona halkından saklanabileceği hiçbir yer olmadığını öğretmişti. Duş kabinleri bile güvenli değildi. Koltuk altını tıraş ederken şikâyetleri dinlemeye artık alışmış olduğu gerçeği rahatsız ediciydi.

Sandviçini kaptığı gibi kapıya doğru hamle yaptı ancak kapının diğer tarafında bekleyen ufak tefek, esmer kadını gö-

rünce donakaldı. Kadım tanımişti, onu sağda solda bir iki kez görmüştü. Bir koloniciye göre gençti, yaklaşık yirmi üç yaşındaydı, kısa saçları çene çizgisini takip ediyordu, kan çanağına dönmüş puslu gözleri anında Cara'nın kalbine dokundu. Belki de kadın evini özlemişti. Bu, itiraf etmek istemedikleri kadar büyük bir sorundu.

“Geldiğini pencereden gördüm,” dedi kadın elleriyle oynayarak. “Yani yalnız kalmak istediğini biliyorum ama...” Derken bakışları soldu. “Seninle konuşmam lazım. Adım Mary, bu arada.”

Cara saate bakmamak veya randevularını düşünmemek için büyük çaba sarf etti. Mary gibi insanlara yardım etmek İnsan Temsilcisi olarak görevinin bir parçasıydı. “Sorun değil,” diyerek Mary’ye içeri girmesini işaret etti. “Ailemi mi özledin? Sana video konferans kapsüllerinde ekstra süre verebilirim. Ne kadar istersen...”

“Hayır,” dedi Mary kapı arkasından kapanırken. “Yani evet ama sorun bu değil.”

“Canını sıkın nedir?”

Mary tuniğini düzeltti, konuşurken gözleri yerdeydi. “İşim.”

Cara sessizce homurdandı. Elbette sorun bu olacaktı.

“Biliyorum kendi işimizi kendimiz seçemiyoruz,” diye devam etti Mary. “Başvurmadan önce blog yazını okumuştum. Ama senin yazından anladığım, işe alım testinin bizim için mükemmel kariyeri bulacağıydı ama...”

“Ama öyle olmadı mı?”

“Hem de hiç. Beni temizlik bölümüne koydular.”

“Temizlik çok havalı bir iş değil ama burada her iş çok önemli.”

Mary çabucak açıkladı. “Ah, bu işi hor gördüğümünden değil. Ben temizlik yapamam demiyorum. Sorun, yalnızlık. Ekibimde benden başka bir kişi daha var, Leihrlı bir adam ve çoğu gün birbirimize on kelime bile etmeden bitiriyoruz var-diyayı.” Mary bir saç tutamını kulağının arkasına iterek omuz silkti. “Ben buraya gelmenin harika bir macera olacağını düşünmüştüm ama kendimi çok yalnız hissediyorum. Bana özel muamele göstermenizi istemiyorum, ağır işler yapmaktan da çekinmem. Sadece etrafımda başkaları da olsun istiyorum,” dedikten sonra kocaman açtığı gözlerini yerden kaldırdı. “Bir şey yapamaz mısın?”

Cara her ne kadar hayır demek istese de aslında yapabileceği bir şey vardı ve herkes de bunu biliyordu. Yazgı’nın bir üyesi olarak, onun sözü kanundu. Mary’yi başka bir işe atasa hiçbir Leihrlı onu sorgulayamazdı. Öte yandan insanlar çıldırırıldardı. Eğer Cara’nın, isteyeninin işini değiştirdiği söylentisi yayılırsa yüzlerce talep sel olup akardı. Az önce her işin önemli olduğunu vurgularken doğruyu söylemişti. Gerçek şuydu ki kimsenin yapmak istemediği bazı işler vardı. Temizlik gibi.

“Lütfen?” diye bastırdı Mary. “Burada kalmayı gerçekten istiyorum ama ben bunun için başvurmamıştım. Bana başka bir iş ver. Ne olursa. Söz veriyorum, bir daha şikâyet etmeyeceğim.”

Cara bu hüzünlü kahverengi gözlere baktıkça iradesi dar-

madağın oluyordu. “Şey, sanırım tarım bölümünde bir ihtiyaç...” Sözlerini bitiremeden Mary kollarını ona doladı. “Bu aramızda kalsın,” diye geveledi Cara ağzına giren saçların arasından. “Soran olursa test sonuçlarında bir yanlışlık olduğunu söyleriz.”

Mary defalarca teşekkür ettikten sonra gözetmenine haberi vermek üzere kapıdan ceylan gibi sekerek çıktı. Cara onu takip etmeye yeltendi ama fikrini değiştirdi ve geldiği yoldan, yani pencereden çıkmaya karar verdi.

Ön bahçe boyunca ilerlerken Mary’nin gülümsemesini gözünde canlandırdı; bu, onu da neşelendiriyordu. Bir fark yaratmak, basit bir eylemle birilerinin yaşam kalitesini iyileştirmek ona kendisini iyi hissettiriyordu. Belki bu küçük bir zaferdi ama Cara’nın kazanmaya ihtiyacı vardı, bu nedenle sandviçini yerken zaferinin tadını çıkardı.

Yürürken, günlük fiziksel egzersiz kotalarını doldurmak üzere yemek arasından faydalanan kolonicilerin park alanındaki etkinliklerini seyrediyordu. Bir grup insan bir tür maç, görünüşe göre bayraklı Amerikan futbolu oynarken, diğer bir grup ise alanın etrafında koşu yapıyordu. Görünüşe göre Leihrlilerin tamamı ya parkın diğer ucunda çubuk oyunu oynamakta ya da yakındaki tuzlu su havuzunda yüzmektedir.

Cara’nın gururlu gülümsemesi soldu. Okyanusa bakan banklardan birinde oturan bir Leihrlili-insan çiftinin dışında insanlar ve Leihrliler birbiriyle hiçbir etkileşimde bulunmuyor gibiydi. Kavga etmiyorlardı ama gruplaşma olduğu da

aşıkârdı. Cara ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Bu, meslek atamalarıyla çözülecek türden bir sorun değildi.

Gizlice ofisine girip de gıcır gıcır botlarını Cara'nın veri masasının üzerine uzatmış, yine Cara'nın veri tabletini dikkatle incelemekte olan sarışın genç bir adam ile karşılaşınca günü daha da kötüleşiverdi. Genç adam başını kaldırıp, sanki Cara onu değil de o Cara'yı suçüstü yakalamışçasına gözlerini kısarak baktı.

Cara dişlerini sıktı. Jake Winters.

Bu, Cara'nın bütün gezegende en az hoşlandığı insandı. Yirmili yaşlarında, Los Angeles'h, bir internet şirketi kurmuş ve bu yolla milyonlar kazanmış, sonrasında ise sıkılarak şirketini satmış ve koloniye katılmak üzere başvuruda bulunmuş bir milyoner. Cara onun buraya neden geldiğini bilmiyordu. Cara'dan pek hazzetmediği belliydi ve duyguları karşılıklıydı.

“Rahatına baksaydın,” dedi Cara iğneleyici bir tonla ve tabletini sertçe çekerek Jake'in elinden aldı. Jake en azından botlarını masadan çekecek nezaketi gösterebilmişti ama Cara'nın koltuğundan kalkmadı. “Seninle saygı konusunda ciddi bir konuşma yapmamız gerekiyor, Jake.”

“Konuşmamız gereken konu başka,” diye karşılık verdi Jake. “Neden ayrımcılık yapıyorsun?”

“Aelyx'in özel muamele görmediğini sana daha önce de söylemiştim.”

“Erkek arkadaşından bahsedene oldu mu?” Jake, Cara'dan yaklaşık sekiz santimetre kadar uzun olan boyunun avanta-

jını kullanmak isteyerek ayağa kalktı. İşe yaramadı, elbette. Cara ona kötü kötü bakmaya devam ediyordu. “Neden Mary Shapiro işini değiştirebiliyor da biz avucumuzu yalayıp bize ne verilirse kabul ediyoruz, onu bilmek istiyorum.”

Cara’nın ağzı açık kaldı. Olan biteni nasıl bu kadar çabuk duymuş olabilirdi? Cara yataktan ayrılalı sadece beş dakika olmuştu.

Jake’in kendinden memnun sırtışı, Cara’yı hazırlıksız yakalamaktan zevk aldığını gösteriyordu. “Telefon geldiğinde tarım gözetmeninin yanındaydım. Her şeyi duydum, inkâr etme zahmetine girme istersen.”

İçinde kara bahtına isyan bayrakları açılırken Cara zihninden binlerce küfür savurdu. O telefona kulak misafiri olabilecek onca insan varken, duya duya Jake gibi bir araştırmacı gazeteci duymuştu. “Mary’nin şeyinde bir hata vardı...”

“Test sonuçlarında,” diye düz bir sesle tamamladı Jake. “Evet, biliyorum. Tesadüfe bak. Benimkinde de bir hata var.”

Cara’nın arkasında kapı tıslayarak açıldı ve Aelyx oda-ya girip içerideki gerilimi fark edince duraksadı. Cara onu görünce bir anlığına rahatladı; ta ki alındaki birbirine paralel çizgileri görüp de onun da iyi haberler getirmediğini anlayana kadar.

“Ne oldu?” diye sordu Cara.

Aelyx, Jake’e bir kez daha göz ucuyla baktıktan sonra Cara’ya yaklaştı ve yüksek sesle konuşmak yerine sessiz konuşmayı kullandı. *Neden dişi insanı temizlik departmanından transfer ettin?*

Cara onun ses tonundaki telaşı şaşırarak fark etti. Cara'nın bu kararından o da memnun değildi, tıpkı birçok diğer Leihrlı gibi. *Sen de mi duydun?*

Az önce duydum, evet. Gözetmeni bir şikâyet almış, beni aradı. Sonra Aelyx, kısa bir anlığına bilincini Cara'ya açarak her şeyi açıklamış oldu. Mary'nin eski ekip arkadaşı, Mary ile neredeyse hiç konuşmayan Leihrlı, Mary'den gizli gizli hoşlanıyordu ama ona nasıl açılması gerektiğini bilemiyordu. Ortak vardiyalarını kullanarak onu daha iyi anlamak istiyordu. Cara, Mary'yi başka yere atayarak sadece potansiyel bir eşleşmenin önüne geçmekle kalmamış aynı zamanda temizlik departmanındaki Leihrlilerin, Cara'nın insanları kayırdığı endişesine kapılmalarına neden olmuştu. Kolonide hizmet işlerinde çok sayıda Leihrlinin çalışmasına içerlemeye başlıyorlardı.

Cara'nın gözleri dolmaya başladı. Başarısız olmuştu.

Aelyx onu rahatlatma çabası ile çenesini okşadı ama Cara onun kızgınlığını hissetmişti. Cara'nın alelacele karar vermeden kendisine danışması gerektiğini düşünüyordu. *Ben bu işi halletmenin bir yolunu bulacağım. Sen iyi niyetle hareket ettin. Belki Leihrlı erkeği de aynı departmana transfer edersen şikâyetini geri çeker.*

Ama o zaman da Cara temizlik departmanına bir değil iki yeni eleman bulmak zorunda kalacaktı. *Hayır, Mary'yi eski işine geri göndereceğim.* O konuşmayı yapmak hiç de hoş olmayacaktı. Mary mahvolacaktı. Ayrıca, kararından bu kadar hızla geri dönmesi Jake'i haklı çıkaracak, Cara'nın tam da onun söylediği gibi yetersiz olduğu anlamına gelecekti.

“Duyduklarını kimseye söyleme,” dedi Jake’e. “Planlar değişti. Mary temizlik departmanına geri dönüyor.”

“Ne?” diye haykırdı Jake. Başta itiraz etmesine rağmen belli ki Mary’nin transferini kendi transferi için bir sıçrama tahtası olarak görmüştü.

“Mutlu olman lazım,” dedi Cara. “Ayrımcılık yapmadığımı görüyorsun işte.” Jake şaşkın şaşkın bir şeyler gevelemeye çalışırken Cara bir elini kapıya doğru salladı. “Bir daha benimle konuşmak istediğinde herkes gibi randevu al.”

Jake öfkeyle çıktı. Aelyx desteğini Cara’nın başına konurduğu öpücükle gösterdi ve o da çıkarak, Cara’yı kendi yarattığı kargaşayı çözme işiyle baş başa bıraktı.

Sekiz saatin ve birçok sıkıntılı diyalogun ardından Cara, stresli geçen günün sonunda biraz rahatlamak umuduyla koltuğuna gömüldü. Ancak sırtı koltuk minderine değer değmez dairesinin kapısı üst üste öyle sert vuruldu ki kapının klavyesi sarsılarak takırdadı. Kapıya vurulan öfkeli yumruklar Cara’ya bu yumrukların kimin elinden çıktığını şüpheye yer bırakmadan söylüyordu. Kapıyı açmca da haklı olduğunu gördü.

“Jake,” dedi sıkıdığı dişlerinin arasından gergin bir şekilde gülümserken. Koridorda onun arkasında isimlerini henüz öğrenemediği, Dünya’dan gelen altı göçmen bekleyiyordu. “Ve diğer arkadaşlar. Acil durum nedir?”

“Biz bıktık art...”

“Acil bir durum var, değil mi?” diye onun sözünü kesti

Cara. “Çünkü seninle saygı konusunu konuşmuştuk. Akşamları aile vakitleridir ve...”

“Ah, bırak şimdi,” diyerek Cara’nın yanından içeri girdi. “Erkek arkadaşın evde bile değil. Onu diğer Leihrlilerle birlikte oturma salonunda gördüm.”

Grup onu takip ederek içeri girerken Cara içinden ondan geriye doğru saydı, kendini kaybedip sonradan pişman olacağı şeyler söylememeye kararlıydı. Bugün için profesyonelliğe sığmayan davranışlar kotasını doldurmuştu ve Jake’in eline, kendisine karşı kullanacağı bir başka silah vermek istemiyordu.

“Siz de öylece durmayın,” dedi diğerlerine. “Konuşun, bakalım.”

Önce tereddüt ettiler ve durdukları yerde kıpırdandılar. Sonra altı çift göz yere çevrildi ve şikâyetler havada uçtu.

“İşimden nefret ediyorum.”

“Burada yapacak hiçbir şey yok.”

“Ben birinci kattan bir daire istiyorum.”

“Yemekler iğrenç.”

“Banyolarda özel hayat diye bir şey yok.”

“Bu üniformalar çok zevksiz. Neden kot pantolon giyemiyoruz?”

Cara tüm gücüyle üst dudağının seğirmesini engellemeye çalışsa da başaramadı. Mızızlıklarıyla burayı anaokuluna çevirmişlerdi resmen.

“Ben Dünya’da,” diye söze başladı Jake göğsünü kabartarak, “milyon dolarlık bir kurumun lideriydim. O yüzden bana

bir anlat bakalım, neden ben bakım ekibine tıklıp kalırken sen bütün kararları veriyorsun?” dedi ve Cara’ya kötü kötü bakarak ekledi: “Hem sen kaç yaşındasın, on iki mi?”

Herkes nefesini tutmuş, odaya rahatsız edici bir sessizlik hâkim olmuştu. Herkes Jake’in çizgiyi açtığını anlamış gibiydi. Jake’in kendisi dışında tabii. O, çenesini daha da yukarı kaldırmıştı. Bütün gözler Cara’nın şimdi ne yapacağını görmek için ona çevrilmişti.

Cara’nın yüzü hem öfkeyle hem de kırgınlıkla yanıyordu. Bu insanlar, hafife aldıkları bütün o özgürlükler için kendisinin ne denli mücadele ettiğinden veya bu koloni için ne fedakârlıklarda bulunduğundan bihaberdiler. Grup onu izlemeye devam ederken bir sonraki hamlesinin hayati öneme sahip olduğunu biliyordu. Eğer Jake’in kendisini azarlamasına izin verirse bu, otoritesini baltalardı. Jake üzerinden bir ders vermesi gerekiyordu.

“Yarından itibaren,” dedi, “normal vardiyanın bitiminde muhafız istasyonuna rapor vereceksin. Sana bir haftalık gece işi veriyorum.” Jake’e doğru bir adım atarak yüzünü kaldırdı. “Eğer bununla ilgili bir sıkıntın varsa bunun yerine Ceza’yı da seçebilirsin. Ama seni uyarayım, o kırbaç insanın canını deli gibi acıtıyor.”

Dönüp tek tek diğerlerine baktı. “Bu akşam bana saygısızlık etmek veya otoriteme meydan okumak isteyen başka biri var mı?”

Hiçbiri ona karşı gelmedi veya bembeyaz suratıyla donakalan Jake’i savunmaya kalkmadı. Ama Jake’in arkadaşları

başlarını eğip koridora çıkarken Cara onların gözlerinde saygıdan çok korku gördü. İçi cız etti. Böyle bir lider olmak istemiyordu.

Onlar çıkınca Jake ile daha sakın bir ses tonuyla konuştu. “Leihrliler beni eylemlerimden ötürü lider yaptılar, yaşımdan ötürü değil. Bu hoşuna gitmiyor olabilir ama burada yaşamak istiyorsan kabullenmek zorundasın.”

“Peki ya burada yaşamak istemiyorsam?”

Birkaç saniye boyunca birbirlerine dik dik baktılar. Cara tam ona Dünya’ya gidecek bir sonraki uzay gemisinde bir bilet teklif etmek üzereydi ki kapı tıslayarak duvarın içine kaydı ve adaya yeni gelen, güzel, kalp şeklindeki yüzüyle bir Leihir kızı içeri girdi.

Cara güçlkle yutkundu. Bu, Syrine’di. “Dönmüşsün!” diye haykırdı yüzünde bir gülümsemeye. Uzay gemisinde geçirdikleri son günden bu yana Syrine ile konuşmamıştı. Terapi işe yaramış gibi görünüyordu. Syrine daha huzurlu görünüyordu. Kederi hâlâ yüzünden okunuyordu ama bu keder artık ona hükmedemiyordu.

Syrine bir Jake’e, bir Cara’ya baktı. “Tam zamanında dönmüşüm, anlaşılan.”

Cara neşesiz bir kahkaha attı. Syrine’in yeteneği ne kadar güçlü olursa olsun Jake’in dangalaklığı yanında yetersiz kalırdı.

“Sen muhafız mısın?” diye sordu Jake. “Ben herhangi bir kuralı ihlal etmedim de.”

Syrine kafasını sallayarak ona yaklaştı. “Ben özel bir tür

şifacıyım. Olumsuz duygularını uzaklaştırarak zihnini boşaltabilir ve sorunların temelindeki sebepleri görmene yardımcı olabilirim.”

“Zihin kontrolü gibi mi?”

“Alakasız yok. Ben sadece zihnini netleştirip rahatlamana yardımcı olurum. Gerisi sana kalmış.”

Jake ikna olmuş gibi görünmüyordu ama Syrine’in kişisel alanına girmesine izin verdi ve kız büyük, gümüş rengi gözleriyle kendisine bakarken o da bu bakışa karşılık verdi.

Syrine, “Şimdi rahatla,” deyince Jake omuzlarını serbest bıraktı.

Bir dakika sonra Syrine gözlerini ondan ayırdı, Cara kızın tavırlarında hafif bir değişiklik olduğunu fark etti ki bu, Jake’in öfkesini çekip aldığını ve şimdi de bunu kendi sisteminden çıkarmaya çalıştığını gösteriyordu. Bu gerilim sıkıldığı çenesini de terk ettiği zaman her zamanki sakin tavrıyla Jake’e döndü.

“Öfkeliisin çünkü burada bir fark yaratmak istiyorsun ve burada sana ihtiyaç olmamasından korkuyorsun. Ama yanılıyorsun. Çok pratik bir zekâyâ sahipsindir, problem çözmekte başarılısınız. Test sonuçların seni bu nedenle bakım departmanına yönlendirdi.” Syrine duraksadı, alnı kırıştı. “Bir de Leihrl bir kızdan hoşlanıyorsun ama sen her ne kadar onu etkilemeye çalışsan da o seninle konuşmuyor. Leihrlilerin soğuk olduğunu düşünüyorsun ama bu konuda da yanılıyorsun.”

Jake’in yanakları kızardı.

“İnsanların çiftleşme ritüelleri onda işe yaramayacaktır,”

dedi Syrine. “Bende de yaramamıştı. Benim *lihan*’ım insandı. Peşimde dolaşması başta beni rahatsız ediyordu, ta ki beni kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye atana kadar. Onun gerçekte nasıl biri olduğunu, ne kadar fedakâr ve cesur olduğunu ilk kez o zaman gördüm. Onu sevdiğimi söyleyemeden öldü ama seviyordum. Ölmüş olsa bile kalbim hâlâ ona ait.” Syrine Jake’in koluna dokundu; Leihrliler bu tür günlük temaslara alışık olmadığından, ender görülen bir hareketti bu. “Benim halkım soğuk değil. O kıza gerçekte kim olduğunu göster, karşılık verecektir.”

Jake’in yüzü kıpkırmızı olmuştu. Syrine’e teşekkür etmek yerine elini geriye itti ve kapıya doğru geriledi. “Kafamdan çık,” diye mırıldandı ve hızla, arkasına bakmadan odadan çıktı.

Cara iğrenir gibi bir ses çıkardı. “Tam bir dangalak.”

“Değil aslında,” dedi Syrine. “Onu çok katı yargılıyorsun.” Boynundan sallanan, içinde bir armut çekirdeği olan minik, cam bir küre şeklindeki kolye ucuna dokundu. Cara detayları bilmiyordu ama bu çekirdek David’den kalan çok değerli bir hatıraydı.

Cara onun acısını kalbinde hissetti. “Dediğin gibi yaptım ve David’in cenazesini planlamak için seni bekledim. Artık burada olduğuna göre belki...”

“Hayır!” diye çıkıştı Syrine. Fal taşı gibi açılan gözleri Cara’nın bir adım gerilemesine sebep olmuştu. “Özür dilerim. Bağırarak istememiştim. Sadece şu anda bunu konuşmak istemiyorum.”

“Sorun yok,” dedi Cara. “Sen ne zaman hazır olursan...”

Syrine’in özür sözleri mırıldanıp gitmek için bahane uydurmasına engel olmadı. Onun bu çıkışının Jake’in öfkesi yüzünden olduğuna ikna etmeye çalıştı kendisini ama Syrine’in ana karadan fazla erken ayrılmış olduğuna dair endişelerine de dur diyemiyordu.

Aelyx eve döndüğünde neredeyse Cara kadar bitkin görünüyordu.

Cara derin derin düşünüyormuş gibi yaparak bir parmağını yanağma götürdü. “Halkının temsilcisi sen ol, dediler. Çok eğlenceli olacak, dediler.”

Aelyx’in yüzündeki ifade sıcak bir gülümsemeye dönüştü. Cara onun ne düşündüğünü biliyordu çünkü kendisi de aynı şeyi düşünüyordu. Birlikte geçirdikleri geceler, gün içinde karşılaştıkları bütün zorluklara değerdi. “Temsilci mi?” diye sordu Aelyx, etrafta bir şey arıyormuş gibi yaparak. “Ben burada temsilci falan görmüyorum.”

Yani Aelyx eve iş getirmemeyi öneriyordu. Cara seve seve kabul etti. Gidip onu kapıda karşıladığında Aelyx de onu kollarına alarak, bütün endişelerinin ağızda eriyen şeker gibi hızla eriyerek dağılmasını sağladı. Aelyx’e sımsıkı sarılırken içinden yoğun bir duygu dalgası yükseldi. Tam Aelyx’i bundan daha çok sevmeyeceğini düşünürken âdeta kalbi büyüyor ve daha fazla sevgi için yer açılıyordu. Açlığın bu en güzel biçimi, ikisini de geceleri uykusuz bırakıyordu.

Ama Cara bunu dert etmiyordu. Ölünce yeterince uyuyacaktı zaten.

Bir saat sonra, koltuğun üzerinde, bedenleri birbirine dolanmış, hareket edemeyecek kadar bitkin vaziyette duruyorlardı.

Ya da Cara öyle sanıyordu.

Aelyx, Cara'ya daha da sıkı sarılıp burnunu boynunun kenarına değdirerek içinde ekstra enerji bulmayı başardığını ve geceyi burada bitirmeye hazır olmadığını ima etti.

“Bir daha mı?” diye fısıldadı Cara. “Sen yorulmak nedir bilmez misin?”

“Senden yorulmam.”

“Bu normal değil. Kimsenin kondisyonu bu kadar iyi olamaz.”

Aelyx haylaz haylaz gülümseyince Cara birdenbire o kadar da yorgun hissetmemeye başladı. “İddiaya var mısınız?”

Tam Cara bir bacağım Aelyx'in beline dolarken iletişim küresi titredi. Aramanın frekansı arayanın Yazgı olduğunu söylüyordu ki bu da Cara'ya tuhaf gelmişti çünkü daha önce hiç bu kadar geç saatte aramamışlardı. Aelyx yatak odasına çekilirken Cara pantolonunu ve tuniğini üzerine geçirdi ve parmaklarıyla saçlarını tarayarak parolasını söyledi. Odadaki ışığın, az önce ne yaptığını İhtiyarlara belli etmeyecek kadar loş olduğunu umuyordu.

Ama solgun yüzlerine bakınca bunu umursamayacaklarını anladı.

Bir şey olmuştu.

“Acilen toplanmamız lazım,” dedi Alona. “Uzay mekiği gönderecek vaktimiz yok, dolayısıyla siz ve Devinder dairelerinizden katılacaksınız.” Kadının bakışları Cara’nın iki yanındaki koltuk minderlerine kaydı. “Yalnız mısınız?”

Cara başıyla onayladı. Aelyx diğer odadan kulak misafiri olacak kadar yakındaydı ama Cara zaten ona her şeyi anlatıyordu.

Devinder’in üç boyutlu görüntüsü belirdi ve Alona, Cara’ya söylediklerini ona da tekrar etti. Sonra da bombayı patlatıp toplantıyı başlattı. “Ariboller bizimle temasa geçtiler. Uzaktan bir toplantı talebinde bulundular. Toplantı birazdan başlayacak.”

“Aribollerle video konferans mı yapacağız?” diye ağzından kaçırırverdi Cara.

“Evet, öyle diyebiliriz.”

“Ama nasıl olacak? Gönderdikleri problemler bizim dillerimizi konuşmuyordu.”

“Görünüşe göre problemler de tam olarak bunun için yani diğer verilerle birlikte konuşma kahplarımıza dair verileri toplamak için gönderilmişler,” dedi Alona. “Toplantı taleplerinin aynı şekilde birçok farklı insan dilinde de kaydedilmiş olması, Leih gezegeni gibi Dünya’ya da problemler gönderildiğini gösteriyor.”

Bu, Cara’yı şaşırtmıştı. Dünya’ya herhangi bir problem indiğini duymamıştı. Dünya’daki hükûmetler bunun üzerini örtmüş olmalıydı. Ne de olsa bu işte gayet iyilerdi.

“Ne istediklerini biliyor muyuz?” diye sordu Devinder.

“Hayır,” dedi Alona. “Ama istekleri daha çok bir talep şeklindeydi.”

Cara’nın içi hiç rahat değildi. Eğer Aribollar temas kurmak istiyorlarsa neden Dünya’ya ve Leih’r’e birer temsilci yollamamışlardı? Bu daha dostça bir yaklaşım olurdu.

Belki de dost olarak gelmiyorlardı.

Arka planda çok tiz bir gürültü duyuldu ve İhtiyarların sekizi de koltuklarında gözle görülür bir şekilde gerildiler. “Yayın başlamak üzere,” dedi Alona. “Aklınızda olsun: Gönderdikleri mekanik problara silah sistemlerimiz ve nüfus büyüklüğümüzle ilgili yanlış bilgiler verdik, bu nedenle söylediklerinize dikkat edin.”

Alona parolasını söyledi ve bir adamın başı ve omuzları, İhtiyarların önünde belirip bir hayalet gibi süzüldü.

Cara üç boyutlu görüntüye daha da yaklaşp her ayrıntıyı hafızasına kaydetmeye çalıştı. Şu ana kadar kimse Aribolleri görmemişti. Hatta var olmadıklarını iddia edenler bile vardı. Bu yaratığın gerçekliği inkâr edilemezdi ama Cara, onun gerçek formunun bu olduğundan emin değildi. Oval ve doğal olamayacak kadar pürüzsüz yüzü seramik bir maskeye benziyordu ve omuzları, kasların veya kemiklerin oluşturduğu hatlardan yoksundu.

“Selamlar, çocuklarım,” dedi, dudaklarını kıpırdatmadan. Sesi, bir çeşit tercüme yazılımından geçiyormuşçasma dijital bir sestti. Belki de Ariboller kelimelerle iletişim kurmuyorlardı. Bilinen psişik yetenekleri düşünülünce bu şaşırtıcı değildi.

“Ben Baş İhtiyar’ım,” dedi Alona. “Burada gördüğünüz

kişiler bizim yönetim birimimiz olan Yazgı'nın üyeleri. Biz kiminle görüşüyoruz?"

"Benim adım ve yüzüm, sizin Noven beyinlerinizin kavrayışının ötesinde. İşleri kolaylaştırmak adına bana Zane diyebilirsiniz."

"Noven mi?" diye sordu Alona.

"Evrenin farklı yerlerine yerleştirdiğimiz çocuklara verdiğimiz ortak isim. Hepiniz tek bir ırktan geliyorsunuz."

Cara'nın kaşları bu aydınlanmayla havaya kalktı. O da bundan şüpheleniyordu ama elinde bunu kanıtlayacak hiçbir şey yoktu. Noven ırkı kökenlerinin nerede olduğunu sormak için yanıp tutuşuyordu. O, Dünya'da olduğunu tahmin ediyordu; Dünya'daki kadim primatlara ait kalıntılar, insan ırkının zaman içinde yavaşça evrim geçirdiğini gösteriyordu. Tabii kadim primatların kendileri de Dünya'ya başkaları tarafından yerleştirilmemişe...

"Yani efsaneler doğru," dedi Alona düşünceli bir şekilde. "İnsanlar ve Leihrliler aynı atadan geliyorlar."

"Evet, sizin türünüz tuhaf bir tür."

"Benim türüm mü?" dedi Alona. "Sizin ve benim akraba olmadığımız anlamına mı geliyor bu?"

"Doğru."

"O hâlde bize neden çocuklarım diye hitap ettiniz?"

"Ah," derken sesi, bu durumla eğlendiğini gösterircesine bir ton daha tizleşti. "Sadece mecazi anlamda kullanılmış bu sözün kafanızı karıştırmasını anlıyorum. Halkım zaman içerisinde sizin ırkınızı çok sevdi. Sizi bizim soyumuz ola-

rak görmeye başladık. Ama biz türünün tek örneği bir ırkız. Keşfettiğimiz canlılardan hiçbiri ile aynı kökleri paylaşmıyoruz.” Zane konuşurken Yazgı’nın on üyesini de görebilmek için kafasını çevirdi. Cara’ya çevrilen karanlık gözleri, onu tammişçasına bir an takılı kaldı. Belki de Cara’ya öyle gelmişti. “Biz çocuklarımızın yaşamına asla müdahale etmemeye çalışırız ancak bu durumda herkesi korumak adma bir istisna yapmak zorundayız.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Dünya ve Leihir arasındaki ittifaka müsaade edemeyiz.”

Cara’nın karnına bir ağırı saplandı.

“Binlerce yıl içerisinde,” diye devam etti Zane, “sizin medeniyetleriniz diğer Novenlere kıyasla daha agresif eğilimler sergilediler. Gezegenlerinizin birleşmesi yakınlardaki diğer galaksilere yerleştirdiğimiz hassas ırklar için tehdit oluşturuyor. Arama faaliyetleri yoluyla bu ırkları keşfederek onları ele geçirmeye karar verebilirsiniz.”

Alona, Cara’nın düşüncelerini dillendirdi. “Biz kimseye karşı tehdit oluşturmuyoruz.”

“Buna siz karar veremezsiniz.”

“Ama biz yanlış bir şey yapmadık,” dedi sessizliğini daha fazla koruyamayan Cara. “Söylediklerinizi destekleyecek hiçbir kanıt yok.”

“Bu, barışı korumak adma aldığımız önleyici bir tedbir,” dedi Zane. “İnsanlara ve Leihrlilere kendi gezegenlerine dönmeleri ve hütün gezegenler arası seyahat teknolojilerini teslim etmeleri için bir ay süre tanıyacağız. Eğer buna uymayı redde-

derseniz her iki medeniyeti de etkisiz hâle getirmek zorunda kalacağız.”

Cara yalnızca anlaşılmaz bir şeyler geveleyebildi, nutku tutulmuştu. Ariboller sadece ittifakın sona ermesini talep etmiyorlar, aynı zamanda insanlar ile Leihrlilerin kalıcı olarak ayrılmasını istiyorlardı. Cara'nın yuvasını kaybedecek ve Aelyx'i bir daha göremeyecek olmasının yanı sıra her iki toplum da mağdur olacaktı. Leihrliler gen havuzlarına yeni bir soluk getirmek için insanlara ihtiyaç duyuyorlardı ve Leihir teknolojisi Dünya'yı defalarca kurtarmıştı. Zane'in şartlarını kabul etmek onları kısa vadede kurtarabilirdi ama uzun vadede yok olmalarına da yol açabilirdi.

“Lütfen tekrar düşünün,” diye yalvardı. “En azından kolonide kalmak isteyen insanlar için bir istisna yapın. Bazılarımız lihanlarını, yani hayat arkadaşlarını, buldu. Hiçbirimiz şiddete meyilli değiliz. Bizden ne istediğinizin farkında değilsiniz.”

Zane bir süre ona boş boş baktı. “Üzgünüm, genç insan, ancak istisna yapılamaz. Türünüzün yıkımını getirmektense eşinizden ayrılmanız yeğdir. Çocuklarımızı cezalandırmak bizim hoşumuza gitmez ama gerektiğinde yaparız.”

“Bizi yok edecek yöntemleriniz olduğunu nereden bilelim?” diye sordu Alona.

Adamın yüzü ona doğru döndü. “Size bütün şüpheleri ortadan kaldıracak bir örnek göstereyim.”

Bir anlık sessizlik oldu ve gökyüzünde bir gürültü koptu. Cara pencereye koşarak yukarı baktı. Başta bir şey göremedi ama sonra büyük ateş topları hâlindeki enkaz parçaları atmos-

fere girip karanlığın içinden yıldırım gibi geçerek uzaklardaki okyanus sularına inmeye başladı.

Zane sanki akşama ne yiyeceğini anlatıyormuşçasma, “Bu sizin uzay üssünüz ve Seyyah filonuzdu,” dedi sakın sakın. “Taleplerimizi yerine getirmeniz için bir uzay aracınız sağlam bırakıldı. Size itaat etmenizi öneririm. Bundan daha önemsiz şeyler için koskoca dünyaları etkisiz hâle getirdik.”

Ve görüntüsü öylece yok oldu.

Cara göz bile kırpamıyordu, ciğerleri de nefes almayı bırakmıştı sanki. Zihni vızır vızır işliyordu. *Patlama olduğunda gemilerde kimse var mıydı? Uzay üssü boş muydu? Neden Ariboller hepimizi öldürüp kurtulmadı? Aelyx ve ben ne yapacağız? Belki herkesten gizlenerek yaşayabiliriz. Ama bir dakika... Dünya’da herkes bizi tanıyor. İkimiz de ortadan kaybolursak insanlar birlikte kaçtığımızı anlar. Ya biri bir şey söylerse? Ya Ariboller, benim Jake’e yaptığım gibi bizi herkeşe bir ders vermek için kullanırlarsa?*

“Bayan Sweeney.”

Cara isminin söylendiğini duyunca dikkatini topladı. “Özür dilerim,” dedi Alona’ya. “Hâlâ şoktayım.”

“İlk düşüncelerinizi duymak isterim. İçgüdüleriniz geçmişte çok işime yaradı.”

Cara uzun bir nefes verdi ve sakinleşmeye çalıştı. Duyduklarını sindirmeye çalışırken aklından ilk geçen, bu hikâyede bir şeylerin eksik olduğuydu. İnsanlar ve Leihrlilerin diğer dünyalara saldıracağını düşündürecek bir sebep yoktu ortada. Ve Zane, Aribollerin başka dünyalara müdahale etmekten hoş-

lanmadığını söylemişti. O hâlde neden Dünya’da binlerce yıl boyunca savaşlar ve soykırımlar olurken oturup izlemişlerdi de şimdi araya giriyorlardı? Başka bir sebep, bu ittifakı yasaklamak için bir art niyet olmalıydı. “Belki de asıl başka dünyaları ele geçirmeyi planlayanlar onlardır. Belki de bir işgal için bizi zayıflatmaya çalışıyorlardır.”

Alona bir süre sessiz kaldı, ellerini kucağında üst üste koymuştu. “Bu, ilginç bir teori ama silah sistemlerimizi teslim etmemizi istemediler.”

Devinder, “Üstelik biz mekanik problara *iphal* toplarımızın çoklu görüntülerini yansıtip savunma sistemlerimizi olduğundan daha güçlü göstermiştik,” diye belirtti.

“Hislerim bana burada bir şeylerin yanlış olduğunu söylüyor,” diye üsteledi Cara. “Ariboller hakkında ne biliyoruz? Zane’in aramasının nereden geldiğini tespit edemez miyiz?”

“Ettim bile,” diyen Alona dijital bir ekran çıkardı ve işaret parmağıyla verileri yönlendirdi. “Zane’in sinyali Seyyahlarımızın geçen yıl bulduğu bir galaksiden geliyor. Oradaki keşif çahşmalarımıza hâlâ başlamadık.”

Geçen yıl mı? Cara kaşlarını çattı. Problar da geçen yıl gelmeye başlamamış mıydı?

Alona’nın sağında oturan erkek İhtiyar, “Bizim bildiğimiz kadarıyla,” diye araya girdi, “Ariboller kapalı bir kutu. Bir bilim insanımız, Larish, bu türle ilgili olarak kendi teorilerini ortaya koymak üzere çağlar boyunca yapılan araştırmaları ve efsaneleri derledi ama bu çalışması sadece, söylediğim gibi, teori niteliğinde.”

Cara, Larish'i tanıyordu. Medeniyetler tarihi alanında uzmanlaşmış, orta yaşlı bir akademisyendi. Cara onu aylar önce, Jaxen ve Aisly'nin yarı Aribol olduğundan şüphelendiği zaman ziyaret etmişti. Larish'e göre Aribol ırkı evrendeki bilinen bütün yaşam formlarından daha yaşlıydı, aşırı gelişmiş psişik yeteneklere sahipti ve Cara'nın "Noven" beyninin idrak edemeyeceği kadar ileri teknolojileri vardı. Cara hep Aribollerin, tanrıçılık oynayarak kendilerini eğlendiren bir grup kadim varlık olduğunu düşünmüştü.

Görünüşe göre bu düşüncesinde haklıydı.

"Daha fazla bilgiye ihtiyacımız var," dedi.

"Katılıyorum," diyen Alona, diğer İhtiyarlara baktı. "Uzay gemisinin haricinde, Aribollerin gözden kaçırdığı bir de Seyyah gemimiz var. Şu anda bir görev için dışarıda. Gemiye geri çağırıp Zane'in bulunduğu yeri incelemeye göndereceğim. Tedbir amaçlı olarak bütün insanlar derhâl Dünya'ya dönecek."

Panik Cara'nın boğazına yumruk gibi oturdu. "Bütün insanlar mı? Bazılarımız burada kalıp Seyyah ekibine yardım edemez mi?"

Alona kaşlarını çatı. "Olabilir ama siz onlardan biri olamazsınız. Sizin Yazgı adma Dünya'da bulunmanız gerekiyor." Cara'nın düşüncelerini okur gibi ekledi, "Aelyx'i de beraberinizde götürebilirsiniz. Eğer Aribollerin taleplerini yerine getirmek zorunda kalırsak Aelyx süre dolmadan Leihir gezegenine döner."

"Benimle birlikte gelecek bir ekip oluşturmamın bir sakın-

cası var mı?” diye sordu Cara. “Larish de dâhil olmak üzere? Dünya’ya gönderilen problemleri analiz edebilir.”

“Sakıncası yok,” dedi Alona. “Eğer onun görüşlerine ihtiyaç duyarsam uzaktan görüşme yapabiliriz.”

Toplantıya son verildi ve Cara iletişim küresini kapatır kapatmaz Aelyx yatak odasından koşarak çıktı ve Cara’yı kollarına alıp kaldırdı.

“Seni bırakmayacağım,” diye fısıldadı Cara’nın kulağına. “Ne olursa olsun.”

Cara da ona sımsıkı sarılıp başını omzuna gömdü ama ikisi de birlikte olmak için milyarlarca kişinin hayatını tehlikeye atamayacaklarını ruhlarının derinliklerinde biliyordu.

Şu anda bunlardan bahsetmek istemiyordu.

“Yemekhanede acil bir toplantı yapalım,” dedi. Bir ay, Leihr uzay gemisinin Dünya’ya gidip geri gelmesi için ucu ucuna yetecek bir süreydi. Her dakikanın önemi vardı. “Gün doğmadan buradan gitmemiz lazım.”

Devinder haberi kolonicilere ana dilinde aktardı, Leihr dilini konuşamayanlar da tercüman kulaklıklarını takarak dinlediler. O bitirdiği zaman Cara da kalkıp birkaç cümle söyledi.

“Buradaki hayata alışmak zor oldu, biliyorum ve elbette her konuda hemfikir olmadık. Ama koloni için ne düşünüyor olursanız olun, ittifakın sona ermesi hepimiz için kötü. Eğer buna katılıyorsanız, umarım Seyyah gemisi geri döndüğünde onlara yardım etmek için gönüllü olursunuz. Yardıma çok ihti-

yaçları var, bugün birçok keşifçilerini kaybettiler.” Cara odaya göz gezdirdi. “İnsanlardan geride kalmak isteyen var mı?”

Elini ilk kaldıranın Jake Winters olması Cara’yı hayrete düşürdü. “Ben kalırım.”

Onun cevabından ilham alan arkadaşları da ellerini kaldırarak onun sözlerini tekrar ettiler. Onların bu isteklilikleri diğerlerini de aynı şeyi yapmak yönünde cesaretlendirdi. Böylece çok geçmeden insan kolonicilerin yarısı görev için gönüllü olmuştu.

“Teşekkür ederim,” dedi Cara onlara. “Diğer herkesin çantalarını hazırlamak ve üç numaralı uzay mekiğine rapor vermek için beş dakikası var. Uzay gemimiz yakıt ikmalini yaptı, beklemede.”

Salon boşaldı ve Aelyx lobiden koşarak geldi. “Az önce ana karadan Elle ile konuştum. O da Larish ile birlikte geliyor, bizimle gemide buluşacak.”

“Güzel,” dedi Cara. Aelyx’in kız kardeşinin de ekipte olması onu mutlu etmişti. Elle çoğunlukla sağlık görevlisi olarak çalışıyordu ama başka becerileri de vardı. Cara’ya düşüncelerini engellemeyi öğreten de oydu ki Cara bu sayede Jaxen’in birçok beyin yıkama girişiminden kurtulmayı başarmıştı. Tek bir sorun vardı. “Syrine’e söyledin mi?”

Aelyx ürperdi. Elle ve Syrine yıllar önce aralarına giren genç adam yüzünden birbirlerine düşman kesilen iki eski dosttu. “Nasıl olsa öğrenir diye düşündüm.”

Cara kafasını salladı. Yakın dostken düşman olan iki kızın arasındaki potansiyel gerginliği ancak bir erkek küçümseyebilirdi zaten.

Telaşlı ayak sesleri Cara'nın dikkatini, onlara doğru aceleyle ilerlerken endişesi yüzünden okunan genç bir Leihrlî kızı yöneltti. Kız Cara'nın yanına gelir gelmez durdu ve sessiz konuşma için bakışlarını onunkilere kilitledi.

Bir sorun var, dedi aceleyle. Sana bunu sabah söyleyecektim ama artık zamanımız kalmadı.

Ne oldu? diye sordu Cara.

Ben sağlık merkezinde çalışıyorum. Akşam yemeğinden sonra kriyojenik odanın açıldığını işaret eden bir alarm aldım. Ne olduğunu anlamak için laboratuvara gidince de insanın bedeninin krematoryuma götürüldüğünü gördüm.

Kızın neden bahsettiğini anlaması Cara'nın bir dakikasını aldı. *David'in bedeni mi? Dünya'dan getirdiğimiz askerin yani?*

Kız başıyla onayladı. *Krematoryuma hemen haber verdim ama çok geç kalmıştım. Bedeni çoktan yakılmıştı.*

Cara alnını ovuşturdu. Tam da bu nedenle David'i en kısa sürede gömmek istemişti. Defin işlemi Leihrlîler için yabancı bir kavramdı. Bunun gibi bir hata olması kaçınılmazdı.

Tam da o anda bir omzuna astığı spor çantasıyla Syrine, Cara'nın yanında belirdi. "Ben hazırım," diyen Syrine gruba göz gezdirdi. "Bir terslik mi var?"

"Hayır," diye yalan söyledi Cara çünkü bu denli hassas bir konuyu açıklamanın vakti değildi. Bunu ona uzay gemisinde yalnız kaldıkları zaman söyleyecekti. Gözlerini sağlık görevlisinin gözlerine dikti ve telaşlı bir düşünceyi kızın zihnine itti. *Biz gidene kadar bunu gizli tut.* Sonra Aelyx'i elinden tu-

tarak lobiye doğru yönlendirdi. “Eşyalarımızı toparlamamız lazım. Uzay mekiğinde buluşuruz.”

Daireye dönünce Cara bir hafta yetecek kadar üniformayı çantasına yerleştirirken etrafına bakmamak için büyük çaba gösterdi. Aelyx ile birbirlerine sarılıp uyudukları birleşik yataklara, başını Aelyx’in kucağına koyup ona *Jane Eyre* okuduğu koltuğa, sanal satranç oynadıkları veri masasına, kapının yanındaki kovada duran deniz kabuğu koleksiyonuna bakmadı.

Birlikte yaptıkları yuvaya bakmadı.

“Hazır mısın?” diye sordu Aelyx, kendi spor çantasını elinde tutuyordu.

Cara başıyla onayladı çünkü boğazındaki yumru konuşmasına müsaade etmiyordu. Kendisine bunun bir veda olmadığına söyleyip, hatıra olarak bir avuç deniz kabuğu alma dürtüsüne karşı direndi. Koloni onun yuvasıydı ve bir gün yuvaya dönecekti.

Kapıdan çıktıktan sonra bir daha arkasına bakmadı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Dünya atmosferine girdiklerinde bir aylık sürelerinden geriye sadece on altı gün kalmıştı. Aelyx hayatında kendisini hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. Uzun mekiğinin Manhattan'a inmesini sabırsızlıkla bekliyordu, böylece nihayet bir şeyler yapabiliirdi.

“Belki de fiziksel bedenleri yoktur...”

Larish ile birlikte teoriler üretmekten başka bir şey...

“Elbette vardır,” diye cevap verdi Aelyx. Bilim insanıyla bir derdi yoktu ama bu fikirlerle bir yere varamazlardı. Aribollerle ilgili gerçek bulgulara ihtiyaçları vardı ve şu ana kadar Seyyahlar bir şey bulamamışlardı. “Uzun süremizi yok edecek teknolojiyi başka nasıl üretecekler?”

“Zihinleri çok güçlü. Belki de bunu yapmak için başka bir ırkı köleleştirmişlerdir.”

Aelyx burun kemerini parmaklarıyla sıktı. Artık katlana-

mıyordu. Larish'in yanından ayrılarak görüşme odasının diğer köşesine, Cara'nın Jake Winters'm üç boyutlu görüntüsüyle konuşmakta olduğu bölüme gitti.

"Leihrliler beni dinlemiyorlar," diye tısladı Jake, sarı kaşları kıstığı gözlerinin üzerinde yay çiziyordu. Jake'in huysuzluğu sihirli bir şekilde galaksileri aşır onlara kadar uzanıyordu. "Enerji çıktısı yerine beyin dalgası hareketlerini ölçen problemlerle ilgili bir fikrim var ama benim yazılım kodlarım onların sistemine uyumlu değil. Benimle çalışacak bir Leihrliliye ihtiyacım var."

Aelyx'in yanına gelen Syrine'in yorgun adımları, David'in yakıldığına ilişkin haberin etkisinden hâlâ kurtulamadığını gösteriyordu. Aelyx onu anlıyordu. Bir bakıma Syrine onu ikinci kez kaybetmişti. Ve Aelyx kızı çok iyi tanıdığı için şu anda bu konudan bahsetmek istemediğini de biliyordu. Bu nedenle bir kolunu onun omuzlarına doladı ve devam eden konuşmayı tekrar dinlemeye başladılar. Görüntüleri Jake'in görüş açısına girmiyor olmalıydı çünkü Jake onları fark etmiş gibi görünmüyordu.

"*Kibar* bir şekilde sordun mu peki?" dedi Cara.

"Evet!" diyen Jake bir elini havada salladı. "Hep görmezden geliyorlar..." derken sözlerini yarıda bıraktı ve Leihrlili genç bir dişi arkasından geçerken yüzüne sıradan bir gülümseme yerleştirdi. Gözlerindeki kıvılcım kızıdan hoşlandığını net bir şekilde gösteriyordu. Kız görüntüden çıkar çıkmaz Jake'in yüzü tekrar asıldı. "İnsanları aptal sanıyorlar. Belli oluyor."

Eh... diye düşündü Aelyx, kafasını eğerek. *Bazıları öyle.*

Syrine, Cara'nın yanına doğru eğilip konuşmaya dâhil oldu. "O kızı durdur," dedi parmağıyla göstererek. "Az önce arkandan geçeni. Adı, Ayah."

Jake bir an tereddüt ettikten sonra dönüp kıza seslendi. Onu eliyle yanına çağırdı ve az sonra kızın üç boyutlu görüntüsü Jake'inkinin yanında, ancak Jake'in yanında kendisini rahatsız hissettiğini belli edecek bir mesafede belirdi. Cara ve Syrine'e baktı.

"Evet?" diye sordu kız Leihir dilinde.

Syrine ana dillerinde konuştu. "Bu insan Aribollerin yaşadığı gezegeni bulacak bir prototip yapmak istiyor. Bizim sistemlerimizi anlamak için yardıma ihtiyacı var. Onunla çalışır mısın?"

Ayah yüzünü buruşturdu. "Onu sevmiyorum. Çok gürültücü ve konuşurken dibime giriyor."

"Araya mesafe koymasını söylerim," dedi Syrine. Bu fayda etmeyince de ekledi: "Bana bir iyilik yapmış olursun. Hatırlarsan ben de sana yardım etmişim... şeyden ayrıldığın zaman..."

Yanakları kızaran Ayah, "Hatırlıyorum," dedi çabucak. "Tamam, yapacağım."

Syrine sırttı ve dönüp Jake'e onun dilinde, "Ayah bu projede sana memnuniyetle yardım edecek," dedi. İşaret parmağını kaldırdı. "Yalnız unutma: Bizim kulaklarımız sizinkilerden daha hassas. O yüzden onunla kısık sesle konuş ve aranızda bir kol boyu mesafe koy."

Yüzü renkten renge giren Jake, Syrine'e teşekkür edip çekingen bir şekilde gülümsedi. Aramayı sonlandırdıklarında Aelyx, Syrine'in bakışlarını yakalayıp neden Jake'e hoşlandı-

ğı kişiyle ilgili yardım etmek için çaba gösterdiğini sorınak istedi ama Syrine, sessiz konuşmayı kullanacak kadar uzun göz teması kurmuyordu. Aelyx bunu da anlıyordu. Eğer Syrine’in yerinde olsaydı o da yasını yalnız tutmak isterdi.

Cara iletişim küresini cebine koydu ve Aelyx’in koluna girdi. “Ah, unuttum. Bykeliye ulaştın mı?”

Aelyx başıyla onayladı. “Bizi bekliyor ama yatacak yer ayarlamalarından emin değilim.” Manhattan’daki sit dairede  misafir yatak odası vardı ve sekiz kişiye yatacak yer lazımdı: kendisi, Cara, Elle, Syrine, Larish ve Cara’yı görmek üzere uçakla gelen ailesi.

“Sorun değil. Birçoğumuz daha önce aynı odayı paylaştık zaten,” diyen Cara, koridordan içeri giren Elle’i işaret etti. “Elle, Aegis’te benimle ve ağabeyimle kalıyordu.”

Elle bakışlarını onlara çevirdi ve uzun kirpiklerle çevrili, kendisine yanıltıcı bir şekilde kırılğan bir hava veren gözleri parladı. Onlara gülümsedi ama Syrine’i görünce kaşlarını atıp koridora geri döndü.

Syrine burnundan soludu. “Elyxa’ya söyle,” –bu Elle’in gerçek adıydı– “onunla aynı odayı paylaşmayacağız.”

“Kendin söyle,” dedi Aelyx. “Sizin aranızda gidip gelmekten bıktım.”

Syrine hızla dönerek atkuyruğuyla Aelyx’in yüzüne bir fiske vurduktan sonra uzaklaştı.

“Senin için zor olmalı,” dedi Cara başını onun omzuna koyarak. “En yakın arkadaşın ve kız kardeşin arasındaki fırtınanın tam ortasında kalmışsın.”

“Tam olarak öyle değil. Hep unutuyorsun...”

“Elle senin için kız kardeşten ziyade bir arkadaş gibi ve Aegis’te çekirdek aile kavramı yok,” diye onun sözlerini tamamladı Cara. “Vesaire, vesaire. Ama zor bir durum işte, kabul et.”

“Öyle,” diye pes etti Aelyx. “Onları bir odaya kilitleyip birbirlerini affedene kadar çıkarmamalıyız.”

“Ah, tatlım,” dedi Cara, Aelyx’in kolunu sıvazlayarak. “Kızlar hakkında pek bir şey bilmiyorsun, değil mi?”

Aelyx gülümsedi ama kalbi kederle sızlıyordu. “David de böyle söylerdi.” Arkadaşım özlüyordu. Evet, David bazı hatalar yapmıştı ama bunun tek nedeni zor durumda olmasıydı. Sonuçta doğru olanı yapmıştı ve önemli olan da buydu. “Eğer ben David’i beni öldürmeye çalıştığı için affedebiliyorsam, Elle ve Syrine de bir aşk üçgenini geride bırakabilmeliler, değil mi?”

“Bu, Kızlar Kanunu’nun en temel maddesidir. Eğer kankan ve sen aynı kişiye âşık olursanız, ikiniz de onunla birlikte olamazsınız. Aynı şekilde eski sevgililer de yasak bölgededir; tabii benim eski kankam kanunun o kısmını tam olarak anlayamamıştı.”

İletişim kürelerinden eş zamanlı bir melodi yükselerek, uzay mekiğinin kalkış için hazır olduğunu hatırlattı. Aelyx kendisinin kullanabileceği özel bir hava aracı istemişti. İnsanlara görünmeden güpegündüz iniş yapabilecek perdeleme teknolojisine sahip, on koltuklu, küçük bir araçtı bu. Böylelikle, eğer Dünya’nın farklı yerlerindeki Dünya liderleriyle bir araya gelmeleri gerekirse son derece hızlı bir ulaşım aracı onları bekliyor olacaktı.

Herkes spor çantalarını hazırlamak üzere odalarına döndü ve ardından ekip hangarda buluştu. Aelyx, Syrine ve Elle'i herkes binene kadar bekletti, böylelikle sona kalan kızların aynı koltuğu paylaşmaktan başka şansı kalmamıştı. Kızlar ters bakışlarını birbirlerinden ayırarak Aelyx'e yönelttiler ve Aelyx bunun olumlu bir gelişme olduğuna kanaat getirdi. Pilot koltuğunun yanını Cara'ya verdi ve direksiyonun arkasındaki yerini aldı, sonra yola koyulup uzay gemisinden hızla ayrılarak bulutların içine daldılar.

İletişim küresiyle güvenlik ekibinin lideri olan Albay Rutter'a yolda olduklarına dair bilgi verdi ve albay askeri hava sahasına girmesine onay verir vermez inişe geçip uzay mekiğini üssün boş olan helikopter pistlerinden birine indirdi.

Cara'nın annesi ve babası ön camdan görünüyorlardı; ikisi de oldukları yerde zıplıyor, yaklaşık bir düzine üniformalı askerle birlikte bekledikleri, bitişikteki hangarın ağzından el sallıyorlardı. Aelyx'in motoru durdurmasıyla Cara'nın yolcu kapısını hızla açıp asfalt pist üzerinde, ateş kırmızısı atkuyruğunu rüzgârda savurarak sıçraya sıçraya ailesine doğru koşması bir oldu. Bill Sweeney kızını koca kollarıyla sarmalayıp havada birkaç tur döndürdükten sonra yere bıraktı ve Cara sendeleyerek Eileen'e sarılmak için ilerledi.

Aelyx dışarı çıkınca, Dünya'ya son gelişinden bu yana hava sıcaklığında meydana gelen değişim karşısında afalladı. New York'ta bahar aylarında hava katlanılır düzeydeydi ama şu anda hava o kadar sıcak ve nemliydi ki Aelyx nefes alırken boğulacak gibi oluyordu. Cara'nın yamna geldiğinde tuniğinin önü terden ıslanmıştı.

Eileen için bir sakıncası yoktu. Aelyx'e doğru atılarak ona bütün gücüyle sarıldı ve ardından onu yapışkan öpücüklerle boğdu. Geriye çekilip Aelyx'in tuniğindeki kumaş tiftiklerini temizleyip atkuyruğundan kaçan saçları düzeltirken, "Seni çok özledik," dedi.

Aelyx, bu ilgiden memnun olarak onun böyle üzerine titremesinin keyfini çıkardı. Bir klon olduğu için anne yerine koyabileceği tek canlı, Eileen idi. "Ben de sizi özledim," dedi.

Bir asker Cara'nın arkasından gizlice yaklaşp kollarını onun başına doladı. Aelyx bir an gerildi ama sonra bunun Cara'nın ağabeyi Troy Sweeney olduğunu gördü. Troy'un buz mavisi gözleri Cara'ninkilerle aynı renkti ama saçları babasıninkiler gibi kıvılcık değil, annesininkiler gibi siyahtı. Troy, yumruk yaptığı ellerini Cara'nın kafasına bastırınca Cara ciyaklayarak bir dirseğini onun karnına gömdü. Sonra Troy, Cara'nın zaten dağılmış saçlarını karıştırarak ona aptal dedi.

Aelyx, Elle ile göz göze geldi ve onunla böyle bir ağabey-kardeş ilişkisi içinde olduklarını hayal etti. Belli ki Elle de aynı şeyi düşünüyordu çünkü kimsenin duymayacağı şekilde Aelyx'e, *Eğer bana böyle bir şey yaparsan seni uykunda boğarım*, dedi.

Troy kamuflaj desenli üniformasını çekip kurtarıırken, "Elle," dedi. Göz bebekleri genişlemiş ve çarpık gülümsemesi otuz iki dişini gözler önüne sermişti. Bu tepkisi Jake Winters'ın tepkisiyle neredeyse tıpatıp aynıydı. Aelyx kahkahasını tutmak için dudaklarını birbirine bastırmak zorunda kaldı. Troy'un Elle'e duyduğu karşılıksız aşkı unutmuştu.

Aelyx, Elle'i dürtüp, *Yavrunuz için bir isim seçtiniz mi?* diye sordu. Elle'in kızgın bakışları Aelyx'in zihnine kazındı. Aelyx de öpüşme sesleri çıkararak cevap verince koluna yumruğu yedi.

"Hı-hı," diye mırıldandı Cara. "Gerçekten de siz insan kardeşlere hiç benzemiyorsunuz."

Troy, Elle'e, "Senin geleceğini bilmiyordum," derken kız kardeşine sinirli sinirli baktı. "Birisi bana söylemeyi unutmuş."

Cara gözlerini devirdi. "Dünya'yı uzaylıların boyunduruğundan kurtarmakla meşguldüm, özür dilerim."

"Uzaylılar demişken," diye araya girdi, onları kenardan sessizce gözlemlemekte olan Albay Rutter. "Şu Aribollardan" –bu kelimeyi Eli-bollar olarak yanlış telaffuz etmişti– "grup dışından kimseye bahsetmek yok. LİKİH'liler duyarlarsa akıllarını kaçıırırlar, yine sokaklarda isyanlara başlarlar." Başparmağıyla yakınlarda park etmiş olan üç siyah cipi işaret etti. "Trafik saati başlamadan çıksak iyi olur, yoksa köprü tıkanacak."

"Uzay mekiğini süite götürmek istiyorum," dedi Aelyx. "Perdelenmiş olarak elbette, böylece aracı orada konuşlandırabiliriz."

"Ben de onunla gideceğim," diye ekledi Cara.

"Peki," diyen Rutter çenesini Troy'a doğru salladı. "Çavuş Sweeney, sen de onlarla git."

"Peki, efendim."

"Diğerlerine gelinee," diye devam etti Rutter, "kimse yanında silahlı bir gölge olmadan süitten dışarı adımını bile at-

mayacak. Anlaşıldı mı?” Gruptakilere tek tek göz gezdirdi ve bakışları Syrine’e geldiğinde otoriter ses tonu birdenbire bir kelebek kanadı kadar yumuşadı. “Sen de benimle gel istersen, tatlım. Arabamda senin için bir kutu var.”

Syrine, boynundaki armut tohumu kolyesiyle oynarken Aelyx’e baktı. Albay Rutter, David’in komutanıydı, yani geçen kış David’i onların özel koruması olarak tayin eden kişiydi. David’in geride bıraktığı bir ailesi yoktu, bu nedenle o kutuda muhtemelen onun özel eşyaları bulunuyordu.

Syrine’in gülümsemesi gözlerine yansımada. “Beni düşündüğünüz için teşekkür ederim.”

Aelyx bir kolunu ona doladı. “Umarım David’in hile kartları da kutudadır. Hayatta en sevdiği şeydi o kartlar, yani senden sonra.”

“Hile mi?” diye sordu Syrine. “Yani...”

“Elindeki kartı bilmek için hile yapıyordun,” diye bitirdi Aelyx sırtarak. “Fark etmemiş olduğuna inanamıyorum.” Eğilerek, “İyi misin? İyi değilsen, benimle uzay mekiğine gelebilirsin,” diye fısıldadı.

“İyiyim,” dedi Syrine. “Kutuda neler olduğunu görmek istiyorum.”

Albay Rutter ellerini şaklattı. “Pekâlâ, millet. Haydi, gidiyoruz.” Uzay mekiğini işaret etti. “Ya da uçuyoruz da diyebiliriz.”

Uzay mekiği Manhattan’a cipten hayli önce vardı ve Aelyx hava aracını konuşlandıracak en ıssız yeri bulmak amacıyla

süitin bulunduğu binanın etrafındaki sokakları inceleyerek havada daireler çizmeye başladı. En sonunda iki restoran arasında kalan dar geçitte karar kıldı ve ardından uzay mekiğini siyah çöp poşetleriyle dolu bir çöplüğün önüne indirdi.

Aelyx araçtan çıkar çıkmaz bozulmuş yemek kokusu burun deliklerine hücum etti. Cara ve Troy çöplükten koşarak uzaklaşırken o geride kalarak konuşlandırma işlemini tamamladı. Nefesini tutarak anahtarlığındaki bir tuşa bastı ve buna cevaben uzay mekiği yerden beş metre havalanıp durdu. Görünmez araç artık ulaşılamaz bir mesafede, güvendedi.

İki asker kaldırımında beklemeydi. Süit binasına giderken başı askerler çekti. Cara'nın elini tutmuş olan Aelyx onların arkasından geliyor, Troy ise onları en arkadan takip ediyordu. Aelyx başını öne eğerek gözlerini kaldırıma dikti. Açık kahverengi teni ve saçlarıyla bir insana benzetilebilirdi ama gümüş rengi gözleri onu her seferinde ele veriyordu. İçinden güneş gözlüklerini takmış olmayı diledi. Hayranları iyi niyetliydi ama kişisel sınırlara fazla saygı göstermiyorlardı ve Aelyx şu an, suratına fırlatılan iç çamaşırlarını savuşturacak ruh hâlinde değildi.

Neredeyse binanın girişine ulaşmışlardı ki Cara aniden durdu ve onu da çekerek durdurdu. Aelyx geriye baktığında Cara'nın bir gazete bayisindeki bir yığın dergiye bakakaldığını gördü. Sıra sıra dizilmiş olan kopyaların hepsi *Squee Teen* dergisinin aynı sayısına aitti. Kapaklarına da ikisinin yüzü yerleştirilmiş, okurlara "Yıldız Çiftin Kolonideki MÜKEMMEL HAYATINA Dair!" özel bilgiler vadediliyordu.

Cara, Aelyx'in elini bırakıp dergilerden birine uzandı. Parlak sayfalara hızla göz gezdirirken Aelyx onun aylar önce, annesinin tedavi masraflarını karşılamak üzere vermeyi kabul ettiği özel röportaj için çektiirdiği fotoğrafları gördü. Oturma odalarının geniş açılı bir fotoğrafı ve ikisinin koltukta sarmaş dolaş, baharatlı *hali* fincanlarının üzerinden bakışırken çekilmiş bir başka fotoğrafı vardı. Cara yatak odalarında fotoğraf çekilmeyi reddetmişti ama derginin orta sayfasında ikisinin sahilde el ele yürürken, batan güneşin altında birer karaltı gibi görünen bedenleri okyanusa girerken; bir ağacın gölgesinde, yağmurun altında öpüşürken çekilmiş birkaç fotoğrafı montajlanarak o romantik hava yine de yakalanmıştı.

Aelyx'in kalbi sızladı. Gerçekten de mükemmel bir hayatları vardı.

Geçmiş zaman kullandığını fark etti. *Var*, diye düzeltti kendini. *Mükemmel bir hayatımız var*.

Gazete bayisinin sahibi, gözlüklerini burnunun ucuna indirmiş abanoz tenli adam kafasını cep telefonundan kaldırıp gözlerini kırıştırdı. Bir süre bir Cara'ya, bir dergiye baktıktan sonra taburesinden aceleyle kalkıp cebinden bir kalem çıkarırken telefonunu neredeyse elinden düşürüyordu.

Siyah bir keçeli kalemi bir Cara'ya, bir Aelyx'e doğru uzatarak, "Dergiyi kızım için imzalar mısınız?" diye sordu. "İsmi, Talya. Sizin en büyük hayranınız. Sizi gördüğümü duyunca delirecek!"

Cara'nın bakışlarını dergiden ayıramadığını görünce Aelyx bir başka dergiyi ve adamın kalemini aldı. Aceleyle *Talya'ya*,

sevgilerle. Aelyx ve Cara diye yazdı ve dergiyi, cep telefonuyla onların fotoğrafını çekmekte olan adama geri verdi.

Troy arkalarından, “Burada bekleyemeyiz,” diye mırıldandı.

Aelyx yoldan geçen birçok insanın dikkatini çektiklerini fark etti ve Cara’yı dirseğinden tutarak uzaklaştırmak istedi. Cara ise derginin parasını ödemek için üzerini yokluyordu. Adam ona, “Benim hediyem olsun, lütfen,” dedi.

Cara adama teşekkür etti ve sütlerinin bulunduğu binaya doğru ilerlediler. Asansörle en üst kata çıkarlarken kimse konuşmadı ama Aelyx, Cara’nın neler düşündüğünü anlayacak kadar iyi tanıyordu onu. Birlikte göğüs gerdikleri onca zorluktan sonra karşılarına çıkan bu engel, üzerinden atlayamayacakları kadar yüksek görünüyordu. Cara’yı kaybedebileceğini düşünmek Aelyx’in iliklerine kadar buz kesmesine neden oluyordu.

Hem kendisini sakinleştirmek hem de Cara’yı rahatlatmak için onun elini sıktı. Cara çilli yüzünü kaldırıp ona bakınca da, *Bizim için sonuna kadar savaşıcağım. O hayat hâlâ bizim,* diye söz verdi.

Cara da rulo yaptığı dergiyi asansör tırabzanının arkasına tikiştirerek, *Haklısın. Buna ihtiyacım yok,* dedi.

Asansörden ilk Troy indi ve koridora baştan sona göz gezdirdikten sonra kolunu sallayarak gelmelerini işaret etti. Asker arkadaşlarına koridorda nöbet beklemelerini söyledi ve askerler birbirlerine seslenerek komutlar verirken Aelyx kapıyı çaldı.

Kapıyı açan büyükelçi, geçen kıştan bu yana hiç değişmemişti; buruşuk bedeni kambur duruyordu ama gözleri her zamanki

gibi parlıyordu. *Hoş geldiniz, Aelyx*, dedi Stepha. *Sizi tekrar görmek güzel. Keşke daha iyi şartlarda bir araya gelebilseydik.*

Aelyx'in arkasından Cara ve Troy da içeri girerken Aelyx'in içgüdüleri ona bir şeylerin ters gittiğini söyledi ve adımları yavaşladı. Büyükelçinin karşılamasında bir tuhafılık vardı. Stepha, Leihir gezegeninde sıkça kullandıkları *kardeşim* sözcüğünü kullanmak yerine Aelyx'e ismiyle seslenmişti. Ancak bunun da ötesinde, büyükelçinin zihni farklı görünüyordu. Aelyx henüz şaşkınlığını üzerinden atamadan arkasını dönünce Stepha'nın bir elinde iletişim küresini ve diğerinde de bir *iphal* tuttuğunu gördü... Aylar önce Aelyx'in kalbini durduran silahın ta kendisiydi bu.

"İkisi de burada," dedi büyükelçi iletişim küresine doğru, sonra cihazı halıya attı ve silahı Aelyx'in göğsüne doğrulttu.

Aelyx, Cara ve Troy'a kaçmalarını haykırarak yere yattı. *Iphal* herhangi bir ses çıkarmadı ama silahtan çıkan enerji akımı, asfalttan yayılan ısı dalgaları gibi Aelyx'in üzerindeki havayı hareketlendirdi. Aelyx dört ayak üzerinde sürünerek koltuğu kendine siper alırken büyükelçi de halının üzerinde ona doğru ilerlemeye başladı. Aelyx'in nabızı kulaklarında atıyordu. Koltuğun arkasından etrafa bakındı ama Cara'yı veya Troy'u göremedi. Çaresizlik içinde, silah olarak kullanabileceği bir şeyler bulmak üzere arkasına baktı ama çok geç kalmıştı. Stepha koltuğun ön tarafına ulaşmıştı, nişan almak için eğildi.

Aelyx hızlı düşündü. Koltuğu altından kavrayarak ters yöne devirip büyükelçinin geriye doğru yıkılmasını ve silahının açısını kaybetmesini sağladı. Stepha'nın kırılğan bedeni yere çarptı ve Aelyx adamı orada, ters duran koltuğun altına sıkıştırdı. Troy

çoktan adamın karnının üzerine çökmüştü, *iphal*'i Stepha'nın elinden çekip aldı. Büyükelçi zar zor, hırıltıyla nefes almasına rağmen ellerinden kurtulmak ve silahını tekrar ele geçirmek için çırpınmaya devam ediyordu. Sonra kapı hızla açıldı ve silahlarını çekmiş olan iki asker içeri girdi.

"Ateş etmeyin!" diye bağırdı Aelyx. Cara'nın mutfak duvarının arkasından baktığını gördü ve ona, "Ambulans çağır. Bir sorun var. Akciğerinde bir delik açmış olabilirim."

"Akciğerinde delik mi?" diye tekrar etti Troy. "Sence sorun *bu* mu?"

Aelyx başını sallayarak zihnini temizlemeye çalıştı. Damarlarında hâlâ adrenalin pompalanıyor, ellerinin ayaklarının titremesine neden oluyordu. "Stepha'nın akli başında değil. Kapıyı açtığı zaman hissettim bunu. Sanki birisi kafasının içine girmiş ve..." derken nefesini tuttu. "Jaxen."

"Kardeşi Aisly'yi de unutmamak lazım," diye ekledi Troy, tiksintiyle.

"Kız, Jaxen'in öz kardeşi değil," dedi Aelyx.

"Fark etmez. O cadının acayip yetenekleri var."

"Ama benim ölmemi isteyen tek kişi Jaxen," diye belirtti Aelyx. Stepha'nın ateş etmeden önce gönderdiği mesajı hatırladı. İkisi de burada. "Her şekilde, bunu yapan her kimse muhtemelen şu anda buraya geliyor."

Troy telsiz yoluyla Albay Rutter ile irtibata geçerek bölgenin güvenli olmadığını söyledi ve albay güvenli bir yerde onunla buluşmaları için talimat verdi. Troy el koyduğu *iphal*'i cebine atıp, "Gidiyoruz," dedi.

Aelyx koltuğu büyükelçinin üzerinden kaldırdı. "Peki o ne olacak?"

“Askerler ambulans gelene kadar onunla kalacaklar.”

Aelyx geriye çekilerek o kargaşadan uzaklaştı ama Troy arkasından sertçe itip onu giriş salonuna çıkartana kadar gözlerini Stepha’dan ayıramadı. Cara elini tuttu ve üçü birlikte asansöre doğru koşular.

Asansörle aşağı inerken Cara elini Aelyx’in göğsüne koydu. “Üzerinde yine o elektroşok cihazını kullanmak zorunda kalacağımı sandım bir an.”

“Bu bir rekor olsa gerek,” dedi Aelyx. “Bu gezegene ayak basalı bir saat bile olmadı ama birileri beni öldürme çalışmalarına başladı bile.”

Asansör zemin katta durunca Troy lobiyi taramak üzere dışarı çıktı. Lobinin boş olduğunu anlayınca peşinden gelmelerini emretti ve hep birlikte bina kapılarından hızla geçerek gün ışığına çıktılar ve sokağı tıklım tıklım dolduran binlerce hayranlarını görünce kalakaldılar.

Aelyx’in geri döndüğü haberi hızlı yayılmıştı.

Kaldırım o kadar kalabalıktı ki Aelyx geçip gidebilecekleri bir yol göremiyordu. Saçlarını enselerinde toplamış, gri-bronz renk üniformalarını giymiş olan L’özentiler oldukları yerde zıplıyor, ellerinde dergiler ve *Beni liderine götür!* ve *Problemi, Aelyx!* yazan pankartlar sallıyorlardı. Birçok protestocu da vardı. Aelyx onların haykırışlarındaki o iğneleyici sözleri öğreneli çok olmuştu. Polisler kalabalığı geçici metal barikatların arkasında tutmaya uğraşıyorlardı ama insanlar barikatların üzerinden taşıyor, cıvataları gıcırdatıyordu. Sonra biri Aelyx’i gördü ve ortalık tamamen karıştı.

Çılgınlıklar koro hâlinde yükseldi, patlayan flaşlar

karşısında Aelyx elini gözlerine siper etti. Önünde duran Troy iki elini açarak geri adım attı ve ona da aynı şeyi yapmasını işaret etti. Tam Aelyx, Cara'nın elini tutarak lobiye geri girmek üzereyken fizik kurallarına aykırı bir şey oldu.

Birdenbire kalabalığın ön safında duran yüzlerce insan, sanki görünmez bir süpürge onları arkalarındaki faraşa doğru itiyormuşçasına hızla geriye fırladılar. Onların bedenleri arkalarındaki insanlarla çarpışıp bir domino etkisi başlattı ve sonuç olarak kalabalığın yarısı yere yığıldı.

Sesler kesildi, Aelyx şok içinde gözlerini kırptırdı.

Ne olmuştu böyle?

Kolları, bacakları birbirine dolanan insanlar kendilerini toplayıp ayağa kalkmaya çalışırken boş ifadelerle birbirlerine bakıyorlardı. Bazıları kendilerine yol göstermeleri için polislere baktı ama polisler de kendilerini yerden toplamakla meşguldüler. Ortama şaşkın bir uğultu hâkimdi, sonra yukarıdan bir vınlama sesi geldi.

Aelyx bakışlarını gökyüzüne çevirince bütün taşlar yerine oturdu.

Jaxen, insanların sörf tahtasını andıran bir hava taşıtı üzerinde onlara doğru süzülerek yaklaşıyor, uzun atkuyruğu rüzgârda dalgalanıyordu. Aelyx bu taşıtın teknolojisini daha önce Dünya'da veya Leih'r'de görmemişti; Jaxen'in bunu nereden bulduğunu merak etti. Jaxen'in bakışları Aelyx'inkilerle buluşur buluşmaz yüzünde manyakça bir gülümseme belirdi, bu hâliyle ruh hastası gibi görünüyordu. Jaxen'in gözlerinde yeni

bir ifade, Aelyx'i, Cara'nın önüne geçerek onu korumaya sevk eden bir pervasızlık vardı.

“Yaşıyorsun,” diye kükredi Jaxen, neredeyse dokunabilecekleri kadar yakında süzülüyordu. “Güzel. O şeref bana ait olacak. Beni bir kez öldürmeye teşebbüs ettin ve insanların dediği gibi, yapılan iyilik karşılıksız kalmaz.”

Troy silahını Jaxen'e doğrulttu ve üç el ateş etti.

Aelyx geri çekildi. Etrafta insanlar yere yatıyor, çığlıklar atıyorlardı. Ancak gözlerini açtığı zaman Jaxen'in artık daha da genişlemiş gülümsemesiyle hâlâ yukarıda olduğunu gördü. İşte o zaman Aelyx, Jaxen'in elinde tuttuğu nesneyi, bir değnek üzerine yerleştirilmiş, beyzbol topu büyüklüğündeki bembeyaz küreyi fark etti. Küre kurşunları emmiş ya da en azından Jaxen için bir kalkan oluşturmuş olmalıydı. Aelyx daha önce böyle bir şey görmemişti. Bu silahı Jaxen'in kendisinin üretmiş olmasına imkân yoktu. Bunu ya çalmıştı ya da birileri ona silah temin ediyordu.

“Harika cihaz, değil mi?” dedi Jaxen. “Bu bir Nova Değneği, ortak arkadaşımız Zane verdi bunu bana.” Aelyx bu bilgileri sindirmeye vakit bulamadan Jaxen tekrar konuştu. “Gelen enerjiyi kontrol ederek depoluyor, sonra da mesela bunu yapabiliyorum.” Sonra küreyi Cara'nın ağabeyine doğrulttu ve Troy birkaç metre geriye uçup bir grup polis memuruna çarparak onları lobut gibi devirdi.

Cara bir çığlık attı ve ağabeyine doğru koşmaya çalıştı ama Aelyx onu durdurdu. Cara için en güvenli yer, süit dairenin olduğu binaydı. Eğer asansöre kadar gidebilirlerse katlardan herhangi birinde saklanabilirlerdi. Cara'yı kapıya doğru itti

ama Jaxen değneğini bir kez daha sallayarak onları durdurdu. Aleyx göğsünde bir darbe hissetti ve sonra bir anda, kendisini sertçe betona çarparken buldu.

Kalabalıktan çılgınlıkla yükseldiğini, hayranlarının adını haykırdığını duydu. Birisi, “Aman Tanrım! Şu adam Aelyx’i öldürmeye çalışıyor!” diye bağırdı ve iki saniye içerisinde kalabalık barikatları yarıp Jaxen’e saldırdı. Yukarı sıçırıyorlar, hava taşıtını tutup çekiştiriyorlardı. Jaxen de karşılık vermeye çalışıyordu ama değneğini her kaldırdığında düşecek gibi olduğundan kollarını açıp dengesini sağlamak zorunda kalıyordu.

Aelyx izlemekle vakit kaybetmedi. Yerden kalktı ve Cara’nın elini kavradı. İkisi Troy’un yanına koştular ve onun ayağa kalkmasına yardımcı olduktan sonra yarı topallayarak, yarı koşturarak köşeyi dönüp uzay mekiğine ulaşınca kadar durmadılar.

Sağ salim araca binip kaostan uzaklarda, görünmez bir kalkan ile çevrilmiş vaziyette koltuklarına oturduklarında Aelyx geriye yaslandı ve ellerinin titremesini durdurmaya çalıştı. On dakika içerisinde iki kere ölümden dönmenin verdiği rahavet onda bir gülme isteği uyandırıyordu ki bu durumun komik hiçbir yanı olmadığı düşünüldüğünde bu, tuhaf bir tepkiydi. Tam tersine, Zane’in Jaxen’e silah temin ettiğini öğrenmek Aelyx’i hem rahatsız etmiş hem de şaşırtmıştı. Özellikle de Jaxen’in bir zamanlar Aribollere karşı savaşta insanları kullanmak istediği düşünülürse, böyle bir ortaklık nasıl kurulmuş olabilirdi?

Kesin olan tek bir şey vardı. Aelyx bir daha L’özentilerin gösterdiği aşırı ilgiden asla şikâyet etmeyecekti. Onlar, Aelyx’in kahramanlarıydı.

ALTINCI BÖLÜM

Filmlerde devlet sığınakları hep, çürümekte olan mobilyaları ve insanı sarılık olmuş gibi gösteren kötü ışıklandırmasıyla pis apartman daireleri gibi gösterilirdi. Nedendir bilinmez; bu filmlerde federal polisler hep poker oynar veya gazete okur, mafya muhbirleri ise her sesle irkilerek volta atarlardı. Cara, Albay Rutter'in adamlarının kâğıt oynamayacağını zaten biliyordu yoksa popolarına tek-meyi yerlerdi ama sığınağın bu kadar... sevimli olacağını da beklememişti.

Şehrin dışında, sık ağaçlı ormanlık bir alan içerisine inşa edilmiş iki katlı ahşap kulübe, devlete ait bir saklanma yerinden ziyade, sezonu henüz açılmamış bir kayak evine benziyordu. Ağaç dallarının gölgesi evin üzerine düşüyor; evin etrafını boydan boya dolanan veranda, limonatanı yudumlayarak güneşin batışını izleyebilmen için harika bir ortam

sunuyordu. Araba yolunda park edilmiş olan zırlılı cip bu doğal ortama pek uyum sağlamıyordu belki ama Cara gözlerini kapatıp devriye gezen askerlerin konuşmalarını duymazdan gelirse ağustos böceklerini ve ağaçlardan gelen kuş cıvıltılarını duyabiliyor, hafif rüzgârla birlikte körfezden gelen misk kokusu esintileriyle karışık çam ağacı kokusunu alabiliyordu.

“Burası yaz kampından bile daha iyi,” dedi Aelyx’e, birlikte ön bahçede yürürlerken. “Ordunun sığınaklarına daha sık saklanmalıyım.”

Aelyx neşesiz bir kahkaha atıp bir çam kozalağını tekmeledi. “Ne dilediğine dikkat et. En son gittiğim sığınak, gardırop büyüklüğünde bir motel odasıydı. Altı kişiydik, bir tuvalet vardı ve on iki saat boyunca sıkıcı muhabbetler dönüyordu.”

Belki de filmler, Cara’nın düşündüğünden daha gerçekti.

Kulübeye döndüklerinde, Cara’nın annesi ve babası oturma odasında, duvara monte edilmiş düz ekran televizyonun önünde birbirlerine sarılmış duruyorlardı. Televizyonun sesi kısıktı ama Cara haberi görür görmez ne olduğunu anladı. Görüntü, Jaxen’in hava taşıtı üzerinde yalpalamasını ve sonunda sabit durmayı başararak kalabalığı değneğiyle geriye devirmesini yavaş çekimde gösteriyordu. Ekranın aşağısındaki alt yazıda, İsyancı Uzaylı Manhattan’da Kaos Yarattı! deniyordu.

Cara, Jaxen’in uzaklaşarak görüntüden kayboluşunu izledi. “Sanırım, benim sorum da böylece cevaplanmış oluyor. Jaxen kaçmayı başardı.”

Babası omzunun üzerinden Cara’ya baktı, sonra da ekranı

kapattı. Bir süre sessiz kaldı ki bu, onun üzgün olduğunun su götürmez işaretiydi. “Her yerde bu görüntüleri gösteriyorlar.”

Cara annesiyle babasına moral vermek için kocaman gülmüştü. “Hiç şaşırmadım. Öfkeli kızlardan oluşan hayran gruplarının melez uzaylıları tartaklamasına her gün tanık olmuyoruz.”

Umursamaz tavrı onları kandıramamıştı. Annesi, babasının yanına sokulup yanağını göğsüne dayadı; babası da onu, saçını okşayarak ve sırtını sıvazlayarak teselli etmeye çalıştı. Annesi ve babası böyle stresli zamanlarda birbirlerine fazla... *yakınlaşılabiliyorlardı* ve şu anda birbirlerine sarılma şekilleri de Cara’ya, çok geç olmadan en uzak odaya kaçmaları gerektiğini söylüyordu.

Bazı sesleri bir kere duyduktan sonra unutmak zor oluyordu çünkü.

Elini bileğine kadar cips paketine daldırmış olan Larish, “Ben kullandığı silahı daha çok merak ediyorum,” dedi. Onun jenerasyonundan birini –kırlaşan atkuyruğundan dışarı kaçmış tek bir saç teli bile olmayan katı ve duygusuz birini– ktır ktır cips yerken görmek tuhaftı. Cara, adamın ne yediğinin farkında olup olmadığını merak etti. “Daha önce öyle bir silah görmedim.”

Aelyx ensesinde bağladığı saçlarını düzeltti. “Bir de silahı ona kimin verdiğini duysanız... ‘Ortak arkadaşımız’ Zane vermiş.”

Bu bilgi karşısında Larish, Cara’nın da kendisine sorduğu o soruyu sordu: Ariboller neden kendi pis işlerini yapması

için Jaxen'i göndermişlerdi? Dahası, Jaxen biraz... *tuhaf* görünüyordu. Yani durumunu açıklayacak en iyi kelime buydu. Birkaç ay önce Jaxen, Cara konusunda o kadar saplantılıydı ki onun DNA'sını çalmış ve kendisiyle birlikte hükümdarlık etmesini istemişti. Bugün ise Cara'ya bakmamıştı bile. Cara bundan şikâyetçi değildi elbette ama bu ona mantıklı gelmiyordu.

Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

"Dünya'ya gelen problemleri inceledim," dedi Larish. "Diğerleriyle bire bir aynılar, dolayısıyla yeni bir şey öğrenemedim." Ağzına götürdüğü cips dudaklarından birkaç santim ötedeyken durarak, "Jaxen ve Aisly Dünya'da en son ne zaman görülmüşlerdi?"

"İttifakın imzalandığı gün," dedi Cara. "Neden?"

"Değneğin nasıl Jaxen'in eline geçtiğini merak ediyorum. Gönderdiler mi? Yoksa Aribollerin yaşadığı gezegene mi gitti? Çünkü eğer yanıt ikincisiyse..."

Aelyx nefesini tuttu. "Gezegenin konumu, gemisinin navigasyon sisteminde kayıtlı olmalı. Seyyahlara konumu bildirebiliriz."

"Hem de tam koordinatlarıyla."

Cara bunu hiç düşünmemişti. Bu aynı zamanda Jaxen'in tuhaf davranışlarını da açıklıyordu. Belki de Ariboller onun zihnini değiştirmişlerdi. "Jaxen ve Aisly izlerini tamamen kaybettirmişlerdi. Bütün o zaman zarfında Ariboller ile birlikte olabiliyorlardı."

Gözü moraran, dirsekleri yaralanan ve kafasında koca bir

şıklık oluşan Troy, “Tüh, sormayı unuttuk,” diye mırıldandı. Onun yaraları Cara’ya yanlarında bir de uzman bir sağlık görevlisi bulunduğunu hatırlattı ama odaya göz gezdirince Elle’in orada olmadığını gördü, Syrine de yoktu.

“Elle nerede?”

Kızın ismi geçince Troy irkilip karnını içine çekti.

Annesi tavanı işaret ederek, “Arkadaşına bakmaya gitti,” dedi. Kafasını anlayışla sallayarak ekledi: “O kutuda her ne vardıysa kızı gerçekten üzmüş.”

Aelyx kaşlarını çatarak merdivenlere doğru baktı. Cara ona, “Sen git de Syrine’e bak. Benim de Alona’yı aramam gerekiyor zaten,” dedi. Parmak uçları üzerinde yükselerek, “Bir de yukarı çıkmışken bize bir oda bul, annemle babamın uyuyacağı odadan uzaklarda bir oda,” diye fısıldadı.

Yanakları kızaran Aelyx, Cara’nın babasına baktı. Bakışlarını tekrar Cara’ya çevirince, bilincini açarak onu gülümseten bir anı paylaştı. Aelyx’in zihninden, Cara’nın odasında öpüşürken babasına yakalandıkları o güne dair anılar aktı. Bu travma belli ki onda bir iz bırakmıştı çünkü Cara’nın babasıyla aynı çatının altındayken Cara’ya dokunmaktan delicesine korkuyordu.

Onun için demedim, dedi Cara. Eğer yalnız kalmak istiyorsak, normal gençler gibi ormana kaçmamız gerekecek.

Bunu da karara bağladıktan sonra ikisi de kendi yollarına gittiler.

Cara arka kapıdan dışarı çıktı ve bahçenin gerisinde, çimenlerin incelerek yere düşen çam iğnelerine yer açtığı ses-

siz bir nokta buldu. Yaz güneşi gökyüzünden neredeyse kaybolmuş, kır manzarasını sadece hafif bir parlaklıkla bırakmıştı. Ancak bu kadarı bile, üç boyutlu görüntüsü beliren Alona'nın birleştirdiği ellerindeki gerginliği gözler önüne sermeye hayli hayli yetiyordu.

“Bir haber vereceksiniz,” dedi Alona. Bu bir soru değildi. “Kaşlarınızın üzerindeki çizgilere bakılırsa rahatsız edici bir haber.”

Cara bir parmağıyla alnını ovdu ve olan biteni, en ufak ayrıntısına kadar anlattı. “Aisly’yi görmedim; o da bu işin içinde mi, bilmiyorum.” Aribollerin ona da bir silah verip vermediğini de bilmiyordu. Vermediklerini umuyordu.

Alona bir süre sessizce düşündü. “Jaxen karşınıza çıktığında daha büyük bir amacı varmış gibi görünüyor muydu? Aelyx’i öldürmekten başka?”

“Varsa da bilemiyorum ama burada olmasının bir amacı olmalı.” Ariboller onu Dünya’ya geri dönüp intikamını alsın diye silahlandırmış olamazdı. “Diğer on melez,” diye sordu Cara, Yazgı’nın topladığı melezleri hatırlayarak, “Hayattalar mı?”

“Evet,” dedi Alona. “Jaxen ile gizlice anlaştıklarını düşünmek için bir sebebimiz yok, bu nedenle kontrollü bir ortamda yaşamalarına izin veriyoruz.”

“Son zamanlarda acayip davranmaya başladılar mı?”

“*Acayip mi?*” diye tekrarladı Alona. Onun aksanıyla söylenince kelime kulağa komik geliyordu.

“Her zamankinden farklı.”

“Ben onlarla etkileşimde bulunmuyorum ama soruşturacağım,” diyen Alona ellerini çözdü ve bir eliyle diğerine masaj yaptı. Nadir görülen bu kaygı belirtisi Cara’nın inancını kırdı. “Olağan dışı davranışlardan bahsetmişken, Dünya Konseyi son üç aramamı reddetti. Sorunun ne olduğunu öğrenmem gerekiyor. İletişim kuramazsak strateji de belirleyemeyiz ve vakit daralıyor.”

“Sabah ilk iş gidip bakacağım,” dedi Cara. Dünya Konseyi’nin ofisi Manhattan’da, uzay mekiğiyle kısa bir uçuş mesafesindeydi. “Seyyahlardan haber var mı?”

“Herhangi bir gelişme yok.”

“Şey, eğer Jaxen Aribolleri ziyaret ettiyse ve eğer biz de onun gemisini bulursak belki uçuş kayıtlarını ele geçirebiliriz ve...”

“Bayan Sweeney,” diye araya girdi Alona. “Kurduğunuz cümlede iki tane *eğer*, bir tane de *belki* kullandınız. Endişenizi anhyorum ama lütfen, Aribolleri bulmamızın bize sadece daha fazla bilgi sağlayacağını unutmayın. Muhtemelen onları mağlup etmeyi asla başaramayacağız. Şimdi işin içine Jaxen de girdiğine göre, Aribollerin de kendilerine müttefikler bulduklarını varsayabiliriz.” Ağzının etrafındaki çizgiler derinleşti. “Siz daha doğmadan önce bu koloni benim hayalimdi. Hiçbir şey beni halklarımızı ayırmak kadar üzemez ama buna hazırlıklı olmalıyız.”

Cara kafasını salladı. Pes etmek için çok erkendi.

“İki gün,” dedi Alona. “Halkımı evlerine çağırmak için ancak bu kadar bekleyebilirim. Yolculuğun uzun sürdüğü düşünülürse bu kadarı bile riskli.”

Görüşme sona erdi ve güneş ufuktan kaybolup geriye alacakaranlığın morluğunu bırakarak, bir günün daha sona erdiğini hatırlattı. Kendini uyuşmuş gibi hisseden Cara ağırlığını diğer ayağına vererek ormandaki gölgeleri izledi.

İki gün. İki gün batımı.

Bu kadar kısa bir sürede ne başarmayı umabilirdi ki?

Öyle derin düşüncelere dalmıştı ki arkasından yaklaşan botların çıkardığı hafif hışırtıyı, tam arkasına gelene kadar duymadı. Ama o botların kime ait olduğunu biliyordu. Bu adımların ritmi, kendi kalp ritminden bile daha tanıdık geliyordu ona. Hızla dönerek kollarını Aelyx'in boynuna doladı. Aelyx onu kollarıyla sıkıca sardı ve gecenin karanlığı bir nebze aydınlandı.

"Nereden bildin?" diye fısıldadı.

"Neyi bildim?"

"Sana ihtiyacım olduğunu."

"Bilmiyordum," diye itiraf etti Aelyx. "*Benim sana ihtiyacım olduğu için geldim.*"

Onun sözleri Cara'nın kalbine işledi çünkü zaten inandığı şeylerin onaylanmasıydı bu: Onlar birbirlerine aitti. Onların aşkı doğanın gücünün ta kendisi, birbirinin yörüngesinde dönen gezegenleri bağlayan yer çekimi gibiydi.

Aelyx'i ondan ayırmaya çalışacak herkes buyurup gelebilirdi.

Yarın şehre gidecekti ve Dünya Konseyi'ni kafalarını kumdan çıkarmaya ikna edene kadar bırakmayacaktı peşlerini. Jaxen gelip onu durdurmayı deneyebilirdi. Değneğini istedi-

ği kadar savurabilirdi. Hiçbir silah, âşık bir kızın iradesinden daha güçlü olamazdı.

Şafak söktüğünde Aelyx giyinmiş, hazır bekliyordu. Cara banyoda hazırlıklarını tamamlarken Aelyx de parmak ucunda diğerlerini uyandırmaya gitti. Cara'nın, iç bayıltıcı saç spreyi ve kirece benzeyen kozmetik ürünleri sayesinde Konsey'in ona daha çok saygı duyacağı yönündeki görüşüne katılmıyordu ama Cara onu insan beyninin nasıl çalıştığını anlamadığını söyleyerek geçiştirmişti.

O kadarı doğrudu.

Yan yana yataklarda uyuyan Troy ve Elle'i dürttü. İkisinin aylar önce Aegis'te aynı odada kaldığını biliyordu ama yine de kız kardeşinin burada uyumayı kabul etmesinin başka bir sebebi var mı diye merak etti. Daha sonra onunla dalga geçmeyi zihnine not etti. Onun sinirlerini bozmak Aelyx'e tuhaf bir keyif veriyordu.

Syrine'in kapısına gelince onu ne durumda bulacağından emin olamayarak duraksadı. Syrine dün sadece o kutuyu açmakla kalmamıştı. Karton kutunun kapağını kaldırdığında aynı zamanda kalbindeki yarayı da yeniden açmıştı. Çeşit çeşit asker künyesi, fotoğraf ve kâğıt paranın arasında David'in hile kartlarını bulmuştu; maça kızı, Syrine'in desteden çektiği son kart en üstte duruyordu. Bunu görünce ağlamaya başlamış, o zamandan beri de susmamıştı. Aelyx onu teselli etmek için elinden geleni yapmıştı. Syrine, Aelyx'in elini tutmasına ve

kendisini kadim bir meditasyon sanatı olan *K'imsha* yolculuğuna çıkarmasına izin vermişti ama düşüncelerini Aelyx ile paylaşmayı reddetmişti.

Aelyx kapıyı iterek açtı ve Syrine'i, iki eli karnının üzerinde, gözleri kapalı, trans hâlinde yatağında uzanırken buldu. Aelyx'in geldiğini hissetmiş gibi gözlerini kırıştırdı ve huzurlu bir gülümsemeyle yatağında doğruldu.

"Daha iyi misin?" diye fısıldadı Aelyx, aynı odada şişme bir yataкта uyuyan Larish'i rahatsız etmek istemiyordu. Larish onlarla birlikte gelmeyecekti. "*K'imsha* işe yararmış gibi görünüyor."

"Hep işe yarıyor," diyen Syrine'in bakışları yerde duran karton kutuya kaydı. "Ama sanırım o kutunun kapağını bir süre açmayacağım."

"İyi fikir," diyen Aelyx elini uzattı. "Beraber kahvaltı hazırlayalım mı?"

On iki yumurta, on parça tost ve iki makine kahve tükettikten sonra, Manhattan'daki Birleşmiş Milletler binasına doğru yola koyulmuşlardı. Dünya Konseyi ofisi en üst katlardan birinde yer alıyordu.

Uçuş sadece on dakika sürdü. Aelyx bu vaktin büyük bölümünü, Albay Rutter yerde asker taburunu konuşlandırırken binanın etrafında uçarak geçirdi. Uzay mekiğinden aşağı bakınca, kaldırımında sıradan vatandaştan çok güvenlik görevlisi var gibi görünüyordu. Belli ki hükûmet bugün işi şansa bırakmayacaktı.

Güzel.

İniş yaptıktan ve uzay mekiğini perdeledikten sonra, güvenlik girişinden binaya girdiler. Syrine ve Elle önden Troy ile birlikte yürüyorlardı ve Aelyx, gülünç ayakkabılarıyla hızlı yürüyemeyen Cara ile birlikte arkadan gidiyordu. Cara'nın ayakkabılarının tıkırtıları koridorda gürültüyle yankılanıyordu ama Aelyx için en tuhafı Cara'yı dar bir siyah etek ve ceket içerisinde görmektir. Bu "profesyonel" kıyafet onun için dün gece özel olarak getirilmişti. Bir de saçlarını, ciddi kadınlar gibi ensesinde topuz yapmıştı. Aelyx ona her baktığında buklelerini dağıtıp serbest bırakmamak için kendini zor tutuyordu.

Herhangi bir olay yaşamadan asansöre binip Dünya Konseyi ofislerine çıktılar ama iki koruma onları giriş kapılarında durdurdu. Troy'un asker üniformasının aksine bu adamlar siyah takım elbise giymiş ve kravat takmışlardı. Göz teması kurmadan koridoru baştan sona incelerken, onların varlığından hoşlanmamış gibi görünüyorlardı.

Cara'nın gırtlğından öfkeli bir ses yükseldi. "Gizli Servis."

Aelyx hafızasını biraz zorlayınca, öğrenci değişim programı galasında Amerika Başkam'm korumak üzere Gizli Servis ajanlarının görevlendirildiğini hatırladı. Kırışmakta olan kısa saçlarıyla orta yaşlı bir siyasetçi olan kadını cam kapının ardından görmeye çalıştı ama resepsiyon görevlisi dışında kimseyi göremedi.

Troy adamlara kimlik bilgilerini gösterdi. "Cara Sweeney ve ekibine Konsey Toplantısı'na kadar eşlik etmek üzere geldim."

Korumalardan biri Troy'un kimliğini incelerken diğeri kulaklığına dokundu ve görünürde olmayan birilerine bir şeyler mırıldandı. Bir dakika sonra adamlardan ikincisi gözle görülür biçimde gerildi ve Cara'ya bakarak partnerine bir şeyler fısıldadı. Sonra aynı adam bir çift kelepçe çıkardı ve Cara'ya, "Ellerinizi arkanıza koyun," dedi.

Cara bir adım geriledi. "Hayır. Ben yanlış bir şey yapmadım. Ben Baş İnsan Damşmam'yım, bu da beni bu Konsey'in bir üyesi yapıyor ve o konferans odasından başka hiçbir yere gitmiyorum."

Birinci adam, "Destek gönderin," derken diğeri Cara'ya doğru ilerleyip bileğini kavradı. Bileğini sertçe bükünce Cara acı ile haykırdı.

Aelyx adım dahi atamadan Troy saldırıda bulunan ajanın boğazına bir yumruk indirdi. Adam nefessiz kalarak iki büklüm olunca Cara kendini ondan kurtarabildi. Aelyx diğer korumanın buna karşılık vereceğini biliyordu bu yüzden onu kapılara doğru devirdi ve adamın silahını kılıfından çaldıktan sonra bunu, kendi silahını çoktan çıkarmış olan Troy'a verdi.

"Muhtemelen bunu yapmamalıydım," dedi Troy, iki elinde iki silah tutarak. "Ama battı balık yan gider. Siz içeri girin, ben onları burada tutarım."

Cara hızla kapılara yönelirken Aelyx asansör kapısını göstererek kız kardeşine, "İmdat düğmesine bas. Motoru bir süre durduracaktır bu," dedi ve Syrine'e döndü. "Merdiven kapısını kilitlemenin bir yolunu bul. Ben Cara'yla içeri giriyorum."

Cara ise lobide resepsiyon görevlisiyle g re  iyordu; ikisinin yüksek topukları g c rdayıp parlak zeminde kay yordu. Sonra Cara ayakkabılarını tekmeleyerek çıkardı ve kadını kenara itmeyi başardı. Bu sırada Aelyx  nden koşarak gitmiş, konferans odasını aramaya ba lamı tı. Onu yönlendirecek herhangi bir işaret göremeyince ofis kapılarını rastgele a maya ba ladı, bu arada resepsiyon görevlisi birinin güvenliği  a ırması için ciyak ciyak ba ıyordu.

Cara yanma geldiğinde ayakları çıplak, bir zamanlar jilet gibi olan topuzu darmada ınlıktı. “ yi bir izlenim yaratma fikri yalan oldu,” dedi ve koridorun sonundaki maun kapıyı gösterdi. “Orası.  ttifak anla masını orada imzalamı tım.”

Ko arak toplantı odasına girdiler ve Aelyx kapıyı arkalarından çarparak kapattıktan sonra kimse pe lerinden gelemesin diye hemen kapıya yaslandı. Uzun konferans masasının etrafındaki kafalar bu sesle birlikte onlara döndü, gözlerinde transa girmiş gibi boş bir ifade vardı. Başkan masanın en uzak ucunda, yüzünü Leihrl  bir kıza dönmüş oturuyordu; bakışları sessiz konuşma ile birbirine kilitlenmi  gibiydi. Ama sonra kız bu teması kesti ve parlak mavi gözlerini Aelyx’e  evirdi inde Aelyx onu hemen tanıdı.

Aisly.

Konseynin Leihrl  ile iletişimi neden kesti ini şimdi anlıyordu. Aisly onların zihnine girmişti. Birileri dışarıdan kapıyı zorlamaya ba larken, “Durdur onu,” dedi Cara’ya.

Cara odada ilerlemeye ba lamı tı bile.

Aisly bakışlarını tekrar ba kana çevirdi. “Cara Sweeney

milli güvenliğe karşı bir tehdit oluşturuyor,” dedi aceleyle. “O ve ona yardım eden herkes görüldükleri yerde öldürülmeli. Şu anda tam arkanızda. Kendinizi savunun!”

Cara, Aisly’ye neredeyse ulaşmıştı ki başkan aniden ayağa kalktı ve sandalyesini iterek Cara’nın önüne düşürdü. Kadın Cara’nın üzerine atılarak onu yere devirdi. Panikleyen Aelyx, Cara’ya yardım etmek için koştu. Başkanı yakalayarak yana savurdu ama bunu yaparken kapıyı da korumasız bırakmış oldu.

Kafasını kaldırdığında Aisly yerinde yoktu.

“Çabuk!” dedi Cara, hâlâ sırtüstü düştüğü yerden kalkamamıştı. “Aisly’yi yakalayıp bu zihin kontrolünü bozdurmamız lazım...”

Aelyx’e bu kadarı yetmişti. Cara’yı çekerek ayağa kaldırdıktan sonra koşarak çıktı ve Aisly’nin peşine düştü. Kız beklediğinden daha hızlıydı, resepsiyon masasını geçmişti bile. Aelyx birinin yardım etmesi için seslendi ama Troy, Gizli Servis ajanlarına kelepçe takmakla meşguldü. Aelyx koridora çıktığında Aisly merdiven kapısına doğru fırlamıştı bile.

“Syrine!” diye haykırdı Aelyx.

Syrine kapı koluna bir balta indirip Aisly’nin beline sarıldı. Aisly dirseğini Syrine’in suratına indirdi. Kendini ondan kurtarınca üzerine balta saplanmış olan kapı kolunu yerinden çıkardı ve kapıyı açtı. İkisi arasında bir itiş kakış başladı ve merdiven boşluğunda gözden kayboldular.

Aelyx kapıyı hızla açıp Syrine’i yerde, kafasını korumaya çalışırken buldu. Aisly görünürde yoktu ama koşuşturan bot-

ların yankılanan sesi Gizli Servis destek ekiplerinin gelmiş olduğunu haber veriyordu. Syrine'i koridora geri çekip kapıyı kapattı, sonra balta saplı kapı tokmağını tekrar yerine yerleştirdi.

Cara ve Elle koşarak geldiler, Troy da korumaları kelepçeleme işini bitirdi. Birbirlerine boş boş baktılar çünkü belli ki hepsi aynı çıkarımı yapmışlardı.

Kapana kısılmışlardı.

Aelyx tek çıkış noktalarına baktı: Koridorun her iki ucunda, yerden otuz kat yüksek, zeminden tavana kadar uzanan pencereler. Hemen yan tarafındaki merdiven kapısına darbeler iniyor ve asansörden gelen hafif vınlama da asansörün çalışmaya başladığını gösteriyordu.

“Parlak bir fikri olan?” diye sordu Troy. “Hapiste yirmi yıl yatmamı engelleyecek herhangi bir fikir?”

Aelyx cebindeki anahtarlığı hatırladı. En yakın pencereye koştu, anahtarlığı pencereye doğru tuttu ve uzay mekiğini çağırma butonuna bastı. Geriye koşarken, “Bu pencere kurşun geçirmez mi?” diye sordu Troy’a.

Troy silahını çıkardı. “Göreceğiz.”

Üst üste ateş edince cam parçaları zemine yağmur gibi düştü. Aelyx köşede duran bir süs bitkisini aldı ve saksısıyla kalan camları da indirdi. Uzay mekiğinin yaklaştığını duydu ve perdeleme modunu devre dışı bırakmak için butona bastı. Araç, ilk önce burnu, sonra kanatları, gövdesi ve kuyruğu olmak üzere yavaş yavaş görüş alanına girdi. Aelyx araç kanadını yaklaştırdığı kadar yaklaştırdı anahtarıyla pilot kapısını açtı.

Kanada işaret ederek, “Binmek için kanadın üzerinden yürüyerek geçmemiz gerekecek,” dedi.

Aşağı bakan Troy’un beti benzi attı. “Kanat bizi taşıyabilecek mi?”

“Kanat gövdeye sabitlenmiş. Bak,” diyen Aelyx, pencere çerçevesinden dışarı uzanarak her iki avucunu sıcak metal kanadın üzerine koydu. Bütün ağırlığıyla aşağı doğru bastırdı ama uzay mekiği olduğu yerde sabit kalmaya devam etti. “İlk benim gitmemi ister misin?”

Troy başını hızlı hızlı sallayarak onayladı.

Yükseklik Aelyx’i hiçbir zaman rahatsız etmemişti, bu nedenle rüzgâr hızını da hesaplayarak kanadın üzerine tırmandı, ayağa kalkarken dizlerini bükülü tutmaya özen gösterdi. Birkaç kısa adımla pilot koltuğuna ulaştı ve aracın çatısını kavrayarak bir manevrayla içeri girdi. Emniyet kemerini gevşek bir biçimde bağladıktan sonra, onun bastığı yerlere basarak gelmekte olan Syrine’e yardım etmek için elini uzattı. Kızı içeri çekti, o da Aelyx’in üzerinden tırmanarak arka koltuğa geçti. Sonra, emekleyerek dikkatle ilerleyen Cara geldi ve onu, kanadı iki hızlı sıçramayla geçen Elle takip etti. Geriye sadece Troy kalmıştı... ki kendisi soluksuz kalmış gibi görünüyordu.

Yüz metre aşağılarında sirenler çalıyor, polis arabaları binanın etrafım sarıyordu. Aelyx, uzaklardan bir yerden helikopter pervanelerinin sesini duyuyordu.

“Çabuk,” dedi, bir eliyle Troy’a gelmesini işaret ederken. Troy hareket etmedi.

Merdiven kapısı savrularak açıldı, askerler ve silahlı adamlardan oluşan bir güruh hızla Troy'un arkasına doluştu. Troy'a silahını bırakıp yere yatmasını haykırıyorlardı. Troy donakalmıştı. Sadece bir kolunu oynatarak silahını kaldırdı ve yere bıraktı. Cara arka koltuktan seslendi ama Troy onu duymuyor gibiydi.

“Beni dinle!” diye bağırdı Aelyx. “Atlayıp kanada tutun. Söz veriyorum, düşmene izin vermeyeceğim.”

Troy ellerini başının arkasına götürdü.

“Atla!” diye bağırdı Aelyx, koridorda kopan kargaşa üzerinden sesini duyurmaya çalışarak. Birisi havaya bir el ateş etti. Bu, Troy'un dikkatini toplamasını sağlamış gibiydi. “Haydi, şimdi!”

Troy, cesaretini toplamak için derin bir nefes aldı. Yüzünü korkuyla ekşitti ve sonra pencereye doğru koşarak kanadın üzerine atladı. Aelyx uzay mekiğini hızla harekete geçirerek, bu hızın kuvvetini Troy'u olduğu yerde tutmak için kullandı. Aşağıda silahlar patladı. Kurşunlar vızıldayarak uzay mekiğinin gövdesine çarparken Aelyx binanın çatısına kadar yükseldi ve sonra doğrudan çatının üzerine doğru yönelerek silahların menzilinden çıktı. Orada, çatıdan birkaç santim yukarıda durdu ve dışarı uzanarak Troy'u sarstı.

“Şimdi aşağı bakabilirsin.”

Troy önce bir gözünü sonra diğerini korkarak açtı. Kanadın yanından aşağı baktı ve çatı yüzeyinin bir kol mesafesi uzağında olduğunu görünce kendini çatıya bıraktı, sonra da sabah yediği kahvaltayı çıkarmak üzere uzaklaştı. Helikopterlerin

sesi yaklaşıyordu. Troy çatıya bir kez daha tükürdükten sonra uzay mekiğine tırmandı. Aelyx aracı perdeledi ve ilk kaçışlarınınm üzerinden daha bir gün bile geçmemişken, ikinci kez şehirden can havliyle kaçarak uzaklaştılar.

YEDİNCİ BÖLÜM

C ara arka koltukta otururken, penceresinden Central Park'a yaklaştıklarını gördü. Öne doğru uzanıp Aelyx'in kolunu tuttu. "Bir dakika, uzay mekiğini durdur."

Aelyx havada yavaşlayarak durdu ve Cara'ya döndü; krom rengi gözleri hasar kontrolü yapıyordu sanki. "Ne oldu?"

"Nereye gidiyoruz?"

"Sığınağa."

"Neden?"

"Yani," dedi Aelyx, anaokulu öğretmenlerinin bilgiç ses tonuyla. "Aisly az önce senin ölüm fermanını imzaladı da..."

Troy elini kaldırdı. "Ben de vatana ihanet suçu işlemiş olabilirim."

"Onedenle bizi, görüldüğümüz yerde vurulma ihtimalimizin en az olduğu yere götürüyorum."

“Ama şu anda görünmeziz,” dedi Cara. “Ve uzay mekiği birçok taksiden daha az ses çıkarıyor. Şehrin sokaklarının ne kadar gürültülü olduğu düşünülürse, bizi kimse duymayacaktır.”

Elle matematiği yapıvermişti, olduğu yerde doğruldu. “Yani neden geri dönüp Aisly’yi aramayalım? Otuzuncu kat-
tan aşağıya merdivenlerden indiyse fazla uzaklaşmış olamaz.”

“Üzerinde ne olduğunu hatırlıyorum,” dedi Cara. “Gri tişört, siyah pantolon. Acele edersek onu bulabiliriz. Bizi Jaxen’e götürebilir.”

Syrine tekrar şakaklarını ovuşturdu. Aisly ona merdivenlerde saldırdığından beri aynı şeyi yapıyordu. “Onu boş verin, çoktan gitti. Bence siziz başkan, Aisly onun zihnine her ne yerleştirdiyse onu ilan etmeden sığınağa dönmeliyiz. Çünkü ondan sonra askerler bize yardım etmeyebilirler. Larish hâlâ orada, bütün eşyalarımız da öyle.”

“Albay Rutter’ı arayıp olanları anlatacağım,” dedi Cara. Öne eğilip Aelyx’in kolunu sıktı. “Bir daha elimize böyle bir şans geçmeyebilir.”

Aelyx cevap vermedi, bunun yerine direksiyonu kavradı ve sola sert bir dönüş yaparak Cara’nın yana kaymasına sebep oldu. Uzay mekiği Birleşmiş Milletler binasına doğru hızla geri uçtu ve saniyeler sonra polis arabaları, itfaiye arabaları, özel tim araçları ve zırhlı araçlardan oluşan karmaşanın üzerinde süzülüyorlardı. Yukarıda helikopterler şehrin gökyüzünü tarıyordu ama Cara gözlerini kaldırımlardan ayırmıyor, Aisly’nin narin silüetini ve uzun, kahverengi atkuyruğunu arıyordu.

Troy alnını ön yolcu koltuğunun penceresine dayadı. “Ben bu tarafta bir şey görmüyorum.”

“Ben de,” dedi Cara, ön camdan dışarıya bakarak. “Bu kavşaktan sola dön, bir sonraki bloku deneyelim.”

Aisly’yi orada da bulamadılar. Civardaki sokakları daha iyi görebilmeleri için Aelyx uzay mekiğini biraz yükseltti ve Cara, gözlerini kısarak gri giymiş herkesi inceledi. Tam Aisly’nin taksi tutmuş olabileceğinden şüphelenmeye başlamıştı ki Troy işaret parmağını camına vurdu ve “Sanırım onu gördüm,” dedi.

“Nerede?”

İleriye işaret etti. “Şurada, otobüs durağının ilerisinde, sağ köşede.”

Aelyx uzay mekiğini kızın üzerinden geçirerek döndürdü ve Cara koltuğunun ucuna gelerek ön camdan dışarı baktı. Süzülerek yaklaşırlarken heyecanla nefesini tuttu. Aisly’nin küçük, kalkık burunlu profilini tespit edince rahatlayarak nefes verdi.

Yakaladım seni.

“Biraz geride kal,” dedi Cara, Aelyx’e. “Bizi duymasını istemeyiz.”

Neredeyse emekleme hızında ilerliyor ve Aisly kaldırırda, atkuyruğunu bir öne bir arkaya savurarak ilerlerken onu takip ediyorlardı. Jaxen gibi onun davranışları da normalden daha pervasız görünüyordu ama Jaxen kadar aşırı değildi. Bir simitçinin önünden geçerken aniden durdu. Simitçinin bakışlarını yakalamak için parmak ucunda yükselip adama muhtemelen

kendisine bedavaya bir simit vermesini söyledi. Cara yanılmamıştı. Adam kâğıda sardığı simidi ve bir bardak kahveyi Aisly'ye uzattı, Aisly de keyifle yoluna devam etti.

Onu gizlice takip ederek bir sonraki bloka geçerlerken, Cara iletişim küresiyle Albay Rutter'ı aradı. İlk çalışta açınca şaşırdı. Albayın üç boyutlu, minyatür görüntüsü belirdiğinde Cara henüz küreyi konsol üzerine yerleştirecek vakti bulamamıştı bile. "Sen ne yaptın, Sweeney? Burada her şey FUBAR* olmuş durumda!"

"FUBAR mı?" diyen Cara, bir açıklama için ağabeyine döndü.

"Düzeltilemeyecek kadar berbat," diye cevabı verdi ağabeyi.

"Ah," dedi Cara mahcup olarak. "Sanırım duydunuz."

"Bir numaralı halk düşmanı olduğunu mu?" diye haykırdı albay. "Duymamak mümkün mü! Sağır sultan bile çoktan duydu. Leihir karşıtı tipler kafayı yiyorlar, ne zamandır böyle bir şeyi bekliyorlardı zaten."

"Aisly yaptı," dedi Cara. "Biz yetişmeden başkana ve Dünya Konseyi'ne ulaşmayı başarmış."

Albay peş peşe küfürler sıralamaya başladı ki bunlar için tercüme gerekmiyordu. "Bu birçok şeyi açıklıyor," dedi. Çenesini, sert hava koşullarının yıprattığı derisini gererek ovuşturdu. "Başkan az önce bir basm toplantısı düzenledi. Dünya Konseyi'nin bütün Leihirli vizelerini iptal ettiğini söyledi. Yani insan olmayanlar derhâl sınır dışı edilecek."

* Ç. N. Genelde Amerikan ordusunda kullanılan bir kısaltma. İngilizce açılımı: F'ed Up Beyond All Recognition.

“Ama başkanın zihni başkaları tarafından kontrol ediliyor.”

“Fark etmez. Ordu Komutanı o. Ne ben ne de başka bir ABD askeri doğrudan ondan gelen bir emre itaatsizlik edebilir.” Albayın bakışları Troy’a kaydı. “Bu arada, Çavuş Sweeney, seni şu andan itibaren görevinden azat ediyorum. Deniz Piyadeleri seni askeri mahkemede yargıladığında –ki yargılayacaklarından emin olabilirsin– en azından görevini ihmal etmek suçundan yargılanmamış olursun.”

Troy albaya selam verdi. “Sağ olun, efendim.”

Albay çenesini indirdi. “Diğerlerinize gelince, başkanın beyin ayarlarını bu geceye kadar kendine getiremezseniz sabah altıda Larish ve büyükelçiyi Leihir uzay gemisine kadar bizzat kendim götüreceğim.” Uzay mekiği içerisine göz gezdirerek Aelyx, Elle ve Syrine’e kafasıyla işaret etti. “Size de benimle orada buluşmanızı öneririm. Artık sizi koruyamam ve evlerinize ceset torbalarında dönmenizi istemem, çocuklar.”

Bu sözler üzerine sessizliğe gömüldüler. Albay haklıydı. Bütün kaynaklarıyla kendilerini arayan bir Amerikan ordusundan saklanabilecekleri bir yer yoktu, en azından bunu uzun süre yapamazlardı. Tek umutları, Aisly’yi sebep olduğu bu zararı düzeltmeye ikna edebilmektir.

“Bunu yanımdan ayırmayacağım,” dedi Rutter iletişim küresini kaldırarak. “Komutanım seni etkisiz hâle getirmemi emretmiş olabilir Sweeney, ama bu arada seninle konuşamayacağımı söylemedi.”

Cara satır arasında söylenenleri anlamıştı. Albay ona elin-

den geldiğince yardım edecekti. “Teşekkür ederim. Sizi haberdar edeceğiz.”

Görüşme sona erdi ama sabahları çoktan zehir olmuştu. Aisly’yi üç blok daha takip ederlerken kimse konuşmadı. Ta ki Aisly bir başka sokağı geçtikten sonra aniden durup elini cebine sokana kadar.

“Telefona bakıyor,” dedi Cara.

Aisly’nin cihazı görülemeyecek kadar küçüktü ama birisiyle konuştuğu kesindi; muhtemelen telefondaki kişi o *fasher* Jaxen’di. Aisly, kahve bardağını, hemen yanındaki geri dönüşüm kutusuna aldırmadan, kaldırırma fırlattıktan sonra kaldırımdan inip bir taksiye işaret etti.

“İşler ilginçleşecek,” diye mırıldandı Troy. “Kimse gözlemini şu taksiden ayırmasın.”

Aracı, şehir merkezinden çıkıp otoyola girene kadar, tıpatıp birbirinin aynı olan sarı taksiler denizinde takip ettiler. Şehirden çıkınca aracı izlemek kolaylaşmıştı. Çevre yolunda hızla ilerlerken Cara da rahatça nefes alabilmeye başladı. Daha hızlı hareket etmek, vakitleri gittikçe azalırken daha fazla mesafe katetmek ona iyi gelmişti.

Yolculuk Cara’nın beklediğinden daha uzun sürdü, şehrin tamamen dışına çıkmışlardı. Taksi nihayet, *Nitrate Solutions* yazan tabelasıyla bir tür fabrikaya benzeyen endüstriyel bir tesisin önünde durduğunda Cara’nın karnı öğle yemeğini atladıkları için açlıktan gurulduyordu. Otoparkta hiçbir araç yoktu fakat ana binanın arkasındaki yükleme alanında park edilmiş tırlara ve yük vagonlarına bakılırsa şirket hâlâ faaliyetliydi.

“Yolumuzu mu kaybettik?” diye sordu Cara. Belki de taksi, telsizle yol sormak için durmuştu. Derken Aisly arabadan indi ve taksi uzaklaşarak gözden kayboldu. “Demek ki kaybolmamışız.”

Aelyx mülk sınırlarının dışında, ağaçların hemen üzerinde geziniyordu. “Aisly’nin burada ne işi var?”

Cara, aralarında akıllı telefona sahip tek kişi olan ağabeyini dürttü. “Nitrate Solutions ismini arat bakalım, ne üretiyorlarmış.”

Troy başını iki yana salladı. “Hükûmet sinyalinı takip edemesin diye telefonumu kapattım.”

“Bu hiç hoşuma gitmedi,” dedi Syrine. “Haydi, sığınağa dönelim.”

“İçeri giriyor,” dedi Elle ön camdan dışarıyı işaret ederek.

Görünüşe göre Aisly ön kapının kilidini açmayı başarmıştı. Ya öyle olmuştu ya da birisi onu içeri almıştı. Her ne olursa olsun Cara bunca yolu eli boş geri dönmek için gelmemişti.

“Bizi yere indir,” dedi Aelyx’e. “Beş kişiyiz, onunla başa çıkabiliriz.”

“Tabii Jaxen değneğiyle birlikte içeride değilse,” diye ekledi Troy.

“O hâlde yakın bir yere park ederiz,” dedi Cara. “İşler ters giderse koşarak döneriz ve tekrar görünmez oluruz.”

Syrine içinde kötü bir his olduğunu mırıldanıp duruyordu. Başına bu kez daha fazla baskı uygulayarak masaj yapmaya başladı.

“Aisly ile göz teması kurdun mu?” diye sordu ona Cara.

“Tabii ki hayır. Kurmamam gerektiğini çok iyi biliyorum.”

Cara dudağını ısırdı. Belki de Syrine bu seferlik onlara katılmasa daha iyi olacaktı. “Siz Elle ile birlikte burada kalın ve Larish ile temas kurmaya çalışın. Nitrate Solutions ile ilgili o neler öğrenebilecek, bakalım. Biz de içeri gireceğiz.”

Bunu kararlaştırdıktan sonra Cara, Aelyx ve Troy ile birlikte uzay mekiğinden dışarı çıktı. Sıcak asfalt çıplak ayaklarını yakıyor, onu parmak uçlarında sıçramaya zorluyordu ki Aelyx zor durumunu fark ederek onu kollarına aldı.

“Bir sonraki durağımız, ayakkabı mağazası,” dedi, Cara’yı otopark boyunca taşıırken. Bu an çok uzun sürmedi ama orada, Aelyx’in kollarındayken Cara ne uğruna mücadele ettiğini hatırladı.

“Bilemiyorum,” diye dalga geçti çıplak ayaklarını kıpır kıpır oynatarak. “Böyle de iyi oldu sanki.”

Troy’un sert bakışları onları âdeta delip geçti. “Beni kusturma çabalarınız bittiyse, buraya odaklanabilir miyiz artık?” Başparmağıyla arkasındaki kapıyı gösterdi. “Fazla dikkat çekmemeye çalışın. En önemli silahımız, varlığımızdan haberdar olmamaları.”

Sessizce içeri girdiler ve Aelyx, Cara’yı lobinin serin fayansları üzerine bıraktı. Sonra döner kapılardan geçip, üzerinde *DİKKAT: Bu bölümde çift katlı işitme koruyucu ürün kullanılmalıdır* yazan kalın kapıların bulunduğu kısa bir koridora çıktılar. Herhangi bir gürültü duyulmuyordu ama kanalizasyon ve kimyasal kokusunun tuhaf bir karışımı, fuarlardaki seyyar tuvalet kokusuna benzer nahoş bir koku vardı. Dar duvarlar, iş güvenliği prosedürleri ve devlet yönetmelikleri ile kaplıydı.

Burasının bir üretim fabrikası olduğu kesindi ama Cara, ne üretimi yapıldığına dair bir ipucu göremiyordu.

Troy kapıyı hafifçe aralayıp içeri baktı. “Boş görünüyor,” diye fısıldadı ve ana fabrikanın içerisine doğru ilerlediler.

Kum ve çamurla kaplı beton zemin, pürüzlüydü. Her bir birimi uzun, hareketsiz taşıma kayışlarıyla birbirine bağlı olan dev makineler dört bir yanlarında hareketsiz duruyordu. Cara burada ne üretildiğini anlamak için bir etiketleme makinesi veya tamamlanmış bir ürün aradı ama uzaklardan gelen bir tıkırtı dikkatini dağıtarak bakışlarını sesin geldiği yöne doğru çevirmesine neden oldu.

Aelyx ve Troy da duymuşlardı. Üçü de odanın uzak ucuna, fabrikanın bir sonraki bölümüne uzanan asma bir geçide çıkan metal basamakların bulunduğu bölüme doğru baktılar. Tam merdivenlere yönelmişlerdi ki binanın arka tarafından konuşma sesleri yankılandı ve Cara, diğer ikisini çekerek durdurdu.

Önce kendisini ve Aelyx’i, sonra konuşma seslerinin geldiği yönü işaret etti. Birbirlerinden ayrılma fikrinden nefret ediyordu ama şu anda mantıklı olan buydu. Troy başıyla onayladı. Merdivenleri işaret etti ve sonra kayda değer bir şey bulursa haber vereceğini söylemek istercesine cebindeki iletişim küresine dokundu.

Cara fabrika zemini üzerinde sessizce ilerlerken tüyleri diken diken oldu. Daha önce birçok fabrikaya saha gezisi amacıyla gitmişti ama makinelerin sessizliği ve zemine düşürdükleri ürkütücü gölgeler ona hiç doğal gelmiyordu. Aelyx’in

elini tutmak için uzandı ama sonra geri çekerek terli avuçlarını gömleğine sildi. Kolunu tekrar uzattığında Aelyx orada değildi.

Cara arkasına döndüğünde baston yutmuş gibi dikilen Aelyx kasları gerilmiş vaziyette, ters yöne doğru bakıyordu.

“Ne oldu?” diye fısıldadı Cara.

“Ağabeyin,” diye fısıldayarak cevap verdi Aelyx. “İletişim küremi çaldırdı ama hemen kapatınca bağlantı kuramadık. Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim.”

“Belki de iletişim küresi cebinde yanlışlıkla arama yapmıştır.”

Aelyx tereddüt etti. “Ben bir gidip bakacağım.” Yakındaki bir taşıma bandını işaret etti. “Ben dönene kadar şurada saklan.”

Cara yüzünü buruşturdu. Zemin o kadar kirliydi ki o ekipmanın altında ne tür bilimsel deneylerin yapıldığını sadece tanı bilebilirdi.

Aelyx iç geçirdi. “O zaman buradan ayrılma, tamam mı?”

“Olur.”

Aelyx koşarak uzaklaştıktan sonra Cara yan koridora kulak kabarttı. Sesler şimdi daha net duyuluyordu. Bir erkek sesi, bir kadın sesi... Leihir dilinde konuştukları anlaşılacak kadar yakındalardı artık. Cara bu dili bazı kelimeleri seçebilecek kadar anlayabiliyordu: *Onları şuraya koyalım... Dayanma duvarı boyunca... Taş taş üstünde kalmayacak.* Kadının sesi Aisly’nin sesine benzemiyordu. Cara ayrıca, iki Leihrlinin sessiz konuşma ile konuşabilecekken neden yüksek sesle

konuştuklarını merak ediyordu. Bir omzunun üzerinden geriye baktı; Aelyx'in dönmesini mi beklese yoksa gidip neler olduğuna mı baksa, bilemiyordu.

Sonunda merakı ağır bastı.

Koridorda sırtını duvara dönüp kulaklarını dört açarak santim santim, sessizce ilerledi. Sesler kesilmişti ama sıradan bir ayakkabı gıcirtısı Cara'ya en azından bir kişinin hâlâ yakınlarda olduğunu söyledi. Koridor, tesisin arka tarafındaki bir depoya açılıyordu. Deponun diğer ucunda, garaj kapılarına benzeyen iki devasa kapı açık vaziyette duruyor, Cara'nın uzay mekiğinden gördüğü traktör römorklarını gözler önüne seriyordu. Güneş ışığı kapı aralığından içeri sızıyor ve yükleme alanını aydınlatıyordu ama deponun geri kalanı, ahşap paletlerden ve plastiğe sarılı mukavva kutulardan oluşan bir labirent, gölgede kalıyordu. Ancak bir şingirtı duyduğunda orada birinin olduğunun farkına varabildi.

Yaklaşık on metre kadar solunda kızıl saçlı bir kız, yüzünü kapalı bir bakım dolabına dönmüş duruyordu. Kız, Aisly gibi gri bir tunik ve siyah pantolon giymişti ama ondan çok daha uzundu ve omuzlarının arasından sallanan parlak kırmızı saç örgüsünden anlaşıldığı üzere kesinlikle Leihrlı değildi. Cara kızı göremediği için koridorun ağzından deponun tam merkezine park edilmiş yük kaldırma aracına doğru parmak uçlarında ilerledi, sonra aracın arkasına çömelerek daha yakından bakmaya çalıştı.

Kızıl saçlı kız, bir türlü açılmayan dolap kapısının kolunu çekiştirirken öfkeli görünüyordu. Kapıya bir levha asılmıştı.

Levhada Cara'nın bulunduğu yerden kolaylıkla görünen kalın harflerle İTİNİZ, ÇEKMEYİNİZ yazıyordu. Kız kelimelere uzun uzun baktığı hâlde kolu tuttu ve homurdanarak kendine doğru çekti. Bu işe yaramayınca hırlayıp ayağını yere vurdu.

Bu kız her kimse, dillerini bilmiyordu.

Cara parçaları yerine oturtmaya çalışırken arkasından bir ses ağır ağır, "Merhaba, *Ca-ra*," dedi. Cara bir elini kalbine götürüp hızla arkasını dönünce Jaxen ile yüz yüze geldi. Jaxen elleri ceplerinde, bir partide karşılaşmışlar da Cara'ya çıkma teklif etmek istiyormuş gibi sırtıyordu.

"Jaxen," dedi Cara. Jaxen'in değneğinin elinde olmadığını fark etti. Bu Cara için bir puan anlamına geliyordu. "Seni görmek her zamanki gibi bir zevk."

"Yeni arkadaşımı bulmuşsun, bakıyorum," diyen Jaxen bir elini kaldırarak kızıl saçlı kıızı gösterdi. "Adımların seni ona yönlendirmesi ne kadar da manidar."

Cara cevap vermedi. Bütün çıkışları tespit etmek ve uzay mekiğine gidecek en kısa yolu hesaplamakla meşguldü.

"Sanırım sizi tanıştıрманın vakti geldi," diyen Jaxen, kızıl saçlı kıza yaklaşmasını işaret etti. "Bu, Rune. Adını ben koydum. Bu kelime Leihir dilinde *iyileştirme* demek."

Cara kızın varlığının neredeyse farkında bile değildi, kız Jaxen'in yanına geldiğinde onu ancak fark edebildi. İşte o anda ona gerçekten baktı ve ağzı bir karış açık kaldı. Hatta belki beş karış açık kaldı. Ne tepki vereceğini bilemiyordu çünkü beyni, gözlerinin ona söylediği şeyi gerçekte bağdaştıramıyordu.

Sanki aynaya bakıyordu. Rune burnundaki çillere, sol şa-

kağmda kıvrılan, hiçbir saç jölesinin düzeltemeyeceği o is-yankâr saç tutamına kadar Cara'nın tıpatıp aynısıydı. Cara göz bile kırpmadan, bu inanılmaz fiziksel benzerlik karşısında hiç de şaşırılmış gibi görünmeyen kıza bakıyordu. Rune sadeee onu baştan ayağa süzüyor, başını eğerek, kendi kendine *Benim basenlerim o kadar geniş mi?* diye sorarcasına Cara'nın kalçalarına bakıyordu.

Sonra taşlar yerine oturdu. Bu, Cara 2.0 idi. Bir kopyaydı. Jaxen orijinaline sahip olamadığı için kendi iradesine boyun eğecek “iyileştirilmiş” bir versiyonunu yaratmıştı.

Ama bir dakika... Bu mümkün değildi.

DNA'sını çalmış bile olsalar bir klonun kuluçka süresi dokuz ay sürüyordu ve rahimden de bir bebek çıkıyordu, on yedi yaşında koca bir kız değil. Kimse bir insanın birebir kopyasını anmda yaratamazdı. Klonlama böyle bir şey değildi.

“Ne yaptın böyle?” diye mırıldandı Cara. Gözlerini hâlâ kendi yüzünden ayıramıyordu ki bu yüz ona kötü kötü bakmaya başlamıştı.

Jaxen, “Belli olmuyor mu?” diye sordu ve kıza dönüp hayranlıkla baktı. “Seni klonladım. Biraz yardım aldım, onu kabul ediyorum. Aribollerin olağanüstü teknolojileri var, bunlardan biri de yaşlanma sürecini manipüle edebilmek.”

Cara, Zane ile yaptıkları konferans görüşmesini ve Zane'in ona sanki daha önce tanışmışlar gibi baktığını hatırladı. Şimdi hepsi anlam kazanıyordu. Zane klonu yaratması için Jaxen'e yardım etmişti ve Jaxen de bunun karşılığında Dünya'da kaos tohumları ekmeyi kabul etmişti ki bunu muhtemelen karşılık-

sız olarak da yapardı. Cara'nın anlamadığı şey, Aribollerin neden Jaxen'e ihtiyaç duyduğuydu.

"Sonuçtan memnun kaldım," dedi Jaxen ama bunu söylerken bile, klonun saç örgüsünü düzeltmesinden ve tünığinin önünü silkelemesinden memnun olmadığı anlaşıyordu. "Sana benzemeyeceğinden ve sendeki o tutkulu kıvılcıma sahip olamayacağından korkuyordum. Ama öyle olmadı. O kadar tutkulu ki, tutkusu belki seni bile geride bırakır. Bu nedenle ona Rune adını verdim."

İyileştirme.

Cara alay edercesine güldü. "Sen buna yeni sürüm mü diyorsun? Okumayı bile bilmiyor." Konuşmaya devam ederken sesi bir ton tizleşerek histerik bir hâl aldı. "Ve hiçbir alternatif boyut veya zamanda, benim okuma yazma bilmeyen bir versiyonum olamaz!"

Jaxen omuz silkti. "Henüz çok genç. Sadece birkaç aylık." Jaxen'in eli klonun sırtında dolaştı ve sonra aşağıya, rahatsız edici derecede aşağıya, omurgasının alt kısmına doğru indi. "Ben bu sırada ona başka... beceriler öğretiyordum."

Cara nefesini öyle bir tuttu ki neredeyse ciğerleri iflas edecekti. "Seni sapık, ruh hastası domuz!"

Jaxen, kafasını geri attı ve depoyu kahkahasının yankısıyla doldurdu. Kahkahası dinmek bilmiyor, gülmekten karnına ağrılar giriyormuş gibi karnını tutuyordu. "*Cah-ra, Cah-ra, Cah-ra*," dedi işaret parmağını Cara'ya doğru sallayarak. "Senin de aklın fikrin hep o işte. Ben yürümek ve ellerini kullanmak gibi motor becerilerinden söz ediyordum. Yeteneklerimi

kullanarak bazı kavramları onun zihnine yerleştirebiliyorum ama bu tür şeyler yine de zaman alıyor.”

Aniden önünde bulanık bir silüet belirdi ve Cara’nın gözüne bir yumruk indi. Kafası geriye savruldu ve sendeledi, ardından ağzına inen bir diğer yumrukla birlikte beton zemin üzerine sertçe, popo üstü düştü.

“Ah, evet,” diye ekledi Jaxen. “Ona dövüşmeyi de öğrettim. Bu konuda çok başarılı.”

Cara hafifçe dudağına dokundu, kan tadı almıştı. Klonuna kötü kötü baktı; Rune ise bu bakışa aynı şekilde karşılık verirken bedenini Jaxen’e doladı, belli ki başka bir kızın onu eğlendirmesinden rahatsız olmuştu. Cara 2.0 tam bir cadalozdu. Ama Cara öfkesine teslim olmak yerine sükûnetini korumaya çalıştı. Jaxen ile makul bir konuşma yapamayacağını biliyordu ama Aelyx ile Troy kendisini bulana kadar onu oyalayabilirdi.

“Ona istediğini öğret,” dedi düştüğü yerden, “o ben değilim.”

“Zamanla senden daha da iyi olacak,” diye mırıldandı Jaxen, klonun saçlarını düzelterek. “Çok daha iyi.”

“Sen öyle sanmaya devam et,” diyen Cara, incinen kuyruk sokumunu ovuyormuş gibi yaparak elini cebindeki iletişim küresine bastırdı ve böylece bir toplu arama yapmış oldu. “Bunu neden yapıyorsun? Neden Aribollere yardım ediyorsun? Onlarla savaşmak istediğini sanıyordum.”

“Bu, Yazgı bana ihanet etmeden önceydi, değil mi?”

“Tamamen tarafsız olarak söylüyorum ki ilk sen onlara ihanet ettin.”

“Önemi yok,” diye geçiştirdi Jaxen bileğini çevirerek.

“Önemli olan şu ki Aisly ve benim fazla seçeneğimiz yoktu. Özel görevli bir prob bulduk ve kısmen Aribollerden olan genlerimiz sayesinde probun temas kurma fonksiyonuna erişebildik. Böylece onlara bir tür ittifak önerdik. Siz insanların dediği gibi, menfaat söz konusuysa düşmanınla bile dost olursun.”

“Senin zihnini kontrol etmiyorlar mı yani?”

Jaxen güldü. “Benim zihnim kontrol edilemez, *Cah*-ra. Genetik yapımın bir diğer faydası da bu.”

“Ama bana Dünya’yı sevdiğini söylemiştin.”

“Seviyorum. O nedenle buradayım, yok olmadığından emin olmak için.”

“Halkımı terörize ederek ve başkanın zihnini ele geçirerek mi emin oluyorsun?”

“İnsanların itaat etmesini sağlayarak,” diye karşılık verdi Jaxen, arada bir fark varmış gibi. “İnsanlık tarihinin çalkantılarla dolu olduğunu inkâr edemezsin. Aelyx ve diğer Leihrlileri ait oldukları yere gönderdiğinizde tehdit son bulacak.”

Cara buna inanmamıştı. Melezlerin Aribollerle yaptığı anlaşmanın Dünya üzerinde yetki ve güç sahibi olmayı da içerdiğine dair iddiaya girebilirdi. Bu gezegeni öyle kolay bırakmayacaklardı.

“Yoksa kalanların hepsini öldürürüm.”

İşte *buna* inanıyordu Cara.

Rune’un bileğindeki banttan bir bip sesi yükseldi. “Vakit geldi,” dedi kız Leihrl dilinde.

Jaxen başıyla onayladı ve ona, “Gemide Aisly’yi bul. Ben de birazdan geleceğim,” dedi.

Klon oda boyunca koşturdu ve en yakın yükleme bölümünden dışarı atladı, sonra park alanında duran yükleme vagonlarının ardında gözden kayboldu. O gittikten sonra Jaxen eğilerek Cara'nın gözlerine baktı. Cara'ya, birayı fazla kaçırdıktan sonra eski sevgilisini izleyen bir erkeğin baktığı gibi acı-tatlı bir pişmanlıkla bakıyordu.

“*Cah-ra,*” dedi yumuşak bir ses tonuyla. Cara'nın yanağına doğru uzandı ama sonra elini geri çekti. “Senin yerine başkasını koymuş olmama rağmen yine de evrenin seninle birlikte daha iyi bir yer olduğuna inanıyorum. Bu nedenle sana gitmeni öneriyorum.” Duvardaki dijital saate baktı. “Tam olarak altmış saniye içinde gitmeni...” Ayağa kalktı ve yükleme bölümüne doğru geriledi. “Eminim yollarımız yine kesişecek.”

Sonra yükleme bölümünün kapısından çıkarak kayboldu ve Cara daha önce kulak misafiri olduğu o kelimeleri hatırladı: *Onları şuraya koyalım... Dayanma duvarı boyunca... Taş taş üstünde kalmayacak.*

Sendeleyerek ayağa kalktı. Binayı yıkmaktan bahsediyorlardı.

Aelyx koridorun ağzında kayarak durdu, Troy tam arkasındaydı. “Sana bir yere ayrılma demiştim...” derken sözlerini yarıda bıraktı, gözlerini kısarak ileriye doğru baktı. “Şu Jaxen mi?”

Cara koşarak onun yanından geçti ve tişörtünün kolunu çekti. “Uzay mekiğine! Bina patlamak üzere!”

Fabrika boyunca hızla koşarken çıplak ayakları zemini dövüyordu. Arkasından gelen ayakkabı patırtıları onu hızla yakalayıp önüne geçti. Az sonra Troy önden gidiyor, Aelyx

ise Cara'nın yanında koşuyordu. Tesisin önündeki otoparka ulaştıkları zaman Aelyx onu bir omzunun üzerine attı ve alev gibi yanan asfalt üzerinde sıçrayarak ilerledi.

Elle ve Syrine çağrını almış olmalılardı çünkü uzay mekiğinin kapılarını açmışlardı. Aelyx, Cara'yı arka koltuğa savurdu, sonra Troy ile birlikte ön koltuktaki yerini aldı. Birkaç saniye içerisinde kapılar kapandı ve araç otoparktan havalandı.

Ağaçların sınırını daha yeni geçmişlerdi ki fabrikadan bir patlama yükseldi ve uzay mekiğini yalpalatarak ters yöne doğru gönderdi. Cara yuvarlanırlarken dizlere ve dirseklere çarptı. Aelyx aracı doğrultmayı başarinca yanan enkazın alevlerinin üzerine çıktılar ve Cara pencereden dışarı, Nitrate Solutions'tan geriye kalanlara baktı.

"Herkes iyi mi?" diye sordu. "Düşündüğümde de büyük bir patlamaydı."

Elle, Cara'nın altından sıyrıldı ve incinen omzunu esnetti. "Larish burada gübre üretildiğini söyledi. Son derece patlayıcıymış."

"Gübre mi?" Cara alnını kırıştırdı. "Bu Jaxen'in neden umurunda olsun ki?"

"Savaş stratejisi," dedi Troy. "İlk önce düşmanını müttefiklerinden ayırırsın. Sonra gıda gibi temel ihtiyaçlarını elinden alırsın. Gübre olmazsa mahsuller yetişemez..." Cara'ya bakınca durdu. "Ah, Pul biber, bunu yüzüne kim yaptı?"

Aelyx hızla geriye döndü, gümüş rengi gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Cara şişen gözünü hafifçe yokladı. “Ben yaptım desem inanır mısınız?”

Troy bir omzunu kaldırdı. “Daha tuhaf şeyler de gördük. Birkaç saat önce başkan seni bir güzel haşladı mesela.”

Cara, Jaxen’i ve Aribol teknolojisiyle yarattığı klonu anlattı.

Aelyx bir süre sessizliğe gömüldü. Öfkeli bir sessizlikti bu. “Klon seni öldürebilirdi. Beni bekleyeceğini söylemiştin, neden beklemedin?”

“Beklemediğim iyi oldu,” diye karşılık verdi Cara. “Beni patlama olacağına dair Jaxen uyardı.”

Aelyx’in burun deliklerinden alevler çıkıyordu. “Her neyse, artık Jaxen’in Aribol gezegenine gittiğini bildiğimize göre, tek yapmamız gereken onun uçuş kayıtlarını bulmak.”

“Sonra ne olacak?” diye sordu Syrine. “Koordinatları Seyyahlara vereceğiz, onlar da gidip savaş mı çıkaracaklar?”

Cara başını salladı. “Hayır, gidip müzakere edecekler. Ya da kullanabileceğimiz zayıf bir noktalarını bulacaklar. Ya da arkalarına yaslanıp melezlerin kontrolü ele geçirmesini izlemek dışında *herhangi bir şey* yapacaklar. Sadece biraz daha zamana ihtiyacımız var...”

“Şu anda *ihtiyacımız* olan şey, bu işin bizi aştığını kabul etmek,” diye üsteledi Syrine. “Siz burada kalıp Jaxen’i kovalayabilirsiniz. Ben evime dönmek istiyorum.”

Cara destek için Aelyx’e baktı ve Aelyx’in dudaklarının bir köşesinin hafifçe yukarı kıvrılmış olduğunu gördü. Geçen ay Cara da dâhil olmak üzere bir grup insan koloniciyi *nala* de-

nilen besin değeri yüksek bir sosun tıpkı humusa benzediğine inandırdığında da aynen böyle sırtıtmıştı. Nedense, sosun ana malzemesinin böcek ezmesi olduğunu söylemeyi unutuvermişti.

“Syrine haklı,” dedi Aelyx. “Aribollere istediklerini vermenin vakti geldi. Yarın ilk iş eve dönen uzay gemisine biniyoruz.”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ay, New York kırsallarının üzerinde gümüş bir parlaklık yayıyordu ama günün kavurucu sıcağından kurtulup soluklanmak isteyen insanlar evlerinden çıktığı için banliyöler hiç de تنها değildi. Son birkaç dakikadır Aelyx insanları izliyordu. Belki bu sadece bir paranoyaydı ama Aelyx onların adımlarında bir tedirginlik, birbirleriyle konuşurlarken tavırlarında bir panik seziyordu. Aralarından kaçının başkana inandığını, kaçının liderlerini sorgulayacak sağduyuya sahip olduğunu merak etti.

Aslında fark etmiyordu. Her şekilde, Aelyx onlara görünmezdi.

Arkasını dönerek, ikinci el ürünlerin çok ucuza satıldığı bir mağazanın arkasına park ettikleri uzay mekiğine doğru yürüdü. Cara yakınlardaki bir kıyafet bağış kutusunu karıştırıyor, üzerine giyecek daha rahat bir şeyler arıyordu. Sadece arka

kısmı görünüyor, üzerindeki eteği her hareketiyle birlikte aşağı yukarı kayıp duruyordu. Aelyx sırttı ve manzaranın tadını çıkarmak için uzay mekiğine yaslandı. Böyle zorlu zamanlarda hayattaki güzelliklerin tadını çıkarmak, insanların dediği gibi çiçek bahçesindeki gülleri koklamak gerekiyordu. O da bu yüzden Cara'nın ağabeyi yaklaşana kadar güllerin tadını çıkardı, sonra hafifçe öksürdü ve uzay mekiğinin kanadındaki bir böceği inceliyormuş gibi yaptı.

Troy patates kızartması kokuları yayan iki kâğıt torba gösterdi. "Bunları alırken beş kez kalp krizi geçirdim. Kasiyerin beni tanımadığından yüzde yüz emin değilim, o yüzden gitsek iyi olur."

"Elle'in marketten dönmesini bekliyorum," diyen Aelyx binanın köşesinden ileri bakınca Elle'i, elinde poşetle kaldırırda ilerlerken gördü. Bağış kutusundan aldığı bir şapkayla yüzünü gizlemişti ama Aelyx onun hızlı adımlarını tanıdı. "İşte geliyor."

Troy, Elle'in yaklaştığını duyar duymaz gerildi ve arkasına dönüp bakmamak içi gözle görülür bir çaba gösterdi. "Baksana," diye fısıldadı daha da yakma sokularak. "Sana kız kardeşinle ilgili bir şey sorabilir miyim?"

Aelyx başıyla onayladı. Troy'un kız kardeşiyle yaptığı onca şey düşünülünce, bu ricayı reddedemezdi.

"Acaba o... hani Eron'dan sonra... kendini toparlayabildi mi?" diye sordu Troy. "Leihir gezegeninde görüştüğü birileri var mı?"

Aelyx bir refleks olarak hemen arka koltukta oturan Syrine'e

baktı. Birkaç adımla onun duyabileceği mesafeden çıkıp Troy'a yanına gelmesini işaret etti. Eron'ı Syrine de sevmiştir ve kızın ne kadar kırılgan olduğu hesaba katılırsa, bir başka kaybını hatırlatmak ona iyi gelmeyecekti. "Bilmiyorum," dedi. Elle bu tür ayrıntıları onunla paylaşmıyordu. "Ama onunla en son sessiz konuşma ile iletişim kurduğumuzda kederini atlatmış gibi görünüyordu. Yani..."

Troy onu şşş diyerek susturdu ve uzay mekiğine yaklaşan Elle'e el salladı. Elle bir kaşını şaşkınlıkla indirdi ve o da el salladı, sonra arka koltuğa tırmandı. "Yani," diye fısıldadı Troy, "birileriyle görüşmeye hazır mıdır?"

Aelyx bu konudan sıkılmaya başlamıştı. "Aribollerin iki ırkı da yeryüzünden silmediğini ve senin koloniye katılıp onu da başkentten ayrılmaya ikna ettiğini varsayarsak, onunla birlikte olmak adına küçük bir şansın olabilir."

Troy sırtıp Aelyx'in sırtına bir şaplak indirdi. "Sağ ol, birader. İyi ki konuştuk."

Bunlar, Troy'un bugüne dek ona söylediği en güzel sözler olabilirdi.

Ellerinde bir çift düz siyah babet ve bir yığın kot pantolon tutan Cara yanlarına yaklaştı. "Bunları benden önce kimlerin giydiğini veya ne sıklıkla banyo yaptıklarını düşünmemeye çalışacağım," dedi ve birkaç kez havayı kokladı. "Kıvrıcık patates kokusu mu alıyorum?"

"Ve hamburger," diyen Aelyx, yolcu kapısını Cara için açtı. "Akşam yemeği sizi bekliyor, garnitür olarak kalp hastahkları ile birlikte."

“Mmm. En sevdiğimden.”

Aelyx bir eyalet uzağa uçtu ve akşam yemeklerini milli bir parkın üzerinde havada süzülerek yediler. Amerikan yemeklerini asla sevememiş, hep fazla soslu bulmuştu ama bu akşam, yediği her şeyi leziz hâle getiren o aşırı açlık noktasına ulaşmış durumdaydı. Yemeğini yalayıp yuttu ve pilot koltuğunda geriye yaslanarak bir elini karnına götürdü.

Cara yemeğini bitirdikten sonra bir kot ve bir tişört giydi, sonra elini arkada oturan ağabeyine doğru uzattı. “Cep telefonunu alayım.”

“Eğer açarsan izimizi bulabilirler.”

“Sadece bir dakikalığına,” dedi Cara. “Sonra kapatırım ve başka bir yere gideriz. Uzay mekiği aşırı hızlı. Onlar sinyalizimizi fark edemeden biz diğer zaman dilimine geçeriz.”

Troy’dan akıllı telefonunu aldı ve saniyeler sonra iki elinin arasına aldığı telefon ekranının solgun ışığı yüzünü aydınlattı. Aelyx, burnunun kenarına bir parça çamur bulaşmış olduğunu gördü ve bunu temizlemek için başparmağını uzattı. Son anda fikrini değiştirdi ve çamura dokunmadı. Bu leke Cara’yı daha genç, iki dünyanın yükünü omuzlarında taşıyan bir Baş İnsan Danışman değil de on sekiz yaşında bir genç kız gibi gösteriyordu.

“Vay canına,” dedi Cara telefona büyülenmiş gibi bakarak. “Gündeme girmişiz. Bize özel hashtag bile açılmış.”

Hashtag kelimesinin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri olmayan Aelyx ekranı görebilmek için eğildi. Cara telefonu döndürerek altında *Aelyx aşkm! Aelyx ve Cara, SÇS!*

Hükûmetin onları ayırmasına izin verme! #CalyxiKurtarmak için elimizden gelen her şeyi yapalım yazılı, ikisinin beraber çekilmiş bir fotoğrafını gösterdi.

Aelyx bunların ancak yarısını anlayabilmişti.

“Her yerdeyiz,” diyen Cara telefonu kapattı ama ekrana bakmaya devam ediyordu. “Hayranlar çıldırmış gibi. Bu gerçekten işimize yarayabilir.”

“Calyx ne demek?” diye sordu Aelyx.

“Cara ve Aelyx. Bu bizim kod adımız.”

“Kod adımız mı? Şifreli konuşmak için falan mı yani?”

Cara gülerek onun dizini sıvazladı. “Sonra anlatırım. Şu anda bana bu aracı nasıl uçuracağımı göstermen gerekiyor.”

Aelyx’in bütün planı Cara’nın hava aracını uçurabilmesine bağlı olduğu için bu teklife itiraz etmedi. Neyse ki kontrol butonları uçurma işlemini son derece basit hâle getiriyordu. Cara’nın tek yapması gereken butonları öğrenmekti. Bu nedenle koltuklarda yer değiştirdiler ve Aelyx sonraki birkaç saati Cara’ya aracı nasıl yönlendireceğini ve hızlandıracağını, en önemlisi de bir nesneye çarpmadan yaklaşabilmeye yarayan ince ayarı öğreterek geçirdi.

Cara söylenenleri hızla kavıyordu. Bu Aelyx’i hiç şaşırtmıyordu. Cara insanlar içerisinde türünün tek örneği idi... veya iki örnekten birisiydi çünkü artık bir klo-nu vardı. Aelyx bu düşüncüyü aklının gerisine itmeye çalıştı. Cara’nın başka bir versiyonunun var olduğunu düşünmek onu rahatsız ediyor, Jaxen’in Cara’yla ilgili en güzel şeyi böylesine çarpıtmış olması onu çıldırtıyordu. Eğer tutkunun

keskin uçlarını yumuşatacak bir sevgi yoksa tutku hiçbir şey ifade etmezdi.

Syrine bir şikâyetle bulunarak Aelyx'i bulunduğu ortama geri döndürdü. "Keşke bana ne yapacağınızı söylemeseydiniz. Bu, Yazgı'ya karşı işlenecek bir suç. Eğer sizi ihbar etmezsem eve döndüğümde cezalandırılacağım."

Cara alıştırmalarına devam ederken Aelyx, Syrine'e doğru döndü. Diğerleri Syrine'in endişesini anlamayabilirlerdi çünkü geçen yıl olanları bilmiyorlardı. Aelyx liderlerine itaatsizlik etmişti ve Syrine de onu savunmak gibi bir hata yapmıştı. Bunun karşılığı olarak Aelyx'in cezasını Syrine uygulamak zorunda kalmıştı; *iphet* ile yirmi kırbaç darbesi indirmişti ona.

"Kimse seni cezalandırmayacak," dedi Aelyx. "Alona bize iki gün verdi. Teknik olarak onun emirlerine itaatsizlik etmiş olmuyoruz."

"Bu tür formaliteler Yazgı'nın umurunda olmaz, bunu sen de biliyorsun." Syrine kollarını kavuşturup Cara'ya seslendi. "Eğer kendine bu kadar güveniyorsan o zaman Alona'yı ara ve her şeyi anlat."

Cara neşesizce güldü. "Bazen af dilemek izin istemekten iyidir."

"Bu da benim haklı olduğumu gösteriyor."

"Üstelemeyi bırak, olur mu?" diye seslendi Cara omzunun üzerinden. "Şu anda bütün evrene karşı mücadele ediyorum—şu gibi hissediyorum —ki durum gerçekten de öyle— ve bu durumda ihtiyacım olan son şey arkadaşlarımdan yoluma taş koyması."

Aelyx bu cevabı biraz sert bulmuştu. “O senin karşında değil. Sadece endişeleniyor ve haklı sebepleri var. Sen Leihir’de büyümedin. Doğuştan itibaren Yazgı’ya itaat etmeyi öğrenerek büyümenin ne demek olduğunu anlamıyorsun.”

“Ah, lütfen,” dedi Cara alayla gülerek. “Ben bir Katolik olarak büyüdüm. Yani ben kazandım.”

Troy kıs kıs güldü ve uzanarak kız kardeşiyle yumruk tokuşturdu.

“Didişmeyi bırakıp planımıza odaklansak daha iyi olur belki,” diye önerdi Elle. “Hata payımız yok ve sizin için de sakıncası yoksa ben uzayın soğuk boşluğunda ölmemeyi tercih ederim.”

Syrine derin bir iç geçirip sessizliğe gömüldü.

Diğerleri planı neredeyse on kez gözden geçirdiler. Hiçbir şeyi şansa bırakmadan her ayrıntıyı tek tek ele aldılar ve günün ilk ışıkları doğu ufkunu kızıla boyamaya başlayınca Cara onları atmosferin ötesine, Leihir uzay gemisine doğru uçurdu.

Hangar bölümüne iniş yaptıktan sonra uzay mekiğinden inip, tutulan kol, bacak ve sırtlarını esnettiler ve ana gemiye uzanan koridorun önünde yer alan küçük bekleme alanına ilerlediler. Burada Albay Rutter, yüzünde kederli bir gülümseme ile bekliyordu.

“Doğru olanı yapıyorsunuz,” dedi.

Gruptan kimse ona cevap vermedi, sebebi de büyük ölçüde yirmi dört saattir uyku uyumamış olmalarıydı. Ama onları gören, ayrılmak zorunda oldukları için üzüntüden konuşamıyorlar zannederdi. Cara’nın gözleri şişip kan çanağına dönmüş, klondan yediği yumruk yüzünden morarmıştı.

Rutter başını Cara'ya ve ağabeyine doğru salladı. "Sizi burada görmemiş gibi yapmak isterdim ama Amerika'ya aynı araçla dönersek bunu yapmak zor olacak."

"Aelyx'in uzay mekiğini alacağım," dedi Cara çatlayan sesiyle. Üzüntüden sözlerini tamamlayamadı ve elleriyle yüzünü örttü.

İyi rol yapıyordu.

Rutter bakışlarını ayakkabılarına kilitledi ve kadınların ağlamasına alerjisi varmış gibi ensesini kaşımaya başladı. "Annenleri ara, Sweeney," diye mırıldandı. "Kafayı yemiş durumdalar." Sonra hiç vakit kaybetmeden hangara döndü.

Aelyx, Rutter'm uzay mekiğinin ayrıldığını duyar duymaz rahat bir nefes aldı. İlk engeli böylece aşmışlardı. Sıra, Cara ile vedalaşmalarına mümkün olduğu kadar çok sayıda Leihrlinin tanıklık etmesini sağlamaktaydı. Mutlaka fotoğraf da çekilmesi gerekiyordu. Daha sonra Cara, Aelyx'in eve döndüğüne dair bir kanıt olarak fotoğrafları bloguna yükleyecekti.

Birisi Aelyx'in ismini fısıldadı ve Aelyx dönünce, gemiye giden ana koridordan Larish'in yaklaşmakta olduğunu gördü. Larish'in plandan haberi vardı. Saatler önce iletişim küresi yoluyla konuşmuşlardı.

"Erken gelmişsiniz," dedi Aelyx. "Büyükelçi odasında mı?"

Larish başıyla onayladı. "Korumalar da başında bekliyor. Jaxen onun zihnine her ne yaptıysa, etkisi henüz geçmemiş. Ama ben bunun için gelmedim. Bilmen gereken bir şey var."

"Baksanıza, *Calyx*," diyen Troy, telefonunu kaldırdı. "Şarjım yarıya indi, şu fotoğraf çekimine bir an önce başlayalım."

“Bir dakika,” dedi Aelyx, Larish’e. Onun yanından uzaklaşarak bir elini Cara’ya doğru uzattı. “Hazır mısınız?”

Parmaklarını birbirine doladılar, Cara’nın kiler buz gibiydi. “Pek değilim,” dedi.

Aelyx onun yüzünü, incinmiş yerlerini acıtmamaya çalışarak elleri arasına aldı ve gözleriyle iletişim kurdu. İnancını koru. Evren bizi ayırmayı henüz başaramadı. *Ne olursa olsun, yanında olmanın bir yolunu bulacağım.*

Cara sözlerle cevap vermek yerine ona olan sevgisini yansıttı; o kadar saf bir duyguydu ki bu, ikisinin de gözleri doldu.

“Mükemmel,” dedi Troy telefonuyla arka arkaya fotoğraflar çekerken. “Çok dokunaklı, insanın kusası geliyor.”

“Bence çok tatlılar,” dedi Elle ve Troy’un yorumları böylece son buldu.

Uçuş mürettebatı hangardan içeri girdi ve Cara’ya ayrılma vaktinin geldiğini bildirdi, böylece Aelyx onun bedenini daha da yakma çekti ve Cara parmak uçlarında yükselip kollarını boynuna doladı. Aelyx burnunu Cara’nın omzuna değdirdi ve bedenine yaslanmış yumuşak, sıcak kıvrımlara odaklanmak için gözlerini kapattı. Cara hıçkırdı, Aelyx onun bu sefer numara yapmadığını hissetmişti. Kendisini kaybetmemek için Cara’yı bıraktı ve arkasını dönüp ana gemiye doğru hızla ilerledi.

İşte olmuştu. Cara’yı bırakıp gitmişti. Şahitlerin önünde...

Aelyx dairesine doğru ilerlerken Larish arkasından yaklaştı ve tuniğini çekiştirdi. “Seninle konuşmam lazım.”

“Ne oldu?”

Larish cevap veremedi. Syrine koşarak önlerine geçti ve aniden dönerek onları durmaya zorladı. “Dur,” diyerek bir elini Aelyx’in göğsüne bastırdı. “Fikrimi değiştirdim. Seninle kalmak istiyorum.”

Aelyx gözlerini kırptırdı. “Emin misin?”

Syrine başıyla onayladı, bir yandan da gergin bir şekilde kolye ucuyla oynuyordu. “Evde beni bekleyen ne var ki? Arkadaşlarım burada, hem *Cah*-ra haklıydı. Yardımına ihtiyacınız var.”

Aelyx karşı çıkmadı, Syrine’in fikrini değiştirmesine sevinmişti ama yine de içinden bir his buna itiraz ediyor, yardım ihtiyacı olanın asıl Syrine olduğunu söylüyordu. “Pekâlâ. Sen ne yapacağını bilirsin.” Larish’e döndü. “Bana ne söyleyecektiniz?”

Larish’in kaşları arasında birbirine paralel çizgiler oluştu. “Acelesi yok.”

Elle yanlarına geldi ve Larish’e, “Sağlık çantamı getirdiniz mi?” diye sordu.

“Ah.” Syrine kaşlarını kaldırdı. “Benim kutumu?”

“Evet, hepsi dairemde duruyor,” dedi Larish. “Ama her şeyi yanımıza alamayız. Odamda buluşup en önemli ihtiyaçlarımızı diğerlerinden ayıralım.”

Aelyx’in ihtiyaç duyduğu her şey, yani iletişim küresi ve kıyafetleri üstündeydi, bu nedenle dairesine doğru yoluna devam etti ve Cara’nın aramasını beklemeye başladı. Odasında yalnız kalınca, sıkıdığı çenesini serbest bıraktı ve ranzanın alt yatağına oturdu. Neler yapacaklarını düşündükçe omuzlarına

Çöken ağırlık, bütün kaslarını uyuşturuyordu. Başını rahatlatmak için yana döndürdü ve kendi tavsiyesini içinden tekrarladı: *İnancını koru.*

İletişim küresinin titremesi üzerine yerinde şiddetle sıçrayınca kafasını üst karyolaya çarptı. Kafatasını ovuşturarak parolasını söyledi ve Cara'nın görüntüsünün belirmesini bekledi.

Uzay mekiğindeki Cara'nın başı ve omuzları, minyatür formunda canlandı. "Tamamdır. Amerikan hava sahasına döndüm."

"Şimdi sana gösterdiğim gibi perdeleme modunu aç." Hataya yer vermemek için prosedürü bir kez daha anlattı. "Eğer doğru yaptıysan, kontrol panelinde ikonun görünmesi lazım."

"Göründü."

"Güzel. Şimdi geri gelebilirsin. Gemi seni tespit edemeyecektir."

"Geliyorum. Vardığım zaman arayacağım."

Bağlantıyı bitirdikten sonra Aelyx, Larish'in dairesine gitti.

"Vakit geldi," dedi gruba. Uzay gemisinin ne zaman yola çıkacağını bilmedikleri için hızlı hareket etmeleri gerekiyordu. Yere yayılmış eşyalara baktı, çoğu David'in özel eşyalardı. Spor dergileri, bozuk paralar, fotoğraflar ve çeşit çeşit elektronik cihaz... Hile kartlarını görememişti, Syrine'in kartları omzuna astığı çantaya koymuş olduğunu düşündü. "Hazır mısın?" diye sordu ona, ses tonuyla bu sorunun altında başka bir anlam olduğunu ima ediyordu: *Emin misin?*

"Sayılıırım," diyen Syrine, David'in asker künyesini çekip

çıkardı ve zincirini boynuna geçirip metal künyeyi de tişörtünün altına soktu. “Şimdi hazırım.”

Elle, sağlık çantasını sürükleyerek geldi. “İhtiyacım olan her şeyi aldım.”

Larish, çantasının sapını göğsünün üzerinde bağladı ve Aelyx’e doğru küçük bir spor çantası fırlattı. Çanta, hafif bir çıtırtı çıkararak ayağının dibine düştü. “Mutfaktan bir hafta yetecek kadar besin takviyesi kaçırdım.”

Aelyx kapıyı sessizce açtı ve koridora baştan sona göz gezdirdi. Boş olduğunu gördükten sonra diğerleriyle birlikte koşarak merdiven boşluğuna ulaştılar ve beş kat merdiven çıktıktan sonra geminin uzak ucuna, büyük boy bir atık boşaltma kapağının bulunduğu tuvaletlere doğru koştular.

Tuvaletlere ulaştıklarında hepsi nefes nefeseydi. Aelyx kabinin üzerinde ter biriktiğini hissetti ve el temizleme terminalinden bir mikro elyaf bez kaptı. “Üzerinizdeki bütün nemli yerleri silin,” dedi diğerlerine. “Yoksa kapağın diğer tarafına geçtiğimizde nem teninizin üzerinde donar.”

Elle gergin bir biçimde dudaklarını yaladı, sonra ne yaptığını fark etti ve tişörtünün koluyla ağzını sildi. “Cara bizimle hangi atık kapısında buluşacağını biliyor, değil mi? Birçok farklı kapı var.”

“Ona tamamen güveniyorum,” dedi Aelyx ama kendilerini gemiden dışarı bıraktıklarında Cara’nın doğru yerde olmama ihtimali onun da aklından geçmişti. Dışarıda ancak doksan saniye kadar kalabilirlerdi, bundan fazlası kalıcı hasar bırakabilirdi.

İletişim küresi titredi ve Cara, “Yerimi aldım,” diye bildirdi. Aelyx küresini dudaklarına yaklaştırdı. “Eminsin, değil mi?” “Sevgilimin uzayda ölmesine izin vermeyeceğim.”

“Unutma, elle kumanda fonksiyonunu kullanmazsan uzay mekiği kapıları açmana izin vermez.”

“Biliyorum,” dedi Cara. “Yaptım bile. Ve kapıyı açtığımda çok fazla basınç kaybetmeyelim diye havalandırma kontrollerini de ayarladım. Burası hazır.”

Uzay mekiğinin içinden Troy, “Atla. Düşmene izin vermeyeceğim,” diye seslendi.

Aelyx küresini cebine koydu ve grup tuvaletin gerisindeki kilitli bir bakım kapısına doğru ilerledi. Bu kapının ötesinde iki kapılı, küçük bir oda büyüklüğündeki atık boşaltma birimi yer alıyordu. Larish el izini geminin sistemine daha önceden programlamıştı, böylece avucunu klavyeye bastırmasıyla ilk kapı duvarın içine doğru kaydı. Odanın içerisindeki hava soğuktu, dışarıya ne kadar yakm olduklarını hatırlatıyordu.

“Şurada duracağız,” diye açıkladı Larish. İkinci kapıyı, yani atık kapağını işaret ediyordu. “İkili hava kilidi sistemi var, yani birinci kapı kapanmadan atık kapağı açılmıyor. Bu nedenle biri buradan, tuvaletin içerisinden boşaltma düğmesine basmak zorunda.”

Aelyx önemli bir noktayı fark ederek kaşlarını çatı. “Kim içeride kalıp düğmeye basacak?” İlk başta Syrine bunu yapmayı kabul etmişti ama artık geride kalmak istemiyordu.

“En son ben geleceğim,” dedi Larish. “Boşaltma düğmesini odanın içerisindeki elektrik devresi panelinden tetikleyebi-

lirim belki. Eğer işe yaramazsa burada kalır, gemi eve varana kadar sizin yokluğunuzu fark ettirmemeye çalışırım.”

“Emin misin?” diye sordu Aelyx ama sonra gemi motorlarının çalışmaya başladığını duydu ve tartışarak zaman kaybedemeyeceklerini anladı. Atık odasına girdi ve Elle ile Syrine’e ilerlemelerini işaret etti.

Çantalarının yerini değiştirip parmak uçlarında durarak, iç kapının kapanmasına yetecek kadar yer sağlamak için sıkıştılar. Zifiri karanlıkta dururken Aelyx diğerlerine el ele tutuşmalarını ve gözlerini kapatmalarını söyledi. Küçük bir elin elini tuttuğunu hissetti, sonra zemin ayaklarının altından yok oldu.

Bedeni, bir pipet ile çekilen meşrubat gibi geriye doğru savruldu. Soğuk her yanını sarmaladı, o kadar delici bir soğuk vardı ki tenlerini yakıyordu. Yüzü şişti ve ağzında buharlaşan nem sebebiyle dili zonkladı. Göğsünde bir panik dalgası yükseldi ve o anda dirseğini saran bir el onu ve arkasındaki Elle ve Syrine’i uzay mekiğinin içine çekti.

Basınç, şakaklarını sıkıan mingeneleri anında gevşetti. Etraftaki havalandırma deliklerinden sıcak hava püskürtülüyor ve buz tutan tenini çözerek duyularını geri getiriyordu. Gözlerini açtı ve Elle ile Syrine’i içeri çekmekte olan Troy’a yardım etti. Dördü de arka koltuktaki yerlerini aldığı anda kabin kapıları kapandı ve hava üfleyen delikler sessizleşerek sadece hafifçe tıslamaya başladı.

Pilot koltuğunda gözle görülür biçimde titreyen Cara, “Bu bizi uyandırır artık,” dedi. “Larish’e onu almak için hazır olduğumuzu söyle.”

Aelyx atık odası kapağının kapanmış olduğunu fark etti. İletişim küresi aracılığıyla Larish'i aradı ve cevap olarak, bir gölgenin üç boyutlu görüntüsü belirdi.

“Odanın içindeyim,” dedi Larish. “Konuşamıyorum. Kapağı açmam lazım.”

Sonra bağlantı sona erdi.

“Larish neden orada?” diye sordu Cara. Syrine'in uzay mekiğinin içinde olduğunu yeni fark etmiş gibiydi, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

Aelyx, boşaltım odasının hava kilidi sistemiyle ilgili sıkıntıyı anlattı. Henüz anlatmayı bitirmemişti ki göz ucuyla bir hareket yakaladı ve oturduğu yerde doğruldu. Uzay gemisi gidiyordu.

Cara bir küfür mırıldandı. “Ne yapacağım?”

“Gemiyi takip et, Larish belki kapağı açar.”

Aelyx, Larish'e gemide kalmasını söylemek için temas kurmaya çalıştı ama aramaları cevapsız kaldı. Uzay gemisi önlerinde hızlanıyordu. Biraz sonra uzay mekiği geminin hızına ayak uyduramayacaktı ve eğer Larish bu hızdayken kendini dışarı bırakırsa ön cama yapışıp kalabilirdi.

“İlerlemeye devam et ama konumunu değiştir,” diyen Aelyx, Larish'in olası rotasını hesapladı ve geminin göbeğine işaret ederek öne doğru eğildi. “Gemiyi aşağıdan takip et ki Larish'e çarpmayalım.”

Syrine, Aelyx'in kolunu tuttu. “Artık dışarı atlamaz, değil mi?”

Larish küresine cevap verene kadar bunu bilemeyeceklerdi.

Uzay gemisi hızlandıkça Cara da hızlandı. Aelyx geminin

altında ilerledikleri rotadan atık kapağını göremiyordu. Tam Larish'in gemide kalacağını düşünmeye başlamıştı ki küçük ve siyah bir cismin geminin gövdesinin üst kısmından fırladığını gördü.

Aelyx cismi göstererek, "Bu, o!" dedi.

"Herkes kemerini bağlasın," dedi Cara direksiyonu sola kırarken. "Larish'i içeri çekmeye hazırlanın."

Larish'in boşlukta taklalar atan bedenine yaklaşınca yavaşladı ve kapıları açmak için elle kumanda fonksiyonunu devreye soktu. Birden bütün havalandırma delikleri tısladı ve aracın içine sıcak oksijen basıldı. Aelyx'in yanındaki kapı kayarak açıldı ve dondurucu soğuk iliklerine işledi. Larish'e en yakın olan oydu, bu nedenle emniyet kemerini gevşetti ve bir kolunu öne uzatarak boşluğa doğru eğildi. Tenini yakan soğuk karşısında dişlerini sıktı ve Larish'i yakasından kavrayarak içeriye, oturanların kucağına doğru çekti. Uzay mekiğinin kapıları kapandı ve Aelyx hayretler içerisinde Larish'in şişmiş suratının normal ölçülere dönmesini izledi.

Larish, diğerlerinin kucağında tir tir titriyor, takırdayan dişleri söylediklerinin anlaşılmasını zorlaştırıyordu. "P-p-planladığım gi-gi-bi o-o-olmadı."

Elle bir eliyle sırtını ovuşturarak onu ısıtmaya çalıştı. "Sorun değil. Hiçbirimiz dondurucu uzay boşluğunda ölmedik."

"Ben buna zafer derim," dedi Troy.

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordu Syrine.

Cara uzay mekiğini Dünya'ya doğru döndürdü ve atmosfere doğru sabit hızla inmeye başladı. "Şimdi bir internet bağ-

lantısı bulacağım ve yeni bir blog yazısı yayınlayacağım. Herkes sizin gittiğinizi düşünürse üzerimizdeki baskı azalır. Sonra Jaxen ve Aisly'yi savunmasız oldukları anda vururuz. Ah, bir de annemi ve babamı aramam lazım.”

“Uyku,” diye araya girdi Troy. “Onu da araya sıkıştıralım.”

“Tamam, önce uyku,” diye ona katıldı Cara. “Dünyayı kurtarmaya sonra başlarız.”

DOKUZUNCU BÖLÜM

Cara'nın parmakları akıllı telefon ekranının birkaç santim uzağında duraksadı. *Gönder* butonuna bakıyor, son blog yazısını bir türlü gönderemiyordu. Ordu sinyalini tespit edene kadar fazla vaktinin olmadığını biliyordu ama yine de içgüdüleri ona bir sorun olduğunu söylüyordu. Ve bu sorunun ne olduğuna dair sağlam bir fikri de vardı.

“Yapamam,” dedi. “İnsanlara Ariboller meselesini anlatamam. Ya Albay Rutter haklıysa ve bu, Leihrliler insanlarla temas kurduğu zaman olduğu gibi, isyanlara ve insanların evlerine gıda istiflemesine neden olursa?”

Uzay mekiğindeki kimse cevap vermeyince etrafına baktı ve Aelyx'in direksiyonda uyuyakaldığını ve arka koltuktakilerin de hep birlikte uyku komasına girmiş gibi salyalar akıtarak uyuduğunu gördü. Kendi göz kapaklarına çöken ağırlığa rağmen gülümsemeden edemedi. Larish, bir yanağını

pencereye yapıştırmış uyuyor, cam yüzünü gererek komik bir sırtıma ifadesi oluşturunuyordu. Onun yanındaki Syrine'in başı geriye yatmış, ağzı bir sinekkapan gibi açık kalmıştı. Elle kol-tuğun diğer ucunda uyuyakalmış, kilometre uzunluğundaki kirpikleri yanaklarına düşmüştü. Onun başı Troy'un omzuna, Troy'un başı ise onun başına yaslanmıştı.

Ne şirin.

Cara, Troy'un bu anı ölümsüzleştirmek isteyeceğini düşünerek telefonuyla bir fotoğraf çekti. Ağabeyinin romantik hayatını fazla düşündüğünden değil tabii –çünkü düşüncesi bile iğrençti– ama Troy karşılıksız aşkına bundan daha fazla yaklaşamayacaktı muhtemelen.

Zaman hızla aktığı için diğerlerinin uykusunu bölmedi ve yazısındaki gerçeklik dozunu azaltıp duygu yoğunluğunu artırarak yeni bir blog güncellemesi yaptı. Eğer okurlarından yardım istiyorsa onların en karanlık korkularını kullanmak yerine kalplerine dokunması, kendi duygularını onlara *hissettirmesi* gerekiyordu.

11 Ağustos Cuma

Calyx'i Kurtarın

Bu kısa bir yazı olacak. Sebebi kısmen hükûmetin peşimde olması ama büyük ölçüde de kalbimin hislerimi kelimelere dökemeyecek kadar kırık olması. Dün Dünya Konseyi bütün Leihrlileri dünyamızdan sınır dışı etti. Uğruna insan hayatımı feda edip kolonide yaşamayı seçecek kadar çok sevdiğim Aelyx de dâhil... Onu taşıyan gemi çoktan gitti

ve açıklayamadığım sebeplerden ötürü ben burada kalmak zorunda kaldım.

Ruhum paramparça ama henüz pes etmeye hazır değilim. Umarım siz de değilsinizdir. Hükûmetin bu yazıyı kısa süre içinde kaldıracağından eminim, bu nedenle ekran görüntüsü almanızı ve mesajımı internette yaymanızı rica ediyorum. Mesajım şu: Başkan ve Dünya Konseyi kandırıldı. Ben kimse için bir tehdit oluşturmuyorum, Leihrliler de oluşturmuyor. Birlik olursak bin kat daha güçlü oluruz.

Lütfen sesinizi duyurun. Konsey Temsilciniz ile temasa geçin ve Leihrliler için vizelerin geri verilmesini talep edin. Eğer sözlerim sizi ikna edemiyorsa belki fotoğraflar eder. Herkese meydan okuyorum: Aelyx ile birlikte geçirdiğimiz son anlara bakın ve halklarımızı ayırmanın doğru karar olduğunu bir kez daha söyleyin.

Nefretin kazanmasına izin vermeyin. Calyx'i kurtarın.

Cara Sweeney tarafından yayınlandı

Cara ne kadar uyuduğunu veya Aelyx'in onları nereye götürdüğünü bilmiyordu ama penceresinden içeri sızan güneş ışı-
ğıyla uyandı ve kendini uzay mekiği içerisinde yalnız, etrafı
bir kum deniziyle çevrili vaziyette buldu. Esnedi ve mavi ufka
kadar boylu boyunca uzanan dalgalı kum tepeciklerini gözle-
rini kısarak inceledi.

Manzara onu susatmıştı.

Damağına yapışan dilini özgürlüğüne kavuşturmak için bir

şişe su aradı ve nihayet arka koltukta bir şişe buldu. İçindeki sıvı sıcaktı ama o kadar lezizdi ki birkaç yudumda bütün şişeyi bitirdi. Diğerlerinin nereye gittiğini merak ettiği için bir eliyle ağzını silerek yan pencerelerden dışarı baktı.

Kızlar görünürde yoktu ama ağabeyinin, uzay mekiğinin araç gereç bölmesinden aldıkları bir branda ve seyyar destek direkleri ile yaptıkları tentenin gölgesi altında Aelyx ve Larish ile konuştuğunu gördü. Kabinin içi havasız kaldığı için Cara kapıyı açıp dışarı çıktı ve kendini bir taş fırının içinde buldu.

Kavurucu çöl sıcakım tanımlayacak başka bir kelime yoktu. Hava tenindeki bütün nemi kurutuyor, yüzünü gerip kaşındırıyordu. Ayakları hemen kum tepecikleri üstünde harekete geçti. Uzay mekiğinin etrafından dolanıp tentenin altına girene kadar ayakkabılarının içi yarı yarıya kumla dolmuştu.

Artık Aelyx'in onları nereye getirdiğini biliyordu. Cehenneme getirmişti.

"Günaydın," diyen Aelyx onu bir gülümsemeyle karşıladı. Büyüleyici yüzü kaşının üzerinde biriken terin pırlıltısıyla bir şekilde daha da güzel görünüyordu. Bu koşullar altında bu kadar harika görünmeye hakkı yoktu. "Ya da tünaydın," diye ekledi Aelyx. "Saat üçü geçiyor."

Cara da bir selamlama sözcüğü mırıldandı ve uzay mekiğine yaslanarak ayakkabılarının içini boşaltmaya koyuldu. Şu anda nasıl göründüğünü bilmek istemiyordu. Ya da nasıl koktuğunu... Ağzı leş gibi kokuyordu sanki. "Yanına diş fırçası alan yoktur herhâlde.

"Ben ağız çalkalama suyu getirdim," dedi Larish ve birden

Cara'nın evrendeki en sevdiği insan hâline geldi. “Şu anda Elle ve Syrine’de.”

Cara etrafına bakındı. “Neredeler?”

Troy bir elini uzay mekiğinin kuyruk kısmına doğru salladı, görünüşe göre ağabeyi bu sıcaaktan onun kadar bunalan tek kişiydi. “Oralarda bir yerde ihtiyaç molası verdiler.”

“Ah,” diyen Cara’nın idrar kesesi birden kendini hatırlatmıştı. “Ben de gitsem iyi olur.”

Bir kum tepeceğinden zorlanarak indi ve kumlar tekrar ayakkabılarını doldururken bir başka kum tepciğine tırmandı. Kum taneleri çıplak ayaklarına sürtünüyor ve Cara, babet yerine parmak arası terlik veya belki sağlam bir çift bot çalmış olmayı dileyerek homurdanıyordu.

Görünüşe göre kızlar, düşündüğünden daha uzaklara gitmişti. Cara kendilerini göremeden seslerini duydu ama bu sesler kesinlikle birlikte tuvalete giden iki kızın dostça sohbetine benzemiyordu. Yükselen seslere bakılırsa tartışıyorlardı.

Cara kulak misafiri olmak istemiyordu ama çömelecek kadar uzaklaşıp uzaklaşmadığından emin olamayarak duraksadı. Parmak uçlarında yükselip baktığı hâlde uzay mekiğini göremeyince şansını denemeye karar verdi. İhtiyacını karşılarken tartışmayı dinlememeye çalıştı ama esintiyle birlikte kendisine ulaşan Leihir sözcüklerine de engel olamıyordu. Syrine kimseyle sessiz konuşma ile iletişim kurmadığı için Elle’in ona kızdığını anladı.

“Bu yaptığın normal değil,” dedi Elle. “Yardıma ihtiyacın olduğunu görebiliyorum.”

“Kafamın içindekileri seninle paylaşmak istemiyorum. Bunda anormal bir şey yok.”

“Ama neden? İçindeki keder beni şaşırtmaz ki. Bunu ben de daha önce yaşadım.”

“Beni yalnız bırak.”

“Ruhsal bir çöküntü içinde misin?”

Belli ki Elle, Syrine’in damarına basmıştı çünkü Syrine’in ses oktavı yükseldi ve camı çatlatacak kadar yüksek tonlara ulaştı. “Hayır!” diye ciyakladı. Sonra Elle’e *h’ava* canavarı dedi veya bir *h’ava* canavarıyla zina yapmasını söyledi. Cara tam emin olamadı.

Her iki türlü de Cara, kızlar öfkeyle önündeki kum tepeciğinden çıktığında karşılarında olmak istemiyordu, bu nedenle fermuarını çekti ve elinden geldiğince hızla uzay mekiğine döndü.

Troy ona bir besin takviyesi paketi fırlattı ve ağzı doluyken, “Kahvaltın hazır,” diye geveledi.

“Cips istersen o da var,” diye ekledi Larish. “Bir paket getirdim. Tuhaf bir şekilde bağımlılık yapıyor.”

“Bu iyidir, teşekkürler.” Cara paketin içindeki bütün kırıntıları silip süpürdü ve bir paket daha isteme dürtüsüne karşı direndi. Açlığından başka bir şey düşünmek için bir elini gurdulamakta olan karnına koydu ve uykudayken neler kaçırdığını sordu.

“Bir sürü şey,” dedi Larish. “Jaxen ve Aisly boş durmadı.”

“Son on iki saat içerisinde altı üretim fabrikasına saldırdılar,” diye ekledi Troy. “Ve hepsinin ortak noktası ne, bil bakalım.”

“Gübre.”

Aelyx iletişim küresiyle bir Amerika haritası gösterdi. Her fabrikanın kırmızı bir noktayla gösterildiği görüntü ikisinin arasında, havada süzülüyordu. “İlginç olan kısım şu,” dedi ilk birkaç noktaya işaret ederek. “Bu fabrikalar şunlarla aynı zaman dilimi içinde yok edilmiş.” İkinci grup işaretleri gösterdi. “Bu da şu anlama geliyor...”

“İki gruba ayrılmışlar,” diye bitirdi Cara umut dolu bir gülümsemeyle. Melezler yalnız başlarıyken birlikte olduklarından daha güçsüzlerdi ve daha da önemlisi, Aelyx ve diğerlerinin sınır dışı edildiklerini düşündükleri için altı kişilik bir grubun peşlerinden gelmesini beklemiyorlardı. “Hazır birlikte değillerken onları etkisiz hâle getirmemiz gerekiyor. Bir sonraki hamlelerini biliyor muyuz?”

“Kanada’yı hedefleyeceklerini düşünüyorum,” dedi Aelyx. “Orada iki fabrika daha var.”

Larish gömleğinin koluyla alnını kuruladı. “Avrupa’da da birkaç tane var. Muhtemelen daha sonra da oraya gidecekler.”

Cara her ne kadar melezlerle ilgili bir ipucu bulduklarına sevinse de gübre fabrikalarını hedef almalarını hâlâ kafasında oturtamıyordu. Neden askeri üsleri ya da cephanelikleri hedef almıyorlardı? Ama omuzlarını silkerek bu kafa karışıklığını üzerinden attı ve kesin olarak bildiği şeyler üzerine odaklandı: Jaxen ve Aisly Kanada’ya gidiyorlardı ve onlara pusu kurmak istiyorsa onlardan önce davranması gerekiyordu.

“Peki hangi fabrikaya gideceğiz?” diye sordu. Melezlerin her ikisinin de durdurulmasını istiyordu ama önceliği Jaxen’in

yakalanmasıydı. “Ayrı ayrı saldıracaklarını varsayarsak, Jaxen’i ele geçirme ve gemisini bulma şansımız yüzde elli oluyor.”

“Biz de ona karar veremiyoruz,” dedi Aelyx. Harita yok oldu ve Aelyx iletişim küresini cebine koydu. “Bence üç kişilik gruplara ayrılarak her iki fabrikaya da gitmeliyiz.”

Cara bu görüşe kesinlikle katılmıyordu. Melezler gibi onlar da birlikteyken daha güçlülerdi. Ama bunu dile getirme şansı bulamadan Elle ve Syrine ihtiyaç molasından döndüler ve beraberlerinde ağır, gergin bir hava da getirdiler. İki kızın da yüzü kıpkırmızı olmuş, omuzları kaskatı kesilmiş ve kolları göğüslerinde kavuşturulmuştu; ikisi de birbirlerinin suratına bile bakmıyordu. Elle, bir şişe ağız gargarasını Larish’e doğru savurarak sertçe, “Alın,” dedi.

Larish şişeyi nazikçe Elle’den aldı ve Cara’ya uzattı. Cara ise Aelyx ile anlamlı anlamlı bakışıyordu. Aelyx kara kaşlarından birini Cara’ya neler olduğunu sormak istercesine kaldırmıştı ama sessiz konuşma için fazla uzakta duruyordu, bu nedenle Cara sadece ağzını sessizce oynatarak *Sonra anlattırım* dedi. Ardından hafifçe öksürüp belirgin bir çabayla konuyu değiştirdi. “Bu sabah yeni bir blog yazısı yayınladım. Ondan bir haber var mı?”

“Evet, blogunu bitirdiler,” dedi Troy. “Siten artık yok.”

“Ne?” Cara’nın elindeki şişe neredeyse yere düşüyordu. “Tamamen mi? Üç milyon takipçim vardı.”

Ağabeyinin cevap olarak omuz silkmesi, bu durumun onu şaşırtmadığını gösteriyordu. “Merak etme. İnsanlar yazının ekran görüntüsünü almışlar. İnternette yayılmış durumda.”

Cara bundan bahsetmiyordu. İnternet sitesi için kod yazmak çok meşakkatli bir işti ve Cara'nın blogu ikinci kez başkaları tarafından siliniyordu. İlkini Syrine silmişti.

O anda Syrine sıçrayarak doğruldu ve ceplerini yoklamaya başladı. İniş takımlarına çarpan kumların hafif sesinden başka bir ses duyulmuyordu ama Cara, Syrine'in yüzünde bir panik ifadesi fark etmişti. İletişim küresi çalışıyordu, sadece küre sahibinin duyabileceği bir sestir bu. Syrine küresini bulup parolasını söyledi ve saniyeler sonra avucunun içinde Jake Winters'ın minyatür görüntüsü belirdi.

“Merhaba, sana bir şey söylemem lazım,” diye fısıldadı Jake, gizli bir bilgi vereceğini ima eden kaygılı bir ses tonuyla. Bu nedenle Cara kulak kesildi. “Ayah ile işler yolunda gidiyor. İlk insansız hava aracı grubunu programlamam konusunda bana yardım etti, araçları gönderdik...”

“Çalıştılar mı?” diye araya girdi Syrine.

Jake bu soru karşısında şaşırılmış gibi gözlerini kırıştırdı. “Evet ama umut ettiğim şekilde değil. Problardan bir tanesi beyin dalgası faaliyetleri tespit etti ama incelediğimiz zaman Ariboller değil, bazı insansılar bulduk. Muhtemelen bu, Aribollerin tohumlarını ektiği gezegenlerden bir tanesi.”

Cara'nın ağzı bir karış açık kaldı. Diline yapışan kum tanelerini temizleyerek üç boyutlu görüntüye doğru öfkeyle yöneldi. “Yeni bir medeniyet buldunuz ve bana söylemeyi aklınızdan geçirmediğiniz, öyle mi?”

Jake cevap vermek yerine Syrine'e kötü kötü baktı. “Yanında birilerinin olduğunu söylememiştin.”

Syrine elini kaldırdı. “Sormadın ki.”

“Pardon,” diye araya girdi Cara, kolonide Jake ile karşılaştığı zamandan bu yana hissetmediği o öfke-mahcubiyet karışımı duyguyu yaşarken. Jake ile artık ortak bir anlayışa vardıklarını düşünmüştü ama o yine karşısına geçmiş, Cara’nın yetkilerini hiçe sayıyordu. “Neden benimle temasa geçmedin?”

“Gececektim.”

“Ne zaman? Yarın mı? Gelecek hafta mı? Son öğrenen ben olmamalıyım.”

Syrine ona bir bakış attı. “Bizim yaptıklarımız için de Alona aynı şeyi söylerdi, sanırım.”

“Bu durum çok farklı, bunu sen de biliyorsun,” diye tersledi onu Cara. O, ekibi birlikte tutmak için pes etmektense düşmanlarına karşı daha iyi mücadele etmek için Alona’dan bilgi saklamıştı. Syrine’in iki durumu aynı kefeye koymaktaki tek amacı sorun yaratmaktı.

“Syrine neyden bahsediyor?” diye sordu Jake.

“Hiç,” diyen Cara burnundan derin bir nefes aldı ve nefes verirken beşten geriye doğru –İspanyolca– saydı. Kan beynine sıçramaya devam ediyordu ama en azından Syrine’in saçını başını yolma isteği geçmişti. “Onlarla temasa geçtiniz mi?”

“Hayır,” dedi Jake. “Aribollere karşı daha güçlü bir ittifak kurmak için onlarla diyalog kurma fikri konuşuldu ama Yazgı konuyu görüşüp bize temas kurmamamızı söyledi. Sanırım, bunun pandoranın kutusunu açmak gibi olacağını düşündüler. Ki bunu anlıyorum...”

Jake gevezelik etmeye devam ediyordu ama Cara artık dinlemiyordu. Zihni, her şeyi değiştiren küçük bir ayrıntıya takılı kalmıştı. Yazgı onsuz toplanmıştı. Böyle bir şey daha önce hiç olmamıştı. Bu onu Yazgı'dan attıkları anlamına mı geliyordu? Eğer öyleyse sebebi neydi? Onları hayal kırıklığına mı uğratmıştı? Jake gibi insanların ona saygı duymasını sağlayamadığı için miydi? Yoksa sebebi insan olması ve Yazgı'nın da Aribollerin taleplerini yerine getirmeye karar vermiş olması mıydı?

Onu en çok korkutan bu son olasılıktı.

“Beni duydun mu?”

“Efendim?” dedi dikkatini tekrar Jake’e yönelterek.

“Bir günümüz kaldı. Eğer bu süre içinde Aribolleri bulamazsak Leihrliler bu keşfi iptal edecekler.”

Cara şakaklarını ovuşturdu. Bu bir felaketti. Jaxen’in uçuş kayıtlarını bulmak ve koordinatları Seyyahlara aktarmak zorundaydı. “Tamam, aramaya devam et ve düzenli rapor ver,” dedikten sonra açıklığa kavuşturmak adına ekledi: “*Bana.*”

Jake gözlerini devirdikten sonra bağlantıyı sonlandırdı. Onun bu tavrı sebebiyle Cara’nın sözlere dökemediği küfürler içinde kaldı. Syrine’in oflayıp puflaması işleri daha da kötüleştirdi.

Syrine iletişim küresini sallayarak, “Neden ona bu kadar sert davrandın?” diye sordu. “Sayende bana ne sormak istediğini öğrenemedim.”

Cara bir an sadece bakakaldı. “Gerçekleri söyleyeyim mi? Elle haklıydı.” Syrine bir şeyler söylemek için ağzını açmca

Cara bir elini uzaktaki kum tepeliklerine doğru salladı. “Evet, hepsini duydum. Ve Elle’e katılıyorum. Seninle ilgili yolunda olmayan bir şeyler var ve sessiz konuşmayı kullanmak istememen de oldukça garip.”

Aelyx grubun ortasına doğru ilerledi ama Cara’yı hayretler içinde bırakarak, Cara’nın yanında durmadı. Yanından geçip bir kolunu korumacı bir tavırla Syrine’in omuzlarına doladı. “Onu rahat bırak. Bizim desteğimize ihtiyacı var, onu sorgulamamıza değil.”

Cara tokat yemiş gibi geriye çekildi. Aelyx’in yine Syrine’i savunduğuna inanamıyordu. Kızın kaç defa onlara karşı geldiğini unutmuş muydu? Onun savunmasız olduğunu mu düşünüyordu? Eğer öyleyse hayal görüyordu. Syrine herkesten bağımsız bir yolda yürüyordu ve elinin tersi de son derece sertti; bunu daha önce Cara’ya göstermişti.

“O narin bir çiçek falan değil,” dedi Cara. “Neler yapabildiğini sen hatırlamasan da ben gayet iyi hatırlıyorum.”

Aelyx en yakın arkadaşını bıraktı ve Cara’nın zihnine bir düşünce göndermek için yaklaştı. *Her şeyi hatırlıyorum. O yüzden Syrine’in ruhsal bir çöküntü içine girmesini engellemeye çalışıyorum.*

Öyle bir şey olduğu yok, dedi Cara ona. *O, bir şeyler saklıyor ama ona çok yakın olduğun için bunu göremiyorsun.*

Onun neler çektiğini bilmiyorsun. Geçen kış burada değildin. Biraz anlayış göstermeye çalış. David yerine ben ölseydim neler hissederdin?

Mahvolurdum ama konu bu değil. Cara ne kadar incindiği-

ni ve ihanete uğramış gibi hissettiğini saklamaya çalıştı ama yapamadı. Aelyx onun *lihan*'ıydı, hayat ortağıydı ve onun karşısında yer alması Cara'nın canını acıtıyordu.

Ben taraf tutmuyorum, dedi Aelyx. Hepimiz aynı taraftayız. Ben hiç öyle hissetmiyorum.

Belki de kararları tek başına, aceleyle vermek yerine bize ortağın gibi davranırsan sen de öyle hissedersin. Cara'nın fabrikada Jaxen'i aramaya gitmesini ve kolonide Aelyx ile konuşmadan Mary'yi başka bir işe atmasını kastediyordu.

Bunu bana karşı kullandığına inanamıyorum. Bu, bel altı vurmak oluyordu.

Aelyx bir an için Cara'nın kendisiyle paylaştığı duyguları sindirmek istercesine bağlantıyı keserek duraksadı. Sonra buz gibi bir düşünce gönderdi. *Bunun Syrine ile bir ilgisi yok. Jake Winters ve Yazgı'ya karşı öfkелisin. Sinirini yanlış kişiden çıkartıyorsun.*

Cara ona bakakaldı. *Bunun Jake ile hiçbir ilgisi yok. Syrine koloniden ayrıldığımızdan beri tuhaf davranıyor. Bana inanmıyorsan kardeşine sor.*

Syrine konusunda o da en az senin kadar taraflı.

Cara daha fazlasına tahammül edemeyecekti. Bağlantıyı koparmak için gözlerini kapatınca sıcak gözyaşları göz kapaklarına battı. Bu güne kadar Aelyx ile sessiz konuşmayı öfke içinde değil, yalnızca aşklarını paylaşmak için kullanmışlardı ve şimdi bütün büyüğü bozulmuş gibi geliyordu.

“Sana katılıyorum,” dedi yüksek sesle ve Aelyx, gözyaşlarını tutmak için gözlerini öfkeyle kırıştırdığını görmesin diye

arkasını döndü. “İkiye ayrılıp iki fabrikayı da boş bırakmamalıyız. Sen Syrine ile birlikte git, ne de olsa senin desteğine çok ihtiyacı var. Ben Troy ve Elle’i alırım.”

Aelyx cevap vermeyince Cara uzay mekiğinin diğer tarafına doğru öfkeyle uzaklaştı. Aelyx de tenteyi toplamaya koyuldu. Böylece gölgeden çıkmış ama kendisine biraz mahremiyet sağlamış oluyordu ki bu, güneş yanığı olmaya değerdı. Hıçkırıklarını durdurmayı henüz başarmıştı ki arkasından, yüzünde ne olduğu pek anlaşılamayan bir ifade ile Larish yaklaştı. Bu ifadenin ne olduğunu ise Larish düşüncelerini gözleri yoluyla onunla paylaşınca anladı.

Onun da Syrine ile ilgili şüpheleri vardı.

Aelyx’e bir şey göstermek istiyordum ama artık sen görsen daha iyi olur diye düşünüyorum. Larish iletişim küresini havaya kaldırdı. *Sığınaktayken Aisly’nin kaçtığı merdiven boşluğuna ait video görüntülerine ulaştım ve görüntüyü iletişim küreme yükledim çünkü bir şey beni rahatsız etti.*

Ne var videoda?

Syrine ve Aisly arasında olan bir şey, dedi Larish. Ancak ne yaptıkları tam olarak anlaşılmıyor. Görüntülerde ses yok ve video yoruma açık. Bu nedenle henüz kimseye göstermedim.

“İzleyelim,” diye fısıldadı Cara.

Larish yalnız olduklarından emin olmak için arkasını kontrol ettikten sonra iletişim küresine bir komut verdi ve merdiven sahanlığına ait siyah beyaz bir görüntü belirdi.

Sahanlık önce boştu, sonra kapılar hızla açılıyor ve Aisly, Syrine ile mücadele hâlinde, sendeleyerek görüntüye giriyor-

du. Kızlar bir süre boğuşuyor, sonra kapı arkalarından kapanır kapanmaz Syrine, Aisly'yi bırakıyor ve kendi etrafında diğer yöne dönüyordu.

Larish görüntüyü durdurdu. “Başta Syrine’in, Aisly ile göz teması kurmamak için arkasını döndüğünü sanmıştım. Hipnotize olmamak için.”

“Ama?” diye onu teşvik etti Cara.

“Ama sonra şunu gördüm.”

Video devam etti, şimdi Aisly’nin kendini kurtarmasını ve merdivenlerden inerek kaçmasını gösteriyordu. Aisly görüntüden çıktı ve Syrine, ya yorgunluktan ya da saldırıya uğramış süsü vermek için yere yığılarak sahanlığın kapısına yaslandı. Hangisi olduğunu söylemek zordu.

“Şimdi dikkatli bak,” dedi Larish. “Tam şuraya.”

Syrine bir elini açarak avucundaki minik nesneyi gözler önüne serdi ve görüntü durdu. Larish zumlayarak nesneyi büyüttü ama yine de görüntü fazla karıncalı olduğu için nesnenin ne olduğu anlaşılmıyordu.

“Bu bir anahtar,” diye fısıldadı Larish. “Sanırım Aisly bunu ona itiş kakış sırasında veriyor.”

Devam eden görüntülerde kapı birkaç santim aralanıyor ve Syrine anahtarı hemen cebine sokuyordu. Sonra yana çekiliyor ve acı çekiyormuş gibi ellerini şakaklarına götürüyordu. Aelyx de onu bu şekilde buluyordu. Aelyx kadraj içerisine giriyor, Syrine’i koridora geri çekiyor ve kapı kapanınca sahanlık tekrar hareketsiz kalıyordu.

Larish görüntüyü kapattı. “Dediğim gibi görüntüler yoru-

ma açık. Ama bana göre Syrine, Aisly'nin kaçmasına neredeyse bilerek izin vermiş gibi görünüyor.”

Cara da öyle düşünüyordu. “O anahtarı ele geçirmek isterdim.”

“Ben geçirdim bile.” Larish mahcup olmuş gibi başını öne eğerek pirinç bir anahtar çıkardı, sonra cebine geri koydu. “Syrine'in çantasında buldum.”

Larish'in yanakları kızardı. “Anahtara kazınmış olan kodlara ilişkin biraz araştırma yaptım. Anahtar New York'ta, ilk patlamanın olduğu alandan on beş kilometre kadar uzaktaki bir tesisin deposuna ait.”

“İlginç,” diyen Cara, depoda ne olduğunu merak ediyordu. İçgüdüleri ona, orada önemli bir şey olduğunu söylüyordu. Belki de bir silah vardı. Eğer anahtar Aisly'ye aitse belki de Aisly ve Jaxen depoda Aribol cihazlarını saklıyorlardı.

“Sence Aelyx'e göstermeli miyiz?”

“Hayır,” dedi Cara. Ona göre Syrine, Aisly'nin gitmesine kasıtlı olarak izin vermişti ama Aelyx bu şekilde yorumlamayacaktı. Görüntüyü izleyecek ve sadece görmek istediklerini, yani Syrine'in her zamanki gibi kurban olduğunu görecekti. “Şimdilik bunu gizli turalım. Syrine her ne saklıyorsa, onu uyandırmak ve depoyu boşaltmasına imkân vermek istemiyorum.”

Cara'nın aklına birden çok iyi bir fikir geldi.

Uzay mekiğinin önüne doğru yürüyüp Troy ve Elle'i parmağıyla yanına çağırdı. Sonra Aelyx'e, “Plan değişti. Elle sizin gruba katılacak. Troy ve Larish benimle geliyorlar,” diye seslendi.

ONUNCU BÖLÜM

Cara galaksiler boyu seyahat etmiş ve iki farklı gezegende yaşamıştı ama şu ana kadar Kanada'ya hiç gitmemişti. El değmemiş beyaz şapkallı dağları ve geniş çam ormanlarını görür görmez, geride bıraktığı kum tepecikleriyle bu manzaranın oluşturduğu büyük tezadı düşündü. Çöl ne kadar cansızsa burası da bir o kadar hayat doluydu. Uzay mekiğinin iniş yaptığı sanayi bölgesinde bile Cara'nın soluduğu hava bereketli gibiydi; neme doymuş, böcek sesleriyle dolup taşmıştı.

Maalesef hava sıcaklığının değişmesi Cara'nın öfkesini yatıştıramamıştı. Tam tersine, kalp kırıklığı ve öfkesi düdüklü tenceredeki buhar gibi birikmiş, patlamaya hazır hâle gelmişti. Aelyx göz teması kurmaktan kaçındığında, yan yana duran elleri birleşemediğinde Cara, reddedilmenin verdiği acıyı bıçak yarası gibi hissediyordu. Büyüklük yapıp özür dileyebi-

lirdi ama bunu yapmak istemiyordu. İsteddiği tek şey Aelyx'in onu seçmesi, ona inanmasıydı. Bu olana kadar da Aelyx'e söyleyeceği hiçbir şey yoktu.

Bu yüzden onunla konuşmak yerine Elle ile konuştu. "Binada patlayıcı araması yaptınız mı?"

Elle, fabrikanın boş otoparkında Cara'nın karşısında duruyordu. Grup ikiye ayrılmış durumdaydı. Aelyx ile ekibi bir tarafta, Cara ile ekibi diğer tarafta. Eğer bu bir gençlik filmi olsaydı şimdi dans etmeye başlayabilirlerdi. "Sanırım..."

"Evet," diye araya girdi Aelyx, Troy'un büyükelçiden aldığı *iphal*'i havaya kaldırarak. Konuşurken bakışlarını Cara'nın başının üzerindeki boşluktan ayırmıyordu. "Unutmayın, Jaxen'in gemisini tespit ettikten sonra öldürmek için ateş edeceğiz. Muhtemelen gemiyi perdeleyecek, bu yüzden uçuş kaydına ulaşmak için geminin tam olarak nereye iniş yaptığını bilmemiz gerekiyor."

Troy şarjörünü kontrol ettikten sonra yedek tabancasının içine geri soktu ve silahı kemerinin altına sıkıştırdı. "Peki, Cara'nın kopyası ne olacak? Melezleri indirmekle ilgili hiçbir sıkıntım yok ama kendi öz kardeşimi haklayabileceğimi zannetmiyorum."

Aelyx kısacık bir an için Cara'ya baktı. "O bir kopya, kardeşin değil. O, başka bir birey. Ben de iki bin yıl önce yaşamış bir Leihrliden klonlandım ama bu beni onunla aynı kişi yapmıyor."

"Bir dakika," dedi Cara. Kendi klonuyla kanka olmak falan istemiyordu ama bu, Rune'un ölmesini istediği anlamına

gelmezdi. Jaxen ve Aisly'yi öldürmek başka bir şeydi çünkü onlar bir zamanlar insan ırkının yarısını ortadan kaldırmak istemişlerdi. Ama Rune'un tek suçu, yanlış kişinin ellerinde hayata gelmekti. "O yanlış bir şey yapmadı."

Aelyx bir eliyle Cara'nın yüzündeki morlukları gösterdi.

"Ölmeyi hak edecek kadar ciddi bir şey yapmadı."

Aelyx iç geçirdi. "O zaman sen istiyorsan onu yakalarsın. Burada takılıp kalmayalım. Diğer fabrika seksen kilometre uzakta ve melezler oraya varmış bile olabilirler."

Cara gözlerini kısarak baktı ona. "İnsan hayatına değer verdiğim için kusura bakma. Bir daha yapmamaya çalışırım."

"Sözlerimi çarpıtma," diye tersledi Aelyx. "Ben senin ırkını kurtarmaya çalışıyorum burada."

"Benim ırkımı mı? Peki ya seninki? Bu işte beraber olduğumuzu sanıyordum."

Aelyx karşılık vermek ister gibi ağzını açtı ama sonra tekrar kapattı. Sonra dönüp fabrikaya doğru ilerlemeye başlayınca Cara'nın omuzları hayal kırıklığıyla çöktü. Aelyx'ten ne beklediğini bilemiyordu ama basit bir *hoşça kal* bile duysa iyi olurdu.

Syrine, Cara'yı şaşırtarak Aelyx'in peşinden koştu ve onu tişörtünden yakaladı. Ona bir şeyler fısıldadı ve Aelyx de kafasını iki yana sallayarak karşılık verdi. Cara yanağını ısırp bu fısır fısır konuşan ikiliyi izledi. Başta onları duyamıyordu; ta ki Aelyx bir elini öfkeli bir biçimde havada sallayana ve Syrine sesini komşu güneş sistemine bir prob yollayabilecek kadar yükseltene kadar.

“David bunu bana defalarca söyledi,” diye Leihir dilinde bağırdı Syrine. “Ama ben ona bir kez bile söylemedim çünkü daha çok zamanımızın olduğunu düşünüyordum. Yanıldım. Bir anda yok oluverdi.” Syrine, Aelyx’i göğsünden itti. “O yüzden söyle ona. Kızgınlığına sonra devam edebilirsin.”

“İyi,” dedi Aelyx, sonra yüzünü Cara’ya döndü ve tükürür gibi, “Seni seviyorum!” dedi.

Cara nefesini tuttu, bu kelimelerin böyle sinirle söylenebileceğini hiç düşünmemişti. Ellerini kalçasına koydu ve tüm gücüyle, “Öyle mi? Ben seni *daha çok* seviyorum!” diye haykırdı.

“Tanrım, siz ikiniz gerçekten tuhafınız,” diye mırıldandı Troy. Cara’yı uzay mekiğine doğru hafifçe itti. “Haydi, gidelim.”

Cara, yüzü pancar gibi kızarmış vaziyette uzay mekiğine tırmandı. Ekibi de, Troy yolcu koltuğunda ve Larish arkada olmak üzere yerlerini aldı. Aelyx ve grubu fabrika binasının içine girmeden havalandılar. Cara kabullenmek istemese de Aelyx haklıydı. Melezler her an gelebilirlerdi.

Perdeleme modunu aktive etmiş olan Cara seksen kilometrelik hava sahasını, uzay mekiği bir su birikintisi üzerinden karşıya atılan bir çakıl taşıymış gibi hızla geçiverdi. İkinci fabrikaya Troy emniyet kemerini bile bağlayamadan vardılar. Cara otoparka konup etrafına bakındı ve melezlerden hiçbir iz göremedi. Ama bu, bir şey ifade etmezdi. Jaxen ve Aisly buradalarsa bile onların da araçları perdelenmiş olacaktı.

“Bunu bensiz yapmak konusunda emin misin?” diye sordu Troy’a. Belki o da burada kalmalı, depoyu daha sonra ince-

lemeliydi. “Çünkü Larish’in işi düşünmek, savaşmak değil.” Arka koltukta oturan Larish’e baktı. “Kusura bakma.”

“Bakmadım,” dedi Larish dalgın bir şekilde, bir yandan da portatif bir elektron takip cihazıyla alanı tarıyordu. “Doğruyu söyledin.”

“Sorun olmaz,” diyen Troy, silahının horozunu çekti ve penceresinden alanı incelemeye koyuldu. “Donanma beni bunun için eğitti. Aslında senin burada olmaman daha iyi. Eğer seni korumak için endişelenmezsem odaklanmam daha kolay olur.”

“Bir dakika,” diye itiraz etti Cara. “Ben kendi başımın çaresine bakabilirim.”

Troy gülümseyip Cara’nın saç örgüsünü çekiştirerek dışarı çıktı. “Evet, biliyorum. Ama yine de sen git. Depoda ne olduğunu öğren. İşimiz bittiğinde seni ararım.”

Troy ve Larish otopark boyunca ilerlerken, “Bana ihtiyacın olursa küremi ara,” diye seslendi Troy’a. “Hemen geri gelebilirim...”

Kendisini dinlemediklerini anlayınca sözlerini tamamlamadı. Alt dudağını ısırılmış vaziyette kapıları kapattı ve bir kez daha havalandı. Ama bu kez birkaç saniye, sanki ayakları görünmez bir iple Troy’un ayaklarına bağlıymış gibi havada asılı kaldı. Ancak onun arka girişten binaya girdiğini görünce güneye dönme ve gaz butonunu yumruklama gücünü kendine bulabildi.

New York’un banliyölerine doğru uçuş uzun sürmedi ama geride bıraktığı ıssız gübre fabrikalarının aksine *Sherzinger*

Kiralık Deposu vızır vızırdı. Tellerle çevrili mülk içerisinde onlarca sıra hâlinde dizilmiş depolama kabinlerinden oluşan küçük bir şehrin üzerinde süzülüp nakliyecilerin mobilyaları, kamyon ve yük vagonlarından indirmesini izledi.

Kapanış vaktine kadar bekleme lüksü olmadığı için Larish'in verdiği anahtar üzerine kazılı yazıyı kontrol etti: 113 numaralı birim. Sonra da en yakın güvenlik kamerasının göremeyeceği kör noktada kalmaya özen göstererek ilgili sıranın ucuna iniş yaptı. Kimsenin araçtan çıktığını görmemesine dikkat ederek kapıdan sessizce çıktı ve anahtarlığıyla, perdelenmiş uzay mekiğini yerin on beş metre yüksekine gönderdi.

113 numaralı birime doğru koşarken başını yere eğdi ve pirinç anahtarı eline aldı. Yaklaşınca kabinin beklediğinden daha küçük olduğunu gördü, garaj kapısına benzer kayan alüminyum kapısıyla tekli bir garajın yarısı büyüklüğündeydi. Kapının kilidini açtı ve altından geçebileceği kadar yukarı kaydırды, içeri girdikten sonra da kapının yere inmesine izin verdi.

Etraf karanlığa gömüldü ve soğuk hava akımı bedenini sarmalayıp kollarındaki tüyleri diken diken etti. Bazı birimlerin klimalı olduğunu biliyordu ama burası bir et dolabı kıvamında, biraz fazla serin gibiydi. Duvarı el yordamıyla bir elektrik düğmesi aradı, bunu yaparken parmakları duvarın üzerinde buz üstünde kayar gibi kayıyordu. Gittikçe daha çok üşüyordu. Düğmeyi bulduğunda titremeye başlamıştı.

Işıkları açtı ve parlaklığa uyum sağlamak için gözlerini birkaç kez kırptırdı. Odanın içinde kıvrılarak yükselen ve zemi-

ni görmesini engelleyen dumanı hemen fark etti. Kalp atışları sekteye uğradı ve bir an için yangın çıktığını zannetti. Ama sonra bu maddenin kuru buzun ürettiği türden bir su buharı olduğunu fark etti.

Buz falan göremiyordu. Aslında hiçbir şey göremiyordu. Burası odanın uzak ucunda, duvara yakm duran büyük, dik-dörtgen kutu dışında tamamen boştu. Koyu renkli metalik kutu iki ahşap destek üzerinde duruyordu ve Cara daha yakından bakınca zeminin ortasına doğru uzanan ve sonra sisin içinde kaybolan, kutuya bağlı bir elektrik kablosu olduğunu gördü.

Meraklanan Cara, döne döne yükselen buharların gizlediği herhangi bir şeyi tekmelememeye dikkat ederek ilerledi. Nefesleri yüzünün önünde buharlaşarak sise karışıyordu. Neyle karşılaşacağını düşündükçe nabızı hızlandı ve nefesleri soğukta daha sık buharlaşmaya başladı. Karnının içine de kötü bir his yerleşmiş, donar gibi katılaşmış kalmıştı. İçgüdülerini ona geri dönmesini söylüyordu ama ayakları buna itaat etmek istemiyordu. Artık o kutuda ne olduğunu her zamankinden çok bilmek istiyordu.

Odanın merkezinde elektrik kablosunun gözden kaybolduğu bölüme ulaştı ve eğilip elini salladı. Sis dağılarak, Cara'nın daha önce benzerlerini gördüğü, voleybol topu büyüklüğündeki krom bir küreyi gözler önüne serdi. Kolonideyken bu kürelerden görmüştü. Bu bir Leih enerji küresiydi, aylarca yetecek elektrik gücü sağlamak üzere tasarlanmış bir tür bataryaydı.

Doğrularak dikdörtgen kutuya baktı. Zihninin gerilerinden bu kutuyu tanıdığına dair bazı sinyaller geliyordu, sanki bilinçaltı bağlantıyı çoktan kurmuş da zihninin geri kalanı henüz idrak edememişti. Duman gibi tüten zemin üzerinde santim santim ilerleyerek kutunun yan tarafında yer alan küçük sıcaklık göstergelerini ve basınç işaretlerini okuyabilecek kadar yaklaştı. Derken sırtından bir ürperti daha geçti ama bunun soğukla hiçbir ilgisi yoktu.

Bu kutunun ne amaçla kullanıldığını biliyordu.

Kapak üzerinde bulunan izleme penceresi bir buz tabakasıyla kaplanmıştı. Cara tişörtünün ucuyla buz tabakasını ovuşturdu ve orada, kalın pencere camının altında, dondurucu tabutunun ebedi uykusundaki Er David Sharpe ile karşılaştı.

Aelyx, fabrikanın kuzeye bakan duvarının dışında, çalıların içine eğilmiş, yukarıdan yaklaşan bir motor sesi duymaya çalışıyordu ama bunun yerine Cara'nın öfkeyle söylediği son sözlerin zihnindeki yankısını duyuyordu. *Ben seni daha çok seviyorum.* Bunu kesinlikle sevgi dolu bir ses tonuyla söylememişti ama doğrusunu söylemek gerekirse o da Cara'yı şefkat denizinde boğmuş sayılmazdı.

Cara ile kavga etmekten nefret ediyordu. Nadiren kavga ediyorlardı ama ettikleri zaman Aelyx, sanki çok önemli bir şeyi yanlış yere koymuş ama neyi aradığını hatırlayamıyormuş gibi yönünü şaşıırıyordu. Bu berbat bir histi.

Cara ile tanışmadan önce herhangi bir aşk tecrübesi olma-

mıştı. Bu duygunun beraberinde getirdiği türlü türlü işkence Aelyx'i her seferinde şaşırtıyordu. Onu özlemek, tam göğüs kemiğinin altında nefes kesici bir acıya sebep oluyordu; onu istemek, bedeninin alt kısmında zonklayan bir ağrı yaratıyordu; onu kaybetme korkusu o kadar keskindi ki her kâbusunda kendisini gösteriyordu. Ve bir de kıskançlık vardı, bu duygu bütün mantık kurallarını yıkarak başka bir erkeğin Cara'ya hayranlıkla baktığını her yakaladığında ona işkence ediyordu.

Yanlış anlaşılmasın, bütün bu acılara değerdı. Cara'nın kollarında bir gece geçirmek için akıl sağlığını kaybetmeye bin kez razı olurdu ama bu, şu anda onu rahatlatamıyordu. Syrine'in az önce, birlikte sahip oldukları zamanın aniden sona erebileceğiyle ilgili söylediklerini hatırladı. Ya en kötü senaryo gerçekleşirse ve birbirlerine söyledikleri son sözler öfkeyle söylenmiş sözler olursa?

Belki de Cara'yı arasa iyi olacaktı...

Ama arayamazdı. İletişim küresi aracılığıyla Elle ve Syrine ile üç yönlü bağlantı kurmuştu. Binanın çevresinde bulundukları farklı konumlardan iletişim kurabilmek için bu bağlantıyı açık tutmaları gerekiyordu.

“Bir şey gören var mı?” diye sordu Syrine.

“Burada bir şey yok,” dedi Elle.

Aelyx dizlerine binen yükü hafifletmek için yana doğru kaydı. Bunu yaparken gözüne bir çalı girdi. “Geç kalmaktansa erkenden burada olmak iyidir. Gelecekler. Eminim.”

“Belki de birimiz içeri girmeliyiz,” diye tekrar önerdi Elle.

“Buna gerek yok,” diye karşılık verdi Aelyx. Jaxen'in diğer

fabrikaya değil de buraya gelmesi için Kutsal Ana'ya, Leih tanrılarına ve Cara'nın inandığı dünya azizlerine dua ediyordu. O fasher'i yere gömmek için ikinci bir şansı uzun süredir bekliyordu. "İçeri giremeyecekler."

"Onları öldürmek konusunda emin misin?" diye sordu Syrine. "Belki onları sorguya çeksek ve Ariboller hakkında bilgi edinsek daha akıllıca olur."

Aelyx burnundan soludu. "Tabii sen bilmiyorsun..." *David'in nasıl öldüğünü.* Aelyx tam vaktinde sustu.

"Neyi bilmiyorum?"

"Hiç. Sonra anlatırım."

"Şimdi anlat."

"Zamanı değil..."

"David ile ilgili olduğunu biliyorum," diye araya girdi Syrine, "çünkü bana çocuk muamelesi yapıyorsun. Yapma artık. Her neyden bahsediyorsan, bilmeye hakkım var."

Aelyx tereddüt etti. Gerçeği bu vakte kadar saklayabilmesinin tek sebebi Syrine'in sessiz konuşmayı reddetmesiydi. Belki de ona her şeyi anlatmalıydı. Zaten eninde sonunda öğrenecekti.

"Pekâlâ," diye söze başladı Aelyx. Sonra her şeyi anlattı: David'e ölümcül bir hastalık tanısı koyulmasını ve Jaxen'in ona Leih ilaçlarını teklif etmesini. İlaçlar geçici bir süre işe yaramıştı. Ama Jaxen bütün tedaviyi tek seferde vermektense ilacı keyfine göre azar azar, küçük dozlarda vermişti. Sonra ittifakı sabote etme çalışmaları için David'den bazı görevleri yerine getirmesini istemişti. En sonunda da David'e bir

ültimeatom vermişti: Hayatımı kurtaracak son dozu almak istiyorsa Aelyx'i öldürmesi gerekecekti. "David bunu yapmak istemiyordu aslında ama sana âşık oldu. Senin ona yaşamak için bir sebep verdiğini söylemişti."

Syrine cevap vermedi.

"Sonuç olarak David bunu yapamadı," diye devam etti Aelyx. "Yanımızda Jaxen'e çalışan başka bir adam daha vardı. David beni kurtarmak için o adama silah çekti ve birbirlerini vurdular. Son sözlerini söylerken bunları sana anlatmamam için yalvardı. Sessiz konuşmayla bunu saklamanın imkânsız olduğunu düşünemiyordu sanırım ama neler olduğunu bilmek hakkın," diyen Aelyx, başparmağını kalçasında asılı duran *ip-het* üzerinde gezdirdi. "Artık Jaxen'in neden ölümü hak ettiğini biliyorsun."

Uzun bir sessizlikten sonra Syrine, "Peki Aisly? Onun da haberi var mıydı?" diye sordu.

"Evet. Ama onun doğrudan müdahil olduğunu zannetmiyorum, eğer senin için fark ediyorsa."

"Fark etmiyor," dedi Syrine düz bir sesle. Aelyx, Syrine'in bütün bu bilgilerin ağırlığını kaldıramayacağını düşünmeye başlayacaktı ama sonra Syrine sözlerini tamamladı. "Ama benim fikrim hâlâ aynı. Bize kullanabileceğimiz faydalı bilgiler verebilirler. Onları önce sorgulamalıyız. Sonra öldürmeliyiz."

"Doğru söylüyor," diye ekledi Elle. "Ariboller hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Tanımadığımız bir düşmanla mücadele edemeyiz."

Aelyx çenesini kaşıdı ve onların mantığını kendisinininkiy-

le kıyasladı. İlk bakışta melezleri canlı yakalamak iyi bir fikir gibi görünebilirdi ama ikiliyi sorguya çekmek onları gerçeklere götürmeyebilirdi. “Bence yaşamalarına izin vermek büyük bir risk. Eğer herhangi biri net bir şekilde menzilime girerse...”

Yukarılardan gelen hafif bir gürültü Aelyx’in sözlerini kes-ti. Aelyx duvara yaslanan sırtını iyice düzleştirdi ve daha iyi saklanabilmek için çahların arasına tamamen girdi. Aelyx küre yoluyla diğerlerine, “Geldiler,” diye seslendi. “Gemi iner inmez konumunu bildirin. Sonra bağlantıyı kesin ve sessiz kalın.”

Ama bunu yapma şansları olmadı.

Gemi perde modundan hiç çıkmadı, yere de inmedi; bunun yerine uzun saniyeler boyunca fabrikanın üzerinde gezindi. Aelyx çatıya düşen dolu tanelerinin çıkardığı sese benzer hafif tıkırtılar duydu. Derken Jaxen’in, motorun sesini bastıran güçlendirilmiş sesi geldi.

“Hayal kırıklığına uğradım ama şaşırdım diyemem.” Jaxen’in tehditkâr sesi dört bir yanda gürlüyor, tanrılara özgü ilahi bir etki yaratıyordu. Aelyx’in karnı düğümlendi çünkü bunun ne anlama geldiğini anlamıştı. Jaxen biliyordu. Onu beklediklerini bir şekilde öğrenmişti. “Size ait olduğunuz yere dönme şansını tanıdım, o yüzden benim makul biri olmadığımı söylemeyin sakın. Bu sonucu siz hak ettiniz.”

Hâlâ görünmez olan geminin motorları kükredi ve jet hızıyla uzaklaşırken ardında sıcak ve kuvvetli bir rüzgâr bıraktı. Neler döndüğünü birden idrak eden Aelyx ayağa sıçradı. Ciğerlerinin tüm gücüyle, “Kaçın!” diye haykırıp bacaklarının onu taşıyabileceği maksimum hızla binanın ters istikametine

doğru depar attı. Otoparkın ortasına henüz ulaşmıştı ki arkasından şiddetli bir enerji dalgası geldi ve ayaklarını yerden kesti.

Şimdi havada, baş döndürücü bir hızla otoparkın ötesindeki ormanlık alana doğru uçuyordu. Kollarını açtı ve gittikçe yaklaşan ağaç dallarına dehşet içinde baktı. Kendisini bekleyen sert kabuklu, çıkıntılı, pürüzlü yüzeyleri gördü ve gözlerini kapattı. Son anlarında hiçbir şey düşünmüyor, hiçbir pişmanlık duymuyordu; yalnızca çarpmanın etkisinden korkuyor ve bütün kaslarını gererek darbeye hazırlıyordu. Sonra bedeni sert bir ağaç gövdesine çarptı ve bütün dünya karardı.

Ağabeyi aradığında Cara uzay mekiğine dönmüştü. “Geliyorum,” dedi ona.

“Acele etme. Tuzak işe yaramadı.” Cara’nın soracağı soruyu tahmin etmiş gibi ekledi Troy: “Panik yapma. Ben iyiyim, Larish de öyle.”

“Ne oldu?”

“Aisly geldi,” diye mırıldandı Troy kasvetli bir ses tonuyla. “Uzay mekiğinden iner inmez ona ateş ettim. İsabet de ettirdim ama kız pire gibi hızlı. Ben yakalayamadan uzay mekiğinin diğer tarafından dolanıp içeri girdi. Ama fabrikayı havaya uçurmayı başaramadı en azından. Belki de geri gelir.”

Cara’nın omuzları çöktü. Düşmanı hazırlıksız yakalama şansını kaçırmışlardı. “Tek başına gelmez artık. Diğer gruptan haber var mı?”

“Hayır. Kürelerini de açmıyorlar. Bu hiç hoşuma gitmiyor.”

Cara’ya bu kadarı yetmişti. Aelyx’in bulunduğu noktaya, doğruya doğru çevirdi direksiyonu. “Ben gidip bakacağım. Ben gelip sizi alana kadar gözlerden uzak bir yer bulun.”

“Pul biber?”

“Efendim?”

“Kendi başının çaresine bakabilirsin, biliyorum ama dikkatli olacağına söz ver.”

“Söz,” dedi Cara dalgın dalgın ve bağlantıyı sonlandırdı.

Zihni, Aelyx’in küresine neden cevap vermediğine ilişkin korkunç açıklamalarla sersemlemiş vaziyetteydi. Uzaklarda fabrikanın bulunduğu ya da bir zamanlar bulunduğu noktadan yükselen duman bulutunu görünce daha da kötü oldu. Daha önce de böyle bir duman bulutu görmüştü ve bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

Gaz butonunu sonuna kadar kökledi. Ara sıra aşağıya bakıyor, ambulans veya itfaiye araçları geliyor mu diye yolları kontrol ediyordu. Hiçbir araç göremedi. Bu da patlamanın daha yeni olduğunu gösteriyordu. Patlama yerine geldiğinde kontrol butonlarının üzerindeki parmakları titriyordu. Elleri o kadar terlemişti ki varış noktasını geçip gitti ve geriye dönmek zorunda kaldı.

Buradaki yıkım, New York banliyösündeki enkazdan gözle görülür derecede farklıydı. Bu kez geriye sadece bir moloz yığını kalmamıştı; bina yukarıdan patlatılmış gibi, fabrika duvarlarının yarısı ayakta kalmıştı. Kalıntılar alevler içerisindeydi, bu nedenle yere doğru süzülerek duman taba-

kasının altına geçti ve moloz yığnında Aelyx'i tespit etmeye çalıştı.

Nemli avuçlarını kotuna sildi ve kendisine nefes alması gerektiğini hatırlattı. Aelyx'i göremedikçe binadan gittikçe uzaklaşan çemberler çiziyordu. Aramalarını sürdürürken Aelyx'e dair hiçbir iz göremeyince yapı çöktüğünde Aelyx ve ekibinin içeride olabileceği ihtimali geldi aklına. Yaşaran gözlerini sertçe sildi.

Bu ihtimali düşünme lüksü yoktu.

Göz ucuyla bir hareket yakaladı ve bakışlarını hızla mülkün bitişiğindeki kesik ağaç sırasına yöneltti. Narin bir beden sırtüstü dönerek yüzünü gözler önüne serdi. Bu, Elle'di. Cara uzay mekiğini o kadar sert bir şekilde indirdi ki kafatası çınladı. Az sonra Elle'in yanında, "İyi misin? Diğerleri nerede? Aelyx nerede?" diye bağıırıyordu.

Panik görüşünü bulandırdığı için Cara, Elle'in tişörtünden damlayan kanı ilk bakışta fark edemedi. Yaranın kaynağını aradı ve Elle'in omzundan on beş santim uzunluğunda bir ağaç dalının çıktığını gördü.

Elle diğer kolunun yardımıyla doğrularak oturdu. Yüzünün yarısı yara bere içindeydi. "Sağlık çantam uzay mekiğinde mi?"

Cara başıyla onayladı. "Getireyim."

"Hayır," diyen Elle, Cara'nın kolunu tuttu. "Mekiğe binmeme yardım et. Sen diğerlerini ararken ben de yaralarımın ilgilenirim."

Cara bir kolunu Elle'in beline dolayıp onu nazikçe ayağa kaldırdı. Biraz sonra uzay mekiği tekrar havada süzülüyordu.

Elle bir yandan sağlık çantasını karıştırırken bir yandan da Cara'ya, patlamadan önce hepsinin farklı bir yerde konuşlandığını söyledi. Cara güneye doğru ilerledi ve kısa bir süre sonra, yerde kırık ayak bileğini tutarak ileri geri sallanan Syrine'i tespit etti. Cara onun da uzay mekiğine binmesine yardımcı oldu. Pilot koltuğuna döner dönmez uzaklardan gelen siren seslerini duydu ve çok geçmeden yetkililerin geleceğini ve olanlar için kendisini sulayacağını anladı. Tabii gördükleri yerde vurmazlarsa...

Aelyx'i hemen bulması gerekiyordu.

Gözleriyle bölgeyi tararken iletişim kürelerinin, kullanıcılardan birbirlerini bulmasını sağlayan yer tespit fonksiyonu aklına geldi. Omzunun üzerinden arka koltuğa doğru, "Biriniz Aelyx'in küresinin yerini tespit edin!" diye seslendi.

Syrine acıyla inliyordu ama yine de söyleneni yaptı. Titreyen parmağıyla kuzeyi işaret etti. "şu tarafa doğru üç yüz metre git."

Sinyal, tepeleri patlamanın etkisiyle uçmuş sık ağaçlardan oluşan geniş bir alandan geliyordu. Ağaçların yanmış uçlarının altındaki bol yapraklı dallar sağlam kalmış, Cara'nın yeri görmesini engelliyordu; bu nedenle Cara ormanlık alana mümkün olduğu kadar yakın bir yere iniş yaptı ve çimenlerin üzerinde koşmaya başladı. Sinyali takip ederek Aelyx'in küresini bir yaprak yığınının altında buldu ama Aelyx görünürde yoktu.

"Aelyx!" diye seslendi, kendi etrafında sakarca daireler çizerek.

Gelen tek cevap, her geçen saniye şiddetlenen siren sesi korosuydu.

Ağaçların arasına doğru ilerleyip Aelyx'e seslendi. Havayı dolduran duman gözlerini yakıyordu ama alçak çalılar arasındaki patikada ilerlerken Cara onları açık kalmaya zorluyordu. Kollarına, yüzüne tokat gibi çarpan alçak dallar hızını yavaşlatınca öfkeyle homurdanıyordu; sonunda tanıdık bir gri tişört göründü ve kalbi göğüs kafesinde taklalar atmaya başladı.

Onu bulmuştu; yerde doğal olmayan bir pozisyonda bükülüp kalmış olan Aelyx'i görünce damarlarında bir panik dalgası yayıldı. Onun yanına gelince kayarak durdu ve dizlerinin üstüne çöküp hemen yüzünde renk var mı diye kontrol etti. Aelyx nefes alıyor gibi görünüyordu ama Cara'nın elleri öylesine titriyordu ki onun nabzını kontrol edemiyordu. Aelyx'in yanağına hafifçe vurup ismini söyledi.

Aelyx inleyip Cara'nın anlayamadığı bir şeyler geveledi.

Cara'nın içgüdüleri kontrolü ele geçirdi. Gözleri beyninden bağımsız hareket ediyormuşçasına Aelyx'in yüzündeki yaraları, kol ve bacaklarının açısını inceleyerek yaralarının ne boyutta olduğunu değerlendirmeye çalıştı; bir yandan da parmakları nazıkçe omurgası üzerinde geziniyor ve onu hareket ettirip ettiremeyeceğini anlamaya çalışıyordu. Omurgasında herhangi bir bozukluk hissetmemişti ama ne de olsa uzman değildi. "Bacaklarını oynatabiliyor musun?"

Aelyx bir inlemeyle cevap verip bacaklarını oynattı.

Bu, Cara için yeterliydi. Ayağa kalktı, Aelyx'i koltuk altlarından kavradı ve geldiği yöne doğru sürüklemeye başladı.

Bilinci gidip gelen Aelyx kafasını kaldırıyor, sonra tekrar düşmesine izin veriyordu. Bir süre sonra gözlerini açtı ve ana dilinde Cara'nın gerçek olup olmadığını sordu.

“Gerçeğim,” dedi Cara nefes nefese; yanmış, kararmış alan içinde sendeleyerek ilerlerken. “Uyanık kalmaya çalış. Benimle konuşmaya devam et.”

“Artık kavga etmek istemiyorum,” diye geveledi Leihir dilinde.

Cara da istemiyordu. Kimin haklı kimin haksız olduğu artık umurunda bile değildi. Haklı olmak falan istemiyordu. Sadece onun iyi olmasını istiyordu.

Elle sivri uçlu, ince dalı omzundan çıkarmış, uzay mekiğinin hemen dışında bekliyordu. Cara ile birlikte Aelyx'i arka koltuğa çektiler. Sonra, ilk itfaiye araçları ve özel tim ekipleri otoparka girerken Cara uzay mekiğini havalandırdı ve onları dumanı tüten enkazdan ve ölümün pis kokusundan uzağa taşıdı.

Bu yer artık o kadar da bereketli değildi.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Insan bilim adamları, insanın rüyada acı hissedemeyeceğini iddia ediyorlardı ama Aelyx işin öyle olmadığını biliyordu. Rüyasında düzenli olarak acı duyuyordu. Ya insan olmadığı için ya da bilim adamları yanıldığı için... Her şekilde, zihni uğradıkları saldırıyı baştan sona tekrar oynatıyor, çektiği ıstırabın her anını yeniden yaşamasına sebep oluyordu: Mide bulandırıcı düşme hissi, çarpmayla birlikte kemiklerinin ezilmesi, hareket edemeden yerde yatarken tüm organlarının aldığı her nefesle zonklaması... Bütün bunlar olurken kendisine sanki dışarıdan bakıyordu ama sinir uçları, tıpkı gerçekte olduğu gibi keskin bir biçimde isyan ediyordu. Rüyası dağılmaya ve gerçeklik kesitleri araya girmeye başladığında ise ıstırabı gittikçe azalıyor, bir süre sonra hissettiği tek rahatsızlık başındaki ince sızı hâline geliyordu.

Büyük bir rahatlamayla inledi.

Birisi, “Uyanıyor,” diye fısıldadı. Syrine’in sesine benziyordu.

Aelyx’in hissettiği ilk şey bir küf kokusuydu ancak doğal bir koku değil; eski, bakımsız bir evin yoğun rutubetine benzer bir kokuydu bu. Sırtüstü uzanmış olduğunu fark etti, başının altında bir yastık vardı. Kollarını ve bacaklarını oynattığı zaman çıplak tenine değen kumaşın serin dokunuşunu hissetti. Bu hissi biliyordu. Yatak örtülerinin içinde, çıplak yatıyordu.

Gözleri hızla açıldı. Neredeydi ve neden çıplaktı?

Etrafına bakındı ve kendisini ciddi görünümlü bir oturma odasında yere serilmiş ince bir yatak üzerinde yatarken buldu. Odada köhne, mindersiz bir berjer ve boş bir şöminenin yanında duran kırık, ters çevrilmiş bir kahve masasından başka eşya yoktu. Ahşap zemin kirliydi ve duvarlar kırmızı sprey boya ile boyanmıştı. Elektrik olmadığı için odadaki tek ışık, pencereye çakılmış tahta suntaların arasından geliyordu. Dışarıdaki loş, turuncu parlaklık alacakaranlığın çöktüğünü gösteriyordu.

Cara’yı göremedi ama ağabeyinin, yüzü gölgeler içinde, kollarını kavuşturmuş ve açık kapının çerçevesine yaslanmış durduğunu fark etti. Onun karşısındaki köşede Syrine, yüzünde beklenti dolu bir gülümsemeyle yerde oturuyordu. Ayaklarından birini mindersiz koltuğa uzatmıştı. Elle, yatağın ucunda diz çökmüştü. Aelyx ile göz göze gelir gelmez çarşafın üzerinde emekleyerek yaklaştı ve yanına oturdu.

“Merhaba, kardeşim,” dedi. Dudakları Aelyx’i çubuk oyununda yenmiş ve böbürlenmek için sabırsızlanıyormuş gibi zafer dolu bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. “Daha iyisin, değil mi?”

Aelyx boğazındaki tabakayı temizledi ve yavaşça dirseklerinin üzerinde doğruldu. Bu hareket karşısında kasları protesto bayraklarını açtı ama bu, sadece ağır bir spor yaptıktan sonra gelen hafif bir ağrı şeklindeydi. Sağlık çantasının yerde, ağzı açık durduğunu fark etti. İçindekilerin yarısı gitmişti.

“Geçen gün,” dedi Elle, “iyileşme hızlandırıcılarını *lihan*’ının morluklarını iyileştirmek için kullanmamı istemiştin de ben ilaçları acil bir durum için saklamakta ısrar etmiştim ya, hatırlıyor musun?” dedi Elle, otuz iki dişini göstererek. “Eh, dalağın bana bunun için teşekkür etse iyi olur. Ve kaburgaların. Ve hiç de düşündüğüm kadar kalın olmayıp sarsıntı geçiren kafan.”

“Ve benim ayak bileğim,” diye ekledi Syrine, havaya diktiği ayağını göstererek.

Bu sözler karşısında Elle’in yüzündeki gülümseme silindi ve bedeni gözle görülür bir biçimde gerildi. Aelyx, Troy’un da omuzlarını sıkıp burnundan uzun bir nefes vererek tepki gösterdiğini fark etti. Onlardaki bu ani değişikliği Syrine de fark etmiş olmalıydı çünkü bakışlarını hemen kucağına çevirdi. Odadaki gerilim göz açıp kapayıncaya kadar zirveye çıkmıştı.

“Evet,” dedi Elle, Aelyx’i kandıramayan zoraki bir gülümsemeyle. “Şanslıydık. İyileşme hızlandırıcımız ucu ucuna yetti.”

Troy, “Gidip Cara’ya uyandığını söyleyeceğim,” deyip arkasına bakmadan yürüyüp gitti.

Kutsal Ana aşkına. Bu evde ne olmuştu böyle?

“Cara sana kıyafet bulmaya gitti,” diye gevezelik etmeye

devam etti Elle. “Seni tedavi edebilmem için üzerindeki kıyafetleri keserek çıkarttık.”

O anda Aelyx ilk defa kız kardeşinin üstünde Leihir üniformasının olmadığını fark etti, Syrine’de de yoktu. İkisi de ayak bileklerinden kıvırdıkları büyük beden eşofmanlar ve bunlarla uyumsuz, üzerlerinde bol duran tişörtler giymişlerdi. Ama bunun bir önemi yoktu. Aelyx kendisinden ne sakladıklarını öğrenmek istiyordu. “Neredeyiz?” dedi boğuk bir sesle ve boğazını tekrar temizledi. “Ne zamandır uyuyorum? Ve neden herkes tuhaf davramıyor?”

Elle, Syrine’e döver gibi bir bakış attıktan sonra ona bir daha bakmamak için bilinçli bir çaba gösterdi. Syrine’in kıvrılıp içine girip yok olmak istercesine duvara dayandığını görmese ikilinin yine kavga etmiş olduğunu varsayardı. Ama en yakın arkadaşını, bir nedenle suçluluk duyduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordu.

Elle çarşıdaki bir kırıksıklığı eliyle düzeltti. “Patlamanın üzerinden yaklaşık dört saat geçti. Cara bizi uzay mekiğiyle aldı, sonra birlikte gidip Troy ve Larish’i aldık. Jaxen onların fabrikasını da bombalamış.”

Aelyx, Larish’in odada olmadığını fark edince dehşete düştü.

“Larish iyi,” dedi Elle ve onu yastığa geri itti. “Uzay mekiğinden birilerini arıyor.”

“Troy ile birlikte Jaxen gelmeden fabrikadan ayrılmışlar,” diye ekledi Syrine, konuşurken çoğunlukla kucağına bakıyordu. “Hâlâ Kanada’dayız ama farklı bir şehirdeyiz. Biz hava-

dayken Larish civardaki ipotekli evleri araştırdı. Bu evi de öyle bulduk.”

Böylece Aelyx’in ilk iki sorusu cevap bulmuş oluyordu ama üçüncü soruyu geçiştirdikleri de gözünden kaçmamıştı. Daha fazla bilgi vermeleri için baskı yapmak üzereydi ki merdivenlerden hızla inen ayak seslerini duydu ve Cara koşarak odaya girdi; pürüzlü ahşap zemin üzerinde patinaj yaptı ve dengesini sağlamak için kollarını iki yana açtı. Kendisini toparladıktan sonra Aelyx’e baktığında yüzünde öyle geniş ve saf bir gülümseme vardı ki yüzünü güneş ışığı gibi aydınlatıyordu.

Cevap olarak Aelyx’in yüzüne otomatik bir gülümseme yerleşti. Ruhunun derinliklerinde, yokluğunu fark etmediğı bir parçası yerine oturdu ve onu tekrar bir bütün hâline getirdi. “Merhaba,” dedi Cara’ya çünkü aklına söyleyecek daha uygun bir şey gelmedi.

“Merhaba,” dedi Cara da. Aelyx onun gelip yanma oturmasını istiyordu ama Cara, avuçlarını gergin bir biçimde pantolonuna silerek olduğı yerde kaldı. Aralarında tuhaf bir gerilim baş gösterdi ve kavga ettiklerini hatırlayan Aelyx’in içi sızladı. Oluşan hasarı tamir etmeleri gerekiyordu. “Sana kıyafet buldum ama yukarıda bıraktım.”

“Sorun değıl,” dedi Aelyx. Cara’nın, bu lafiyla sadece kıyafetleri kastetmediğini anladığını umuyordu. Troy az öncekinden daha da kasvetli bir hâlde odaya girince Aelyx, “Ne oldu? Jaxen ve Aisly onları beklediğimizi nereden biliyorlardı?” diye sordu.

“Aisly bilmiyordu,” dedi Troy. “Onu hazırlıksız yakaladım ama öldürecek kadar hızlı davranamadım. Jaxen’e gelince...” Sözlerini yarıda bıraktı ve Syrine’e baktı. “Ona kimin haber uçurduğuna ilişkin bir teorimiz var.”

Oda sessizliğe gömüldü.

Aelyx bir açıklama bekleyerek bakışlarını Troy’dan Cara’ya, sonra da Syrine’e çevirdi ama açıklama yapmadılar. Sonra Cara irkilip cebinden iletişim küresini çıkardı. Parolasını söylemek yerine küre her an yüzünü patlatabilirmiş gibi nesneyi bedeninden uzaklaştırdı.

“Alona arıyor,” dedi.

“Cevap verebilirsin,” dedi Aelyx. Cara Yazgı’nın çağrılarını reddedemezdi. Kimse reddedemezdi. Görüşmeyi kabul edene dek iletişim küresi kafasının içinde çalıp dururdu.

Cara odamn ortasına yürüdü ve yere bağdaş kurarak oturdu. İletişim küresini önüne koyup derin bir nefes alarak parolasını söyledi.

Alona’nın görüntüsü pencereden giren solgun güneş ışığı demetinin hemen altında belirdi. Bu ona neredeyse meleksi bir hava veriyor, gözlerinden çıkan yakıcı öfkeyle tezat oluşturunuyordu. “Bayan Sweeney, lütfen bana Aelyx, Larish, Syrine ve Elyxa’nın dairelerinin neden boş olduğunu ve gelen gemide neden hiçbirinden iz bulunamadığımı açıklayın.”

Cara kendinden emin görünmek için çenesini kaldırdı ama kucağında stresle ovuşturduğu elleri bu ifadeyi anlamsız kılıyordu. “Çünkü Dünya’dan ayrılmadılar. Burada, benimle birlikteler.”

Aelyx daha önce bir İhtiyar'ın nutkunun tutulduğuna şahit olmamıştı. Alona konuşmakta zorluk çekiyor gibiydi ama koltuğun kenarlarını var gücüyle sıkan elleri her şeyi anlatıyordu. En sonunda, “Hangi yetkiye dayanarak Yazgı'ya karşı geliyorsunuz?” diye hırladı.

“Kendi yetkime,” diye rahatça cevap verdi Cara. “Onlara kalmalarını ben emrettim. Hâlâ Yazgı'nın bir üyesi olduğum için de –en azından dün öyleydim– kanunlar gereği bana itaat etmek zorundaydılar. Eğer birini cezalandırmak istiyorsanız, beni cezalandırın.”

“Benim ulaşamayacağım bir yerde olduğunuz için bu o kadar da cesur bir tavır olmuyor.”

Cara'nın ağzı açık kaldı. Alona'nın fırsatı olsa Cara'yı kırbaçlayacağını ima etmesi onu yaralamış gibi görünüyordu. Cevap verdiğinde sesi az önceki kadar cesur değildi. “Eğer Aribolleri mağlup edip halklarımızı birlikte tutabileceksek ben *iphet*'e seve seve razı olurum.”

“Şu anda öyle yaptığınızı mı sanıyorsunuz?”

“Deniyorum.”

“Deniyormuş,” diye tekrar etti Alona soğuk bir ses tonuyla. “Saf kız! Çabalarınız hepimizin ölümü olacak. Ariboller bütün evrendeki en büyük güç. Hafife almaya gelmezler.”

Cara işaret parmağını havaya kaldırdı. “Ben de onu diyorum. Madem öyle, neden iki önemsiz dünyanın arasındaki bir ittifakı tehdit olarak görüyorlar? Neden Dünya ve Leihir üzerinde güçlerini göstermek için melezleri gönderdiler de bunu kendileri yapmadılar?”

“Leih mi?” diye sordu Alona. “Kendi ürettiklerimiz dışında bizim sınırlarımızdan hiçbir melez girmedir.”

“Bu doğru değil. Bilmediğiniz bir şey var,” diyen Cara, Syrine’e hızla, yan gözle haklı. “O gece Seyyah filosunu ve uzay üssünü yok eden Zane değildi. Bunu Aisly yaptı, Aribolların verdiği patlayıcıları kullandı.”

Aelyx kendi kaşlarının şaşkınlıkla havaya kalktığını hissetti.

Cara, “Syrine size bir şey söyleyecek,” deyip Syrine’e yaklaşma oturmasını işaret etti.

Bütün gözler Syrine’e çevrildi, Syrine de duvardan destek alarak ayağa kalktı. Aelyx ona yardım etmek için hareketlendi ama o bir avucunu öne uzattı ve Aelyx’e yatağında kalmasını söyledi. Ağırlığını sağlam ayağına vererek duvarı koltuk değneği gibi kavradı ve duvar boyunca topallayarak odanın diğer ucuna geldi. Sonra yere eğilerek Cara’nın yanına santim santim ilerledi.

“Anlat,” diye onu teşvik etti Cara.

Syrine inci tohumlu kolye ucuyla oynadı, sonra ne yaptığına farkına vardı. İki elini bacaklarının altına soktukdan sonra konuşmaya başladı. “Her şey ana karada, uzay üssünün yok edildiği günden önceki gece oldu. Ben, şifacı kardeşlerimle terapiden yeni çıkmıştım. Koloniye katılmak için hazır olduğumu söylediler ama bir sonraki uzay mekiği sabah hareket ediyordu.” Syrine yutkundu. “Güzel bir akşamdı, o yüzden sahaların etrafında son bir yürüyüş yapmaya karar verdim. Sonra onu gördüm.”

“Aisly’yi mi?” diye sordu Alona.

Syrine başıyla onayladı, gözlerini eşofmanlarına dikmişti. “Diğer tutuklu melezleri görmeye gidiyordu sanırım. Belki de onları serbest bırakacaktı, bilemiyorum. Ben ondan daha hızlıydım ve daha güçlüydüm, gözlerine bakmamam gerektiğini biliyordum. O yüzden onu yakaladığım zaman yüzünü yere doğru çevirdim ve küremi bulana kadar öyle tuttum. Başkent muhafızlarını arayarak gelip onu almalarını söyleyecektim. Ama sonra...” Syrine duraksadı, Cara onu dirseğiyle dürttü. “Söylediği bir şey üzerine tereddüt ettim.”

“Ne söyledi?”

“*Lihan*’ım David’e ne olduğunu, onun Dünya’da nasıl öldüğünü bildiğini söyledi. Bedeninin yakılmadığını, onu gömmek için koloniye getirmek üzere izin istediğini biliyordu.”

“Bu izni ben verdim,” diye araya girdi Cara.

“Sonra...” diyen Syrine’in sesi çatladı. “Sonra bana David’i gömüp gömmediğimizi sordu. Ben hayır deyince, eğer David’in bedeni iyi saklandıysa onu geri getirmenin bir yolu olduğunu söyledi.”

Alona’nın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ölümden geri getirmenin mi?”

“Evet,” dedi Syrine. “Başta ona inanmadım. Ama sonra Aribolleri ziyaret ettiğini ve benim aklımın almayacağı bir teknoloji... ölmüş veya hasar görmüş hücrelere hayat verecek enzimlerden oluşan bir iksir yarattıklarını söyledi. Bana David’in, bedeni sağlam olduğu sürece tam anlamıyla geri getirilebileceğine dair söz verdi.”

Alona koltuğunda geriye yaslanırken yüzünde durumu anladığını gösteren bir ifade belirdi. “Ve eğer onunla iş birliği yaparsanız size bu iksiri vermeyi kabul etti.”

Syrine’in omuzları çöktü. Yüzüne düşen inatçı saç tutamları yüz hatlarını saklasa da Aelyx onun yere damlayan gözyaşlarını görebiliyordu. Kafasını salladı. Syrine’in söylenenleri inkâr etmesini istiyordu. Ama sonra bütün ipuçları zihninde canlandı: Syrine’in cenazenin defnedilmesi konusundaki isteksizliği, sessiz konuşmayı reddetmesi, Dünya’da kalmaya karar vermesi, nerede olduklarını Jaxen’in önceden biliyor olması, David’in bedeninin kaybolması... Görünüşe göre cenaze yakılmamıştı.

Cara haklıydı. Syrine onlara ihanet etmişti.

“Aisly’nin birilerine zarar vereceğini bilmiyordum,” dedi Syrine, bir eliyle burnunu silerek. “Ben sadece David’i geri istiyordum. O öldüğünde burama görünmez bir bıçak saplandı.” Eliyle göğsünü kavradı. “Kaburgalarımın arasına. Aradan bunca ay geçmesine rağmen o bıçak hâlâ orada duruyor.”

“Aisly filoyu yok ettikten sonra David’in bedenini çalıp Dünya’ya getirmiş,” dedi Cara. “Bedeni bugün bir depoda buldum.”

“Ama size yemin ederim, melezlerle iş birliği yapmadım,” diye üsteledi Syrine. “Planlarından haberim yoktu. Jaxen ile hiç konuşmadım. Tek yaptığım, Aisly’nin gitmesine izin vermektir. Onunla en son o gün, merdiven sahanlığında David’i nereye sakladığını sormak için konuştum. Kurduğumuz tuzağı anlatmadım. Arkadaşlarımı asla bu şekilde tehlikeye atmam.”

“Atmışsın bile,” dedi Aelyx ona. Kırgınlığı sesine yansıyor. “Aisly’nin sözüne güvendiğinde hepimizi tehlikeye atmışsın. O bir yalancı ve sahtekâr. Bunu biliyorsun.”

Hâlâ Aelyx’in yüzüne bakamayan Syrine başıyla hafifçe onayladı. “Sen bana Jaxen’in David’e yaptıklarını anlatır anlatmaz Aisly’nin de bana aynı şeyi yaptığını anladım. İksir gerçek olsa bile Aisly’nin o iksiri kullanmak gibi bir niyeti yoktu. David’in bedenini bana karşı koz olarak kullanmak için buraya getirdi.”

“Uzun lafın kısası,” dedi Cara, Alona’ya. “Filomuzu yok eden Ariboller değildi, en azından bunu doğrudan yapmadılar. Bence bu, Aribollerin herkesin düşündüğü kadar güçlü olmadıklarını kanıtlıyor.”

“Veya sadece ellerini kirletmek istiyorlar,” diye belirtti Alona.

“Belki de öyle ama doğru olmayan bir şeyler var,” diye karşı çıktı Cara. “Her ne kadar Jaxen itiraf etmese de Aribollerin ona ve Aisly’ye, her şey bittiğinde üzerimizde bir şekilde kontrol sahibi olacaklarını vadettiklerini biliyorum. Halklarımızı ayırmayı başarıp bizi kendi dünyalarımızın ötesine seyahat edemez hâle getirdiklerinde onlarla mücadele edecek gücümüz olmayacak. Nesiller boyunca bize hükmedecekler.”

Alona’nın ağzı kalın bir çizgi hâlini aldı.

“Bize verilen süreyi aşmamızın bir risk olduğunu biliyorum,” diye devam etti Cara. “Ama arama faaliyetlerini iptal etmenin daha da büyük bir risk olduğunu düşünüyorum.”

Aribollerin zayıf bir noktası olmalı. O zayıf noktayı bulana dek aramaya devam edelim.”

Alona parmak uçlarını birleştirdi, bu isteği değerlendiriyor gibi görünüyordu. Saniyeler sessizlik içinde akıp giderken Aelyx onu heyecanla, nefesini tutarak izledi. Alona en sonunda, “Pekâlâ. Son Seyyah gemisinin arama çalışmalarına devam etmesine izin vereceğim,” dedi.

“Teşekkür ederim.”

Alona, Cara’nın sözlerini eliyle savuşturdu. “Bana teşekkür etmeyin, genç hanım. Bu kararımın hepimizin ölüm fermanını imzalamış olabilirim.”

“Hâlâ Yazgı’nın üyesi miyim?” diye sordu Cara. “Çünkü öyle olmak istiyorum ama artık bana güvenmezseniz de bunu anlarım.”

Alona’nın yüzü bir nebze yumuşadı. “Bir sonraki toplantımıza sizi de dâhil edeceğiz. Geçen sefer size ulaşacak vaktimiz olmadı.”

Bağlantı sona erdi ve odadaki herkes toplu olarak rahat bir nefes aldı. En azından birkaç gün kazanmışlardı.

“Peki onu ne yapacağız?” diye sordu Troy, çenesiyle Syrine’i işaret ederek.

Buna cevap olarak Syrine her iki dizini göğsüne çekti ve Aelyx onu savunma dürtüsüne karşı mücadele etti. “Ben kimseye tuzaktan bahsetmedim,” dedi Syrine. “Jaxen’in size zarar vermesine asla izin vermezdim.”

“O zaman nereden öğrendi?” diye sordu Aelyx.

“Bilmiyorum ama doğruyu söylüyorum,” diyen Syrine bakışlarını Aelyx’e çevirdi; gözlerini sessiz konuşmayı kullan-

mak istediğini gösterircesine kocaman açmıştı. “Bunu kanıtlayabilirim.”

Aelyx başını çevirdi. Syrine’in zihnine girmesini istemiyordu.

“Doğruyu söylemesi ona güvenebileceğimiz anlamına gelmez,” dedi Troy. “Sadakati bölünmüş durumda. Bunu gösterdi.”

Aelyx bu fikre katılmak zorundaydı. Uzay üssü yok edildiğinde orada bulunan kaç Leihrlı hayatını kaybetmişti? Kaç Seyyah gemisiyle birlikte yok olmuştu? Birçok masum hayatını kaybetmişti ve hepsinin sebebi Syrine’in, Aisly’nin kaçmasına izin vermesiydi.

Aelyx onu savunduğu için pişmandı.

Elle odada Cara ve Syrine’in yerde oturduğu bölüme ilerledi. Onların tam önünde durup, “Onu şöyle yapacağız,” dedi ve bir elini aşağıya uzattı. “Onu affedeceğiz. Sonra David’in bedenini Aisly’nin asla bulamayacağı bir yere götüreceğiz. Sonra da bütün bu olanları unutup gerçek düşmanımıza odaklanacağız.”

Aelyx kız kardeşine hayretle baktı. Bunu ondan beklemiyordu.

“O kadar şaşırma,” diye fırçaladı onu Elle. “Duyguların tamamen mantığa aykırı olabileceğini sen herkesten daha iyi bilirsin. Geçen sene benzer bir hata yaptığında seni Cara’ya karşı savunmamış mıydım?”

Aelyx ve Cara birbirlerine baktılar.

“Ne kadar zorluk çektiğini unuttun mu?” diye sordu Elle. “Yazgı hormon düzenleyicilerimizi uygulamadan kaldırdı-

ğında jenerasyonumuzun buna ne kadar hazırlıksız olduğunu unuttun mu? Sevginin ve kalp kırıklığının ne demek olduğunu bile bilmiyorduk. Eron öldüğü zaman ben de kaburgalarımın arasına saplanan o bıçağı hissettim. Aisly bana benzer bir teklifte bulunmuş olsaydı bunu reddederdim diyemiyorum. Bu durumda sizin için ben de mi güvenilmez oluyorum?”

Aelyx dikkatini parmaklarıyla oynadığı yatak örtüsüne yöneltti.

“Şimdi Syrine’i düşünün; sahip olduğu yetenek yüzünden *lihan*’ının ölümüne o daha da hazırlıksızdı,” dedi Elle. “Ruh şifacıları duygularını bizlerden daha farklı yaşarlar. Sevdikleri zaman daha derinden severler ve kederlerinin de sınırı yoktur.”

“Biliyorum,” diye mırıldandı Aelyx.

“Elbette biliyorsun,” diyen Elle, Aelyx’in bakışlarını kendisine çevirmesini bekledi. “Bu nedenle ona daha önce destek oldun. Ve bu nedenle şimdi de ona destek olacaksın.”

Belki destek olurdu. Ama şu anda yarası çok tazeydi.

Görünüşe göre Cara da böyle hissediyordu. “Bence sakinleşip olanları sindirmek için kendimize zaman tanıyalım.”

Troy öfkeyle burnundan soludu. “Benim zamana ihtiyacım yok.”

“Benim var. Ve bu kadar önemli bir konuda acele karar vermek istemiyorum,” diyen Cara elini cebine attı ve çıkardığı pirinç anahtarı Elle’e uzattı. “David’in cenazesini başka bir yere götürmenin tam zamanı. Uzay mekiği kullanmayı biliyorsun, değil mi?”

“İdare ederim.”

“Ağabeyim ve Larish’i de yanma al. Syrine de gelsin. David’in cenazesinin güvende olduğunu kendi gözleriyle görsün. Sonra burada buluşup oylama yaparız.”

“Haydi,” dedi Elle, bir elini gözü yaşlı Syrine’e uzatarak. “Arka koltukta ayağını uzatarak oturabilirsin.”

Troy iğrenir gibi bir ses çıkarıp odayı terk etti. Evin ön cephesine doğru ilerleyen asker botları gürültüyle yankılandı, sonra kapı öyle şiddetli çarpıldı ki pencereler şangırdadı. Cara alt dudaklarını ısırarak boş kapı aralığına bakakaldı ama ağabeyinin peşinden gitmedi.

Cara diğerlerine uzay mekiğine kadar eşlik ederken Aelyx yataktan çıkmadı. Motorun kükreyen sesi uzaklaşarak kaybolduktan sonra Cara oturma odasına geri döndü ve kapı aralığında durdu. Bir süre ikisi de konuşmadılar. Aralarında bir sessizlik duvarı yükseliyor, buzdolabının hafif vınlaması bile o duvarı delemiyordu. Aelyx neredeyse karanlığa gömülmüş odada Cara’nın yüz ifadesini okuyamıyor, ne diyeceğini ya da konuşup konuşmaması gerektiğini bile bilemiyordu.

Cara nihayet, “Nasılsın?” diye sordu.

“İyiyim,” dedi Aelyx. Ama bu tamamen doğru olmadığı için “Fiziksel olarak,” diye ekledi.

“Peki duygusal olarak?”

Aelyx bir elini Cara’ya uzattı. “Gelip otursana.”

Cara kapının yanından ayrılıp yatağın üzerine, Aelyx’in, saçındaki duman ve limon kokusunu alabileceği kadar yakma, ona değmeyecek şekilde oturdu. Ellerini nereye koyacağını bilemez gibi bir hâli vardı, bu nedenle Aelyx onun

bir elini ellerinin arasına aldı. Cara da buna karşılık olarak bacakları yatak örtülerinin arasında birbirlerine değene dek yaklaştı.

“Bugün korkunçtu,” diye fısıldadı Cara yere bakarak. “Seni kaybettim sandım.”

Aelyx onun elini sıktı ve kasvetli havayı dağıtmaya çalıştı. “Seni benden ölüm bile ayıramaz. Yanında olmanın bir yolunu bulacağım derken şaka yapmıyordum.” Bunun bir faydası olmayınca göz göze gelmek için Cara’nın çenesini kaldırdı. *Olanlar için özür dilerim. Syrine konusunda haksızdım. Seni dinlemeliydim...*

Kimin haksız olduğunun önemi yok, diye araya girdi Cara. Ama zihninden gün içinde olanlarla ilgili bir duygu ve anı seli sözlerini yalanlarcasma Aelyx’in zihnine sızıyordu.

Aelyx hareketlerinin Cara’yı ne kadar derinden yaraladığını görünce keskin bir mahcubiyet hissetti. Ama bu tartışmanın Cara’yı da onun kadar etkilemesine sevinmişti. Tuhaf bir şekilde bu onu daha da mahcup etti çünkü Cara acı duyduğu için memnun olmaması gerekiyordu. O anda da kız kardeşinin ne kadar haklı olduğunu fark etti. Bazı durumlarda aşk onu hâlâ hazırlıksız yakalıyordu.

Aralarındaki bağlantı Cara’nın gözlerini kapatmasıyla son buldu. “Ne kadar denersem deneyeyim bazen hiçbir şeyi doğru yapamıyormuşum gibi geliyor. Senin fikrin benim için herkesin fikrinden daha önemli, bu yüzden sen kolonide yaptığım hataları gündeme getirince gerçekten üzüldüm.”

“Hata ettim,” dedi Aelyx. Ne kadar haksızlık etmiş olduğu-

nu görebiliyordu. Cara'yı öfkesini yanlış kişiden çıkarmakla suçlamıştı ama kendisi de neredeyse aynı şeyi yapmıştı. "Bazen Yazgı'daki konumun nedeniyle bir takım değilmişiz gibi hissediyorum. Seni eleştirmek yerine bunu kabul etmem gerekirdi."

"Ama takımız. Ben bu işi tek başıma yapamam."

"Beni işlere daha fazla dâhil edersen bunun çok faydası olur. Her konuda hemfikir olamayız, biliyorum ama eğer fikir ayrılıklarımızı önceden konuşursak buna saygı duyabilirim." Cara'ya cesaret vermek için gülümsedi. "Syrine ile ilgili konuyu çok güzel idare ettin. Eski Cara olsa bu kararı tek başına alırdı."

Cara çekingen bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Yani iyi miyiz?"

"İyi ne kelime?" dedi Aelyx muzipçe. "Aşırı yetenekli olduğumuzu defalarca kanıtlamadık mı?"

Gülümsemesi kahağaya dönüşen Cara onu öpmek için yastığın üzerinden uzandı. Dudakları birbirine değer değmez iletişim küreleri çaldı. Aelyx kendi küresinin nerede olduğunu bilmiyordu, bu nedenle Cara'nın kendi küresine cevap vermesini bekledi.

Larish'in görüntüsü tam olarak beliremeden telaşlı sesi geldi, "Acele edin! Syrine'in çıkardığı kıyafetleri bulun ve evden çıkarın."

"Ne?" diye sordu Cara. "Neden?"

"Çünkü sanırım Jaxen'in tuzağı nasıl öğrendiğini anladım," dedi Larish. "Ve eğer haklıysam şu anda eve doğru geliyor olabilir."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Cara, Syrine'in kıyafetlerini kolunun altına sıkıştırıp karanlığa daldı. Sokağın ortasına doğru koşarken ayakkabıları sertçe kaldırmı dövüyordu. Bir yandan da kapıdan çıkarken aldığı elektron takip cihazını aktive ederken hızını düşürmemeye çalışıyordu. Cihazı Syrine'in kıyafeti üzerinde gezdirir gezdirmez bir bip sesi yükseldi ve Larish'in haklı olduğu ortaya çıktı. Aisly merdiven sahanlığındaki itiş kakış sırasında Syrine'in üzerine bir sinyal aygıtı yerleştirmişti. Jaxen onları bu şekilde bulmuştu.

Cara su sesi duyunca sağma baktı ve sokaktan akan suların açık bir kanalizasyon kapağından döküldüğü noktayı gördü. Yavaşlayarak hafif tempoda koşmaya başladı ve tuniği kanalizasyona atma fikrini gözden geçirdi ama iyice düşününce bu fikirden vazgeçti. Jaxen grubun yarısını öldürdüğünü düşünüyor olmalıydı. Eğer takip cihazını doğru bir yere koyarsa

Jaxen buna inanmaya devam edebilirdi. Bu nedenle koşmaya devam etti ve eski bir kilisenin hemen yanındaki geniş bir mezarlığa ulaştı.

Mükemmel.

İki mezar taşı arasındaki çimenliği bir kayayla delip sığ bir çukur açtı. Kıyafetleri gömme işlemini tamamlar tamamlamaz Larish tekrar temasa geçti.

“Jaxen ve Aisly Avrupa’da görölmüşler,” dedi Larish. “Yani paniğe gerek yok.”

Cara topuklarınm üzerine oturup bir eliyle alnını sildi. “Bunu şimdi mi söylüyorsun?”

“David’in cenazesini başka bir yere taşıdık, işimiz bitti.”

“Tamam. Evde buluşalım.”

Bir saat sonra, bir sonraki hamlelerini planlamak için herkes Aelyx’in yatağı etrafında tekrar toplandı. Gece yarısı yaklaşıyor, Cara’nın hayatında geçirdiği en uzun gün sona eriyordu. Daha bu sabah Aelyx’ye Dünya’dan ayrılıyor görüntüsü vermek için onu uzay gemisine götürdüğüne inanamıyordu. Üzerinden bir hafta geçmişti sanki.

Esneme isteğini bastırdı ve yerde duran tek mumum ışığında diğerlerine baktı. “Pekâlâ. Oylar dörde bir oldu. Syrine kalabilir.”

“Hata yapıyorsunuz,” dedi Troy, Syrine’in sadece birkaç metre ötede olmasını umursamadan. “Herkes aynı taraftayken bile savaşlar son derece risklidir. Hangi komutana sorarsanız sorun...”

“Ama biz Deniz Piyadeleri değiliz, Syrine de asker değil,”

diye hatırlattı Cara. “Hepimizin yapabileceği bir hata yaptı. Aisly’nin gitmesine izin vermekle hata ettiğini biliyor ve özür diliyor. Şimdi bunu arkamızda bırakmamız gerekiyor ki tekrar birlik olabilelim. Jaxen kazandığını zannediyor. Bu, onu savunmasız yakalamak adına tek şansımız olabilir.” Larish’e döndü. “Şu anda nerede?”

Larish iletişim küresiyle havaya, mumun üzerine bir Avrupa haritası yansıttı. Harita üzerinde yanıp sönen kırmızı noktalarla bazı bölgeleri önceden işaretlemişti. “İzledikleri rotada ilginç bir değişiklik oldu. Melezler Kanada’da ve Avrupa’da ikiye üretim fabrikasını yok ettikten sonra fosfor madenlerini hedef almaya başladılar.”

“Fosfor madenleri mi?” dedi Cara alnını buruşturarak. “Neden?”

“Bitki örtüsünün büyümesini destekleme rolleri dışında bir sebep söyleyemiyorum. Ama sebep her neyse, madenlerdeki güvenlik personelinin öldürmelerini gerektirecek kadar önemliymiş.”

Cara ağabeyine baktı. “Artık durum açık. Melezlerin gübre fabrikalarını neden patlattığını bilmiyorum ama bunun gıda tedarikimizi kesmekle bir ilgisi yok.”

Troy sadece sessizce dişlerini sıkıyordu.

“Ben de katılıyorum,” dedi Larish. “Ve yok etmedikleri bir maden var. En büyük maden hâlâ duruyor. Batı Sahra Bölgesi’nde.”

Cara, “Aman ne güzel, yine çöl,” diye homurdandı.

“Ve de çok uzak,” dedi Aelyx. Başını kucağına yaslamış

Syrine ile oturan kardeşine baktı. “Ne zaman yola çıkabiliriz?”

Elle Syrine’in saçlarını okşarken dudaklarını düşünceli düşünceli büzdü. Bu görüntü karşısında Cara’nın içi sızladı. Yanında kıvrılmış yatarak sessizce ağlayan Syrine’e kin beslemek zordu. Bir bakıma David’i bir kez daha kaybetmişti. Aisly hayatı boyunca birçok korkunç suç işlemişti ama Syrine’e boş yere umut vermek yaptığı en zalimce şeydi.

“Beni endişelendiren yol değil,” dedi Elle. “Oraya vardığımız zaman harcanacak efor beni korkutuyor. Kemikler hızlı iyileşir ama iç yaralanmalar için iyileşme hızlandırıcıların organları tekrar en iyi formuna getirmesi on iki saat sürer.”

Larish haritayı kapatıp küreyi iki parmağı arasında çevirdi. “Şimdi yola çıkmak ve oraya varınca dinlenmek en mantıklısı.”

“O hâlde sizi ben uçurayım,” dedi Aelyx. Yatakta doğruldu ve üzerindeki örtüyü kenara iterek Cara’nın getirdiği soluk kotunu ve kolsuz tişörtünü gözler önüne serdi. “Hepinizin toplamından daha çok uyudum.”

“Ama bilincin yerinde değildi,” diye karşı çıktı Cara. “Bu sayılmaz.”

Troy kapı aralığından homurdandı. “Zaman öldürmeyi bırakıp sohbete uzay mekiğinde devam etsek? Tabii o konuda da beni çiğneyecekseniz, başka.”

Cara ağabeyine bıkkınlıkla baktı. Troy hiç yardımcı olmuyordu.

“Aelyx’in aracı kullanmasında bir sakınca yok,” dedi Elle. “Beyin sarsıntısı şimdiye kadar geçmiştir.”

Buna da karar verilince Troy topuklarının üzerinde dönüp odadan çıktı. Diğerleri de az sayıdaki eşyalarını toplamaya başladılar: Yarısı dolu bir sağlık çantası, bir çanta dolusu protein paketi, yarım paket cips ve David'in kişisel eşyalarıyla dolu bir spor çantası.

Syrine'in çatlayan bileği kimseden yardım almadan toplamamasına yetecek kadar iyileşmişti ama odada ilerlerken Elle'e yaslandı. Cara her iki omzuna da birer çanta astı ve Syrine'e diğer tarafından destek verdi. Syrine kocaman bir gülümsemeyle Cara'ya döndü ve aylardır ilk kez ona düşüncelerini açtı.

Hiçbir söz söylenmedi ama o kısacık anda Syrine, ikisinin dillerinin de ifade edebileceğinden çok daha fazlasını paylaştı: Zayıf olduğunu düşündüğü için duyduğu hüznün ve utanç, hatalarını telafi etme kararlılığı ve hepsinden daha çok öne çıkan, kendisine verilen ikinci şans için duyduğu minnet... Cara'yı neredeyse Aelyx kadar iyi bir arkadaş olarak görüyor ve aralarını açtığı için kendisinden nefret ediyordu.

Cara, Syrine'i bu kadar katı bir şekilde yargıladığı için özür dileyemeden ya da Syrine'in kendisini en yakın arkadaşlarından biri olarak görmesinden ne kadar etkilendiğini söyleyemeden bağlantı kapandı. Syrine'in kendisiyle ilgili böyle düşündüğünü bilmiyordu ve bu, ilişkilerine farklı bir açıdan bakmasını sağlamıştı. Herkesin uzay mekiğindeki yerini almasıyla kilometreler karaltı hâlinde altlarından akmaya başlayınca Cara başparmağının tırnağını kemirdi ve göğsünde hissettiği bu yeni ağırlığın sebebini anlamaya çalıştı. Biraz zaman aldı ama

batan güneşi kovalayarak Afrika'nın kuzeydoğu ucuna ulaştıklarında bu huzursuzluğunun sebebini fark etti.

Ariboller sadece Cara'nın ırkını ve Aelyx ile olan geleceğini tehdit etmekle kalmamışlardı. Aynı zamanda onu Syrine, Elle ve Larish'ten, birlikte geçirdikleri zorlu birkaç gün boyunca daha da çok sevdiği üç kişiden de koparmak istiyorlardı. Dünya'da geçirdikleri bu acı-tatlı zaman ona nelerin tehlikede olduğunu göstermişti. Hiçbirini kaybetmek istemiyordu ama kendilerine verilen süre içinde bir çözüm bulamazlarsa kaybedecekti.

Uzay mekiği havada aniden durup Cara'yı emniyet kemeğine yapıştırdı. Pilot koltuğundaki Aelyx'e döndü ama ona ne olduğunu sormadan önce Aelyx ön camdan dışarıyı gösterdi. "Bakın. Buradalar."

İlk bakışta Cara sadece madeni görebildi. En az yüz metre derinliğinde ve kırk kilometre genişliğinde, çölün ortasına yayılmış devasa bir vadiydi burası. Ocağın duvarları altın rengi kum ve toz hâlindeki beyaz fosfor tabakasıyla yol yol olmuştu. Batan güneş toprak yığımları üzerine gölge düşürüyor ve işte orada, en yakın gölgelerin yarı yarıya gizlediği, perdelenmemiş iki uzay aracı duruyordu. Birincisi kendilerininkinden biraz daha küçüktü, ikincisi ise yıldızlararası seyahate uygun, orta büyüklükte bir kruvazördü. Melezler görünürde yoklardı ama bu, Cara'nın kalbinin neşeyle çarpmasına engel değildi.

Başarmışlardı. Jaxen'in gemisini bulmuşlardı.

Aelyx, tespit edilemeyecekleri yerde konumunu muhafaza

etti. “Bu, X-sınıfı bir gemi, bir Leihir taşıtı. Uçuramam ama uçuş kaydına erişebilirim.”

“Peki devre dışı bırakabilir misin?” diye sordu Troy arka koltuktan.

Aelyx gülümsedi. “Kolaylıkla. Uzay mekiğini de.”

“O zaman bunu şimdi yap, melezlerle sonra ilgilenelim,” dedi Troy. “Jaxen değneğini istediği kadar sallasın, değnek onu bu çölden dışarı uçuramaz.”

Cara gözlerini kısarak ön camdan dışarı baktı, Jaxen’i tespit edebilmeyi ve değneğin yanında olup olmadığını görebilmeyi diliyordu. Bir makineyi kurcalamak Aelyx’in yaralarını tekrar açmazdı ama kumun üzerinde on metre uzağa fırlatılmak bunu yapabiliirdi. “Onları uyandırmadan ne kadar yaklaşabiliriz?”

“Nerede olduklarına bağlı,” dedi Aelyx.

“Madenin içinde olduklarım düşünüyorum,” dedi Larish. “Madeni çökertmek için ilk olarak uçurum duvarlarında derin delikler açmaları ve deliklerin içine patlayıcı yerleştirmeleri gerek. Şu anda görünürde olmamaları bana henüz patlatmaya hazır olmadıklarını düşündürüyor.”

“Şuna ne dersiniz?” dedi Cara. “Aelyx ve Larish’i gemilere bırakalım. Sonra onlar uçuş kayıtlarından koordinatları bulup motorları devre dışı bırakırken ben de Jaxen ve Aisly’yi tespit etmek için geri kalanlarımızı madenin üzerinde gezdiririm.”

Syrine nihayet konuştu. “İphal kimde?”

“Yok,” dedi Aelyx. “Patlamada kaybettim.”

Troy tüfeğinin şarjörünü çıkarıp inceledi. “Bende yirmi

mermi var.” Şarjörünü yerine geri taktı. “Gerekenden on sekiz mermi fazla.”

Syrine kafasını salladı. “Ben hâlâ onları canlı ele geçirmemiz gerektiğini düşünüyorum.”

“Sen tabii ki öyle düşünürsün,” diye mırıldandı Troy bıyık altından.

“Bu ne demek oluyor?” diye sordu Elle.

“Onun sadakati bölünmüş durumda demek oluyor, daha önce de söylediğim gibi.”

Aelyx uzay mekiğini kasıtlı olarak sertçe yere indirip sarsarak susmalarını sağladı “Böyle bir şans elimize bir daha geçmeyebilir, o yüzden iyi kullanmalıyız,” deyip yan kapıdan dışarı çıktı. Cara pilot koltuğuna kayarken Larish de arka kapıdan çıktı.

Cara, Aelyx’e, “Dikkatli olun,” diye fısıldadı. “Dalağma nazik davran.”

Aelyx karnına hafifçe vurdu. “Söz.”

Küreleri yoluyla haberleşmek konusunda anlaştıktan sonra birbirlerini kısaca öptüler ve Aelyx işe koyuldu. Cara, pervaneler yüzünden Aelyx ve Larish’i kum fırtınası içinde bırakmamak için yavaş yavaş havalandı. Toprak yığınının tepesine çıkınca perde modunu açtı ve hızlanarak duvarı geçip ötesinde uzanan vadiye geldi.

Güneşin daralan açısı madeni gölgeler içinde bırakıyor, devasa damperli kamyonlar ve beyaz toz yığınları dışında her şeyi görünmez kılıyordu. Derken Cara göz ucuyla parlayan bir nesne yakaladı ve vadinin uzak ucuna bakınca Jaxen’in, ma-

denin derinliklerinden yavaşça yükselen hava taşıtının metalik yüzeyinden yansıyan güneş ışığını gördü.

Jaxen kaykay tarzı araçta Rune ve Aisly'nin arasında duruyordu. İki kız da onun beline sarılmış, o ise kollarını onların omzuna dolamış; dünyanın en garip kremalı bisküvisinin krema dolgusuna benzemişti. Jaxen'in bir kolunun altına sıkıştırdığı Nova Değneği'ni Cara bu mesafeden bile görebiliyordu.

Küresiyle Aelyx ve Larish'e bir mesaj gönderdi. "Patlayıcıları yerleştirmiş olmalılar çünkü dışarı çıkıyorlar."

"Daha fazla zamana ihtiyacım var," dedi Aelyx.

Troy arka koltukta doğruldu. "Sana üç kelime söyleyeceğim, kardeşim: *Vur ve kaç*."

Cara gülümsemesine engel olamadı. "Gökyüzünden aşağı mı devirelim onları?"

"Böylece sorun çözülür."

Ama Cara'nın çok dikkatli davranması gerekiyordu. Syrine'e katılıyordu. Melezlerin onlara canlı olarak daha fazla faydası dokunurdu. O nedenle hava taşıtı duvarı geçene kadar bekledi. Bu noktadan düşmek onları öldürmezdi. Sonra direksiyonu kavrayıp, "Sıkı tutunun. Daha önce kimseyi ezmedim," diye uyardı.

Gaz butonunu yumrukladı ve hava taşıtına sancak tarafındaki kanadıyla çarpmaya hazırlanarak vadi boyunca ilerledi. O kadar hızlı yaklaştı ki Jaxen'in tepki vermeye vakti olmadı. Kafasını hızla Cara'nın yaklaştığı yöne doğru çevirdi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Ama Cara perdeleme modunu açık bıraktığını çok geç fark etti. Kanadı göremezse eğer Jaxen'i

yere devirmek yerine ortadan ikiye bölebilirdi. Taşıtın etrafında döndü ve perdeleme cihazını devre dışı bıraktı, sonra geri geldi.

Jaxen bu kez hazırды. Aisly ve klon ona daha fazla hareket alanı tanımak için eğilirken Jaxen değneğini kaldırdı. Değneğin başlığı canlanarak parladı ve Jaxen değneği uzay mekiğine doğrulttu. Cara sağa keskin bir manevra yaparak görünmez enerji dalgasını savuşturdu, sonra tekrar Jaxen'e yöneldi. Şimdi daha yakındaydı, klonun yüzüne kazınmış korku ifadesini görecektik kadar yaklaşmıştı. Rune son karşılaşmalarından bu yana gözle görülür derecede değişmişti. Kilo vermişti; elmacık kemikleri daha belirgin, çenesi daha sivriydi. Ne olacağını anlamış olmalıydı çünkü Jaxen'i bırakıp yere atladı. Cara ile hava taşıtı arasında sadece birkaç metre kalmıştı ki Jaxen değneğini kaldırıp tekrar saldırdı.

Güçlü bir uğultu oldu ve uzay mekiğinin motoru birden durdu.

Serbest düşüşle birlikte midesi ağzına gelen Cara uzay mekiğini yana savurarak sol kanadıyla hava taşıtına vurmaya başladı. Yüksek bir çınlamayla gelen darbe Jaxen ve Aisly'yi devirdi.

Cara'nın çarpmaya hazırlanacak çok az vakti oldu. Uzay mekiği kuma doğru uçup içindekilerin kemiklerini takırdatarak çarptı ve bir çamur yığınının direnciyle karşılaşarak durana dek göbeği üzerinde kaymaya devam etti. Cara'nın boynu sertçe öne ve arkaya savruldu. Gözlerini açınca mekiğin burunun atık yığını içine gömülmüş olduğunu gördü. Kontrol

düğmeleri sessizliğe bürünmüş, bütün sistem susmuştu ama arka koltukta hızla göz gezdirince herkesin hayatta olduğunu gördü.

Troy emniyet kemerini çözmeye başlamıştı bile, bu Cara'ya da aynı şeyi yapması gerektiğini hatırlattı. Bir eliyle sızlayan boynunu ovarken diğeriyle de kendini kemerden kurtardı. Onları Elle ve Syrine takip etti ve kısa süre sonra hepsi dışarı, bayıltıcı çöl sıcaklığına çıkmışlardı.

Artık alacakaranlık çökmüş, güneş sadece ufukta bir parıltı hâlini almıştı ama Cara yine de uzakta, uçurumun yanında ayağa kalkmaya çalışan Jaxen ve Aisly'ye doğru topallayarak ilerleyen yaralı Rune'u seçebildi.

Troy tereddüt etmedi. Bir dizinin üzerine çöktü ve silahını uzatıp gözlerini kısarak nişan aldı. Cara'nın onu durdurmasına fırsat vermeden kulakları sağır ederek dört el ateş etti. Melezler irkilip yere kapaklandılar. Cara, Jaxen'in bir adım geriye sendelediğini görür gibi oldu ama emin olamıyordu.

"Vurdum onu," dedi Troy, ayağa kalkarken. "Daha yakından hedef almam lazım."

Sonra birden depara kalkarak gerisinde bir toz bulutu bıraktı. Elle ona beklemesini haykırıp peşinden gitti. Cara da onları takip etmek üzere bir hamle yaptı ama sonra Syrine'in kırık bileğini hatırladı. İyileşme hızlandırıcılar işe yaramış olmalıydı çünkü Syrine yanından hızla geçti.

Cara onların peşinden giderken toz bulutu görüşünü engeliyordu. Yanlarına ulaştığında melezlerin birbirinden ayrı düştüğünü gördü. Bir yanda Aisly duvarın kenarında oturmuş ya-

ralı ayağını tutuyor, öte yanda onun on metre ötesinde Jaxen, Rune'un önünde korumacı bir tavırla duruyordu. Karnının üzerinde bir kan lekesi göze çarpıyordu. Leke hızla yayılıyor gibi görünüyordu. Troy bir el daha ateş etti ve Jaxen kurşunun hızını değneğiyle emip bu enerjiyi geri yansıtarak Troy'u geriye doğru uçurdu. Troy'un silahı kuma düşünce Syrine silaha doğru hamle yaptı. Tabancayı eline aldığı anda Jaxen üzerine atılarak onu sertçe yere devirdi.

"Her şey bitti," diye seslendi Cara, Jaxen'e. "Aelyx iki geminizi de devre dışı bıraktı. Eğer yaran tedavi edilmezse ölürsün ama eğer değneğini yere bırakıp..." Bir güç akımı Cara'ya hızla çarparak onu hızla kumun üzerine yıktı.

Cara silkinerek kendine geldi ve Jaxen'in hava taşıtını çağırışını izledi. Taşıt kendisine ulaşınca Rune'u kollarına alıp dar tahtanın üzerine çıktı. "Ne cömert bir teklif, *Cah-ra*," diye seslendi sırtarak, "ama korkarım, kabul edemeyeceğim."

Kabul etmemek mi? Aklını mı kaçırmıştı? Hiçbir yere gidemezdi. Daha hava taşıtı onu çölden çıkaramadan kan kaybından ölürdü.

Aisly yaralı bacağı üzerinde doğrulmayı başardı ve Jaxen'e doğru taksi çağırır gibi bir el işareti yaptı. Jaxen ise havada yükselmeye devam etti ve sonra ters yöne doğru uzaklaşmaya başladı. Panikle ağlamaya başlayan Aisly, Leihir dilinde Jaxen'e seslendi: "Jaxen! Beni bırakma!"

Ama Jaxen onu dinlemedi. Görünüşe göre Rune, Jaxen'in sefil kalbinde sadece Cara'nın yerini almakla kalmamıştı. Tek başına kalakalan Aisly ona ağza alınmayacak küfürler savur-

du, ta ki Troy ve Syrine'in kendisine yaklaştıklarını fark edene kadar. Arkasına bakındı ama gidebileceği hiçbir yer yoktu.

Yüzündeki toprağı eliyle silen Aisly, kalbine bir silah doğrultmuş olan Syrine'in aklını çelmeye çalıştı. "Bana ihtiyacın var. *Lihan*'ını geriye getirebilecek tek kişi benim. Ben ölürsem o da ölür."

"O çoktan öldü," dedi Syrine ürkütücü bir soğukkanlılıkla. "Ama merak etme. Seni öldürmeyeceğim," dedi ve ekledi: "Şimdilik."

"Silahı bana ver," dedi Troy ama Syrine elini sallayarak onu geçiştirdi. Silahı tutan eli titremeye başlamıştı. Eğer sakinleşmezse Aisly'yi yanlışlıkla vurabilirdi.

Cara ikisinin arasına girerek bir elini silaha doğru uzattı. "Sorun yok, Syrine. Silahı bana verebilirsin. Troy'un onu vurmasına izin vermeyeceğim, söz."

Sonra her şey bir anda oluverdi.

Aisly, Troy'a ismiyle seslendi ve Troy da bir anlık hatayla onun gözlerine baktı ve Cara'nın üzerine atılıp boğazını kavradı. Soluk borusu iyice daralan Cara onun parmaklarına sarıldı. Tekmeler savurdu ve bir şeyler söylemeye çalıştı ama Troy'un kılı bile kıpırdamıyordu. Cara'yı Syrine'e doğru sürükledi ve boşta olan eliyle silaha doğru uzandı.

Elle o anda devreye girdi ve Aisly'nin yüzüne bir avuç kum fırlattı. Sonra yerden keskin köşeleri olmayan bir taş alarak bununla Troy'un kafasına vurdu. Cara'nın boğazını sıkı parmaklar hemen gevşedi ve Troy yere çöktü.

Gözleri görmeyen Aisly bir yandan dengesini kaybetme-

mek için mücadele ederken bir yandan da gözlerindeki kum tanelerini temizlemeye çalışıyordu. Geriye doğru sendelemeye başladı, uçuşuma tehlikeli derecede yaklaşmıştı. Cara onu tutmak için ciğerlerinde kalan son nefesle uzandı. Parmak uçları Aisly'nin tuniğini sıyırdı ama tam tuniği kavrayacakken Aisly'nin ayaklarının altındaki kurak toprak dağılıverdi ve kız geri geri dipsiz boşluğa yuvarlandı.

Cara dehşet içinde kalakaldı. Aisly'nin çığlıkları bir süre karanlıkta yankılandı ve sonra aniden kesilerek yerini ölüm sessizliğine bıraktı. Cara'nın kollarındaki tüyler diken diken oldu. O anda ağabeyini hatırlayarak yanma gidip diz çöktü.

“İyileşecek mi?” diye sordu Elle’e.

“Aisly'nin uzay mekiğinde iyileşme hızlandırıcılar vardır. Troy, Jaxen'i vurduktan sonra buna ihtiyacı olacaktı...” Elle nefesini tutarak sözlerini yarıda bıraktı, eliyle geldikleri yönü gösteriyordu. “Jaxen!”

Cara eğilerek Elle'in arkasına doğru, karanlığın içinde görebilmek için gözlerini kısarak, hâlâ bir kısmı toprağın içinde gömülü olan uzay mekiklerine doğru baktı. Jaxen değneğini motora doğrulttu ve Jaxen'in çaldığı enerjisi tekrar yerine gelince motor hafif bir sesle canlanarak çalışmaya başladı.

Cara sıçrayarak ayaklarının üzerinde doğruldu. “Uzay mekiğimizi çalışıyor.”

“Bütün eşyalarımız içeride,” diyen Syrine hızla derin bir nefes aldı. “*David*'in eşyaları içeride!”

Ama ellerinden bir şey gelmiyordu. Jaxen ve Rune uzay mekiğine bindiler ve motor geriye doğru hızlanarak mekiğin

burnunu çamur yığınınından kurtardı. Saniyeler içerisinde araç yükselip gözden kayboldu.

Cara'nın iletişim küresi çaldı. Aelyx, "Nereye gidiyorsunuz? Geri gelin," dedi.

"Biz değiliz," diyen Cara olup biteni açıkladı. "Umarım Aisly'nin mekiğini tamamen mahvetmemişsinizdir çünkü ona ihtiyacımız olacak."

Larish'in yüzü görüntüye girdi. "Sadece kabloları çıkardım. Geri yerleştirebilirim."

"Peki Aribollerin koordinatları?" diye sordu Cara. "Bulabildiniz mi?"

Aelyx gülümseyerek cevap verdi, dişleri karanlıkta parlıyordu.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Aelyx'in gülümsemesi kayboldu. "Daha çok sevinirsin sanmıştım."

"Kutlamayı sonraya bırakacağım. Şimdi ağabeyim uyanıp tekrar beni öldürmeye çalışmadan önce onu bağlamam gerekiyor."

"Olduğunuz yerde kalın," dedi Aelyx. "Size doğru geliyorum."

On dakika sonra Aisly'nin mekiğinde Troy baygın vaziyette ön yolcu koltuğuna bağlanmış, grubun geri kalanı ise Aisly'nin beyin yıkamasının etkilerini bozmanın bir yolunu bulmak üzere onun açık kapısı önünde toplanmışlardı. Cara'nın içinde, kızın ölümünün Troy'a verdiği emirleri sihirli bir şekilde etkisiz kılmayacağına dair bir his vardı.

Melezler istediklerinde kurbanlarının zihinlerini kalıcı olarak değiştirmenin yolunu bulabiliyorlardı.

“Haklıymışım,” dedi Elle. Yere diz çökmüş, bir el lambası yoluyla mekik içerisinde bulduğu sağlık çantasını karıştıırıyordu. “Burada biraz iyileştirme hızlandırıcı var.”

Elle bir şıringaya süte benzeyen sıvıyı doldurdu ve bunu Troy’un boynunun yan tarafına enjekte etti. Troy kıpırdanmaya başladı ve Elle tam zamanında geriye çekildi. Tamamen uyanmış olan Troy, çılgınca bir öfkeyle kendisini tutan bağlarla mücadele etmeye başladı. Cara onun bu şekilde kendisine zarar vermesinden korkuyordu.

“Ona sakinleştirici verebilir miyiz?” diye sordu.

“Ben de öyle yapacağım,” diyen Elle, başka bir şıringayla Troy’un kaslarını gevşeten bir şey enjekte etti. Troy uykuya dalmamıştı ancak göz kapakları yarı yarıya kapanmış ve başı koltuğun arkalığına düşmüştü.

Cara şakaklarını ovuşturdu. Şimdi ne yapacaktı? Ağabeyini hastaneye götüremezdi. Deniz Kuvvetleri onu tutuklardı ve zaten tıp kitaplarında bu tür bir şeyin tedavisi yoktu.

“Bir şey denemek istiyorum,” dedi Syrine, grubun önüne ilerleyerek.

Cara kenara çekildi.

“Daha önce hiç Aisly’nin kurbanlarının zihinlerine bakmadım,” dedi Syrine. Troy’un önüne geçip başını ellerinin arasına aldı. “Olumsuz duyguları uzaklaştırabildiğim gibi Aisly’nin etkisini de uzaklaştırabilir miyim, merak ediyorum.”

Troy’un gözlerinin içine baktı ve sessizliğe gömüldü. Cara

heyecanla nefesini tutmuştu. Saniyeler akarak dakikalara dö-nüştü. Syrine'in elleri titremeye başladı. Bağlantıyı koparma-mak için mücadele verdikten sonra birden uzaklaşarak nefes nefese iki büküm oldu. Cara tam bunun işe yarayıp yarama-dığını soracaktı ki Troy yorgun yorgun gözlerini kırıştırdı ve "Aisly'nin gözlerine bakmamalıydım. O cadının ciddi yete-nekleri olduğunu söylemişim," diye geveledi.

Cara rahatlayarak nefes verdi. "Artık yok. Aisly öldü."

"Güzel," diye mırıldandırdı Troy. "Bana hepinizi öldürme-mi, sonra da kendimi vurmamı söylemişti." Uzun uzun esne-yip irkildi. "Kafam neden acıyor?"

Elle ona dokunmak üzere uzandı ama sonra elimi geri çekti. "Özür dilerim. Bu kadar sert vurmak istememişim."

Syrine arkadaşına sırttı. "Troy'un seni affedeceğinden ol-dukça eminim," dedi Leihir dilinde. "Çünkü sana âşık. Bunu hissettim."

Elle'in ağzı ve gözleri aynı anda kocaman açıldı. Bakışları-nı hızla Troy'a çevirdi ama o bunu fark etmedi. Göz kapakları tamamen kapanmış, hafif hafif horlamaya başlamıştı.

Cara ve Aelyx muzip bir şekilde bakiştılar, sonra Cara ha-fifçe öksürdü. "Bunu bir kez daha yapabilir misin?" diye sor-du Syrine. "Birden fazla insana?"

Syrine tişörtünün eteğiyle alnını kuruladı. "Evet, tek tek olmak şartıyla. Seanslar arasında dinlenmem gerekiyor ama."

"Harika," diye gülümsedi Cara, ertelediği sevincini yaşa-maya başlayarak. "Bakalım, senin için başkanla bir randevu ayarlayabilecek miyiz."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“**K**oordinatları rotadan sorumlu ekibe iletceğim,” diyen Jake öyle bir yutkundu ki âdemelması boğazında hareket etti. Üç boyutlu görüntüsünün rengi gözle görülür biçimde soldu; zaten bilgisayar kurtlarının tipik sarı saçlı, mavi gözlü ve soluk tenli yüzüne sahip olan Jake’in suratı bembeyaz oluvermişti. “Bunları bulduğunuza inanamıyorum.”

Cara da inanamıyordu. Ama artık kanındaki adrenalini etkisini yitirdiği ve gecenin serinliği alev alev yanan tenini soğuttuğu için Jake’in tepkisini anlayabiliyordu. Jake’e acır gibi oldu. Aribollerin gezegeninin yerini tam olarak bulma işine odaklanmış, Seyyahların bu koordinatlarla ne yapmak zorunda oldukları konusunu pek düşünmemişti. Yakında gidip cehennemin kapısını çalacaklar ve hakkında hiçbir şey bilmedikleri bir düşmanla yüzleşeceklerdi.

Çok korkuyor olmalılardı.

“Benim için onlara başka bir şey daha iletir misin?” diye sordu.

“Nedir?”

“Ne kadar minnettar olduğumu. Sen de dâhil olmak üzere gemideki bütün kolonicilerin onlarla ne kadar gurur duyduğumu bilmelerini istiyorum. Hiçbiriniz arama çalışmalarına katılmak zorunda değildiniz. Gönüllü oldunuz. Ve biraz sonra, hayal edebileceğim en cesurca şeyi yapacaksınız.” Cara ona gülümsedi. “İyi ki ekibimin bir parçasıym, Jake.”

Bu övgüler Jake’i huzursuz etmiş gibi görünüyordu. Ensesini kaşıyıp ayakkabılarını inceleyerek hafiften teşekküre benzeyen bir şeyler mırıldandı. Kirpiklerinin arasından yukarı baktı. “Eğer söyleyeceklerin bu kadarsa Syrine’i verir misin? Gitmeden ona bir şey sormak istiyorum.”

Cara dudağını ısıırıp Syrine ve diğerlerinin delicesine ihtiyaç duydukları birkaç saatlik uykuda oldukları bölüme doğru baktı. “Şu anda müsait değil.”

“Ah, o hâlde sonra yine ararım.”

Cara, Jake’in Syrine’e ne sormak istediğini biliyordu ve bu konuşma daha sonra da gerçekleşmemeliydi. “Bilmen gereken bir şey var. Bu haberin yayılmasını istemiyorum, aramızda kalsın.” Jake başıyla onaylayınca ona Aisly’nin, hayatının aşkını canlandırma vaadiyle Syrine’i nasıl kullandığını anlattı. “Syrine şimdi David için en baştan yine yas tutuyor. Bu nedenle takdir edersin ki ondan aşk tavsiyesi istemek kötü bir fikir.”

Jake'in kaşları çatıldı. "Zavallı kızcağız. Bu, korkunç."

"Öyle," dedi Cara. "O yüzden onun yerine bana sor istersen?"

Jake'in sarı kaşları havaya kalktı.

"Ah, haydi ama bu konuda kesinlikle yeterliyim. Ben de bir Leihrlie âşık oldum, unuttun mu? Neler yaşadığını ben herkesten daha iyi bilirim. Bütün o 'kültür çatışması' meselesi başta kâbus gibiydi."

"Başta mı?" Bu, Jake'in dikkatini çekmişti. "Zamanla kolaylaştı mı yani?"

"Elbette ama bu süreçte birçok deneme yanılma oldu." Cara, Aelyx ile geçirdiği o ilk, gergin haftaları düşündü. İkisi de birbirini anlamıyorlardı. Cara ona zorla pizza yedirmeye çalışmış ve o bundan nefret etmişti. Aelyx klinik düzeydeki dürüstlüğüyle Cara'nın kalça ölçüsüyle ilgili bir yorum yaparak onun kalbini kırmıştı. İlk öpüşmeleri bile kimin öpme yöntemi daha iyi diye girdikleri bir rekabet sonucu gerçekleşmişti. (Cara kazanmıştı.) "Anlat bakalım... şey ile..." Leihrlie kızın adını hatırlamaya çalıştı. "Arah ile aranızda neler oluyor?"

"Ayah."

"Doğru. Ayah."

"Hiçbir şey olmuyor," dedi Jake. "Sorun da bu. Projeyi bitirdik ve her şey eski hâline döndü. Bazen yemekhanede bana bakışlarını yakalıyorum ama benimle sadece eğer ben bir şey sorarsam konuşuyor. Bana verdiği işaretleri okuyamıyorum."

"Ah, işaretler." Cara, Jake'in ne demek istediğini gayet iyi anlıyordu. "Durum, şu. İnsanlar ve Leihrliler farklı sos-

yal ipuçları kullanıyorlar. İşaretlerimiz birbirini tutmuyor yani. Muhtemelen ondan hoşlandığına dair en ufak bir fikri yoktur kızın." Elle ve Troy'da böyle olmuştu. "Tek şansın açık olmak."

Jake irkildi. "Öylece gidip *Baksana, senden hoşlanıyorum* mu diyeyim?"

"Belki başka kelimeler daha iyi olur. İkiniz birlikte çalışırken onunla vakit geçirmekten ne kadar hoşlandığını söyleyebilirsin ve sonra onu, birbirinizi daha iyi tanımak için ortak salonda bir zar oyunu oynamaya davet edebilirsin. İkinizin birbirinizle uyumlu olup olmadığını anlamak istediğini açıkça göster. Birçok klon bu konuyu çok önemsiyor."

Bu öneri Jake'i, yakında Aribollerin gezegenini istila edecekleri düşüncesinden daha çok korkutmuş gibiydi.

"Şöyle düşün," dedi Cara. "Hem onların ırkı hem bizim ırkımız bir hafta içinde ölebilir. Kaybedecek neyin var ki?"

Jake başını kaldırdı. "Bu hiç de kötü bir argüman değil, biliyor musun?"

"Yürekleri ısıtan bu sözlerle birlikte gitmem gerekiyor. Başkanın aklını başına getirmek için bir randevu alacağım."

Jake'in yüzünde bir gülümseme belirdi. "Her zamanki işler."

"Değil mi? Cara Sweeney'nin hayatında sıradan bir gün."

"Bu arada," dedi Jake bağlantıyı koparmadan hemen önce. "Teşekkürler."

"Bir şey değil, Jake. Sana bol şans." Aramayı sonlandırdıktan sonra, "İkimize de bol şans," diye fısıldadı.

Süpersonik dünya turunun en kötü yan etkisi zaman kavramını yitirmekti, hemen ardından ise Cara'nın "yorgunluktan aptallaşmak" olarak tanımladığı bitkinlik geliyordu. Bu öyle bir hâldi ki Cara kendini, Larish'in köşedeki pastaneden aldığı simit yerine peçetenin üzerine krem peynir sürerken yakalamıştı.

Manhattan'a dönmüş, Aisly'nin perdelenmiş uzay mekiği içerisinde güvenle oturuyorlardı. Syrine ve Albay Rutter ise Birleşmiş Milletler binasının içerisinde başkan ve Dünya Konseyi ile görüşüyordu. İkili ayrılalı sadece bir saat olmuştu ve Syrine üç Konsey üyesini Aisly'nin etkisinden kurtarmış olsa da Cara'nın güvenle içeri girip onlara katılabilmesine daha çok vardı.

Yani beklemekten başka yapacak bir şey yoktu.

"İyy." Bileğine bulaşmış bir parça krem peyniri görüp bunu yaladıktan sonra iki gündür duş almadığını hatırlamıştı. Yoksa üç müydü? Dört olamazdı, değil mi? "Bunu yiyemeyeceğim," dedi simidini havaya kaldırarak. "Çiğnemek çok yorucu." Arkasına dönerek simidi arka koltuktaki ağabeyine uzattı. "Kalanını ister misin?"

Troy yemeğini yemişti ama leziz yiyeceklere asla hayır demezdi. Simidi ikiye böldü ve bir parçasını yanındaki, arka bölmede bulduğu spor çantayı karıştırmakta olan Elle'e teklif etti. O an Troy sadece nezaket gösteriyor olsa da Elle'in ağzı, sanki Troy diz çökmüş de evlenme teklifi ediyormuş gibi bir karışık kaldı.

“Ne oldu?” diye sordu. “Simidi yalamadım.”

Elle pencereye doğru birkaç santim kaydı. “Aç değilim.”

Troy *sen bilirsin* dercesine bir hareket yaptı ve bir ısırık kopardı. Hâlimden memnun vaziyette birkaç saniye çiğnedikten sonra Elle’in tuhaf tuhaf kendisine baktığını fark etti, sonra o da siyah kaşlarından birini indirerek Elle’e baktı.

“Ne oldu?” diye sordu ikinci kez.

“Hiç.”

“Neden bana öyle bakıyorsun?”

Elle bakışlarını spor çantaya çevirdi. “Sana bakmıyorum.”

Troy kafasını sallayarak kendi kendine kadımlarla ilgili bir şeyler mırıldandı.

Cara kahkahasını bastırmaya çalıştı. Elle, Troy’un kendisine olan hislerini öğrendiğinden beri onu Louvre Müzesi’nde sergilenen bir heykeli inceler gibi inceliyordu. Cara bunun iyi bir işaret olup olmadığını bilemiyordu ama kız kardeş olarak ağabeyine yardım etmesi gerektiğini düşündü.

Aelyx’e göz kırptı ve arka koltuktaki Larish’e seslendi. “Benimle yer değişir misiniz? Biraz kestirmek istiyorum, orada daha çok yer var.”

“Elbette.”

Sırayla ön koltukların arasından geçtiler. Cara, Elle’in oturduğu cam kenarının karşısına oturarak Troy’u ortaya itti. Ayakkabılarını çıkararak koltuğa kıvrıldı, sonra ağabeyinin kucağını işaret etti. “Seni yastık olarak kullanabilir miyim?” Troy’un yüzü asılınca ekledi: “Beni bugün boğarak öldürmeye çalıştın. Veya dün. Hatırlamıyorum.”

Kafasını aşağı bıraktı.

“Biraz yana kay,” dedi.

Troy, Elle’e doğru birkaç santim kaydı.

“Biraz daha.”

Birkaç santim daha kaydı.

“Birazcık daha.”

“Böyle devam et, Pul biber,” diye homurdandı Troy, “ben de başladığım işi bitireyim.”

Zaten hedefine ulaşmış olduğundan Cara şansını zorlamadı. Yanağını Troy’un kucağına koydu ve koltuk minderine biraz daha gömüldü. Neredeyse gözlerini kapatır kapatmaz uykuya çekildiğini hissetti, sonra tamamen daldı.

“Başkan sana saldırdığı için çok özür dilediğini ilettiler,” dedi Albay Rutter, aynı gün öğleden sonra, Birleşmiş Milletler binasına ve otuzuncu kattaki Dünya Konseyi Merkezi’ne kadar Cara’ya eşlik ederken. “Ve görüldüğün yerde vurulman yönünde emir verdiği için.”

Cara dudak büktü. Dizlerine kapanmak için başkanın onu bir hafta sonu Beyaz Saray’a davet etmesini beklerdi ama her neyse.

“Ve,” diye devam etti Albay Rutter, “bu olayın detaylarını kendine saklarsan çok sevinecek.” Ağzını eline götürüp fısıldadı. “Seçimlerde tekrar aday olacak.”

“Dudaklarım mühürlü,” diye söz verdi Cara. “Bir basın toplantısı düzenleyip herkese benim milli güvenliğe karşı bir tehdit oluşturmadığımı söylerse tabii.”

“Çalışmalar çoktan başladı. Suçu yanlış istihbarata atmayı düşünüyoruz.”

Elbette öyle düşüneceklerdi. Şu siyasetçiler. “Ah, bir de blog sayfamın tamamen geri getirilmesini istiyorum. Bütün yazılar, takipçiler ve yorumlarıyla birlikte.”

“Bununla bizzat ilgileneceğim.”

Rutter kapıyı açık tuttu ve Cara, Dünya Konseyi’nin lobisine ilerledi. Rutter, Alona ve Konsey arasındaki konferans görüşmesinin başladığını söylemişti. Dünya’nın liderlerinde jeton düştüğüne göre artık müzakerelere tekrar başlayabilirlerdi.

Cara konferans odasının kapısını açınca masanın başında Alona’nın üç boyutlu görüntüsünü gördü ama görüntü hiç de minyatür değildi. Bir şekilde görüntüsünü gerçek boyuta yükseltmişti, böylece uzun masanın etrafında oturan on kadar liderin arasında hiç göze çarpmıyordu. Bu akıllıca bir hamleydi ve Alona’nın insan kültürünü iyi anladığını gösteriyordu. Kim ne derse desin, boyut gerçekten önemliydi.

Alona, Cara’nın geldiğini görse de yüz ifadesini korudu. “Hoş geldiniz, Bayan Sweeney. Ben de son olayları Konsey’e anlatmayı henüz bitirmiştım. Son uzay gemisinin de vardığını ve Leihr büyükelçisinin eve döndüğünü biliyorlar. Eğer Syrine, Aelyx, Larish ve Elyxa Dünya’da gizlenmeye devam ederlerse Ariboller taleplerini yerine getirdiğimizden şüphelenmeyecekler.”

Tabii Jaxen bizi ihbar etmezse, diye düşündü Cara. Ama Jaxen’in böyle bir şey yapacağını zannetmiyordu çünkü bu,

onun çıkarlarına ters düşerdi. Eğer Ariboller insanlığı yok ederlerse onun da hükmedeceği kimse kalmamış olurdu. Ancak Jaxen'in davranışları artık öngörülemez hâle gelmişti. Cara ondan Aisly'yi terk etmesini de beklemezdi.

Avrupa Birliği Temsilcisi el kaldırdı. "Seyyah gemimiz gezegenlerine vardığında taleplerinin yerlerine getirilmediğini anlayacaklar."

"Hayır," diye karşılık verdi Alona. "Seyyahlar bize verilen süre dolmadan gittiği sürece koşulları ihlal etmiş olmuyoruz. Ariboller galaksiler arası seyahate ilişkin bütün teknolojilerin belirli bir tarihe kadar teslim edilmesini talep ettiler. Bu arada yapılacak herhangi bir keşif faaliyetini yasaklamadılar. Seyyahların resmi direktifi Aribol liderleriyle barışçıl müzakereler yürütmek. Kumandan başarısız olursa gemiyi teslim etmek yönünde emir aldı."

"Peki mürettebat ne olacak?" diye sordu Cara, Jake'i ve bu göreve katılmak için yüreklendirdiği diğer insan kolonicileri düşünerek. Bu konu hakkında en ufak bir fikri yoktu. "Orada tutsak kalacaklar."

"Tabii idam edilmezlerse," diye ekledi Çin Temsilcisi.

"Belki," dedi Alona monoton bir sesle. "Ölebilirler, evlerine gönderilebilirler veya Ariboller onları yeni bir ırkın tohumlarını ekmek için kullanabilir. Her şekilde ben bunun alınmaya değer bir risk olduğunu düşünüyorum."

Cara bu söylenenleri sindirmeye çalışırken Alona ekledi, "Artık sizin... zihinsel yokluğunuzda neler olduğunu anladığınıza göre... Aribol temsilcisi Zane ile yapacağım görüşme-

de bana katılmanızı rica ediyorum. Görüşme birazdan başlayacak.”

Alona bugün sürprizlerle doluydu.

“Ben görüşmeyi yürütürken sessiz kalmanızı rica ediyorum. Ne kadar az bilgi ifşa edersek o kadar iyi olur.” Herkesin durumu anladığından emin olmak için odadaki bütün yüzleri inceledikten sonra Alona görünmez bazı kontrol düğmelerine bastı ve Zane belirdi; kafası ve omuzları masanın merkezinde, havada süzülüyordu.

Görüntüsü Cara’nın hatırladığı gibiydi, genel hatlarıyla insan yüzünü andıran maske gibi, porselen bir yüz. Cara, Noven beyninin bu yaratığın gerçek formunu görebilmesini isterdi çünkü meraktan ölüyordu.

Zane yine ağzını oynatmadan konuştu. “Selamlar, çocuklarım.”

Cara ürperme hissini bastırmaya çalıştı. Zane’in dijital sesi ürkütücüydü.

“Size de,” diye cevap verdi Alona. Elini masanın diğer ucuna, boş sandalye bulamayan Cara’nın ayakta durduğu bölüme doğru salladı. “Gördüğünüz gibi, Baş İnsan Damşmanı’m gezegenine geri döndü. Koloni boşaltıldı ve son galaksiler arası uzay gemisi de Leihir gezegenine döndü. Gemi yok edildiğinden talepleriniz yerine getirilmiş olacak.”

“Tam olarak değil,” dedi Zane ona. “İlk hesaplarımızda bir hata yapıldığını fark ettik. Seyyah filonuzu yok ettiğimizde yerinde bulunmayan bir gemi vardı. Nerede o?”

Alona da dâhil olmak üzere salondaki herkes hep birlikte

sessizliğe gömüldü. Baş İhtiyar cevap vermedi. Eğer Zane'e doğruyu söylerse Seyyahların derhâl eve dönmelerini emredebildiğini biliyor olmalıydı.

Cara hızla bu soruyu geçiştirmenin yollarını düşündü. Pannik içinde, daha önce anne babasına karşı defalarca kullandığı taktiği kullandı: Hedef şaşırtma.

"Sizin yok ettiğiniz filo mu?" diye sordu Zane'e. "Yoksa Aisly'nin mi demek istediniz? Çünkü sırrımızdan haberdarım. Uzak üssünü yok eden oydu. Ah, bu arada kendisi öldü. Ona verdiğiniz teknoloji her neyse, onu fizik kurallarından kurtaramadı. Yok etmeye çalıştığı fosfor madenine düştü. Sizin emirlerinizi uyguluyordu zannederim. Ama Jaxen'in hâlâ hayatta olup onun için yarattığınız klon ile birlikte kaos yaratmaya devam ettiğine sevinirsiniz herhâlde. Gözlerini kısıtı. "Benim klonumdan bahsediyoruz ki bundan hiç hazzetmediğimi de bildirmek isterim."

"Bunların konuyla ilgisi yok, genç insan."

"Bana göre var," diye karşı çıktı Cara. "Ben ve Dünya'daki herkes için. Bize çocuklarımız diye hitap ediyorsunuz ama şu yaptıklarınıza bakın. Bizi Leih gezegenindeki sevdiklerimizden ayırıyorsunuz ve yeni dünyalar keşfetme zevkini elimizden alıyorsunuz. Gezegenimize kontrol edilemez bir öldürme ve yok etme gücüne sahip melezler yolluyorsunuz, insanları köleleştirerek halkımızı size karşı yapılacak saldırıda asker olarak kullanmayı isteyen melezlerin ta kendileri bunlar. Bunlar iyi yürekli bir ebeveynin göstereceği davranışlar mı?"

Zane karanlık gözleriyle Cara'ya bakıyordu. "Bizim

arzumuz, tohumlarını ektiğimiz dünyaları korumak ama bu ilgimizi ebeveyn şefkati ile karıştırmayın. Bütün tanrılar iyi yürekli değildir.”

Tanrılar mı?

Bu kelimenin ağırlığı karşısında afallayan Cara bir adım geri çekildi. En son ne zaman günah çıkardığını veya ayine katıldığını hatırlamıyor olabilirdi ama bu, inancının kutsallığından bir şey götürmüyordu. İnancı asla, insanlığın Noven kökenlerini öğrendiğinde bile sarsılmamıştı. Ariboller de dâhil bütün canlıların bir yaratıcısı olduğuna inanıyordu. Parmağını Zane’e uzatarak, “Benim Tanrım siz değilsiniz,” dedi.

“Nasıl isterseniz. Sizden tapınmanızı değil itaat etmenizi bekliyoruz.” Zane’in sahte görüntüsü Alona’ya döndü. “Bir sonraki görüşmemizde kayıp aracın hesabını vereceksiniz.”

Sonra yok oldu.

Batan güneş gökyüzünü pastel renklere boyuyordu ama Aelyx’in manzaranın tadını çıkaracak vakti yoktu. Cara’yı sığınağın verandasının ön merdivenlerinden yukarı çekiştiriyor; Elle, Syrine ve Larish onlardan önce davranmadan mevcut iki banyodan birini kapmak istiyordu. O kadar kirliydi ki kolundaki pisliğe ismini kazıyabilirdi.

Albay, Leihrlileri gizlemek ve de Dünya’daki varlıklarının basma sızmasından emin olmak için onları ormana geri götürmüş, güvenlik görevlilerinin sayısını da azaltmıştı. Geriye sadece üst düzey devlet izni olan bir avuç koruma kalmıştı.

Bill ve Eileen Sweeney de onlara katılmak üzere yola çıkmışlardı ve Aelyx acele ederse Cara'nın annesi ve babası gelmeden onunla beraber duşa girebilirdi. Sadece yıkanmaktan fazlası olan bir duşa...

Ama Cara ile birlikte eşikten içeri girer girmez iki çift kol onlara sarıldı ve havada sorular uçuşmaya başladı. İyi misiniz? Neredeydiniz? Neden aramadınız? Korkudan deliye döndük! Sonra Eileen geri çekilip kızının yüzünü inceledi ve ağzı bir karış açık vaziyette kalakaldı. "Ah, Pul biber. Yüzüne ne oldu?"

Aelyx iyileşme hızlandırıcıları işte bu yüzden Cara'nın morlukları için kullanmak istemişti. Klon ile dövüşü sonucunda bir gözü morarmış ve ağabeyinin son saldırısı da boğazında el şeklinde mor bir halka bırakmıştı. Bu hasar sadece yüzey-seldi ama tabii bir annenin gözüne böyle görünmeyecekti.

"Ben iyiyim," diye üsteledi Cara. "Gerçekten. Daha kötüsü de olabilirdi. Son iki gün içinde başkan tarafından saldırıya uğradım, klonum tarafından yumruklandım ve kendi bi..." *Biraderim tarafından boğuldum.* diyecekken durdu ve yavaşça, "Bileziğim tarafından boğuldum," diye bitirdi. Çıplak bileğini kaldırdı. "Çölde bileğimden düştü ve klon beni onunla boğmaya çalıştı."

"Bu kadarı yeter, küçük hanım," dedi Bill, kalın kollarını göğsünün üzerinde birleştirerek. "Bu evden bir daha ayrılmak yok."

Cara buna karşı çıkmadı. Muhtemelen Jaxen'in gemisini bulma hedeflerini başardıkları ve Seyyahlardan haber alana kadar yapacak bir şey olmadığı içindi.

Troy ve diğerleri kapıdan içeri doluştular. Larish hemen

bilgisayara yönelirken Eileen, Troy'u hemen kollarına aldı, Elle ve Syrine ise merdivenlerden banyolara çıktılar. Aelyx homurdandı. Kızlar kendisine sıcak su bırakmayacaklardı.

Bill, Troy'un omzunu sıvazladı. "Kız kardeşine göz kulak olmana sevindim, oğlum."

Cara çekinerek morarmış boynuna dokunurken ağabeyine baktı ve Troy, "Aslında birbirimize göz kulak olduk," dedi.

Larish oturma odasındaki bilgisayardan onlara seslendi. "Fosfor madeni bir saat önce yok edilmiş. Jaxen geri dönüp patlayıcıları infilak ettirmiş olmalı."

"Rune da yapmış olabilir," dedi Aelyx.

"Her türlü, Jaxen muhtemelen hayatta," diye homurdandı Troy. "O melezler kolay kolay yıkılmayacaklar."

Eileen bir elini havada salladı. "Artık melezlerden, uzaklı istilalarından veya komplo teorilerinden konuşmak yok. Gerisini yetkililer halletsin."

"Annen haklı," dedi Bill. "Hepiniz düşününüzü alın, sonra aptal kutusunun karşısında güzel bir yemek yiyelim." Başparmağıyla televizyonu gösterdi. "Normal bir aile gibi. Sanırım yirmi sekizinci Batman filmi var televizyonda."

"Harika plan," dedi Cara ama yüzüne oturttuğu fazla tatlı gülümsemeyle Aelyx'i kandıramadı. Onu ve Troy'u giyecek bir şeyler bulma bahanesiyle üst kata çıkardı, sonra onları boş bir odaya çekerek, "Bir sonraki hamlemizin ne olacağını buldum," diye fısıldadı.

"Eminim içinde Kara Şövalye ve bir kâse dolusu patlamış mısır yoktur," dedi Troy dudak bükerek.

“Jaxen’i bulup onunla konuşmak istiyorum,” dedi. “Yüz yüze.”

Aelyx bu fikrin saçmalığı karşısında öyle şaşırmıştı ki sadece gülebildi. Troy ile birlikte aynı anda, “Hayır,” dediler.

Cara ellerini kaldırdı. “Beni bir dinleyin. Zane insanlığı ancak benim üçüncü sınıfta internetten sipariş ettiğim deniz maymunlarını umursadığım kadar umursadığını açıkça belirtti. Varsayalım Ariboller Seyyah gemimizi gökyüzünde patlatmadı. Bu kez muhtemelen mürettebatı bize işe yarar herhangi bir şey söyleyemeden ele geçirecekler. Bu da demek oluyor ki bize istediğimiz bilgiyi sadece bir kişi verebilir, Dünya’nın yok edilmesini istemeyen bir kişi.”

Aelyx deniz maymununun ne olduğunu bilmiyordu ama Jaxen’in da insanları aynı şekilde gördüğünü düşünüyordu. “Yarı Aribol olan ve insan hayatını hiç umursamayan bir kişi.”

“Benim hayatım dışında,” dedi Cara. “Jaxen benden hep hoşlandı.”

Aelyx alayla güldü. *Hoşlandı* demek biraz hafif kaçmıştı.

“Beni hem fabrikada hem de madende öldürebilirdi,” diye belirtti Cara, “ama yapmadı. Evrenin benimle birlikte daha iyi bir yer olduğunu söyledi.”

Troy parmağıyla bir kendisini bir Aelyx’i gösteriyordu. “Ama ikimizi de gözünü kırpmadan harcar, bu da demek oluyor ki yalnız gitmen gerekir.”

“Ki bu da söz konusu bile değil,” diye ekledi Aelyx.

“Syrine ve Elle...”

“Onları da öldürür,” diyen Aelyx başını salladı. “*Lihan*’ı-

mı, kız kardeşimi ve en iyi arkadaşım tehlikeye atmamı istiyorsun. Bunu kabul etmeyeceğim.”

Cara her zamanki inatçılığıyla bir elini kalçasına koydu “Bu tür şeyleri seninle konuşacağıma dair söz verdim ama izin isteyeceğimi söylemedim.”

“Öyle mi?” diye sırıttı Troy. “O zaman annemle babamın planını anlatırım. Bundan enteresan bir yemek sohbeti olur, değil mi?”

Cara ona kötü kötü baktı. “Yapmazsın.”

“Hafızan kötüymüş, Pul biber. Seni ispiyonladığım onca olayı bir gözden geçirelim.” Parmaklarıyla saymaya başladı. “Lise üçte o salak Erie’i odanın penceresinden gizlice girerken yakaladığım zaman var. Eve içki damıtma fabrikası gibi kokarak geldiğin ve annemin begonya çiçeğine kustuğun o gece var...”

“İyi,” dedi Cara tükürür gibi. “Boş verin. Sadece bir fikirdi.”

Troy onun başını okşadı. “Birbirimizi anladığımıza sevindim.” Akan suyun sesi durmuştu, Troy yakındaki banyoyu işaret etti. “Banyo bende.”

“Bana ne. Ben de büyük banyoyu alıyorum.” Bir parmağını Aelyx’e sallayarak sözlerine açıklık geçirdi, “*Tek başıma.*” Sonra da öfkeyle uzaklaştı. Onu katil ruhlu bir sosyopatın kollarına korunmasız göndermek istemediği için sinirlenmişti.

Aelyx gözlerini devirdi. *Dişiler.*

“Baksana,” dedi Troy tişörtünü çıkartırken. Kıyafetiyle Cara’nın gittiği yönü işaret etti. “Gözünü ondan ayırma. Aklına bir şey koyduğunda çok sinsi olabiliyor...”

Tam o sırada açılan banyo kapısından bir buhar bulutu yükseldi ve Elle, beline doladığı havluyla dışarı çıktı. Kızın çıplak göğsü karşısında Troy'un nutku tutulmuş ve aynı şekilde onun çıplak göğsü karşısında Elle donakalmıştı. Troy kıpkırmızı kesilip bir şeyler kekeledi ve sonra bir eliyle gözlerini kapattı. "Böyle dolaşamazsın. Burası Aegis değil."

"Unutmuşum," diyen Elle, havlusunu düzelterek vücudunu kapattı. Elle geriledi ama gözlerini Troy'un karnından ayırmıyor gibiydi. "Bir daha olmaz."

Aelyx gülmemek için dudağını ısırды. İkisini yalnız bırakmayı düşündü ama bu diyalog kaçırılmayacak kadar eğlenceliydi.

"Şey," dedi Troy, tişörtüyle gergince oynayarak. "Syrine'e teşekkür ettim ama sana madende yaptıkların için teşekkür etme şansı bulamadım."

"Sana beyin sarsıntısı geçirttiğim için mi?"

"Beni kendimden kurtardığın için." Troy yere baktı, sonra başım yine kaldırdı. "Eğer Cara'yı incitseydim bu beni... bütün ailemi mahvederdi. Onun bizim için ne kadar değerli olduğunu bilemezsin. Umarım bir gün sana borcumu ödeyebilirim."

Elle, Troy'un kendisine borçlu olduğu fikrinden hoşlanmamış gibiydi. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin," diye geveledi sonra dönerek koridorda uzaklaştı. Ardından hızla çarpılan kapısının sesi geldi.

Troy kafasını salladı ve bakışlarını Aelyx'e çevirdi. "Kızlar bazen kafamı karman çorman ediyor."

Aelyx insanların yaptığı dayanışma jestiyle bir yumruğunu uzattı, Troy da kendi yumruğuyla hafifçe vurdu. “İlk defa ikimizin ortak bir noktası var.”

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ağabeyi bilmese de Cara'nın niyeti zaten büyük banyoyu seçmektir çünkü burası dışarı kaçmak için ikinci kattaki en uygun yerdi. Pencerenin hemen dışında, Cara'nın ulaşabileceği mesafede heybetli bir çam ağacı uzanıyordu. Ağaca tırmanma becerileri hiç tatmin edici değildi –kuyruk kemiği buna şahitti– ama ağacın dalları o kadar mükemmel bir şekilde yayılmıştı ki Cara bile bu işi eline yüzüne bulaştıramazdı.

Asıl mesele, kimse yokluğunu fark etmeden geri dönebilme idi.

Hemen işe koyulup banyo kapısını kilitledi ve duşu açtı. Lavabonun altında eski bir radyo buldu ve bir rock müzik istasyonuna getirip sesini açtı. Bangır bangır çalan müzik, birinin kapıyı çalması hâlinde cevap vermemesini açıklardı.

Numarasını harekete geçirmenin verdiği heyecanla pence-

reyi kaldırdı ve sinekliği açtı. Birkaç zorlu saniyenin ardından bitişikteki ağacın dalına çıkmış, akşam esintisi omuzlarının arasındaki saçları savururken arka bahçedeki güvenlik görevlilerini inceliyordu.

Bulutsuz gökyüzündeki dolunay parıl parıl parlıyor ve Cara'ya, Albay Rutter'in geride bıraktığı çekirdek ekipteki bütün askerleri seçebilme imkânı sağlıyordu. Adamlar arka bahçedeki incelemelerini bitirip evin ön kısmına ilerleyince Cara ağaç dallarından, merdiven basamaklarından iner gibi inip yere atladı.

Bahçe boyunca uzay mekiğini park ettikleri bölüme doğru koşarken bitki özleriyle yapış yapış olan avuçlarını pantolonuna sildi. Hava aracıyla gitmek gibi bir niyeti yoktu, motorun sesi onu hemen ele verirdi. Bunun yerine arka koltukta aramalarına başladı ve aradığını buldu. Sonra nesneyi cebine tıktırdı ve park alanının gerisindeki ormanlık alana doğru koştu.

Ne kadar koştuğunu bilemiyordu ama ağaçlar arasında cam gibi bir körfez görünce durdu. Alanı tarayarak planını gerçekleştirmek için en uygun noktayı, kalın meşe ağaçları ve alçak ağaçlarla çevrili geniş açıklığı gördü. Sonra fikrinin değişmesine fırsat vermeden iletişim küresindeki kişi listesini açtı ve Jaxen'in çaldığı uzay mekiğinin frekansını seçti.

Üç boyutlu görüntü fonksiyonu kapalı olduğu için Jaxen'i göremiyordu ama sesindeki gülümsemeyi gözünde canlandırmak Cara için zor değildi. "Ah, *Cah*-ra Sweeney. Ne güzel bir sürpriz."

"Ben olduğumu nereden anladın?"

“Frekansın buradaki sistemde programlı. Aynısı yanında-kiler için de geçerli olmalı. Eğer canım isteseydi iletişim kürelerinizi takip ederek grubunuza bu gece sürpriz bir ziyaret gerçekleştirebilirdim.”

Cara’nın karnına bir ağrı girdi. Bunu düşünmemiştii.

“Belki de bunu yapmalıyım,” diye ekledi. “Ne de olsa Aisly’yi öldürdünüz.”

“Kazayla. Uçurumun kenarından düştü. Sen onu terk ettikten sonra...”

“Aynı şey.”

Jaxen’in yanındaki Rune, Leihir dilinde, “Ne istiyor?” diye sordu.

“Rune çok güzel bir noktaya değindi,” dedi Jaxen. “Bu zevki neye borçluyum, *Cah-ra*?”

Cara derin bir nefes aldı ve bu konuşmadan daha sonra pişman olmamayı diledi. “Seninle görüşmek istiyorum. Silahsızım ve yalnızım. Eğer inanmazsan küremin yerini tespit et ve diğerleriyle karşılaştır.”

“Bu sadece onların kürelerinin nerede olduğunu gösterir, bedenlerinin değil.”

“Yemin ederim. Burada olduğumu kimse bilmiyor. Ama eğer benimle yüz yüze görüşmenin tehlikeli olacağını düşünüyorsan böyle de konuşabiliriz. Sadece bilgi istiyorum. Eğer bir şeyler yakında değişmezse Ariboller her ikimizin dünyasını yok edecekler. Bunu istemediğini biliyorum.” Jaxen cevap vermeyince, Cara onun duymak istediği şeyi söyledi. “Sana ihtiyacım var, Jaxen. Lütfen bana yardım et.”

Kısa bir sessizlik oldu. “Sinyalini tespit ettim. Birazdan oradayım.”

Jaxen’in uzay mekiği yere indiğinde Cara açıklığın diğer ucunda, en az bir buçuk metre boyundaki devasa bir ağaç gövdesinin önünde yerini almıştı. Jaxen ve Rune ön kapılardan çıktılar ve bir süre ellerinde tuttıkları bir cihazla, muhtemelen silahları tespit etmeye yarayan bir tarayıcıyla alanı taradılar.

Onların bu incelemesi sırasında Cara ikisinin arasındaki elektrikte bir değişiklik olduğunu fark etti: Daha önce görmediği bir yakınlık vardı a’ alarında. Jaxen her zamanki korumacı tavrıyla kolunu Rune’un beline dolamıştı ama artık klon da Jaxen’in göğsüne ve erisesinin altına dokunarak karşılık veriyordu. Zaman zaman tarama işinden uzaklaşıyor ve parmak uçlarında yükselerek Jaxen’in kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Her ne söylüyorsa Jaxen’i gülümsetmeyi başarıyor ve Jaxen de elini indirip onun poposunu sıkarak karşılık veriyordu.

Cara’nın üst dudağı tiksintiyle seğirdi. Ama sonra fark ettiği bir şey Rune’u daha yakından incelemesine sebep oldu. Klon kilo verdiği için yüzü zayıflamış değildi. Çene çizgisinin belirginleşen hatları bir hayli –on veya on beş yıl– yaşlanmış gibi görünmesine neden oluyordu. Jaxen, klonun gelişimini hızlandırmak için Aribol teknolojisini kullandığını söylemişti. Belki de bu yöntem ters tepmişti.

Jaxen tarayıcısını cebine koydu ve birlikte öne çıktılar.

“Durun,” diyen Cara avuçlarını kaldırdı. “Bu kadar yeterli.”

Jaxen bir adım daha yaklaştı. “Birbirimize güveneceğiz zannediyordum.”

Cara çenesiyle klonu işaret etti. “Onun sağ kroşesi çok fena ve eve mor bir gözle dönersem buraya hiç gelmemiş gibi davranmam zor olacak.”

“Öyle olsun.”

Rune alt dudağını sarkıttı ki bu hareket onun otuz yaşındaki tipine göre fazla çocuksuydu. “Söylediklerinizi anlayamıyorum,” diye sızlandı Leihir dilinde.

“Önemli değil, canım,” dedi Jaxen. “Senden korkuyor, hepsi bu.”

Rune zafer dolu bir gülümsemeyle kendini kutlarken Cara dikkatini Jaxen’e yöneltti. “Klonla ilgili ters giden bir şeyler var, değil mi? Çok hızlı yaşıyor. Birkaç gün önce o ve ben ikiz gibiydik ama şimdi...”

“Halledemeyeceğim bir şey değil,” diye araya girdi Jaxen. Ama sözlerinin tersine bakışlarındaki kıvılcım soldu ve sesi ciddi bir hâl aldı. “Şimdi, benimle ne konuşmak istediğini söyle.”

“Ariboller,” dedi Cara. “Bizden gerçekten ne istiyorlar?”

“Sen zeki bir kızsın, *Cah-ra*. Sence ne istiyorlar?”

“Kontrol.”

“Gördün mü? Bana ihtiyacın yokmuş.”

“Ama neden ittifakı bir tehdit olarak görüyorlar? Eğer Ariboller iddia ettikleri kadar güçlülerse insanların ve Leihrlilerin ortaklık kurarak kaynaklarını paylaşmalarını umurlarında olmamalı.”

Jaxen başıyla, duyduğu bir şey onu sinirlendirmiş gibi bir hareket yaptı. “Eğer Ariboller iddia ettikleri kadar güçlülerse

mi? Seni temin ederim, aklının hayalinin alamayacağı kadar güçlüler.” Yerden bir avuç kuru yaprak alarak havaya fırlattı. Yapraklar spiraller çizerek ormanlık alanın zeminine inerken Jaxen, “Sen ve ben, rüzgârın insafına kalmış yapraklar gibiyiz. Ariboller ise bizi kasıp kavuracak bir fırtına.”

Cara’nın tüyleri diken diken oldu.

“Her şeyin nasıl olacağını mı bilmek istiyorsun?” diye sordu. “Eğer iş o noktaya gelirse dünyanı nasıl yok edeceklerini mi?” Cara’nın cevabını beklemedi. “Küresel bir elektrik kesintisiyle başlayacak. Sadece elektrik şebekesi değil ama... Jeneratör veya bataryalarla çalışan her şey devre dışı kalacak. Buna karşı koyamayan insanlar kendi bölgelerinde kısıp kalacaklar. Ellerinden, filonun gelmesini beklemekten başka hiçbir şey gelmeyecek.”

“Filo mu?” diye fısıldadı Cara.

“Evet. İç organlar, cilt ve gözler gibi yumuşak dokuları sıvılaştıran konsantre şok dalgaları yayan küçük gemiler. İnsanlar eriyip bir et ve kemik birikintisi hâlinde yerlere dökülecekler.”

Jaxen’in başarıyla çizdiği tablo Cara’nın nefesini kesiyordu.

“Bu çok korkunç görünebilir,” diye devam etti Jaxen, “ama Ariboller radyasyonla veya parçalanabilir bombalarla gezegenin kendisine zarar vermeyecekler. Evrenin büyüklüğüne rağmen, bizim türümüzün yaşayabileceği dünyaların sayısı kısıtlı. Dünya’yı insanlardan temizleyip sizin yerinize yeni, daha kanaatkâr bir ırkın tohumlarını ekecekler.”

Jaxen'in anlattıkları dehşet vericiydi. Milyarlarca hayat pahasına kozmik bir yap-boz oyunu mu? Ariboller o kadar kalpsiz olamazlardı... değil mi?

"Eğer ilk saldırının ardından hayatta kalanlar olursa Ariboller özel kıyafetlerini giyip bir kara istilasını yoluyla kalanları bulacak."

"Özel kıyafet mi?" diye tekrar etti Cara. "Neden özel kıyafet giymeleri gerekiyor?"

"Önemi yok," diye geçiştirdi Jaxen. "Önemli olan şu: Kimse hiçbir yere kaçamayacak. Cesetlerden kurtulmak için bir yöntemleri de var: Gelecek toplum için ekosistemi etkilememek adına organik kalıntıları önce karbona, sonra da boyaya dönüştüren mikroskobik nanitler." Yüzünü buruşturdu. "Aribollerin gezegeninde nanitlerin nasıl kullanıldığını gördüm. Çok etkili bir işlem, ancak izlemesi hiç hoş değil."

Cara gözünde, cesetleri toza dönüştüren küçük organizmalar canlandırdı. Ariboller Jake ve diğer Seyyah mürettebat üyelerinin bedenlerinden bu şekilde mi kurtulacaklardı? Kafasını salladı. Buna inanmak istemiyordu. "Ama sanıyordum ki..."

"Ne sanıyordun?" diye araya girdi Jaxen. "Bir umut olduğunu mu? Hayır, *Cah-ra*. Her ne kadar genelde senin inadına hayran olsam da bu durumda inat senin mahvına sebep olur."

Ama hâlâ cevaplanmamış sorular, yerine oturmayan taşlar vardı. "Peki fosfor madenleri ve gübre fabrikaları? Eğer Zane seni buraya bir istilanın zeminini hazırlamak için gönderdiyse neden cephaneliklerimizi hedef almadın?"

“Çünkü gerek yok. Nova Değneği’nin nelere kadir olduğunu gördün. Bu teknolojinin çok daha büyük ölçeklisini düşün. Ne Dünya’da ne Leih gezegeninde bir Aribol destroye-
rinin zırhını delebilecek bir silah var. Yapabileceğiniz tek şey bunlardan biriyle karşılaşmamak için dua etmek.”

“İlk soruma cevap vermedin.”

Bunun üzerine Jaxen’in dudakları şeytani bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bir adım öne geldi. “Sana verdiğim onca cevap karşılığında sen bana hiçbir şey sunmadın. Bu, kaba bir davranış değil mi?”

Cara boğazındaki yumruyu yutkundu ve yerinden ayrılmadı. “Yaklaşma.”

Jaxen bir adım daha attı ve durdu; bu arada Rune, ne yapmak istediğini anlamak istercesine onu inceliyordu. Klon bir Jaxen’e, bir Cara’ya bakıyor, görünüşe göre kafasında onlarca tilki dolanıyordu. Sonra bakışları buz kesti. Cara bu duyguyu daha önce bizzat tecrübe etmişti.

Rune kıskanıyordu.

Jaxen’e, “Ondan ne istiyorsun?” diye sordu. “Benim adı bir kopyam olan bu kızın yaşamasına neden izin veriyorsun? Öldür şunu da gidelim buradan.”

Jaxen’in yüzüne büyük bir haz ifadesi yerleşti. Bakışlarını klona çevirip bir yanağını okşarken, “Gördün mü?” dedi Cara’ya. “Ne kadar tutkulu. O, benim için bir lütf. Bir *lihan*’dan isteyebileceğim her şeye sahip.”

Cara, Jaxen’in onu mu yoksa kendi kendini mi ikna etmeye çalıştığını bilmiyordu. O, laboratuvar üretimi eşini

öpmek üzere eğilirken Cara, “Yakında ölecek olması çok yazık,” dedi.

Jaxen kaşlarını çatıp donakaldı.

“O her gün on yıl yaşlanırken ne kadar yaşamasını bekliyorsun?” dedi Cara. Konuşurken aklına başka bir şey gelmişti. Rune hayata geleli çok olmamıştı ve sadece Jaxen’in kendisine öğrettiği şeyleri biliyordu. Klon, hızla yaşlanmasının normal olduğunu düşünüyor olabilirdi. “Ona neyin ters gittiğini söyledin mi? Bedenine olanların farkında mı?”

Bu konuşmanın efendisini üzdüğünü gören Rune, Cara’ya dönüp yumruğunu tehditkâr bir biçimde kaldırdı. “O pis ağzını kapat yoksa ben kapatırım.”

Cara onu görmezden gelerek bileğini Jaxen’e doğru uzattı. “Cevaplar karşılığında istediğin ödül bu mu? Bu kopyanın son kullanma tarihi dolduğunda ikinci bir kopyamı yapabilmek için kanımı mı istiyorsun? Ya da üçüncü? Benim yerime kimseyi koyamayacağını anlayan için daha kaç masum klonu öldürmen gerekiyor?”

O anda Cara, Jaxen’i fazla zorladığını anladı. Jaxen’in gözleri alev aldı ve burun delikleri öfkeyle genişledi. “Belki de yanıldım,” diye hırladı, yavaşça yaklaşırken. “Belki de evren sen olmasan da gayet güzel bir yer olur.”

Cara’nın kalbi çarpıyordu ama yerinden ayrılmadı ve ellerini arkasına götürdü. Cebine uzanarak oraya önceden sakladığı şırıngayı çıkardı. Gözlerinden ölüm okunan Jaxen aralarındaki mesafeyi kapatırken Cara başparmağını şırınganın

pistonuna yerleştirip bekledi, Jaxen'in botları altında ezilen ölü yaprakların sesini dinliyordu.

Jaxen, Cara'nın yanına gelince bir elini onun boğazına doğru uzattı. Ama eli insan etine değmek yerine içinden geçti ve ağacın kabuğuna çarptı. Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. O, üç boyutlu bir görüntüyle konuştuğunu fark edemedi. Cara ağacın arkasından çıktı ve iğneyi boynunun kenarına batırıp damarlarına bir fili bile uyutmaya yetecek miktarda sakinleştirici pompaladı.

Jaxen'in düşüşünü görmek için sabırsızlanıyordu.

Rune çığlık atıp Jaxen'in yardımına koşarken Cara uzay mekiğine doğru atıldı ve aracın el izini tanıması için dua etti. Klavye dokunuşuna tepki verdi ve pilot kapısı açıldı. Cara içeri atlayarak motoru çalıştırdı, sonra kapısı tamamen kapanmadan havalandı. Jaxen ve Rune altındayken aracı batıya çevirdi ve sığmağın bahçesine yönlendirdi.

Vardığında arka bahçede hüküm süren kaosa bakılırsa yokluğu fark edilmişti. Lambalar bahçeyi geniş şeritler hâlinde aydınlatıyor, Cara'nın ailesini ve her biri tüfeklerini uzay mekiğine doğrultmuş olan altı askeri gözler önüne seriyordu. Kurşunların mekiğin zırhını delemeyeceğini biliyordu ama pencereler için aynı şeyi söyleyemezdi, bu nedenle iletişim küresi yoluyla Aelyx'i aradı ve ona araçta yalnız olduğunu söyledi.

İniş yapıp dışarı çıkınca bağırış çağırış ve suçlamalarla karışlaştı. Kelimeler birbirine karışıyor ve bir kulağından girip diğlerinden çıkıyordu ama sevdiklerinin yüzündeki hayal

kırıklığı ifadesinden kaçamıyordu. Özellikle de Aelyx'in. O kadar öfkeliydi ki kelimeleri şekillendirmek için verdiği nafil e çaba gözle görülürken bakışlarını botlarının ucundan ayıramıyordu. Cara ellerini teslim olur gibi kaldırdı ve özür dilemeye başladı ama tam ağzını açınca içine bir ağırlık çöktü.

Jaxen'in uyarısı tam o anda onu can evinden vurdu. O ana kadar kendisini Ariboller hakkında yanıldığına ikna etmeye çalışmıştı ama derinlerde bir yerde durumun böyle olmadığını biliyordu. İnceden bir çaresizlik duygusu oturdu yüreğine ve omuzlarına öyle ağır bir yük bindi ki sırtı kamburlaştı. Hiçbir umut, düşmanı mağlup etmek için yapabilecekleri hiçbir kur-naz plan yoktu. Yapılabilecek tek şey son Seyyah gemisini teslim etmek ve Jaxen'in Dünya'da saklanan Leihrlileri Zane'e söyleyecek kadar öfkelenmemiş olmasını ummaktı.

Ama bu gecedен sonra bunu muhtemelen yapacaktı.

Hiçkırığını tutamadı ve gözlerine yaşlar doldu. Gözyaş-larının arasından Aelyx'in onu izlediğini fark etti. Duyduğu endişe çatık kaşlarının açısını yumuşattı ve Cara'ya iyi olup olmadığını sordu.

"Hayır," dedi Cara hiçkırıklarının arasından. "Her şey hakkında yanılmışım. Onları durduramayacağız. Zane'in dediklerini en baştan yapmalıydık. Herkesi savaşımaya itip durdum. Ve bence artık çok geç."

Elleriyle yüzünü kapattı ama aklına dolan görüntüleri, hal-kına getirdiği korkunç sona ait kesitleri durduramıyordu. Artık dünyanın sonunun nasıl geleceğini biliyordu. Görkemli ya da sönük bir şekilde değil, lime lime olan etlerle. O gecenin

ilerleyen saatlerinde, artık boğazına ağırlar girip göz pınarları kurumaya başlayınca Cara bir duş alıp saçlarını ördü. Odalar-
dan birinin çekmecesinde bulduğu Leihir üniformasını giydi
ve bir sonraki hamlesi için güç topladı.

Haberi Alona'ya vermesi gerekiyordu.

Jaxen ile yaptıkları konuşmanın detaylarını ona aktardıktan sonra, "Bence doğruyu söylüyor," dedi Alona'ya. Odasının zemininde Aelyx'in yanına oturup başını omzuna dayamış, Aelyx de onun elini tutmuştu. Aynı hikâyeyi iki kez anlatmak zorunda kalmamak için Alona'dan Aelyx'in de toplantıya katılması için izin almıştı. Bir kere anlatmak bile yeterince acı veriyordu. "Buluştuğumuz yere dönüp Jaxen'i aradık ama gitmişti. Sırrımızı tutmaya devam eder mi, bilemiyorum. Bence Zane'e Seyyah gemisinin durumunu anlatmalıyız ve ne derse yapmalıyız."

"Katılıyorum," diyen Alona derin bir nefes aldı. "Keşke tek başınıza Jaxen'i bulmaya gitmeden konuşsaydık. Nasıl bir tehlikede olduğunuzu bilmiyorsunuz. Birkaç saat önce esir tuttuğumuz melezlerle ilgili yaptığım araştırmaya bir yanıt aldım."

Cara bunu neredeyse unutmuştu. "Onlar da mı tuhaf davranıyorlar?"

"Evet ama değişiklikler belli belirsiz. Araştırmam kapsamında bakıcıları melezler üzerinde tıbbi bir tarama gerçekleştirdi. Melezlerin bedenlerinde ve beyinlerinde anormal doku büyümesi tespit ettiler. Melezler yaratılırken kullanılan DNA'nın, onarılamayacak kadar yaşlı olduğu ortaya çıktı. Tü-

mörler bu aşamada oldukça küçük ama Jaxen diğerlerinden daha yaşlı olduğu için onun tümörlerinin bilişsel fonksiyonunu etkileyecek kadar büyümüş olması olası.”

Jaxen’in çılgınca davranışlarına şaşırmamak lazımdı. Cara bilseydi onunla asla etkileşime geçmezdi. İçinde yükselen duyguları yutkunarak bastırdı. “Özür dilerim. Sizi dinlemeli ve Leihrlileri uzay gemisiyle eve göndermeliydim.”

Alona bu özrü elini sallayarak geçiştirdi. “Sorumluluk bana ait. Zane ile temasa geçeceğim ve...” Tiz bir çılgılık, Zane’in Leihir gezegenindeki ilk konferans görüşmeleri sırasında kullandığı aynı alarm sesi sözlerini kesti. “Konuşma işini bana bırakın,” dedi Alona, Cara’ya. Sonra bakışları Dünya’da görülmemesi gereken Aelyx’e kaydı. “*Lihan*’ınızı odadan gönderin.”

Aelyx çabucak koridora çıktı. O kapıyı arkasından kapatır kapatmaz Alona gelen görüşme talebini kabul etti.

Zane’in görüntüsü belirdi. “Selamlar, çocuklarım.”

“Size de,” dedi Alona. “Taleplerinizi yerine getirmek adına kayıp Seyyah aracına ilişkin bilgi verebilirim.”

“Araç artık mühim değil,” dedi Zane. Dijital sesi her zamankinden daha kasvetli ve hatta, eğer böyle bir şey mümkün olsaydı, üzgün geliyordu. “İkiniz de koşullarımızı yerine getirmemek için iş çevirdiniz. En az dört Leihrlü Dünya’da bulunuyor ve türlerinizi ayırma emrimizi doğrudan ihlal ediyor.”

Cara yumruğunu sıktı. Jaxen onun umduğundan da çabuk ötmüştü.

“Bu nedenle ikinizin de dünyasına birer Yok Edici gönde-

rildi. Gemiler zaten yakınlarda konuşlandırılmıştı, yani çok geçmeden oraya varırlar.” Zane duraksadı. “Bu durumun hiç hoşuma gitmediğini bilin lütfen. Binlerce yıldır toplumlarımızın gelişimini zevkle takip ettim. Kurtarılabileceğinizi ummuştum.”

“Galaksiler arası uzay gemisini henüz yok etmedim,” dedi Alona. “Vatandaşlarımı almak için onları derhâl Dünya’ya göndereceğim.”

“Korkarım bunun zamanı geçti.”

“Lütfen,” diye yalvardı Cara. “Bize bir şans daha verin.”

Zane’in yüzü ona doğru döndü. “Keşke yapabilsem ama karar bana ait değil. Tıpkı sizin gibi ben de ırkımın bir temsilcisiyim.”

“Ama bu benim hatam. İnsanların çoğu neler olup bittiğini bilmiyorlar bile. Onlara seçme şansı verseydim emirlerinize itaat ederlerdi. Liderlerinize beni cezalandırmalarım söyleyin. Sorun benim.”

Zane merhamete benzer bir ifadeyle başını yana eğdi. “Hayır, sorun siz değilsiniz, genç insan ve karar değişmeyecek. Genelde bu tür nötrleştirmelerden önce herhangi bir uyarıda bulunmam ama bu kez size ölüm için hazırlanmak üzere zaman tanımak beni avutuyor. Umarım her şey sona erdiğinde huzura kavuşursunuz.”

“Ne kadar vaktimiz var?” diye sordu Cara.

“Güneş sisteminde bir gün. Belki iki.”

“Yapabileceğimiz bir şey var mı? Ne olursa?”

Tek cevap sessizlik oldu.

İçini tuhaf bir sükûnet kaplayan Cara ellerini kucağında birleştirdi. “O hâlde benim bir talebim var. Ben ölünce beni bir daha klonlamayın. Jaxen sizden bunu isteyecek, biliyorum ama ona hiçbir şeyimi vermek istemiyorum, bu sadece bir kopya olsa bile.”

“Talebinizi değerlendirilmek üzere iletceğim,” diye cevapladı Zane. Sonra, daha önce hiç söylemediği bir şey söyledi. “Hoşça kalın.”

Görüntüsü yok oldu.

Cara ve Alona bağlantıyı sürdürdü ancak ikisi de bir süre konuşmadı. Üç boyutlu görüntülerinin arasındaki boşluğa bakakalmışlardı. Derken Alona çenesini kaldırıp sessizliği bozdu.

“Eh, Ariboller bizi yok etmeye kararlı olduğuna ve söyleyeceğim veya yapacağım hiçbir şey sonucu değiştiremeyeceğine göre kalan gemiyi yok etmek için herhangi bir sebep göremiyorum. Tahliye emri vereceğim ve gemiye mümkün olduğu kadar çok kişi bindireceğim. Gün doğmadan yola çıkıp yakıt rezervlerimizi tüketene kadar seyahat edeceğiz.”

Cara bunun akıllıca olduğunu düşündü. Ariboller onları yakalasa bile uzayda ölmenin gezegenleri üzerinde ölmekten farkı yoktu. “Bol şans.”

“Keşke burada olsanız da sizi de götürebilsem.”

Bu, Cara’nın gözlerini yaşarttı. Yaptığı onca hatadan sonra Alona onu hâlâ yanında istiyordu. Gözlerini sildi. “Peki Seyyahlar? Onlar da gerçeği bilmeliler. Şu insansıların yaşadığı gezegene gitmelerine yetecek kadar yakıtları var. Belki orada yaşayabilirler.”

“Evet, katılıyorum. O gezegen Leih’r’e yakın olsaydı ben de öyle yapardım. Komutanı benim adıma bilgilendirir misiniz? Ben tahliyeyle ilgileneceğim. Nasıl arzu ediyorlarsa öyle yapabileceklerini söyleyin.”

“Söylerim,” dedi Cara. Alona’nın gitmesi gerektiğini biliyordu, bu nedenle vedayı uzatmadı. “Beni dünyanıza kabul ettiğiniz ve kendinizden biri olarak gördüğünüz için teşekkürler. Baş İnsan Danışmanınız olarak görev yapmak benim için şerefti.”

“O şeref bana ait, Bayan Sweeney.” Alona, Leih’r’de hem selamlama hem de vedalaşma anlamına gelen hareketle iki parmağını Cara’nın boynuna uzattı. “O’nun yanında tekrar buluşana dek Kutsal Ana sizinle olsun.”

Cara da cevap olarak iki parmağını kaldırdı ve görüşme sona erdi.

Sessizliğe gömülen odada iletişim küresine sarıldı ve Aelyx ile kolonide paylaştıkları evlerini, evinden bir hatıra olarak deniz kabuğu koleksiyonunu yanına alma dürtüsüne karşı koyuşunu düşündü. Geri döneceklerine inanmak için deniz kabuklarını geride bırakmıştı, kendine yarattığı mutlu hayata geri döneceğinden emin olmak için. O geleceği korumak için tüm gücüyle savaşmıştı ve bunu yaparken her şeyi... herkesi kaybetmişti.

Zane, Cara’nın bunu kabulleneceğini düşünüyorsa aklını yitirmiş olmalıydı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

B irisi, kilerdeki yemeklik yağın arkasında bir şişe konyak bulmuştu. O zamandan beri o şişe, yaz sıcağına rağmen üşüyen grubun çatırdayan şöminenin başında toplandığı odada belki on tur dolaşmıştı. Konyak bir kez daha Aelyx'e geldi ve Aelyx şişeyi kafaya dikti. Abanoz renkli sıvı aşağı inerken bedenini cam parçaları gibi yakıyordu ama her yudum, korkunun keskin köşelerini köreltiyordu. Kucağında kıvrılıp yanağını göğsüne dayamış olan Cara'ya uzattı şişeyi. Cara başını salladı, Aelyx de şişeyi Troy'a uzattı.

“Yapılacak tek bir mantıklı hamle var,” dedi Troy ve büyük bir yudum almak üzere sustu. Elinin tersiyle ağzını sildi ve şişeyi annesiyle babasına uzattı. “Leih’de yaptıkları şey. Uzay mekiklerimize alabildiği kadar insan dolduralım ve kaçabildiğimiz kadar kaçalım.”

“Şimdi aklıma geldi,” diyen Larish işaret parmağını kaldı-

rıp hıçkırdı. “Jaxen çalamasın diye her iki aracın kablolarını çıkarıp yatağımın altına saklamıştım. Eğer insan ırkı ölecekse o da burada kalıp aynı kaderi paylaşmalı.”

Bill Sweeney, Larish’in omzunu sıvazlayıp konyağı ona uzattı. “Adamın dibisin. Kafan iyi çalışıyor.”

Elle ve Syrine şöminenin önündeki halıda oturuyordu. Aelyx’e karamsar karamsar bakınca Aelyx aynı şeyi düşündüklerini anladı. Uzay mekikleri kısa mesafeli seyahatler için yapılmıştı, galaksiler arası yolculuk için değil. Yolcular yaşanabilir en yakın gezegene ulaşmadan çok önce ölürdü.

“İşe yaramaz,” dedi Cara, Aelyx’in göğsüne doğru. “Uzay mekiğinin yaşam destek sistemi sadece birkaç gün dayanır. İçeride nefes alan fazladan insan varsa daha da az dayanır. En yakındaki solucan deliğine bile gidemeyiz.”

“Ne olmuş?” diye karşı çıktı Troy. “Üç gün fazladan yaşamış oluruz.”

“Uzay mekiklerini perdeleyip aya demir atabilirsiniz,” diye önerdi Larish. Konyağı Elle ve Syrine’e doğru uzattı, onlar kafalarını sallayınca da kalanı kendi bitirdi. “Sonra da Aribollerin... işte... işlerini bitirmelerini bekleyip Dünya’ya dönersiniz.”

Cara ona hayretle baktı. “Çürümekte olan milyarlarca cesedin arasına?”

“İssız bir yerde veya bir depoda saklanırsanız tohumları ekilen yeni canlıların arasına karışma şansınız olabilir. Hiçbir şey olmasa insan ırkı mevcudiyetini korur.”

“Ne fark eder?” dedi Cara. “İnsanlar, Leihrliler ve yeni

gelenlere artık her ne denirse... Hepimiz Noven'iz. Gerçek anlamda neslimiz tükeniyor diyemeyiz yani. Ayrıca kimseyi hatalarımın bedelini ödemek üzere geride bırakamam. Bu haksızlık olur.”

Aelyx ona daha da sıkı sarılıp başını öptü. Cara'nın olanlar için kendisini suçlamasından hiç hoşlanmıyordu. “Bu senin hatan değil. Uzay gemisinden kaçmak benim fikrimdi, unuttun mu?”

“Evet ama ben Jaxen'i tahrik etmeseydim belki de gidip bizi ihbar etmezdi.”

“Gerçek eninde sonunda açığa çıkardı. Her zaman çıkar.”

Cara kafasını kaldırıp gözleriyle konuştu. *Kalmak istiyorum. Doğru olan bu.* İçinde öyle büyük bir suçluluk duygusu vardı ki bu Aelyx'in canını acıtıyordu.

Elini Cara'nın saçlarında gezdirdi. *O hâlde ben de kalacağım. Her ne olursa birlikte yüzleşeceğiz.*

Cara, yanağından aşağı bir damla gözyaşı süzülünce gözlerini kapattı.

“Pes edemeyiz,” diyen Troy, oturma odasında kendisine destek bulmak istercesine göz gezdirdi. “Bu gezegenden en azından on beş kişiyi çıkarabiliriz. Uzağa gidemeyebiliriz ama denemek zorundayız.”

Eileen Sweeney kocasının kollarının arasından yavaşça konuştu. “Ama hangi on beş kişi, tatlım? Bu, korkunç bir seçim. Vicdanını asla rahat bırakmayacak türden.”

“On beş kişi sıfır kişiden iyidir,” diye mırıldandı Troy ama hüzünlü ses tonu, annesinin dediklerinin ona mantıklı geldiğini gösteriyordu.

Syrine elini kaldırdı. “Ben yerimi başkasına vereceğimi Burada, David’le birlikte kalmak istiyorum.” Dudakları çekingeng bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Ölümden sonra yaşamı hiç inanmadım ama umarım yanılmışımdır. Onu bir daha görürsem ilk söyleyeceğim sözleri çok iyi biliyorum.”

Bu, Aelyx’i gülümsetti ve Cara’ya baktığında onun yüzünde de aynı tepkiyi gördü. Cara başını Aelyx’in göğsünden kaldırdı. “Ben de biliyorum.”

“Ben de,” dedi Aelyx. Syrine, David’e onu sevdiğini söyleyememenin pişmanlığını duyuyordu. “Ama o bunu zaten biliyor.”

Syrine kızardı. “Yine de o kelimeleri duymayı hak ediyor. Bunu herkes hak ediyor.”

“Haklısın,” dedi Cara. “Keşke olan biteni bütün dünyaya söyleyebilsem, insanlar da işlerini güçlerini bırakıp son günlerini sevdikleriyle geçirebilseler. İnsanların hatalarım telafi etme, özür dileme veya duygularını itiraf etme fırsatını kaçırdığı düşüncesinden nefret ediyorum. Artık bütün tedbirleri bir kenara bırakıp pişmanlık duymadan yaşama zamanı, ofiste oturma zamanı değil.”

Bu sözler üzerine Troy ve Elle anlamlı anlamlı bakiştılar. Alt dudağını ısırarak Elle, Troy’a bakarken Troy künyesiyle oynayarak bafifçe öksürdü. İki kez tereddüt ettikten sonra koltuktan kalktı ve bir elini Elle’e uzattı. “Birinin uzay mekiklerine bakması gerekiyor. Şey... ne kadar... geniş olduklarını görmek için. Benimle gelir misin?”

Elle onay almak istercesine Syrine’e baktı ve Syrine başıy-

la hafifçe onaylayınca Elle, Troy'un uzattığı elini tuttu. Troy onu yerden kaldırdı. Saniyeler içinde gitmişlerdi. Aelyx peşlerinden gülümsedi. Uzay mekiğinin "geniş" iç kısmının güzel bir amaç için kullanılmak üzere olduğunu tahmin ediyordu.

"Nihayet," dedi Cara, arka kapının kapanışını görmek üzere yana eğilerek. "Kaç zamandır Elle'den hoşlanıyor. Bana, geçen yıl sonbaharda Leihir'e giderken gemideki sağlık görevlisinin Elle olduğunu söylemişti. Elle, Troy'a mide bulantısı için bir enjeksiyon yapmış ve Troy ona öylece tutulmuş." "

Bill kıkırdadı. "Eh, eğer uzay mekiği sallanıyorsa kapıyı çalmadan girmek lazım."

"Bill!" diye haykırdı Eileen, onun göğsüne hafif bir şaplak indirirken gülmemeye çalışıyordu. Sonra kendini toparladı ve ayağa kalkıp belini ovdu. "Geç oldu," dedi diğerlerine. "Ve bugün bir şok geçirdik. Haydi odalarımıza çekilelim ve bunları sabah konuşalım. İyi bir uyku zihnimizi netleştirir ve belki yarın gözden kaçırdığımız bir çözümü fark ederiz."

Herkes başarıyla onayladı ve Bill ile Eileen ikinci kattaki odalarına çekilmeden önce Cara ikisine de uzun uzun sarıldı. Ama onların peşinden yukarı çıkmak yerine mutfığa yürüdü ve kahve yapmaya başladı.

Aelyx de yanına gitti ve o filtreye öğütülmüş kahve dökerken kalçasını tezgâha dayadı. "Ne yapıyorsun? Yorgun değil misin?"

Cara kahve makinesinin düğmesine bastı ve dönüp kollarını Aelyx'in beline doladı. Çenesini göğsüne dayadı ve yorgun gözlerle Aelyx'e baktı. "Uyumak istemiyorum. Ölünce bol bol uyurum."

Cara bu ifadeyi daha önce de kullanmıştı ama Aelyx onun seçtiği kelimeleri beğenmedi. Şaka mı yaptığını yoksa gerçekten hayatının artık sona ereceğini mi düşündüğünü anlayamamıştı. “Ben annene katılıyorum. Şok dalgalarını insan yapını kalkanlarla bloke etmenin veya insanları yer altına tahliye etmenin bir yolu olabilir. Dünya Konseyi’nin şu anda bu konuda deneyler yaptığını söyleyen sen değil miydin?”

“Elbette, elektrikler gidene kadar.”

“Yani dünyadaki bütün gelişmiş ülkelerin en iyi bilim insanları en azından bir gün daha bir çözüm bulmaya çalışacaklar,” diye belirtti. “Sence bizim de aynı şeyi yapmamız gerekmiyor mu?”

“Sence Aribollerin bir B planları olmayacak mı? Ne kadar zeki oldukları düşünülürse kalkanlarla alt edilmeleri mümkün değil ve eğer köstebek gibi yer altına saklanırsak da peşimizden gelirler.”

Aelyx kaşlarını çattı. Onun “güzel savaşçısı” takma adına yakışır şekilde davranmıyordu. Cara’nın korkusunu anlıyordu –kendisi de korkuyordu– ama daha savaş başlamadan teslim olmasını anlamıyordu. “Ne yapmak istiyorsun o zaman? Ağlayıp yas tutmak mı? Çoktan ölmüşüz gibi davranmak mı?”

“Hiç de değil,” dedi Cara. Bakışlarındaki anlam değişti ve bir elini Aelyx’in sırtından aşağı doğru indirirken parmak uçlarını da boynuna koyarak nabzındaki artışı ölçtü. “Yaşamak istiyorum. Her bir dakikanın tadını çıkarmak, alevler içinde yanmak istiyorum... geride hiçbir şey kalmayana dek. Ve Ariboller geldiğinde onları iki orta parmağım ve yüzümde

bir gülümsemeyle karşılayacağım çünkü bir günde, onların bin yılda benim gibi insanlarla tanrıçılık oynayarak yaşadıklarından daha fazla şey yaşamış olacağım.”

Aelyx bir cevap vermek istedi ama Cara parmak uçlarında yükselerek boynunu öptü ve böylece Aelyx’in bütün kanı bey-ninden uzaklaştı.

“Onlar sadece izleyici,” diye mırıldandı Cara ve boynunu öperek kulağına ulaştı. “Yıldız olan biziz. Yıldızların en iyi yaptığı şeyi yapalım ve burayı ateşe verelim.”

Aelyx inledi ve Cara kulağına doğru nefes verince onun başını nazikçe bastırarak bunu tekrar yapmasını istedi. “Bu, pes ettiğim anlamına gelmiyor.”

Cara kulak memesini emince Aelyx gözlerini zevk içinde kapattı. “Biliyorsun,” diye fısıldadı Cara, Aelyx’in elini kendi köprücük kemiği üzerindeki nabız noktasına götürerek. “Benim rekorumu hâlâ geçemedin. Bir dene bakalım.”

Aelyx onu baldırlarından kavrayıp havaya kaldırdı, Cara da bacaklarını onun beline doladı. Tam Cara’yı öpmek üzere eğilince Syrine ve Larish mutfağa girdi ve onları görünce donakaldı. Larish tezgâhın üzerinden bir paket cips kapıp topukları üzerinde dönerek oturma odasına dönerken Syrine ne yapacağını bilemez vaziyette arkalarındaki makineyi işaret etti.

“Kahve kokusunu aldık ve beyin fırtınası yapmamıza yardımcı olur diye düşündük. Eğer kenara çekilirseniz iki kupa kahve alacağım ve sizi yalnız bırakacağım ki...” –iğneleyici bir mimikle tek kaşını kaldırdı– “yemeklerimizi hazırladığımız odada çiftleşebilirsiniz.”

Cara ayak bileklerini birbirinden ayırıp ayaklarını yere indirdi. “Mutfak sizin olsun. Biz başka yerde devam edeceğiz.” Bakışları üst kattaki odalar ve arka bahçedeki uzay mekikleri arasında gidip geldi. İki seçenek de onu cezbetmiyor gibiydi.

Aelyx’in aklına bir fikir geldi. “Haydi körfeze yürüyelim. Eğer su sıcaksa yüzebiliriz. Eğer soğuksa da...” Kendilerini ısıtmanın yaratıcı yollarını bulabilirlerdi.

Cara’nın ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. “Ben havlu getireyim. Sen de bir termosu kahve doldur.”

“Anlaştık.”

Birkaç dakika sonra korumanın yanından gizlice geçip ormana doğru koştular. Bahçe sınırlarından çıktıktan sonra yavaşladılar ve termosu aralarında değişerek acı kahvelerini yudumlayıp bedenlerine enerji pompalanmasını beklediler. Başta, ağaçların arasından seçtikleri yolda ilerlerken konuşmuyorlardı ama Aelyx, Cara’nın elinin soğuduğunu ve nemişliğini fark edince onun karanlık düşüncelere daldığını anladı. Bu nedenle, onun dikkatini dağıtmak için neredeyse bir yıldır aklına gelip duran bir soruyu sordu.

“Beni sevdiğini ilk ne zaman anladın?”

Cara gülümseyince ay ışığı dişlerinde parladı. “Bilmem. Öyle yavaş yavaş, kendiliğinden oldu ki tam zamanını söyleyemiyorum.” Dudaklarını büzdü ve bir süre düşündü. “Belki de ilk öpüşmemizin ertesi günü. Benimle konuşmuyordun, hatırlıyor musun?”

Aelyx güldü. “Sabote ettiğim ittifakın insanlığın hayatta

kalması için hayati önem taşıdığını öğrenmiştim. Keşke unutulabilsem o günü.”

“İşte ben o zaman kesin olarak anladım,” dedi Cara. “O kadar çok canım yanıyordu ki bunun sebebi aşk olmalı diye düşündüm.” Cara, Aelyx’in elini sıktı ve Aelyx onun elinin artık soğuk olmadığını fark etti. “Peki ya sen? Benim cazibeme ne zaman kapıldın?” Muzip bir şekilde Aelyx’in omzuna vurdu. “Eminim sana fırında larun yaptığım gün olmuştur, değil mi?”

Aelyx, ona en sevdiği kahvaltıyı hazırlamak amacıyla Cara’nın yaptığı yanık bazlama parçalarını hatırlayıp kahkaha attı. “Evet, öyle başladı. Seni o günden sonra farklı bir gözle gördüm.” Ama asıl dönüm noktası, Aelyx organize bir şekilde dışlanırken Cara’nın onun yanında durması olmuştur. Sadakati Aelyx’in kalbini çalmıştı. “Seni sevdiğimi anladığım gün elini ilk kez tuttuğum gündü. O günden sonra benim için şüpheye yer kalmadı.”

Cara’nın gülümsemesi genişledi ve sıcacık bakışları Aelyx’e, sadece bir anlığına da olsa, dünyalarının sona erebileceğini unutturdu. “Bunu hatırlıyorum. Okulun otoparkında, protestocuların önünde elimi tutmuştun. Bana ilk kez dokunuyordun, benim de içim vıcık vıcık olmuştur.”

“Vıcık vıcık mı?”

“Bu, iyi bir şey.”

Aelyx birbirine dolanmış ellerini kaldırıp Cara’nınkini öptü. “Buna sevindim çünkü sana dokunmak benim de çok hoşuma gitmişti. Belki biraz fazla hoşuma gitmişti. O günden sonra insanların çiftleşme ritüellerini araştırmak gibi bir

hata yaptım ve bunları seninle yapmayı hayal ederek aklımı kaçırdım.”

Cara güldü ve körfeze vardıklarında havlularını yere serdi “Eğer kendini daha iyi hissedeceksen söyleyeyim: Sen de benim hayallerimde başrolü oynuyordun.” Termosu yere koyup göz kırptı. “Hâlâ oynuyorsun.”

“Gel buraya,” diyen Aelyx, Cara’nın elini tuttu ve onu kendine doğru çekti, sonra bakışları yumuşadı ve onunla zihinsel bir bağlantı kurmak istedi. Onu ne kadar sevdiğini göstermek ve karşılığında da Cara’nın sevgisini hissederek huzur dolmak istiyordu.

Cara yüzünü çevirdi. “Sessiz konuşma yok.”

“Nedenmiş o?”

Cara parmağını şakağına vurdu. “Çünkü burası durmuyor. Seninle birlikte anı yaşamak istiyorum ama eğer bunu başaramaz da kendimi suçlu hisseder veya korkarsam bunu senin de hissetmeni istemiyorum.”

“Ama duygularını bilmek istiyorum.”

“Bu gece yapmayalım, olur mu? Kelimelerimizi kullanalım,” diyen Cara tişörtünü çıkardı. “Ya da hiç konuşmayalım.”

Aelyx bunun bir konuyu değiştirme çabası olduğunu biliyordu ve eğer Cara bir kıyafetini daha çıkarırsa bu çaba işe yarardı. O yüzden Cara kotunun düğmelerini tamamen açmadan onu göğsüne doğru çekti ve kulağına yavaşça bir şeyler söyledi.

“Pekâlâ o zaman, kelimelerle ifade edeyim. Sana bizim için savaşmayı asla bırakmayacağımı söylerken ciddiydim.

Ben nefes aldığım sürece kimse seni benden alamaz. Bulabileceğim her türlü silahı, sokaktan küçük taşlar toplamam gerekse bile, kullanacağım çünkü sen benim kalbimsin ve sahip olduklarımıza tırnaklarımızla, son nefesimize kadar tutunmamız gerekiyor.”

Cara burnunu çekip uzaklaşmaya çalıştı. “Bunu düşünmek istemiyorum.”

“Beni dinlemen lazım,” dedi Aelyx, Cara’yı kendine yakın tutarak. “Kıyafetlerimizi çıkardıktan sonra yapacaklarımız gerçeği unutmak veya teslim olmak anlamına gelmiyor. Benim için öyle değil. Bu bana neler için mücadele ettiğimi hatırlatacak.” Cara’nın yüzünü ellerinin arasına alıp kendi yüzüne yaklaştırdı. “Senin için savaşıyorum. Seninle birlikte yirmi bin gece daha geçirmek için... Seninle kavga edip barışmak için yanık bazlama ekmekleri ve satranç oyunları için seni karanlıkta kollarıma almak için. Bütün bunları seninle yapmak istiyorum, başka kimseyle değil.”

Cara’nın gözlerine yaşlar doldu. “Ben istemiyor muyum sanıyorsun?”

“O hâlde bana göster. Sen de benim için savaşacağını söyle.”

“Hiç şansımız olmasa bile mi?”

“Sokaktan taş toplamamız gerekse bile,” diyen Aelyx, bir parmağını Cara’nın çilli yanağında gezdirdi. “Pes etmeyeceğine söz ver.”

“Seni seviyorum.”

“O zaman söz ver.”

Cara titrek bir nefes aldı ve başıyla onayladı. “Tamam, pes etmeyeceğim.”

“Teşekkür ederim,” diyen Aelyx, Cara’nın dudaklarını nazikçe öptükten sonra dikkatini boynundaki hassas kıvrıma yöneltti; bu bölgeyi hafifçe ısırmanın Cara’nın dizlerinin bağına çözeceği tecrübeyle sabitti. Dudaklarını bu nokta üzerinde ileri geri gezdirdi. “Peki bu gece ne yapıyoruz? Son anlarımızı mı yaşıyoruz?”

“Hayır,” diyen Cara, boynunu yana eğerek Aelyx’e daha çok alan tanıdı ve Aelyx’in ısırışıyla bacakları gevşedi. Aelyx onu belinden tutup tekrar ısırıldı ve Cara bir bacağına beline dolayınca bu kez Aelyx’in dizlerinin bağı çözüldü. Cara ne yapması gerektiğini iyi biliyordu. Gözlerinde yaramaz bir ifadeyle, “Benim rekorumu geçebileceğini göstermen için geldik,” dedi.

Aelyx gülümsedi ve bir avucunu Cara’nın göğsüne koyarak çılgına dönen kalp atışlarını saydı. “Yüz yirmi beş, üstelik daha yeni başladım.”

“Ah, öyle mi?” Cara başparmağını onun boynuna bastırdı ve kendinden memnun bir şekilde gülümsedi. “Yüz otuz, üstelik henüz sana elimi bile sürmedim.”

“Umarım kalbin çelik gibi sağlamdır,” diye takıldı Aelyx tişörtünü çıkarırken, “çünkü bu gece kendimi durdurmayacağım.”

“Çok iddialı konuşuyorsun, dostum. Neyin varmış, göster bakalım.”

Aelyx de öyle yaptı.

Suya kadar gidemediler ki bu muhtemelen iyi olmuştu çünkü yaptıkları şeyler balıkları dehşete düşürebilirdi. Aelyx ayın yüzünün kızarmamasına şaşırılmıştı. Cara ile birlikte birbirlerinin performansını geçmek için yapmadıkları şey kalmamıştı. Aelyx cephanesindeki her türlü silahı, Google'ın öğrettiği bütün gizli taktikleri Cara'nın kontrolünü dağıtmak için kullanmıştı ama her seferinde, tam kazandığını düşünürken Cara kalçasının hareketlerini yavaşlatıyor, Aelyx yine onun insafına kalıyordu.

Ama aralarında yanan bu büyük ateşe rağmen Aelyx sessiz konuşmanın duygusal bağını aramıştı. O olmadan yaşadıkları tek boyutlu gibi geliyordu. Her şeyini, iyisiyle kötüsüyle Cara ile paylaşmak istiyordu, bu nedenle alnını onunkine bastırıp ve derin derin gözlerine baktı.

“Bana kendini aç,” diye fısıldadı.

Cara söyleneni yaptı ve damarlarında titreyen her bir kan hücresine varıncaya kadar birbirlerine bağlandılar. İkisi de kendisini birbirlerine teslim ederken dış dünya dönmeyi durdurdu. Sadece tek bir aşk, tek bir heyecan vardı. Birlikte mükemmeldiler, eksiksizdiler.

Her şeyleri tamamdı.

Sonra dağınık havlu ve yapraklardan oluşan örtünün üzerine uzandılar; bedenleri terden sıırıslıkladı, kalpleri çılgınlar gibi atıyordu. “Berabere kaldık diyelim,” diye önerdi Aelyx; kısmen yorgunluktan bittiği, kısmen de kaybettiğini gayet iyi bildiği için.

“Berabere,” diye kabul etti Cara, nefes nefese. “Gerçekten içindeki cevheri ortaya çıkardın. Kalbim patlamak üzere.”

“Benim de öyle,” diyen Aelyx ayın aydınlattığı körfeze baktı. “Yüzmeyi unutamam. O kadar güçsüzüm ki iki kaşık suda boğulabilirim.”

“Kolonideki o kondisyonuna ne oldu?” diye dalga geçti Cara.

“Bu gezegenin Leih’r’e göre biraz daha büyük olduğunu unutmamak lazım. Yer çekimi burada bedenim için daha büyük bir yük oluşturuyor.”

“Hı-hı, iyi denemeydi,” diyen Cara, Aelyx’in göğsüne hafifçe vurup doğruldu. “Haydi. Dünya’da hiç çırlıçıplak yüz-müşlüğüm yok, senin de öyle.” Aelyx sormadan açıklık getirdi: “Ölmeden önce yapmak istediklerimin listesi falan değil bu, o yüzden pes ettiğimi düşünme. Sadece biraz serinlemek istiyorum.”

Aelyx pelte olmuş kol ve bacaklarını harekete zorladı ve birlikte sığ sulara daldılar. Su buz gibiydi. Bu nedenle çıplak yüzme seansları sadece yanan tenlerini ıslatana dek sürdü, sonra koşa koşa kıyıya döndüler ve kurulanıp giyindiler. Havluları boyunlarına asıp termosu yerden aldıktan sonra ormanda, geldikleri yoldan geri dönmeye başladılar.

Cara birbirine dolanmış ellerini ileri geri sallıyordu. Ruh hâli öncekine göre daha iyiydi, bu nedenle Aelyx onun dikkatini dağıtmak için konuşma ihtiyacı hissetmedi. Arada bir öpüşmek için durarak cırcır böceklerinin ve su kurbağalarının yaz senfonisini dinlediler, ta ki Aelyx bir ses duyup duraklayana kadar.

“Dinle,” diyen Aelyx, sese doğru kulak kabarttı. Rüzgârla

birlikte yakınlardan bir yerden bir kadın sesi geliyordu. Kadın ağlıyordu. Hatta ağlamanın da ötesindeydi. Boğuk sesindeki çaresizlik, boğulur gibi hıçkırıkları Aelyx'e kadının yaralı olabileceğini söylüyordu.

Cara, silah arar gibi üstünü başını yokladı. "Ya Jaxen buradaysa? Sonuçta uzay mekiğini çaldım ve onu bulamadık."

Doğru söylüyordu. Sığınağa gidip askerlere kadına bakmalarını söylemek akıllıca olurdu. Ama sonra bir dizi boğuk hıçkırık daha duyuldu. "Dikkatli oluruz," dedi Aelyx ve sese doğru ilerledi.

Yere düşmüş ağaç dalları ve kütükleri üzerinde, botlarının altından gelen her çatırtıyla irkilerek, parmak uçlarında ilerleyip açık bir alana ulaştılar. Bir süredir sessiz olan kadın burnunu çekip dikkatlerini, açık alanın uzak ucunda diz çöktüğü noktaya yöneltti. Tişörtünün eteğiyle gözlerini siliyordu. Gri kıyafetleri onu etrafındaki çalılardan arasında kamufle etse de Aelyx artık onu görebildiği için buraya gelmekle doğru seçimi yaptığını görüyordu.

Kadın, Cara'nın annesine benziyordu ama incecikti ve Eileen'in sarıhınca insanın içini ferahlatan o anaç kıvrımlarından yoksundu. Ay, kadının saç örgüsünü gümüşî renklerle aydınlatıyordu ve bu mesafeden bile gıdısının senelerle birlikte sarktığı görülebiliyordu. Elleriyle yüzünü örttü ve tekrar ağlamaya başladı, bütün bedeni kederle sarsılıyordu. Aelyx, onun adına duyduğu üzüntüyü dağıtmak için bir eliyle göğsünü ovuşturdu. Cara'nın da yüz hatlarının yumuşadığını göreceğini zannederek ona baktı ama Cara bunun yerine, ağzı bir karış açık, dikkatle kadını izliyordu.

“Aman tanrım,” dedi Cara. “Bu, Rune.”

Aelyx bakışlarını hızla tekrar kadına çevirdi, şimdi ona başka bir açıdan bakıyordu. Rune, Cara’ya hiç benzemiyordu. “Klonun mu? Ama onun otuzlu yaşlarının ortasında görüldüğünü söylemiştin.”

“Öyleydi.” Cara büyülenmiş gibi, bir ağaç kümesinin ardında saklandıkları yerden çıktı ve açık alana doğru ilerledi. “İki günde on yıl kadar yaşlandığını düşünmüştüm ama yaşlanma hızı katlanarak artıyor olmalı.”

Bir dal çatırdadı ve Rune nefesini tutup, birini bekliyormuş gibi umut dolu bir ifadeyle, bir kaşını kaldırarak onlara döndü. Ama Cara’yı görünce gözlerini panikle kocaman açıp geri geri sürünerek arkasındaki böğürtlen çalısına çarptı.

Cara avuç içlerini göstererek Leihir dilinde konuştu: “Sana zarar vermeyeceğim.”

İkna olmayan Rune tuniğini çekerek dikenli çalılardan kurtardı ve ayağa kalktı. Islak gözlerini sildi ve kavgaya hazırlanır gibi iki kolunu yana açarak eğildi. Aelyx’e yaralı bir vahşi hayvanı hatırlatıyordu. Onun için hissettiği merhamet duygusu tamamen yok oldu. Bu kadın, yaşı ne olursa olsun tehlikeliydi.

Bunun bir tuzak olma ihtimaline karşın açıklığı kolaçan etti. Başka kimseyi göremeyince, “Jaxen nerede?” diye sordu.

Klonun onu anladığı belliydi ama cevap vermek yerine yerden çürümekte olan bir dalı alıp kırdı. İnatçı çenesini kaldırarak elindeki çubuğu yaklaştırmayın dercesine ileri geri salladı.

“Semi terk etti, değil mi?” diye sordu Cara klonu. “Tıpkı Aisly’yi terk ettiği gibi.”

“Hayır!” diye haykırdı Rune, ağlamaktan çatallaşan sesiyle. “Gelip beni alacak. Onun ruh eşi benim, sen değil. Ben! Biz birbirimiz için yaratılmışız. Bunu o söyledi.”

Cara’nın Rune’a bakışlarındaki şefkat Aelyx’e, geçen sonbahar öğrenci değişim programı sırasında okuldan eve dönerlerken yolda bulduğu sahipsiz köpek yavrusuna bakışlarını hatırlattı. Köpeklerle alerjisi olmasına rağmen hayvanı kazağına sarmalamış ve ona bir yuva bulana kadar kapı kapı gezmişti. Sonra bir hafta boyunca geçmeyen kaşıntılı, kırmızı noktalar çıkarmıştı.

Ah, olamaz.

Birdenbire Aelyx, Cara’nın aklından geçenleri anladı. “Hayır. Kesinlikle olmaz. Onu yanımıza alamayız.”

“Alalım demedim.”

“Ama düşünüyorsun,” diyerek klonu işaret etti. “Elire, ona güvenemezsin. O, tehlikeli. Jaxen ona savaşmayı öğretmiş. Ve öldürmeyi. Bu bir tuzak olmasa bile, ki olabilir, gardımızı sürdürdüğümüz an bizi öldürür.”

Cara yanağını ısırdı ve kalbinin mantığını yendiğini gösteren o ifadeyle yüzünü sarkıttı. “Biraz merhamet göster.”

“Merhamet mi?” Aelyx Cara’nın yüzündeki morlukları gösterdi. “Sana saldırdı!”

Cara kollarını kavuşturdu ve klonu incelemek üzere döndü. “Biraz da onun bakış açısından bak. Jaxen ona ne anlatırsa o kadarını biliyor. Jaxen onu kendisine partner olması

için yarattı ve kendisini sevdiğinden emin olmak için klonun hayatındaki bütün rolleri o oynadı: baba, öğretmen, sevgili, arkadaş. Onun bütün dünyası Jaxen'den ibaret ve Jaxen onu öylece ortalıkta bırakıvermiş. Muhtemelen Jaxen'in neden gittiğiyle veya bedenine neler olduğuyla ilgili en ufak bir fikri yok. Tek bildiği yalnız olduğu ve çok korktuğu." İç çeken Cara'nın gözleri yaşardı. "Neler hissettiğini anlamaya çalış."

Aelyx şakaklarını ovuşturdu ve termosu bir kenara attı çünkü klonu yakalayıp sığınığa taşımak için iki eline de ihtiyacı olacaktı. Cara'nın mantıklı düşünemeyeceğini biliyordu ve doğrusunu söylemek gerekirse söyledikleri Aelyx'in yüreğinde bir miktar üzüntü uyandırmıştı.

Çok küçük bir miktar.

"İyi, onu yanımıza alacağız. Ama onu gözetim altında tutmayı kabul edersen."

Cara gülümsedi, gözleri parlıyordu. Köpek yavrusu vakası aynen tekrar yaşanıyordu. "Gözümüzün önünden ayrılmayacak. Söz veriyorum," deyip Aelyx'i yanağından öptü. "Teşekkür ederim. Pişman olmayacaksın."

Aelyx içinden homurdanarak *lihan*'ının ölümcül kopyasına doğru ilerledi ve kafasına bir sopa yemeye hazırlandı. "Pişman oldum bile."

ON ALTINCI BÖLÜM

Aelyx omzuna aldığı, kuduz köpek gibi tekmeler ve yumruklar savuran klonu tutuşunu düzeltirken, “Dikkat et de kalçasını kırma,” dedi Cara. “Altmış yaşında falan sanırım.”

Rune iki yumruğunu beline çekiç gibi indirirken Aelyx, Cara’ya kötü kötü baktı. “Zavallı böbreklerime soracak olursan yirmi beş yaşını bir gün bile geçmemiş.”

“Bunu yaptığın için seni çok seviyorum bu arada,” diyen Cara onu yüreklendirmek istercesine iki başparmağını kaldırdı ve Rune tarafından Aelyx’in yanağında açılmış olan on santimlik çizige yüzünü buruşturarak baktı. “Bana hatırlat da şunu dezenfekte edeyim. Sana sapladığı kırık dalda muhtemelen bir sürü bakteri vardı.”

“Olur,” dedi Aelyx kısaca.

Rune’un homurdanmaları ve küfürleri sığınağın güvenlik

ekibini arka bahçeye doldurdu ve Cara burada, suratı pancar gibi kızaran bir çavuşa neden aynı gecede ikinci vukuatını gerçekleştirdiğini açıkladı. Artı on sekiz detayları hikâyesinin dışında bırakarak klona odaklandı. “O, Jaxen’le beraber çalışıyordu,” dedi Cara kendi dilinde, Rune bu dili anlamıyordu. “Ama Jaxen onu terk etti. Eğer bana güvenmesini sağlarsam belki bize onun hakkında hilgi verir.”

Çavuş suratına gelen bir bottan kaçmak için tam zamanında eğildi. Kemerinden bir çift kelepçe çıkarırken yeri işaret etti. “Şuraya bırak onu,” dedi Aelyx’e.

“Nazikçe,” diye araya girdi Cara.

Çavuş ona ters ters baktı. “Albay Rutter ile temasa geçip ne yapmak istediğini soracağım. O zamana kadar eğer adamlarıma karşı herhangi bir hamle yaparsa onu vuracaklarını söyleyin.”

Cara, Aelyx’in omzunun üzerinden kendisini izleyen öfkeli mavi gözlere baktı ve kalması gerektiğine karar verdi. Rune’u yere bıraktıktan sonra Aelyx’e, “Sen git de kesiğini dezenfekte et,” dedi. “Ben burada onunla beklerim.”

Aelyx, köpek yavrusuyla ilgili bir şeyler mırıldanarak uzaklaştı.

Rune’un el ve ayak bilekleri bağlandıktan sonra Cara yagma oturdu. Bağlanmak hiç Rune’un tarzı değildi. Daha fazla mücadele etti ve metal kelepçeleri çekiştirdi, nihayet yan yan çimenlerin üzerine düştü ve düştüğü yerde kaldı. Cara klonunu omuzlarından tutup oturttu ama Rune onu ısırınca elini geri çekti.

“Yeter!” diye bağırdı Cara Leihr dilinde. “Eğer sakinleşmezsen sana Jaxen’in üzerinde kullandığım ilaçtan enjekte edeceğim. Bunu mu istiyorsun?”

Gözleri panikle parlayan klon kafasını sallayarak tahta çitlere yaslanıp kıvrılarak oturdu. Cara büyük bir suçlulukla, Jaxen uyandığında Rune’un yüzündeki ani değişimlere verdiği tepkinin Rune için ne kadar travmatik olduğunu fark etti. Jaxen’in nasıl biri olduğu düşünülürse muhtemelen tek kelime etmeden kaçmıştı. Rune’a gerçekleri söylemek kendisine de gerçeği hatırlatmak anlamına geliyordu ve Jaxen her zaman için önce kendisini düşünürdü.

“Seni terk ettiği için üzgünüm,” dedi Cara, daha nazik bir şekilde. “O, korkunç biri.”

Rune gözlerini kıstı. “Böyle diyeceğini söylemişti bana.”

“Çünkü doğruyu söylüyorum. Onun iyi bir şey yaptığını gördün mü hiç?”

“Bana karşı iyiydi.”

“Peki başka birine karşı? Hatta Aisly’ye?”

Rune sessiz kalarak cevap verdi.

“Neden gittiğini söyledi mi?” diye sordu Cara.

Yine sessizlik.

“Çünkü eğer bilmek istersen ben sana söyleyebilirim.”

Bu, Rune’un ilgisini çekti. Bakışlarını bir kaldırıp bir indirerek birkaç saniye tereddüt ettikten sonra nihayet başıyla onayladı.

“Bu senin yaratılma şeklinle alakalı,” dedi Cara ve klonlama sürecinin nasıl olduğunu açıkladı. Aelyx’i örnek olarak

kullanıp onun yapay rahimlerdeki gebelik süresini ve Aegis'te, Leihir gezegenindeki yatılı okul benzeri yerlerde yetiştirilmesini anlattı. Sonra bir yılın ne anlama geldiğini anlattı ve zamanın doğal akışını açıklamak için elinden geleni yaptı. "Ama Jaxen senin büyümen için on sekiz yıl beklemek istemedi, bu nedenle senin hızlı gelişmen için bir şeyler yaptı. Ama bu gereğinden fazla işe yaradı, o yüzden yaşlanman durmuyor."

Yüzünden dehşet dolu bir ifade geçen Rune buruşmuş ellerine baktı.

"Sen yanlış bir şey yapmadın," diye hemen ekledi Cara. "Jaxen kaçtı çünkü bir hata yaptığını biliyordu ve bununla yüzleşmek istemedi. Ayrıca doğru düzgün düşünemiyor çünkü..."

"Beni almaya gelecek," diye araya girdi Rune ama konuşurken bakışları soldu. Ellerini kucağına, görünmeyen bir noktaya tikiştirdi. "Sana onunla ilgili hiçbir şey söylemeyeceğim, beni rahat bırak."

Cara ısrar etmek istedi ama sonra en acılı ayrılıklarından sonra neler hissettiğini hatırladı: Utanç, acı ve hepsinden çok kimseyle konuşmama isteği. Görmek istediği tek arkadaşı Ben & Jerry* idi. "Pekâlâ," dedi. "Sonra gelip sana bakacağım."

Rune'un gelişi evin içinde bir karmaşa yaratmıştı. Yukarıda uyumakta olan annesi ve babası dışında bütün grup Aelyx'in etrafında toplanmış, Cara'nın askerlere anlattığı hikâyeyi ondan dinliyorlardı.

Elle, antiseptik sürdüğü bir pamuk parçasını hafifçe

* Ç. N. Bir dondurma markası.

Aelyx'in yaralı yanağına bastırdı. Cara oturma odasına girince Elle onu fark edip, "Doğru olanı yapmışsın. Zavallı kızcağız," dedi.

Troy burnundan soluyordu. Cara'ya hislerini açıkça gösteren bir bakış attı. Ama Elle onu yakalayınca alaycı ifadesi hemen bir gülümsemeye dönüştü. "Evet, zavallı kızcağız. Yazık. Sen bir azizesin, Pul biber."

Elle, Troy'un oynadığı masum rolüne kanmamıştı. Onu gözleriyle azarladı ama bunun ardından göz kırpınca Troy'un yüzü kıpkırmızı oldu. Bu, o kadar şirindi ki Cara ona kızamadı.

"Bana katılsan da katılmasan da," dedi Cara ona, "Rune artık burada ve biz ona merhametle yaklaşacağız."

"Ve kelepçeli tutacağız," dedi Aelyx yandan, kız kardeşi yanağına bir bandaj yapıştırırken.

"Şu anda yüzde yüz Jaxen'in tarafında ama eğer bunu değiştirebilirim bize Jaxen'in neden o gübre fabrikalarını patlattığını ve Aribollerin neden bizi ayırmak istediklerini anlatır. Bence, kendimizi kurtarmamız adına bu son derece önemli."

Larish esneyerek boş kahve kupasına baktı. "Ayrıca Nova Değneği'ni nerede tuttuğunu da öğrenmek isterim çünkü değnek, ondan çaldığınız uzay mekiğinin içinde değil."

O hengâme içinde Cara değneği unutmuştu. "Hava taşıtı da hâlâ Jaxen'de."

"Ama taşıt onu bu gezegenden çıkaramaz," dedi Syrine. "Eğer Aribol filosundan kaçmak istiyorsa mekiklerden birini almak için geri gelecektir."

Ama böyle olmak zorunda değildi. Jaxen, Cara'yı Zane'e ihbar ettiğinde Cara onun mekiğini almıştı. "Muhtemelen Ariboller geldiğinde kendisini almaları için bir ayarlama yapmıştır." Asıl soru, bu ayarlamayı Rune'u terk etmeden önce mi sonra mı yapıyordu. "Klonun bildiklerini öğrenmem gerekiyor."

"O iyice yaşlanıp bunamadan önce."

"Doğru. Bir kahve daha yapsam iyi olacak."

İki *mochaccino* içtikten sonra Cara mutfak masasına oturmuş, klonuyla arkadaşlık kurmanın yollarını ararken Aelyx ve diğerleri oturma odasında idi. Rune'u iki kez ziyaret etmişti; bir kere sakinleştirici gerekmediğinden emin olmak için bir kere de Albay Rutter onu evin içinde esir tutma iznini verdikten sonra bodrumdaki yatağına taşımak için. Her ikisinde de Rune gözlerini yere dikmiş ve Cara ona yiyecek bir şeyler getirmeyi teklif ettiğinde bile tek kelime etmemişti. Rune sadece yüzünü duvara dönüp yatağında kıvrılmıştı.

Kalbi kırıktı. Cara kendi yüzüyle aynı hatları taşıyan bu yüzde kalp kırıklarını görebiliyordu.

Ve damak zevkine kadar birbirlerinin tıpatıp aynısı oldukları için Cara, Rune'u kederinden uzaklaştıracak güce sahip olan tek şeyi de biliyordu: Pizzanın eşsiz lezzeti. Şansına buzlukta bir pizza ve yarım litre kadar vanilyalı dondurma vardı. Bu nedenle fırını önden ısıttı ve şampiyonlara yaraşır bir ayrı-
lık yemeği hazırladı.

Tepsiyi bodruma taşıırken hiçbir şey söylemedi. Yemeği Rune'un yatağının kenarına bıraktı ve geriye çekilerek zengin, baharatlı sucuk aromasının kendisi adına konuşmasına izin verdi.

İşe yaramıştı.

Rune omzunun üzerinden yemeğe baktı. Midesi guruldaydı. Her ne kadar arkasını dönüp başını yastığın üzerine bıraksa da bu direnci yalnızca bir-iki dakika sürdü. Ondan sonra doğrularak oturdu ve o tepsiyi incelerken Cara bir tabureye oturup köhne bodrumda göz gezdirdi. Tavandan sallanan tek bir lambayla aydınlanan boş beton döşemeler karanlığa doğru uzanıyordu. Alanın tamamen yapılı tek bölümü, Rune'un ayak bileğine bağlı ip ile yürüyebileceği mesafede yer alan bir yarı banyoydu.

"Bu nedir?" diye sordu Rune, işaret parmağıyla mozzarella peynirine dokunarak.

Cara bir elini salladı. "Pizza işte," dedi ve Rune'un yiyip yememesi hiç umurunda değilmiş gibi yalandan esnedi. "Klasik bir akşam yemeğidir. Kâsedeki tatlıya ise dondurma deniyor. Kahverengi sıvı da kola." Omuz silkti. "Susadıysan falan."

Cara odanın köşesine bakarken göz ucuyla Rune'un pizza dilimini tabaktan alıp dudaklarına götürmesini izledi. İki kez tereddüt ettikten sonra pizzanın ucunu kemirdi, tadına baktı ve gözlerini fal taşı gibi açıp kocaman bir ısırık aldı.

Görev başarıyla tamamlandı.

Görünüşe göre Rune'un pizzaya olan aşkının tek rakibi

kolaya olan tutkusuydu; kolasını yaşlı görünüşüyle ilginç bir tezat oluşturarak, çocuksu bir iştahla höpürdetiyordu. Kolayı bitirip pizzanın son kırıntısını da tükettiğinde çenesine domates sosu ve kola bulaşmıştı. Sonra dondurmanın tadına baktı ve *tam anlamıyla* kendinden geçti.

“Of,” dedi Rune tüm kâseyi yalayıp yuttuktan sonra. Alnını tutup dişlerinin arasından bir nefes aldı.

Cara gülümsedi. Bu acıyı biliyordu. “Beyin donması. Dondurmayı fazla hızlı yedin.”

Rune inleyerek göbeğini ovdu ve yastığına yaslandı.

“Bunu daha önce tatmamış olmana şaşırdım. Bunca zaman ne yedin sen?”

“Temel gıdalar,” dedi Rune. “Yağsız proteinler, tam tahıllar, sebzeler. Jaxen bana beslenmek için yememiz gerektiğini öğretti, zevk için değil.”

“Gördün mü? Çok kötü biri.”

Rune’un dudakları gülümser gibi seğirdi. Hemen kendisini durdurdu ama yüzünü duvara dönmek yerine sırtüstü uzanıp duvara baktı.

“Sana bir şey sorabilir miyim?”

Rune bir homurdanmayla cevap verdi.

“Jaxen bana zihinsel yetenekleri yoluyla senin aklına bazı kavramları aktardığını ve bu şekilde yürümeyi, konuşmayı ve savaşmayı bu kadar çabuk öğrendiğini söylemişti. Bu, sessiz konuşmayı da kullanabildiğin anlamına mı geliyor?”

Rune’a göz ucuyla baktı. “Sessiz konuşma nedir?”

“Leihrlilerin konuşmadan iletişim kurma yöntemi. Biriyle

göz teması kuruyorsun ve zihnini serbest bırakıyorsun. Sonra bir bağlantı kuruluyor ve düşüncülerini ve duygularını paylaşabiliyorsun. Bazı insanların da beyinleri bunu yapabiliyor.”

“Seninki de mi?”

Cara başıyla onayladı. “Öğrenmem uzun zaman aldı.”

“Hayır. Jaxen ile bu şekilde iletişim kurmadım.”

“Sormamın sebebi,” dedi Cara çekingen bir şekilde, “bilincini biriyle paylaştığın zaman yalan söylemenin imkânsız olması. Düşüncelerini engelleyebilirsin ama doğru olmayan bir şeyi yansıtamazsın.”

“Eee?”

“Yani Jaxen ile ilgili olarak doğruyu söylediğimi sessiz konuşma yoluyla kanıtlayabilirim.”

Rune cevap vermedi ama gerçekte yüzleşme düşüncesi onu korkutmuş olmalıydı çünkü duvara doğru döndü. Hoş sohbetleri de böylece tamamlanmış oldu.

“Jaxen de bir laboratuvarı yaratıldı,” diye devam etti Cara, “onun çıldırmasına sebep olan kadim DNA’lar yoluyla. O bir melez; yarı Leihrlı yarı Aribol. Başkalarının zihinlerini manipüle edebiliyor ama burada ruh şifacısı bir kız var. O, Jaxen’in etkisini bozup net bir şekilde düşünmeni sağlayabiliyor.”

“Benim zihnimi manipüle etmedi. Onu seviyorum.”

“Sevdiğini biliyorum. Bu duygunun ne kadar güçlü olduğunu da biliyorum. Bu nedenle senden daha da güçlü olmanı istiyorum. Belki Jaxen sana söylememiştir ama Ariboller geliyorlar. Fazla zamanımız yok.”

“Biliyorum ama yine de sana yardım etmeyeceğim.”

“Ama milyarlarca insan ölecek. *Senin* halkın.”

“Onlar benim halkım değil, ben de her türlü yakında öleceğim.”

“Doğru,” diye kabul etti Cara, “ama bunun tek sebebi gelişimine Jaxen’in müdahale etmiş olması.”

Rune yastığı kapıp başının üzerine çekti. “Git buradan! Karnım ağrıyor. Jaxen yemeklerinizle ilgili haklıymış. Seninle ilgili de haklıymış. Sana hiçbir şey söylemeyeceğim, o yüzden beni rahat bırak.”

Taburede oturan Cara’nın omuzları çöktü. Kiminle uğraştığını unutmamalıydı: Sweeney ailesinin efsanevi öfkesine, O’Shea ailesinin de sadık kalbine sahip inatçı, tutkulu bir kız. Ama Midtown Lisesi’nin münazara şampiyonunun aksine Cara 2 ölüyordu, şaşkındı, bir karyolaya bağlanmıştı ve düşmana âşıktı.

Cara yemek tepsisini alıp klonuna biraz mahremiyet tanıdı. Merdivenlerden mutfığa doğru çıkarken arkasından hafif bir hıçkırık duydu. Gözleri nemlendi ama gözlerini kırpıştırarak geçiştirdi ve dişlerini sıktı.

Ağlamanın vakti değildi.

Cara kendine geldiğinde her yer apaydınlıktı. Mutfak masasında şaşkın şaşkın doğrularak oturdu. Elektrikler kesilmeden yapılması gereken şeylerin listesini çıkarırken uyuyakalmış olmalıydı. Liste yanağına yapışmıştı. Listeyi çekerek kurtardı ve firmanın dijital saatine bakınca gördüğü şey kalbini hoplattı.

Öğlene kadar uyumuştı!

O kadar hızla ayağa kalktı ki gözlerinin önünde karıncalar uçuştı, dengesini kaybetmemek için sandalyenin arkalığını tuttu. Birisinin omuzlarına örttüğü battaniye oturma odasına yürürken yere düştü; annesi ve babası etrafa dağılmış fincanları topluyor ve önceki gecedен kalan yiyecek paketlerini atıyorlardı.

Üçü yalnızdı, ev sessizdi. Annesi koltuk minderlerini kabartmak üzere eğildi ve babası kendisinden beklendiği üzere arkasına geçerek onun kalçalarını yaramaz bir gülümsemeyle izlemeye koyuldu. Cara gözlerini devirdi. Bu ikisini ancak kıyamet durdurabilirdi. Bu temizlik seansı müstehcen hâle gelmeden hafifçe öksürdü.

İkisi de bakışlarını ona çevirdi. Annesi, insan ırkını ortadan kaldırmak üzere gelen bir gemi ordusu yokmuşçasına, sıradan bir şekilde gülümsedi. “Tünaydın, Uyuyan Güzel.” Dudaklarını büzüp, “Ben yatın dediğimde birileri yatmamış,” diye fırça çekti.

Cara kuru bir kahkaha attı. Lisede geçirdiği onca uykusuz geceden sonra annesi şimdi mi ağırlığını koyuyordu? “Herkes nerede? Neler oluyor?”

“Bir şey kaçırmadın,” diyen babası boş bir kupayı arka bahçeye doğru kaldırdı. “Uzay mekiği malzemelerinin envanterini çıkarıyorlar.”

Cara arka kapıya doğru döndü ve durdu, sonra yönünü bodrum kapısına çevirip yine durdu. Çok az zaman vardı. İlk olarak ne yapmalıydı: Klonu mu ziyaret etmeliydi, Aelyx’e mi bakmalıydı, Dünya Konseyi’yle irtibata mı geçmeliydi yoksa

dişlerini mi fırçalamalıydı?

Hijyen galip geldi. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarken kar-nı guruldadı ve kahvaltı etmeyi de listeye ekledi. Oturma oda-sına geri dönerken meyve tabağından bir elma kaptı ve arka bahçedeki uzay mekiklerine doğru koştu.

Ellerini tepedeki güneşe karşı gözlerine siper ederek el-masından bir ısırık aldı ve elmanın tatlılığıyla ağzında kalan diş macunu birleşince yüzünü buruşturdu. Ağabeyi ve Elle'in bahçede, düzinelerce cihazın sıra sıra dizildiği bölümde diz çöktüklerini gördü. Aralarında bir not panosu tutuyor ve her bir nesneyi inceleyerek listeliyorlardı. Syrine yakınlarında bir yerde bağdaş kurmuş David'in eşyalarını inceliyordu. Aelyx ile Larish ise arka kapakları etrafıca arıyor, muhtemelen gizli bölmeler bulmaya çalışıyorlardı.

Cara yanlarına gelince Aelyx kafasını kapağın altından çı-kardı ve onu, gözlerinin etrafındaki deriyi kırıştıran hakiki bir gülümsemeyle karşıladı. Cara'nın çenesindeki gerginlik bir-den çözüldü. Dünyadaki her şey tekrar yoluna girivermişti.

"Seni uyandırmadığım için bana bağırmadan önce," dedi ve durup yanağı öptü, "uyurken ne kadar nefes kesici oldu-ğunu söylememe izin ver."

Cara, akan salyasıyla yüzüne yapışan kâğıdı hatırlayarak güldü. "Göz kamaştırdığıma eminim."

"Klonla ilgili herhangi bir ilerleme var mı?"

"Eh, bana olan nefretinde bir ilerleme var. Sayılır mı?"

Aelyx, *ben sana demiştim* demedi; Cara'nın onu sevmesinin sebeplerinden biri de buydu. "Aisly'nin uzay mekiğinde buldu-

ğumuz yabancı nesneleri tanımlamamıza yardım eder misin?”

“Elbette, denerim.”

Ama bahçede diz çöküp cihazları inceleyince neresinin ön neresinin arka kısım olduğunu bile ayırt edemedi. Muhtemelen Aribol kökenli, hepsi plastiğe benzeyen ancak eskimiş metal kaplaması olan tuhaf bir maddeden dökülmüş altı parça vardı. Şekilleri ise küre formundan küp formuna uzanıyordu, hatta aralarında binici sopası büyüklüğünde bir çubuk bile vardı. Hepsi hafifti ve yüzeyleri soğuktu. Üzerlerinde görünen hiçbir düğme veya mandal yoktu.

Cara çubuğu avucuna vurup yavaşça salladı. İçeriden herhangi bir ses gelmiyordu. “Bunu da klonun açıklayabileceği şeyler listesine ekleyelim. Hepimizin ölüp gitmesini istemiyor olsaydı tabii.”

“Onu bugün gördün mü?” diye sordu Elle.

“Güneş doğduğundan beri görmedim. Güne bir fiyaskoyla başlamak istemedim,” diyen Cara çubuğu çime fırlattı. “Benden bu kadar.”

Syrine kutusunun kapağını kapattı, hatıralarını yeniden düzenlemişti. “Seninle gelmemi ister misin?”

“Hayır, onu hep birlikte sıkıştırdığımızı düşünür,” diyen Cara, elektrikler kesilmeden yapması gereken şeyleri hatırladı. “Dünya Konseyi’ni arayıp bilgilendirir misiniz? Ben içeri girip bir kez daha klonun kabuğunu kırmaya çalışacağım.”

On dakika sonra bir elinde bir kâse yulaf ezmesi, diğerinde bir şişe su ile bodrum merdivenlerinden aşağı iniyordu. Rune’un boş karyolasını görünce yüreği ağzına geldi ama

sonra yataktan banyo kapısına giden ince zinciri fark etti. Rune zincirini arkasından sürükleyerek banyodan dışarı çıkarken Cara ikramını yere bıraktı.

Göz göze geldiklerinde Cara'nın nefesi kesildi.

Rune yine yaşlanmıştı ama Cara'nın ciğerlerini felce uğratan bu değildi. Sorun, Rune'un yaşlanma şekliydi. Sertçe sıkıldığı dudaklarındaki yumuşayan ifade ve canlı, mavi gözleri üzerine yorgunca düşen göz kapakları ona huzurlu bir ifade veriyor ve Cara'ya en çok değer verdiği çocukluk anılarını hatırlatıyordu. Duyguları boğazına yumru gibi oturdu, zencefilli çörek ve romatizma merhemlerinin kokusunu alır gibi oldu.

“Ne oldu?” diye sordu Rune.

Cara hafifçe öksürdü. “Bana eskiden tanıdığım birini hatırlattın.”

Ama bu ifade yetersiz kalmıştı. Beyninin mantıklı düşünen kısmı Rune'un bir birey olduğunu, tamamen kendine özgü bir ruhu olduğunu, aynı DNA'yı paylaştıklarını ve bunun, bilimin sınırlarını aşan bir biçimde onları birbirine bağladığını anlıyordu. Cara'mn kaburgalarına bir sıcaklık yayıldı ve o anda ne yapması gerektiğini anladı.

“Birazdan dönerim. Sana bir şey göstermek istiyorum.”

Yukarı koştu ve annesiyle babasını alıp geri döndü. İkisi de klona gizlice baktıklarını itiraf etmişti ama onunla konuşmamışlardı ve daha da önemlisi, klona onları tanıma fırsatı vermemişlerdi. Rune onların yaklaştığını fark edince gerildi, bu nedenle Cara karyolaya, Rune'un yanına otururken annesi

ve babasma geride beklemelerini işaret etti.

“İşte sana bunu göstermek istedim,” dedi. Annesinin telefonunu aralarında tutup fotoğraf albümünü gezdi ve büyükannesinin bir Noel ağacı önünde, kameraya doğru bir fincan eggnog* kaldırırken çekilen fotoğrafına tıkladı. Görüntü pürüzlüydü ama büyükannesinin gözlerindeki ışık her zamanki gibi canlı ve parlaktı. “Gözleriniz aynı.”

Rune belli belirsiz eğilerek ekrana baktı. “Kim o?”

“O’Shea tarafından büyükannen. Ama sende Sweeney kanı da var.” Albüm fotoğraflarını aşağı doğru kaydırarak babaannesinin yirmi yaşında alev alev kızıl saçlarıyla ve büyüleyici gülümsemesiyle çekilmiş bir fotoğrafını büyüttü. “Ben onu hatırlamıyorum. Ben bebekken ölmüş. Ama çok tutkulu bir ruha sahip olduğu belli oluyor.”

“Doğal afet gibiydi,” dedi babası.

“Tıpkı sizin gibi,” dedi annesi Cara’yı ve babasını göstererek.

Cara söylenenleri tercüme ettiği zaman Rune bir santim daha yaklaştı. Gözleri uzun bir süre ekranı inceledikten sonra ne yaptığının bilincine vardı ve tekrar duvarlarını ördü. “Bana bunu neden gösteriyorsun? Bunun bir önemi yok.”

“Önemi var,” diyen Cara, kendisinin annesi ve anneannesinin kollarında küçük bir kız olduğu üç nesillik bir başka fotoğraf seçti. “Sen nasıl yaratıldın ya da Jaxen kafana ne yerleştirdi, bilemiyorum. Aynı DNA’yı taşıyoruz. Bu sadece bilimsel bir

* Ç.N. Sütü, şekerli, tarçınlı bir Noel içeceği.

olgu gibi gelebilir kulağa ama genlerin bizi birbirimize ne kadar benzettiğini görünce öyle olmuyor.” Babasını gösterdi. “Senin mizacını ondan almışsın, o da annesinden almış.”

“Büyükannem de tutkulu bir kadındı,” dedi babası.

“Ve Jaxen seni terk etmiş olmasına rağmen ona sadık kalman,” diye devam etti Cara. “Bunu ailemizin anne tarafından almışsın. O’Shealar her zaman körü körüne severler. İçlerinden biri kalbini çalan adamla birlikte olmak için ülkesini geride bırakıp dünyanın öbür ucuna taşınmış. Bu nedenle İrlanda’da değil de buradayız.”

Rune yanağını ısırp önündeki kâseye baktı.

“Şu an yaptığın şey,” dedi Cara, Rune’un yanağına işaret ederek. “Kendimi bildim bileli ben de aynı şeyi yapıyorum. Bu arada, ağzının sol tarafında iki azı dişin var ama altında yirmilik diş yok. Bunu da annemden almışsın.”

Rune, annesiyle babasına şaşkın şaşkın bakarken Cara cebine uzanıp korumaların istasyonundan aşırıldığı anahtarı çıkardı. Yere eğilip Rune’un bileğindeki zinciri çözdü. “Sen zincire vurulması gereken bir hayvan ya da kabuğu kırılması gereken bir fındık değilsin. Sen bizden birisin ve öyle davranmanın vakti geldi.”

Cara ayağa kalkıp bir elini uzattı. “Ağabeyimizle tanışmak ister misin? Bazen beyni çağrılarına cevap vermiyor ama iyi kalplidir.”

Rune şifreli bir yazıyı deşifre etmek istercesine başını eğip Cara’yı inceledi. Sonuç olarak kendisine uzatılan eli tutmadı ama karyoladan kalktı ve Cara’nın annesiyle babasının peşinden merdivenlerden çıktı. Bu tuhaf ve işlevsiz aile hep birlikte karanlık bodrumdan gün ışığına adım attı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Aelyx oturma odasının penceresinden ufuktaki son gün ışığının da göz kırpmasını ve ardından karanlıkta kaybolmasını izledi. Gözlerini kapatıp bir süre bu görüntüyü zihninde canlı tuttu; muhteşem fırça darbele-
rinin gökyüzünü kırmızı-turuncu renklere boyayışını tekrar gözünde canlandırdı. Normalde günden geceye geçiş anının farkında bile olmazdı ama gün batımı özeldi.

Onun son gün batımı olabilirdi.

Diğerleri de bunu hissediyordu. Konuşmalarındaki uzun sessizliklerden anlayabiliyordu bunu. Kimse gün içinde bir kez olsun solmakta olan umutlarından bahsetmemişti ama her başarısız denemelerinde ve çürüyen teorilerinde bu umutsuzluk su yüzüne çıkıyordu. Gerçek şuydu ki bütün fikirleri tüketmişlerdi. Aelyx son ana kadar savaşıacaktı –bunda bir değişiklik yoktu– ama bu hızla giderlerse sokaktan çakıl taşı

toplama benzetmesi bir kehanete dönüşecek gibiydi.

Eileen'in mutfaktan seslenmesiyle düşüncelerinden uzaklaştı. "Yemek yemek isteyen gelip sofrayı kurmama yardım etse iyi olur."

Ağır ateşte pişmiş kırmızı et ve tereyağlı patates kokusu, diğerlerinin peşinden mutfağa giren Aelyx'in moralini yerine getirdi. Eileen onun en sevdiği yemeği yapmıştı: etli güveç.

Tezgâhın üzerindeki çeşit çeşit yemeğin yanında duran Eileen, Cara, Syrine ve Elle'e işaret ederek, "Kızlar siz dışarıdaki askerler için bir tabak hazırlayın," diye görev dağılımı yaptı. Larish'e bir sürahi buzlu çay verdi. "Bill masayı kurarken siz de bardakları doldurabilirsiniz." Ellerini önlüğüne silerek mutfağa göz gezdirdikten sonra bakışları lavabonun yanındaki kesme tahtasına takıldı. "Aelyx, tatlım, sen de salata için kalan domatesleri dilimler misin?"

Herkes işe koyuldu; mutfağın bir köşesinde, insanlardan mümkün olduğunca uzağa sürüklediği sandalyede oturan klon dışında. Bodrumdan salıverilmesinin ardından tek kelime etmemişti ama vücut dili her şeyi anlatıyordu. Kollarını bir kalkan gibi göğsünde birleştirmiş, gruba güvensiz bakışlar atıyordu.

Orada kalsmdı zaten. Aelyx onun yardımını istemiyordu.

Üzerinde düzgünce doğranmış bir domates yığını bulunan kesme tahtasına doğru ilerledi ve kalan sebzeyi dilimlemek üzere aldı. Eileen'in kullandığı soyma bıçağını bulamıyordu, bu nedenle çekmecedен yeni bir bıçak alıp dilimleme işini bitirdi.

Grup masada toplanınca Eileen, el ele tutuşup yemek duası etmek konusunda ısrar etti; bu bir insan geleneğiydi. Aelyx *âmin* sesini duyuncaya kadar sabırla bekledi, sonra çatalını bir parça dana etine batırdı ve iştahla ağzına götürdü. Lokmasını çiğnerken yüzüne kendiliğinden bir gülümseme yerleşti. Etin tadı, Leihir'deki temel gıdalardan biri olan *lina*'ya benziyordu.

“Dünya Konseyi ne dedi?” diye sordu Bill, klona bir tabak uzatırken. Rune kıpırdamayı reddedince tabağı ayaklarının dibine bırakıp dikkatini kızına yöneltti.

Cara çatalıyla tabağındaki bir patatesi itti. Larish'in masaya getirdiği Aribol cihazlarına odaklanmıştı. “Pek bir şey demediler. Üst düzey devlet yetkilileri yer altındaki sığınaklarda. Sanırım artık her koyun kendi bacağından asılacak.”

Nükleer füzeleri olan bütün ülkelerin Yok Edici'ye karşı eş zamanlı bir saldırı düzenlemek için anlaştığını ve böylece şok dalgalarından ve kara istilasından kurtulacak kadar şanslı olan bütün insanların daha sonra radyasyon zehirlenmesinden öleceğini kesinleştirdiğini söylememişti. Konsey bütün mevcut savunma silahlarını kullanmamanın mantıksız olacağını söylemişti ama bu karar Aelyx'e, başkaları oynamasın diye kendi oyuncağını bilerek kıran çocukları hatırlatıyordu.

Cara, Aribol kürelerinden birini kaldırıp öne arkaya saldı. “Eğer bu Leihir'e gelen problemler gibi bir şeyse belki dillere tepki verir.” Nesneyi dudaklarına götürdü ve bir dizi komut verdi. “Açıl. Çalış. Git. İtaat et.”

Küp sessizliğini korudu ama köşeden boğuk bir kıkırdama yükseldi. Rune bir eliyle tabağını tutuyor, diğer eliyle Cara'yı

işaret ederek gülmemeye çalışıyordu. “Zamanınızı boşa harcıyorsunuz. Onların hepsi Nova Değneği’nin aksesuarları. Değnek olmadan bir işe yaramazlar.”

“Elbette. Allah korusun, şansımız yaver falan gitmesin,” diyen Cara küpü masaya fırlattı ve Rune öyle bir irkildi ki yemeğini kucağına döktü. Cara klonun tepkisini fark ederek kareyi gösterdi. “Bu bir silah, değil mi? Düşürdüğüm zaman korktun.”

Rune cevap vermek yerine ağzına bir havuç tıktırdı.

Troy, Elle’e doğru uzanıp bir küre aldı. “Acaba bu ne...”

Birdenbire ışıklar sönünce oda zifiri karanlığa gömüldü. Herkes nefesini tutmuştu. Kimse kıpırdamadı. Bir an için hava, Aelyx’in hayatında duyduğu en mutlak sessizlik ile ağırlaştı. Hiçbir motor çalışmıyor, hiçbir saat tıklamıyor, fanlar vınlamıyor, araçlar vızıldamıyordu.

Eğer ölümün bir sesi var ise o ses bu ses olmalıydı.

Yan taraftan bir kumaş hışırtısı, ardından bir sürtme sesi duyuldu ve Bill Sweeney’nin elinde bir alev belirdi. “Bunun için hazırlık yapmıştım,” diyen Bill, gözlerinden yansımayan bir gülümseme ile çakmağı masanın ortasındaki iki muma uzattı. “İşte şimdi romantik bir yemek yiyebiliriz.”

“Belki de bu normal bir kesintidir. Elektrik hattında arıza vardır,” diyen Cara cebinden telefonunu çıkardı ve parmağını ekranda gezdirdi. Cihaz çalışmadı. “Şarjım bitmiş olabilir. Seninkini denesene,” dedi ağabeyine.

Troy ve Bill telefonlarındaki tuşlara basarken Eileen sessizce masadan kalktı ve sabit hatta bağlantı var mı diye kont-

rol etti. Üçü birden, kimsenin dillendirmek istemediği o şeyi söylercesine başlarını salladı. Bu normal bir elektrik kesintisi değildi.

Aelyx'in kalp atışları korkuyla hızlandı. Cara ile göz ucuyla bakıştılar.

Küresel bir elektrik kesintisiyle başlayacak, demişti Jaxen, Cara'ya. Jeneratör veya bataryalarla çalışan her şey devre dışı kalacak. Buna karşı koyamayan insanlar kendi bölgelerinde kısılp kalacaklar. Ellerinden, filonun gelmesini beklemekten başka hiçbir şey gelmeyecek.

Cara gürültüyle yutkundu. O da aynı şeyi düşünüyor olmalıydı. Aelyx bakışlarını mutfağın penceresine çevirdi. Bir yanı, ay ışığını kapatan koca bir gemi mi var diye bakmak istiyordu ama bacakları sandalyesine yapışmış gibiydi.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Troy.

Cevabı hepsi biliyordu. Şimdi bekleyeceklerdi.

Eileen bir konuşma yapmak üzere bardağını kaldırdı ama eli titriyordu, çayını geri bıraktı. “Şimdi yemeklerimizi yiyeceğiz. Bu yemekle çok uğraştım, çöpe gitmesine müsaade edemem. Bill, tereyağını uzatır mısın lütfen?”

Aelyx yiyemiyordu. Midesi buz tutmuştu. Diğerleri de aynı durumdaydı. Bıçak ve çatallar porselene sürtüyor ancak kimse ağzına tek lokma götürmüyordu. En azından masadaki kimse... Rune odanın köşesinde dürümünü ısıtırken kendinden hoşnut bir dikkatle film izler gibi diğerlerini izliyordu. Klon ona bakınca Aelyx ona delici bir bakış attı ve o da aynı şekilde karşılık verdikten sonra bakışlarını bir başka solgun yüze çevirdi.

Onu bodrumda bırakmalıydılar.

Geçen her dakika, saat gibiydi. Eileen, önemli spor müsabakalarından haberler vererek masayı canlandırmaya çalıştı. Yankeeler denen bir takım bir maç kaybetmişti ki bu haber genelde Bill ve Troy'a büyük zevk verirdi ama cevap olarak gelen gülümsemeler donuktu ve konuşma başlar başlamaz sona erdi. Durum böylece devam etti, huzursuz sessizliği sadece tıkırdayan buz parçaları ve arada sırada duyulan öksürükler bozuyordu, sonra Cara eşek arısı sokmuş gibi sandalyesinde zıpladı.

Dokuz çift göz ona çevrildi. Gözlerinin beyaz kısmı genişledi ve çılgınlar gibi üstünü yokladı. "İletişim kürem çalışıyor. Biri beni arıyor."

Aelyx'in kalbine bir umut ışığı doğdu. Eğer kesinti iletişim kürelerini etkilemediyse belki de diğer Leihir cihazları da çalışıyordu. Hatta belki uzay mekikleri bile.

"Kesintinin hedefinde elektrik, bataryalar ve jeneratörler vardı," diyen Larish'in yüzü aydınlandı. "Ama Leihir cihazları..."

"XE-2 ile çalışıyor," diye bitirdi Aelyx gülümseyerek. Bu, o kadar güçlü bir elementti ki tek bir tanecığı bir iletişim küresine yıllarca enerji sağlayabilirdi. "Uzay gemilerimizin yakıtı da aynı element."

Elle, öne eğilip Troy'un kolunu tuttu. "Peki uzay mekiği motorları? İçinde bataryalı parçalar da var mı?"

"Emin değilim," diyen Larish hızla ayağa fırlayınca sandalyesi geriye devrildi. "Kabloları geri takıp bakayım."

O odadan koşarak çıkarken aynı anda Jake Winters'ın üç boyutlu minyatür görüntüsü masanın üzerinde, tuzluk ve biberliğin arasında belirdi. "Başardık," dedi Cara'ya. "Aribollerin gezegenindeyiz."

Cara şok içinde gözlerini kırıştırırken Aelyx düşman topraklarını görebilmek için üç boyutlu görüntünün arka planını inceledi. Görmeye değer pek bir şey yoktu. Jake'in botlarının altındaki toprak ve etraftaki her yer yanmış gibi görünüyordu.

"İnsansıların olduğu gezegene döndüğünüzü sanıyordum," dedi Cara.

"Neredeyse dönüyorduk. Kumandana nasıl arzu ediyorsak öyle yapma yönünde iznimiz olduğunu söyledim, o da bütün gemi genelinde bir toplantı düzenleyip seçeneklerimizi sıraladı. Bizim endişelerimizi dinleyip bunları tartarak karar vereceğini söyledi." Uzaklardan biri Jake'e seslendi ve Jake sesin sahibini eliyle yanına çağırdı. "Mürettebatın çoğunluğu geri dönmek istedi ama ben görevi bitirmemiz yönünde fikir beyan ettim. Halkımızı kurtarmaya yönelik en ufak bir umut varsa bunu denemek boynumuzun borcu, dedim." Genç bir Leihrlı kız görüntüye girerek Jake'in elini tutunca Jake'in yanakları kıpkırmızı oldu. "Ayah da bana katıldı, sonra diğerleri de takip etti. Bazen ikna gücüm çok yüksek olabiliyor."

"Öyle duydum," dedi Cara gülümseyerek. "Neler öğrendin?"

"Burada havadaki oksijen yoğunluğu Dünya'dakiyle uyuyor ama inanılmaz nemli. Sanki su içinde nefes alıyormuş-

sunuz gibi. Ve hava sıcak, benim bulunduğum yerde otuz beş derece. Gezegen, iki güneş arasında yer alıyor.”

“Ariboller nasıl?”

“Mesele de bu,” diyen Jake, koluyla alnını sildi. “Aribolleri bulamıyoruz. Burada in cin top oynuyor.”

Ayah, Cara ile Leihir dilinde konuştu. “Burada bir topluluk varmış ama büyük bir kısmı yok edilmiş. Buna bir silah mı yoksa doğal bir afet mi sebep olmuş bilemiyorum ama uzun süre önce olmuş olmalı çünkü hiç ceset yok. Kemik veya diğer organik kalıntılara ait tek bir iz bile bulamadık.”

“Bir dakika,” diye bir elini kaldırdı Cara. “Jaxen bana Aribollerin cesetlerden nanitler yoluyla kurtulduklarını söylemişti. Aribol gezegeninde nanitleri nasıl kullandıklarını gördüğünü söylemişti. Bu büyük felaket her neyse, kısa süre önce de olmuş olabilir.”

Aelyx de onun gibi mantık yürüttü. “Dünya ile Leihir arasındaki ittifak müzakereleri ile aynı zamanda olmuş olabilir mi?”

“Eminim öyledir,” dedi Cara. “Bizi ayırmak için bu yüzden o kadar ısrar ettiler. Sayıları az ve iki Noven ırkı güçlerini birleştirirse, evren üzerindeki kontrollerinin tehlikeye gireceğinden korkuyorlar. Eğer onlara karşı birlik olursak artık tanrıcılık oynayamayacaklar.”

İşte o zaman Aelyx, Alona’nın haftalar önce söylediği bir şeyi hatırladı: Seyyahlar Aribollerin yaşadığı galaksiyi bulmuştu ama henüz keşfe başlamamıştı. “Seyyahlarımız onlara fazla yaklaştı...”

“Bu yüzden de Ariboller kanatlarımızı kesmeye karar verdiler,” diye bitirdi Cara. “Yıldızlararası seyahat teknolojimizi teslim etmemizi de bu nedenle istediler.”

Troy, elindeki bıçağın sahte ahşaptan sapıyla Jake’i göstererek, “Dikkatli olması lazım,” dedi. “Aribollerin bir Yok Edici’yi uçurmak için kaç kişilik mürettebata ihtiyacı olursa olsun...”

“İki Yok Edici,” diye araya girdi Cara. “Bir tanesi de Leihir’e gidiyor.”

“...vatanlarını asla savunmasız bırakmazlar.”

“Bir şey daha var,” dedi Syrine. “Aribollerin zihinleri çok güçlü. Kimilerine göre, ne görmemizi istiyorlarsa bize onu gösterebilecek güçleri var. Şu an tecrübe ettiğiniz hiçbir şeyin gerçek olmama ihtimali var.”

Aelyx hunu düşünmemişti. Syrine’in yanılıyor olmasını umdu.

“Mekanik problemlerimiz gezegeni didik didik arıyor,” dedi Jake. “Eğer nefes alan bir şeyler varsa bulacağız.”

“Beni haberdar edin,” dedi Cara. “Ve fosforla ilişkili bir şeyler var mı, bir bakın. Jaxen gübre fabrikalarını yok ediyordu ama nedenini söylemek istemedi. Bir nedeni olmalı.”

“İlgileneceğim.”

Bağlantı sona erdi ve Larish arka kapıdan, elinde kablolar sallayarak aceleyle girdi. “Çalışıyorlar! Uzay mekiklerinin ikisi de çalışıyor!” Kabloları ileri uzattı. “Bunları şimdilik çıkardım. Gezegende çalışır durumda olan tek araçların çahnmasını istemeyiz.”

Aelyx göğsünde umutla filizlenen kararlılığı hissetti. “Jaxen, Dünya’daki hiçbir silahın bir Aribol Yok Edici’sinin zırhını delemeyeceğini söylemişti.” Titrek mum ışığında Nova Değneği aksesuarlarından birini kaldırdı. “*Dünya’daki* hiçbir silahın.”

Troy elini masaya vurdu. “Jaxen’in değneğine ihtiyacımız var.”

“Ariboller Jaxen’i almadan,” diye mırıldandı Cara. Sandalyesinde dönüp, olan biteni asık suratla takip eden Rune’a baktı. “Jaxen’i sevdiğini biliyorum ve senden ona ihanet etmeni istemeyeceğim. Sadece onun değneğini istiyoruz. Eğer onu öldürmeyeceğimize söz veririm...” Aelyx ile Troy itiraz edince Cara onları elini sallayarak susturdu. “Onun yaşamasına izin vereceğimize dair sana söz veririm, bize nerede olduğunu söyler misin?”

Rune patatesinden bir parça ısırды ve uzun bir süre, düşünceli düşünceli çiğnedi. Çenesi çalışırken gözlerindeki ifade bir şeyler hesapladığını gösteriyordu. Aelyx, kafasında bir plan oluşturduğunu net olarak görebiliyordu. Klonun vereceği kounuma kesinlikle körü körüne güvenmeyecekti.

Klon nihayet yutkundu ve bir karşı teklifte bulundu. “Onu tam olarak nerede bulacağınızı söyleyeceğim,” dedi ve kemikli parmaklarından birini kaldırdı. “Eğer beni de götürürseniz.”

“Onu *buradan* mı alacaklar?” diye sordu Cara, uzay mekiği Rune’un arka koltuktan verdiği koordinatlara varınca. “Empire

State Binası'nın tepesinden? Jaxen'in bu kadar drama meraklısı olduğunu bilmiyordum."

"Gerçekten mi?" dedi Aelyx, başparmağıyla arkadaki klonu işaret ederek. "Ben bunun hep farkındaydım."

"O da doğru."

Kuzeyden gelen sert rüzgârın motorun sesini boğmasını umarak aracı binanın yüksek seyir platformunun güneyine doğru çevirdi. Her daim cıvıl cıvıl olan Manhattan, elektrik kesintisi yüzünden ürkütücü derecede sessiz ve karanlıktı. Cıvıllık ay ışığı sayesinde Aelyx, aşağıdaki yürüme yolunda bulunan Jaxen'in silüetini ve daha da önemlisi elinde parlayan değneği seçebiliyordu. Ancak uzay mekiğini indirmek için uygun bir yer göremiyordu. Seyir platformu, binanın içindeki odanın etrafında kare bir yol oluşturuyor ve bu yolun etrafını da ucunda birbirine çapraz uzanan metal korkulukların yer aldığı, bel yüksekliğinde beton bir duvar çevreliyordu. Tasarım, manzarayı seyredenlerin düşmesini engellemek için mükemmeldi ama yürüme yoluna yukarıdan ulaşmak isteyenler için büyük zorluk teşkil ediyordu. Uzay mekiğini yola yanaştırması ve buradan aşağı atlaması gerekecekti.

Syrine, kaçmaya çalışması ihtimaline karşın Rune ile kapının arasında oturduğu yerden konuştu: "Bu, mantıklı. Aribol pilotunun kolaylıkla tespit edebileceği bir yapı ve elektrik olmadığından insan yetkililerin Jaxen'e ulaşmak için yüz küsur kat merdiven tırmanmaları gerekir. Stratejik bir nokta seçmiş."

"Hı-hı," dedi Troy. "Veya klon bizi bir tuzağa götürüyor."

Aelyx bir kaşını iğneleyici bir şekilde kaldırdı. Troy ile

ikinci kez hemfikir oluyorlardı. “O bizi fark etmeden yaklaşılmayız. Şu anda kuzeye bakan duvarda. Eğer mekiği buraya,” dedi ve ön camı gösterdi, “güneye bakan duvara yanaştırırsam bizi göremez ama motorun sesini duyar.”

“Onu duymazsa da yere atladığımızda çıkan ayak sesi-mizi duyar,” diye ekledi Cara. “Saniyeler içinde üzerimize çökebilir.”

“Nova Değneği de onda, bu nedenle tabancalar ona karşı işe yaramaz.”

Troy şakayla karışık, “Bu harika fikir kime aitti?” diye sordu.

“Sanırım sana,” dedi Elle.

“Bunların hiçbir önemi yok,” diyen Aelyx, boynunu uzatarak karanlık gökyüzünde Yok Edici’den bir işaret aradı. Şimdilik yıldız örtüsünden başka bir şey görünmüyordu. “Tek şansımız Yok Edici’ye gemileri dışarıya çıkmadan saldırmak. Filoyu salıverdikleri anda tek yapabileceğimiz şey kaçmak olur.”

“O hâlde halledelim şu işi,” dedi Troy. “Jaxen burada beklediğine göre birazdan gelecekler demektir.” Başparmağıyla klonu gösterdi. “O ne olacak? Eğer onu yalnız bırakırsak uzay mekiğini sabote edebilir.”

“Bizimle gelmesi gerekecek.”

Aelyx; Larish, Troy, Elle ve Syrine’in emniyet kemerlerini çözmesini bekledi. Kemerini zaten bağlamamış olan klon ise hazır bekliyordu. Cara ile o da kemerlerini çözünce doğrudan dış korkulukların üzerindeki yerini aldı ve aracı yanaştırdı.

Kapısım açıp üç metre yükseklikten altındaki beton yü-

rüme yoluna atladı ve botlarından çıkan yüksek bir patırtıyla yere indi. Troy sağ arka çıkıştan atlayıp yanına indi. Onu, diğer taraftan atlayan Cara ve Syrine takip etti. Larish ve Elle klonla birlikte mekikte kaldı. O, Aelyx'in yetişebileceği mesafeye sarkana kadar iki yandan iki kolunu tuttular. Aelyx belini kavrayınca kollarını bıraktılar ve diğer kapıdan dışarı atladılar.

Aelyx, Rune'un bedeninin ne kadar cılızlaştığını fark etti. Ellerinde, en azından seksen yaşına gelmiş bir iskelet tutuyor gibiydi. Ama klon, ayakları yere değer değmez Aelyx'in ellerini tokatladı ve her zamankinden daha da büyük bir nefretle bakarak Aelyx'in içindeki bütün merhameti öldürdü.

Gruba, "Dağılalım," deyip sağ ve sol tarafı gösterdi. Yol, kapalı bir kare şeklindeydi. Bu nedenle hızlı hareket ederlerse Jaxen'i aralarında sıkıştırabilirlerdi. "Onu ilk yakalayan önünü kesip değneği ele geçirsin."

Troy, Elle ve Syrine sol tarafa koşarken diğerleri sağa doğru Aelyx'i takip etti. İlk köşeyi dönünce bozuk parayla çalışan teleskop sırasmdan başka bir şey göremedi, bu nedenle Cara ve Larish'i beklemeden yola devam etti. Bir sonraki köşeyi dönünce her iki yönden gelecek saldırılara hazırlanan Jaxen'i gördü. Jaxen onu fark ettiği an değneğiyle Aelyx'in göğsüne bir enerji akımı gönderip onu gerisindeki beton duvara fırlattı. Ciğerleri boşalan Aelyx'in omurgasına keskin bir acı saplandı.

Diğer köşeden, arkasmda Elle ve Syrine ile birlikte Troy geldi. Jaxen onları da hazır bekliyordu. Bir an sonra üçü birlikte, bir kol ve bacak yumağı hâlinde yerde yatıyordu. Aelyx ayağa kalkıp tekrar denedi ama sadece birkaç adım sendeledikten son-

ra tekrar sırtüstü yere yapışıp karanlık gökyüzünü seyrederken buldu kendini. Gelen ayak sesleri ve yere çarpan vücutların gürültüsünden Troy ve kızların bir başka başarısız denemede bulunduğunu anladı. Cara ve Larish onlara yetişince Aelyx bir elini kaldırarak onları durdurdu. Eğer kendilerini göstermezlerse Jaxen'i savunmasız yakalama şansları olabilirdi.

Troy yürüme yolunun diğer tarafında ayağa kalkıp bir hamle daha yaptı. Onu Aelyx takip etti. Eş zamanlı olarak Jaxen'e doğru koştu ama o, değneğin tek bir hareketiyle ikisini de uçurarak geri yolladı. Aelyx bu sefer yan düştü. Bir çıt sesi duydu ve omzunun içindeki sinirler isyan etti. Dişlerini sıkıp omzunu kavrarken gözleriyle Cara ve Larish'e kıpırdamamalarını işaret etti. Ancak Rune arkalarından sinsice geldi ve ihtiyar kadın sesiyle, "İkisi burada saklanıyor!" diye seslendi.

Rune köşeyi döndü ve Jaxen, bir zamanlar nefes kesen *lihan*'ını kamburu çıkmış sırtı ve sıska bedeniyle, rüzgârda dalgalanan seyrek, kır saçlarıyla gördü. Gözleri yuvalarından fırladı. Onu böyle görmek canını acıtmışçasına sendeledi.

"Gelip beni alacağım söylemiştin!" diye seslendi Rune, uğuldayan rüzgârda. "Bütün gece seni bekledim. Beni neden bıraktın?"

Jaxen sinirle dudaklarını yaladıktan sonra yüzüne şarlatan gülümsemesini oturtarak kendini toparladı. Bedenindeki bütün kaslar gerilerek koşmaya hazırlanırken o, bir elini Rune'a uzattı. "Alıkoyuldum, aşkım. Ama seni bırakmadım. Sadece uzay mekiğimin gelmesini bekliyordum, sonra gelip seni alacaktım."

Bu yalana çocuklar bile kanmazdı ama Rune adımlarını hızlandırdı ve kollarını ona doğru açtı. “Yemin eder misin?”

“Elbette, canım.” Jaxen aralarındaki mesafeyi kapattı ve Rune’u kollarına almadan kısacık bir an tereddüt etti. Yüzünü onun göğsüne gömen klon, Jaxen’in surat ifadesinin tiksintiyle çarpıldığını göremiyordu. “Sen benim ruh eşimsin, tek aşkımsın.”

“Sonsuza kadar mı?”

“Ölüm bizi ayırana kadar,” diyen Jaxen, klonun gümüş rengi kafasının üzerinden ileriye bakıp, “Çık ortaya *Cah-ra*, seni öldürmeyeceğim!” diye seslendi.

Cara, Larish’e gizlenmeye devam etmesini işaret edip köşeyi döndü. “Seni *ruh eşinle* kavuşturduğuma sevindim. Onu ne kadar özlediğini biliyorum.”

“Hiçbir şey bildiğin yok,” dedi Jaxen tükürürcesine. “Ben seni aydınlatayım. Seni öldürmeyeceğim çünkü böyle bir merhameti hak etmiyorsun. Ölüm geldiği zaman, sevdiğin herkesin eriyerek ayaklarının dibine dökülmesini izleyeceksin. Ve bu senin...” Sözleri acı dolu bir hırıltıyla kesildi ve ardından bir boğulma sesi geldi. Değneği parmaklarından kaydı ve bakışlarını, karnından bir bıçak çıkarmakta olan Rune’a çevirdi.

Aelyx, ay ışığının aydınlattığı soyma bıçağının sahte ahşap tutacağını tanıdı. Rune bunu kesme tahtasından çalmış olmalıydı. Bıçağı tekrar sapladı ve bu kez, yaralı bir kadının öfkesiyle bıçağı içeride döndürdü.

“Yalancı!” diye tısladı. “Yerime başkasını koymana izin vermeyeceğim.”

Bıçağı yukarı doğru çekmesiyle Jaxen'in bakışları anlamsızlaştı. Dudaklarından kan döküldü ve son kez öksürdükten sonra iki büklüm olup yere yığıldı. Klonu da kendisiyle birlikte aşağı çekerek altında sıkıştırdı.

Cara, Rune'u çekip kurtarmak üzere koşarken Larish de hızla değneğe atıldı, Aelyx ise Jaxen'in öldüğünü kendi gözleriyle görmek için onun yere düşmüş bedenine doğru emekledi. Dört ayrı yerden nabzını kontrol edip yanıt alamadıktan sonra bile öldüğüne inanamıyordu. "Gerçekten oldu mu bu?"

Cara kanlı bıçağı ulaşamayacakları bir yere fırlatıp Jaxen ve klon arasında diz çöktü. "O, tutkulu bir *lihan* istiyordu. Görünüşe göre *lihan*'ı gerçekten öyleymiş."

Bir yandan Elle, diğer yandan Syrine'in destek olduğu Troy topallayarak geldi. "Kendim için bir hatırlatma," dedi çenesiyle yerde yatan klonu işaret ederek. "Cara Sweeney'yi asla sinirlendirme."

Troy'un, kız kardeşi ve kopyası arasındaki farkları görememesine hayretle kafa salladı Aelyx. İkisinin kendilerine has kişiliklerinin mükemmel bir örneği duruyordu karşılarında. Cara, Rune'un başını kollarının arasına almış, onu doğrultmaya çalışıyor, Rune ise onu geri itiyordu.

"Beni rahat bırak. Bunu senin için yapmadım."

"Biliyorum ama bırak da yardım edeyim..."

"Senden yardım istemiyorum." Rune, kısa hayatının sonuna geldiğini gösteren hırıltılı bir nefes aldı. Bakışları Nova Değneği'ne kaydı ve bir parmağını değneğe doğru kaldırdı. "Küp aksesuarları birer patlatıcı ve küreler gücü emip başka

yere yönlendirmeye yarıyor. Çubuk fazla enerjiyi depoluyor. Hepsi birbirini..." Sesi hırıltılarla kesildi.

"Bizimle gel," dedi Cara. "Seni kurtarmanın bir yolu olabilir."

Rune yana doğru kıvrıldı ve yanağını, katlettiği *lihan*'ının omzuna dayadı. "Ben onun kollarında doğdum ve onun kollarında ölmek istiyorum. Beni onunla bırakın ve gidin."

Aelyx sağlam eliyle Cara'nın dirseğini tuttu. "Dediği gibi yap, Elire. Fazla vaktimiz yok."

Cara'nın gözleri sulandı. Gönülsüzce ayağa kalktı ve Aelyx'in de kalkmasına yardım etti. "Keşke her şey daha farklı olabilseydi," dedi Rune'a. "Seni asla unutmayacağım."

Klon cevap vermedi. Bakışlarını Jaxen'e çevirdi ve bir kolunu onun göğsüne sardı. Dudaklarından son bir nefes geçti, sonra yüz ifadesi huzurla yumuşadı.

Onu bu şekilde bıraktılar.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Cara gözlerini yaşlardan kurtarıp pilot kontrol düğmelerine odaklanabilmek için hızlı hızlı göz kırptı. Klonun onun için yaptığı onca şeyden sonra, diğer uzay mekiğini almak için sığınağa giderken rastgele bir kazada ölmek gibi bir niyeti yoktu.

Hemen arkasında Elle, Aelyx'in çıkan omzunu geri yerleştirmeye hazırlanıyordu. Aelyx'e gevşemesini söyledi. Kısa bir acı çığılığı ve ardından yüksek bir çıtırtı duyuldu. Cara arka koltuğa göz atınca Aelyx'in yüzünde bir rahatlama ifadesiyle kafasını geriye atmış, omzunu döndürmekte olduğunu gördü.

Elle, "Tamamdır, sırada kim var?" dedi ve kucağındaki sağlık çantasını açtı.

Diğer uzay mekiğinin yanına iniş yapana kadar Elle üç çatlak kahurga, iki burkulmuş bilek, bir hafif beyin sarsıntısı ve bir yıllık morlukları tedavi etmişti. Herhangi bir yarası ol-

mayan Larish ön yolcu koltuğuna oturmuş, Nova Değneği'ni inceliyordu.

"Aksesuarların nereye takılacağını anladım," dedi ve değneğin başına ilişik dört sivri ucu gösterdi. Bu uçlar, bulduklarını diğer kürelerle birebir aynı olan bir küre taşıyordu. "Ama bunların nasıl kullanılacağını anlamak için deneyler yapmam gerekecek."

Cara emniyet kemerini çözerek pencereden dışarı, karanlık gökyüzüne baktı. Başta olağan dışı hiçbir şey görmedi ama sonra ayın üstünden bir gölge geçti ve Cara kemerin tokası-m beceriksizce çekiştirdi. Kalbi güm güm atarken kemerini çözdü ve kapıyı hızla açıp yüzünü hemen gökyüzüne kaldırdı.

Bütün bedeni buz kesti.

Uzarlarda, gezegenin yer çekimi etkisinin çok ötesinde, bir bakışta tamamını göremeyeceği kadar devasa bir gemi hareket ediyordu. Hayatında gördüğü en büyük yapay şeydi bu. Siyah ve parlak araç sivri uçlu bir elması, birbirine tabandan bağlı iki mızrak başını andırıyordu. Göbek kısmı yuvarlak ve gövdenin diğer kısımlarına göre daha koyu siyahtı. Cara, bunun filonun salıverileceği hangar olduğundan şüphelendi.

Yukarı bakarken Aelyx'in, filoyu gemiden çıkarılmadan önce yok etmeleri gerektiğine dair söylediklerini hatırladı. Haklıydı. Eğer o gemiler hangardan ayrılırsa Dünya'da hayat biterdi.

"Deneyleri oraya giderken yapmamız gerekecek," dedi Cara, işaret ederek.

Herkes teker teker mekikten dışarı çıktı. Yüzleri, Cara'nın

saniyeler önceki şaşkınlık ifadesine büründü. Hepsi büyülenmiş gibi kalakalmıştı.

Cara onları transtan çıkarmak için parmaklarını şıklattı. “Ona bakmayın. Yavaşlamak gibi bir lüksümüz yok,” deyip ağabeyine döndü. “Troy içeriden değnek aksesuarlarını getirir misin? Annemle babamın yüzüne bakamayacağım...” *Onları bir daha göremeyebileceğimi bilerek bunu yapamam.* Bunun düşüncesi bile sel gibi biriken gözyaşlarının önündeki barajı araladı.

“İlgileniyorum,” diyen Troy eve doğru koştu.

Aelyx bir elini saçında gezdirdi ve başparmağıyla Aisly’nin uzay mekiğini işaret etti. “Bunu alacak mıyız yoksa geride mi bırakacağız, karar vermemiz lazımlı.”

“Bence alalım,” dedi Syrine. “İki kaçış yolu, tek bir kaçış yolundan iyidir.”

“Ama ne kadar çok uzay mekiği kullanırsak Yok Edici’nin içine sızmamız o kadar zor olacak,” dedi Elle.

Cara bunu hiç düşünmemişti. “Sahi, içeri nasıl girmeyi planlıyoruz?”

“Uzay gemisinden nasıl çıktıysak öyle, sanırım.”

“Atık boşaltma oluğundan mı?”

“İşe yarayabilir,” dedi Aelyx, değneğin başlığını inceleyerek. “Dış kapaklardan birini patlatmak için küplerden birini kullanırsak tabii... Bu kadar büyük bir geminin boşaltma olukları bir evden büyüktür.”

“Bir patlama olursa varlığımızdan haberdar olurlar,” diye uyardı Larish.

Cara ellerini iki yana açtı. Altısı birlikte, hiçbirinin kullanmayı bilmediği bir değnek dışında hiçbir silahları olmadan, fazla gelişmiş uzaylılarla dolu bir gemiyi işgal etmeyi planlıyorlardı. Bu görev başlı başına bir intihardı.

Tişörtünü Nova Değneği cihazları için bir kanguru cebi gibi kullanan Troy arka kapıdan koşarak çıktı. Kapı arkasından kapanır kapanmaz annesi ve babası mutfak penceresine koştular, ikisi de bir elini cama koymuştu.

Cara gözlerine batan yaşlar iyice dayanılmaz hâle gelmeden hızla arkasını döndü. "Ayrılalım. Uzay mekiklerinden birini ben kullanacağım, diğerini Aelyx. Plan yapmak için havadayken taşıtta iletişim sistemini kullanırız."

Grup hemen harekete geçti; Troy ve Elle, Aelyx'in peşinden giderken Larish ve Syrine, Cara'yı takip etti. Cara pilot koltuğuna oturup emniyet kemerini bağlarken koltuğun hâlâ sıcak olduğunu fark etti. Uzay mekiğini perdeledi ve iletişim sistemini Aelyx'inkine bağladı. Birbirlerini duyabildiklerinden emin olmak için bağlantıyı test ettikten sonra havalandılar ve atmosfere doğru füze gibi ilerlediler. Uçuş devam ederken Larish Nova Değneği'nin küresini, mekiğin ön paneli boyunca rastgele dizdiği nesnelere doğrultarak değneği test etmeye çalıştı. Nesneler kıpırdamadı.

"Çalışmaya devam edin," dedi Cara. "Yolumuz uzun."

Yüz elli metre sınırına henüz ulaşmıştı ki iletişim küresi titredi. İki uzay mekiği arasındaki bağlantıyı açık tutarken küresine cevap verdi.

"Yüksek sesle konuş," dedi Jake'e. "Hoparlördesin."

“*Taa-maam*,” dedi Jake, kelimeyi şaşkınlıkla uzatmıştı. “Dediğini yaptım ve fosfor ile Ariboller arasındaki bağlantıyı buldum.”

“Neymiş?”

“Topraktan aldığım numunelere göre burada fosfor yok. Potasyum, kalsiyum, magnezyum gibi, gübrede bulunan birçok element de yok...”

“Azot,” diye ekledi Aelyx, hoparlör yoluyla.

“Hayır, bolca azot var,” dedi Jake. “Buradaki hava, bizim Dünya’da soluduğumuz kimyasal karışımla neredeyse aynı.”

Cara alnını buruşturdu. “Peki neden bizim Dünya’da fosfora erişimimizi engellemeye çalışıyorlar?”

Troy’un, “Ben biliyorum, sanırım,” diyen sesi geldi. “Savaş hâlindeyken düşmanının savunmasını yok etmeye çalışırsın.”

Larish bir eliyle yolcu koltuğundan hızla uzanarak Cara’nın bileğini kavradı. “Bizim topraklarımız onlar için zehirli. Bu nedenle Leihir’in tohumlarını eken o ilk kaçırma hadisesinden sonra iki gezegene de hiç dönmediler.”

“Ama neden onlar için zehirli olan gezegenlere tohum ekinler ki?” diye sordu Jake.

“Çünkü bizim türümüzün yaşayabileceği dünya sayısı sınırlı,” dedi Cara. Jaxen böyle söylemişti. Yapbozun bütün parçaları yerine otururken gözlerini kırıştırdı. Aribollerin doğrudan temasa geçmeyip prob göndermelerinin ve kendi kirli işleri için melezleri kullanmalarının sebebi de buydu. “Kara istilası için de bu nedenle özel kıyafetlere ihtiyaç duyuyor-

lar. Elementlerden korunmak için... Belki de özel kıyafetleri gezegende doğal olarak bulunan fosfor düzeylerini filtreleyebiliyordur ama tam konsantrasyonda fosfor onlara fazla gelecektir.” Cara’nın anlayamadığı tek bir nokta vardı. “Peki Leih’deki fosfor madenlerini neden yok etmediler?”

“Belki de nüfusumuz daha küçük olduğu içindir,” dedi Aelyx. “Hepimiz tek bir kıtada yaşıyoruz, bu nedenle geniş ölçekli bir kara istilasına gerek yok. Şok dalgaları için bir ya da iki gemi yeterli olur.”

Larish, Cara’yı kolundan tutup salladı. “Yere geri inmemiz gerekiyor!”

Cara irtifa göstergesini kontrol etti. Neredeyse stratosfere ulaşmışlardı. “Dönemem. Vakit yok.”

“Bunun için vakit yaratmalıyız. Az önce Aribollere karşı bir silah keşfettik. O kadar ölümcül bir silah ki bu, yok etmek için istiladan önce Jaxen’i gönderdiler. Sadece bu bile, elementlerin filolarından veya özel kıyafetlerinden içeri geçebileceğini gösteriyor.”

Cara yanağını ısırıp uzay mekiğini yavaşlattı.

“Bunu kullanmayı hiçbirimiz bilmiyoruz,” dedi Larish, değneği tutarak. “Bu, bizi kurtaramayabilir. Geri dönün ve biraz toprak toplamama izin verin.”

“Ama içindeki fosfor konsantrasyonu düşük olacak.”

“Eğer onlar için toprak yeterince zehirliyse sadece küçük bir miktar bile işimizi görür.”

“Larish’e katılıyorum,” dedi Aelyx, hoparlör yoluyla. “Siz Dünya’ya dönün. Ben devam edip Yok Edici’nin içine sızmak

için en zayıf giriş noktasını bulacağım. Size nerede buluşacağımızı söylerim.”

Cara bir saniye daha kaybetmeden uzay mekiğini döndürdü ve küçük, siyah bulutların arasından jet hızıyla Dünya'ya ilerledi. Onlar alçalırken Jake rapor vermeye devam etti.

“Beyin dalgası bulmak üzere programlanan probumuz, bizim iniş yaptığımız noktanın diğer ucunda yaşam belirtileri tespit etti. Şu anda o bölgedeyiz. Herhangi bir yaşam formuyla karşılaşmadık ama burada şüphe götürmez bazı ileri medeniyet işaretleri var.”

Cara, Jake'in üç boyutlu görüntüsüne baktı. Jake, yer altından çıkan bir köpek balığı yüzgecini anımsatan, yuvarlak köşeli bir üçgen şeklinde, pürüzsüz ve aynalı fütüristik bir binanın önünde duruyordu. Binanın parlak yüzeyinin yarısı kararmıştı, gezegenin diğer tarafını vuran afetten etkilenmişti muhtemelen.

“Dikkatli ol,” dedi Cara. “Senin onları göremiyor olman onların da seni göremedikleri anlamına gelmez.”

“Yaşam belirtilerini izlemek için probu kullanı...” Jake sözlerini yarıda kesti ve kafasını çevirip kadrāja girmeyen bir şeye baktı. Gözlerini kısıp öne eğildi, sanki gördüğüne inanmıyormuş gibi dikkatini toplamaya çalışıyordu. Sonra yüzü tamamen ifadesizleşti ve tek kelime daha etmeden bağlantıyı sonlandırdı.

Cara'nın midesine bir ağrı girdi. “Sanırım şu yaşam formlarını buldu.”

“Ayah ile temasa geçmeye çalışayım,” dedi Syrine.

Syrine arka koltuktan aramalar yaparken Larish, Cara'yı toprağın daha yüksek bir fosfor konsantrasyonu içerdiği en yakın tarlaya yönlendirdi. Cara dört bir yana mısır koçanları savurarak bir mısır tarlasına iniş yaptı ve o pervaneleri durdururken Larish hızla dışarı çıkıp bir poşetin içine toprak doldurdu. Garanti olsun diye ceplerini de doldurdu. Sonra, beraberinde getirdiği toprak kokusuyla koltuğundaki yerini aldı.

“Yok,” dedi Syrine, uzay mekiği havalanırken. “Seyyahlara ulaşamıyorum.”

Cara bu durumu Yazgı'ya rapor etmeyi düşündü ama sonra tahliyeyi hatırladı. Alona çoktan gitmişti, Seyyahlar kendi başlarındaydı. Ama sonra aklına başka bir şey geldi ve iletişim küresini kapıp bir daha asla yapmayacağını zannettiği bir arama yaptı.

Alona, uzay gemisinin yemekhanesinde oturduğu yerden, ağzına götürmekte olduğu bir lokma lina ile cevap verdi. “Bayan Sweeney? Aramanızı beklemiyordum...”

“Böldüğüm için özür dilerim,” diye araya girdi Cara, bir yandan jet hızıyla aya doğru uçarken. “Ama fazla vaktimiz yok. Aribol gemisine saldırmak üzereyiz.”

Alona çatalını yere düşürdü. “Ne maksatla?”

“Gemiyi ne pahasına olursa olsun yok etmek için.” *Ya da bu uğurda ölmek için.*

“Dinliyorum.”

Cara, Jake'ten aldığı tüm bilgileri, Dünya'daki ve Leihir'deki birçok elementin Ariboller için zehirli olduğu yönündeki teorilerin altını çizerek aktardı. “Ne kadar uzaklaştınız veya Yok

Edici'yi durdurmak için Leih'r'e zamanında dönebilir misiniz bilemiyorum...”

“Veya onları durdurmanın mümkün olup olmadığını,” diye ekledi Larish.

“...ama bilmek istersiniz diye düşündüm.”

Uzay mekiği bulutların arasından çıktı ve Yok Edici, gövdesi boyunca uzanan şok dalgası mekanizmalarının seçilebileceği kadar yakında belirdi. “Kapatmam gerekiyor,” dedi Cara. “Aelyx ile haberleşmem lazım. Size bol şans, her ne yapmaya karar verirsiniz.”

“Size de, Bayan Sweeney.”

Görüşme biter bitmez Aelyx iletişim sistemi üzerinden seslendi. “İçeri girmenin bir yolunu buldum. Gelmek üzere misiniz?”

Cara bir süre gözleriyle onun uzay mekiğini aradıktan sonra her iki mekiğin de perdelenmiş olduğunu hatırladı. “Neredesin? Çarpışırsak bu görev başlamadan bitecek.”

“Geminin kuzey ucundayım; kutu şeklindeki, büyük bir havalandırma menfezinin arkasına yanaştım. Görünce tanır-sın. Bir gök taşının çökerttiği tarafa doğru yanaş.”

Cara gemiye yaklaşıp kuzeye döndü, geminin gövdesi altından bir karaltı hâlinde akıyordu. Yok Edici, yerden bakıldığında devasa görünmüştü ama bu, yakından bakıldığında görülen boyutu yanında hiçbir şeydi. Dondurucu bir korku, Cara'nın kalbini yumruk gibi sıktı. Bu denli büyük bir taşıtın yüzlerce, belki binlerce mürettebatı olmalıydı ki hepsinin zihin kontrolü yeteneği vardı. Cara gemiye girebilse bile ne kadar dayanacaktı ki?

“Nefes al,” dedi Syrine bir elini Cara’nın boydan boya kasatı kesilmiş omzuna koyarak. “Korku, mantıklı düşünmeni engeller. Aklını boşaltmaya çalış.”

Cara, Aelyx’in anlattığı kutu şeklindeki yapıya doğru uçarken, kaslarındaki gerginlikten kurtulmaya çalıştı. Gövde üzerinde dikdörtgen şeklindeki çöküntüye yanaştı ve geldiğini haber vermek üzere Aelyx’i aradı.

“Orada kalın. Biz size doğru geleceğiz,” dedi Aelyx. “Böylece tek bir mekiğe sıkışıp diğerini acil bir durumda kaçış yolu olarak kullanabiliriz.”

“Ne yapmam gerekiyor?”

“İşaretimle birlikte perdeleme modunu devre dışı bırak. Sonra, tıpkı uzay gemisinden kaçarken yaptığın gibi havalandırma kontrol panelindeki elle kumanda fonksiyonunu aktive et.”

“Bize yardım etmeye hazır olun!” diye seslendi Elle. “Basınç değişimi bizi afallatacak!”

Uzay mekiklerinin görünür olacağı zaman dilimini en aza indirmek için hemen işe koyuldular. Bunu daha önce de yaptıkları için işler pürüzsüz ilerledi. Birkaç dakika sonra Aelyx, Troy ve Elle arka koltukta Syrine’in yanındaki yerlerini almışlardı; üçü de tir tir titremek dışında herhangi bir zarar görmemişlerdi.

Troy avuçlarını birbirine sürterek ısınmaya çalıştı. “Burası çamur kokuyor.”

Değneğin tepkisizliği karşısında iyice öfkelenmiş olan Larish aleti yere bıraktı ve orta konsola toprak parçaları

saçarak poşetini geriye uzattı. “Herkes ceplerini doldursun. İşe yaramayabilir ama zararı da olmaz.”

Cara çantadan bir avuç dolusu toprak aldı. “Peki, şu girişi anlatın bakalım.”

“Havalandırma sisteminin bir parçası,” diyen Aelyx, çamur bulaşan parmağıyla kutuyu gösterdi. “Bakın.” Yapının üst kısmından bir buhar bulutu çıktı ve anında kristalleşerek buza döndü. “Üst kısımdaki ızgara gövdenin geri kalanından çok daha ince. Uzay mekiğini koçbaşı gibi kullanarak ızgarayı kırıp içeri girebiliriz.”

“Peki ama bu havalandırma boşluğu nereye çıkıyor?”

“Hiçbir fikrim yok,” diye itiraf etti Aelyx.

“Yani bir kazana girebiliriz? Ya da çok daha kötüsü.”

“Uzay mekiği ısı ve radyasyona dayanıklı. Bir dereceye kadar...”

“Bir dereceye kadar,” diye mırıldandı Cara, karamsar bir şekilde.

“Geminin etrafını dolandım, tek erişim noktası burası. Bütün kapaklar ve dış kapılar mühürlü.”

“Varsayalım ki içeri girebildik ve uzay mekiğini paramparça edecek bir şeyin içine düşmedik, sonra ne olacak?”

“İç koridorlara giden bir hava kilidi bulacağız. Sonra da geriye sadece hangarı bulup filoyu yok etmek kalacak.”

Cara dilini ısırды. Aelyx her şey çok kolaymış gibi konuşuyordu.

Larish Nova küpünü kaldırarak, “Benim alternatif bir önerim var, tabii bunu nasıl kullanacağımızı bulduğumuzu varsa-

yarsak,” dedi. “Ben hiç yanıcı özelliği olmayan bir yakıt türü görmedim. Eğer bütün seçenekleri tüketirsek birimiz değnek-
le geminin yakıt deposunu patlatabilir.”

Kimse konuşmadı ama Cara herkesin sessizce aynı soruyu sorduğunu biliyordu.

Hangimiz? Larish eski bir protein takviyesi paketi buldu ve bunu küçük parçalara ayırmaya başladı. Bitirince uzun, ince altı parçayı sadece uçları görünecek şekilde tuttu. “Eğer işler o noktaya gelirse patlamadan önce çıkıp uzay mekiğine gelmek için elimizden geleni yapacağız. En kısa parçayı çeken geride kalıp gemiyi patlatacak.”

Altı kişi birer birer parçalarını çekti. Cara parçasını çekmek için terleyen elini uzatırken kendisine, bir et yığını hâline gelmektense kendi seçimiyle ölmeyi yeğleyeceğini hatırlattı. Ama cesur düşüncelerine rağmen kendi parçasını hemen diğerlerinininkilerle kıyaslarken buldu kendisini.

Onun parçası en uzun olandı.

Kısa bir nefes verdi. Ama Aelyx elindeki kısa parçayı kaldırıncı rahatlama hissi paniğe döndü. Aelyx çenesini sıkarak cesur görünmeye çalışıyor ancak gözlerindeki korku parıltısını saklayamıyordu.

Cara kafasını salladı.

“Yapma,” dedi Aelyx, sert bir sesle. “Bu bizim son çaremiz, o yüzden aklından çıkar bunu.”

Eğer Aelyx, Cara’nın bunu gerçekten yapabileceğine inanıyorsa onu pek de iyi tanımıyor demekti.

Geminin gövdesi gümbürdeyerek Cara’nın koltuk minde-

rini titretti. Cara'ya bir garaj kapısı kumandasının sesini hatırlatan gürültü uzun bir süre devam etti. Nefesini tutup dönerek pencereden dışarı baktı. Geminin göbeğinden karanlığa doğru fırlayan küçük bir kapsül Dünya'ya doğru alçaldı. Gözyaşı damlası şeklindeki kapsülün yüzeyi, Jake'in üç boyutlu görüntüsünde görülen binanın aynalı dış cephesi gibiydi.

Aleyx onun bakışlarını takip etti. "Bu, filonun bir parçası değil. Ne kadar küçük olduğuna bakılırsa bir uzay mekiği olmalı."

"Jaxen'i almaya gidiyor olmalılar," dedi Troy. "Acele etmeliyiz. Çok geçmeden pilot orada kurtarılacak kimse olmadığı anlar."

Sonra da istila başlayacaktı.

"Bir dakika," dedi Elle. "Duyduğumuz o ses hangar kapısının açılmasından kaynaklanıyordu sanırım. Ama uzay mekiği gittikten sonra sesi tekrar duymadık."

Cara direksiyonu kavradı ve havalanıp uzay mekiğinin yönünü çevirdi. Hangar kapısı hâlâ açık olabilirdi. Eğer mekiğin perdesini kaldırmazsa Ariboller fark etmeden doğrudan geminin içine uçabilirlerdi.

Gaz butonunu yumrukladı ve geminin alt kısmına doğru sarsılarak ilerlediler. Göz ucuyla parlayan metalleri gördü. Hangara olan mesafeyi yarılادığında, kapağın tekrar kapanmaya başladığını gösteren o gürültüyü duydu. Motor daha hızlı gitmeye el vermiyordu ama o yine de koltuğunda öne doğru eğilmiş, direksiyona çullanmaya devam ediyordu. Geminin alt kıvrımından döndü ve gövdenin üzerinde kapanan devasa

kapağın altından parlayan ışığı gördü. Artık sadece incecik bir boşluk kalmışken Cara hızla ileri atılıp dişlerini sıkıttı.

Uzay mekiği kapağın altından birbirine sürtünen metal yüzeylerin çıgıllıklarıyla kayarken ön cama kıvılcımlar yağdı. Araç yalpaladı. Kontrol panelinden alarm sesleri yükseldi. Aelyx arka koltuktan uzanıp alarmları sustururken Cara gözlerini kısarak kıvılcımların arasından gideceği rotayı inceledi.

“Lütfen perdeleme modunun hâlâ aktif olduğunu söyleyin,” dedi.

“Şu işarete göre, öyle.”

Uzay mekiğini doğrulttu ve motor pervanelerini aniden durdurunca emniyet kemeri bağı şeklinde ileriye doğru fırladı. Koltuğunun arkasına çarpanları hissetti. Kapak, koca menteşelerinin gıcirtısıyla kapanırken Cara da motoru susturdu ve yerinde hareketsiz kalarak hangarı ilk kez inceledi. Gördükleri karşısında gözleri fal taşı gibi açıldı. Sonsuz sayıda gümüş renkli gemi, zemine zincirlenmişti. Binlercesi dört bir yana uzamyordu. “Off,” dedi Troy. “Mahvolduk.”

Cara da aynı fikirdeydi. Bütün filoyu tek bir yerde görmek, kendisini bir çizmenin altındaki böcek gibi hissetmesine neden olmuştu. Tepelerindeki ışıklar loş hâle gelince Cara bir hareket görmek üzere alanı taradı. Hiçbir hareket yoktu. “Henüz gemilerde kimse yok gibi.”

“Belki de bunları uzay boşluğuna atabiliriz,” diye önerdi Larish.

Cara bunu nasıl yapacaklarını bilemiyordu ama alternatifi

—Aelyx’i yakıt deposunu patlatmaya göndermeyi— düşündüğü zaman bulunduğu trans hâlinde çıktı ve uzay mekiğini hangarın uzak ucuna doğru uçurdu.

Kapalı bir kapının hemen yanına indi ve motor pervanelerini susturdu, etrafta kimsenin olmadığından emin olduktan sonra perdeleme modunu kaldırdı. Dışarı çıkınca, havayı test etmek için çekine çekine nefes aldı.

Nefes alınabiliyordu. Aribollerin gezegeni hakkında sahip olduğu bilgilerle örtüşüyordu bu. Ve tıpkı o gezegen gibi geminin içindeki hava da bayıltıcıydı. Ensesinden akan ter damlaları saçlarına yapışıyordu. Alan sadece sıcak olmakla kalmıyordu. Bataklık kıvamındaydı. Havayı bir gıcirtı doldurdu ve Cara sesin kaynağını bulmaya çalışınca zemindeki bir havalandırma boşluğunun dışarıya bir buhar bulutu salıverdiğini gördü.

Bunu Aelyx de fark etmişti. “Yaşamak için ısı ve neme ihtiyaç duyuyor olmalılar. Ayrılmalıyız. Sen burada kal ve filoyu yok etmenin bir yolunu bul. Ben içeri girip ısı sistemini bulmaya çalışacağım. Eğer kapatabilirim bütün sorunlarımız çözülebilir.” Bir elini Nova Değneği’ni almak için Larish’e doğru uzattı. “Eğer onu bulamazsam yakıt deposunu bulurum.”

Cara onu bakışlarıyla delip geçti. Bu seçenek söz konusu değildi.

“Bu sana lazım olacak,” diyen Larish ona bir küp uzattı. “Küp yalnızca enerjiyi tutup geri yansıtıyor, ben çalıştıramadım gerçi.”

Aelyx küreyi arka cebine tıktırırken Cara ona yaklaştı ve gözlerine bakarak sessiz konuşmayla iletişim kurmaya çalıştı. Aelyx gözlerini kaçırıp bunun yerine Cara'yı kollarına aldı. Bu fena hâlde vedaya benziyordu.

"Hayır." Cara kendisini onun kollarından kurtardı ve bir parmağını yüzüne doğru salladı. "Sarılmak yok, öpmek yok, ayrılık sözcükleri yok. Bu bir veda değil."

"Yapmam gerekeni yapacağım, Elire," diye fısıldadı.

"Biliyorum," diyen Cara ellerini kalçalarına götürdü ve bıçak gibi keskin bakışlarını ona çevirdi. "Eğer iş o noktaya gelirse, bununla birlikte yüzleşeceğiz." Aelyx karşı çıkmak üzere ağzını açınca Cara onu susturdu. "Ya rollerimiz tam tersi olsaydı? Ya kısa çöpü ben çekmiş olsaydım? Seni geride bırakıp kendimi feda etmeme izin verir miydin?"

"Vermezdim, biliyorsun."

"O hâlde benden de bunu bekleme. Haksızlık olur."

Aelyx tereddüt etti.

"Bununla birlikte yüzleşeceğimize söz ver," diye üsteledi Cara. "Yoksa önümüzdeki işlere odaklanamam. Bu dikkat dağınıklığı da ölümüne sebep olabilir." Bunun Aelyx'i ikna edeceğini biliyordu.

"Tamam. Söz veriyorum."

Troy, "Şuna bakın!" diye seslendi. Bir elini kapının üzerinde gezdirdi ve kapı eriyerek bir hava kilidi odacığını gözler önüne serdi. Elini geri çekince kapı tekrar eski hâline geldi. "İşte içeri giriş biletimiz. Haydi, yola koyulalım."

"Ben gideyim," dedi Aelyx.

“Söz verdin, unutma,” diyen Cara, Aelyx onu öpmek üzere eğilince kafasını geriye eğdi. “Hayır. Söylediklerimde ciddi-
dim. Bu bir veda değil.”

Aelyx hafifçe güldü, Cara’nın inatçılığının sinir bozucu mu yoksa etkileyici mi olduğuna karar veremiyormuşçasına başını salladı. Kapıya doğru bir adım geriledi. “Veda etmek yok.”

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Troy kapıyı tekrar açmak için elini uzatırken Aelyx onu bileğinden yakalayarak durdurdu. Troy ona gözlerinde soru işaretleriyle bakarken Aelyx omzunun üzerinden bakıp Cara'nın arkasını dönmüş olduğundan emin oldu. "Sen grupla kal. Ben yalnız gidiyorum."

"Çok beklersin," diye haykırdı Troy, sonra Aelyx ona susmasını işaret edince sesini alçalttı. "Burada işe yaramam. Uzaylı teknolojisiyle ilgili en ufak bir bilgim yok ama deniz piyadesi botlarıyla sağlam tekme atabilirim," diyen Troy, bir parmağıyla geminin iç bölümünü işaret etti. "Bu, içeride işe yarayabilir."

Aelyx ona doğru eğilerek alçak sesle konuştu. "Kardeşinle kalman gerekiyor."

"Neden?"

"Çünkü kısa çöpü ben çektim." İkisi de bunun ne anlama

geldiğini biliyorlardı. “Vakit gelince Cara’nın uzay mekiğine kaçmasını sağlaman lazım, onu oraya kadar sürükleyip zorla koltuğunda tutman gerekse bile ki muhtemelen böyle olacak.” Troy’un omzunu kavradı. “Bunu benim için yapar mısın?”

Troy derin bir nefes alıp ağır ağır ensesini ovuşturdu. Konuşmadı ama yüzündeki gergin ifade Aelyx’in çok şey istediğini gösteriyordu. Her şey bittiğinde Cara ikisini de asla affetmeyecekti.

“Baksana,” dedi Troy. “Biliyorum kardeşimle çıkmaya başladığın zaman sana epey çektiyim. Ama artık onun sana karşı neler hissettiğini biliyorum. Seni gerçekten...” Yüzünü ekşitti. “... seviyor. O yüzden, onun için yapabileceğim tek şey bu kapıdan geçip arkanı kollamak olur.”

“Ama hepimizin birlikte...”

Troy elini kapıya sürterek onun sözünü kesti ve çözülen maddenin içinden geçerek hava kilidine çıktı. “Geliyor musun, gelmiyor musun?”

Aelyx odacığın içine doğru yürürken onunla tartışmamak için kendini zor tuttu. O ne kadar ısrar ederse Troy da o kadar inat edecekti. Gerekirse Troy’dan kaçıp onu hangara geri dönmek zorunda bırakabilirdi.

Kapı tekrar eski hâline döndü ve odacık, hızla esen rüzgârın sesiyle doldu. Basınç gerekli düzeye ulaşır ulaşmaz karşıdaki kapı çözülerek, en az elli metre uzunluğunda, loş bir ışıkla aydınlatılmış bir geçidi gözler önüne serdi. Aelyx tereddüt etti. Buhar önünde kalın bulutlar hâlinde koridor boyunca döne döne yükseliyordu. Bu görüntü ona geçen yıl Midtown

Lisesi'nde kutladıkları Cadılar Bayramı festivalini hatırlattı. Lise son öğrencileri koridorları yapay sis ve elektronik flaş ışıklarına boğmuşlar, sonra hiçbir şeyden haberi olmayan lise bir öğrencilerini korkutmak için pusuya yatmışlardı.

“Tanrım,” diye fısıldadı Troy, biraz serinlemek için tişörtünü çekip göğsünden uzaklaşarak. “Burası lanet bir hamam gibi.”

Aelyx'in tişörtü nemden göğsüne yapışmıştı. Bu boğucu nem sebebiyle Aelyx, Aribollerin hem karada hem suda yaşama özelliklerinin olup olmadığını merak etti.

Kapı aşağıdan yukarıya doğru tekrar maddeleşmeye başlayana dek ikisi de kıpırdamadı, sonra birlikte kapının üzerinden koridora atladılar. Aelyx elinden geldiğince yavaşça yere inip konuşma sesleri veya yaklaşan ayak sesleri duymak üzere kulak kabarttı. Bir şey duyamayınca ilerledi. Troy da hemen arkasından onu takip etti.

Aelyx yürürken duvarın dokusunu inceledi ve duvarın, hava kilidi kapısının koyu renkli, damarlı yapısıyla benzerlik gösterdiğini fark etti. Duvarın yoğun nemden ötürü ıslak olmasını bekleyerek parmak uçlarını duvarın yüzeyi üzerinde gezdirdi ancak duvar hayvan postu gibi kuru ve hafif pürüzlüydü. Aelyx, tiksinti ve merakla karışık bir hareketle elini bastırdı. Organik maddelerden yapılan “canlı gemiler” teorisini daha önce duymuştu ama böyle bir şeyin mümkün olduğunu hiç düşünmemişti.

Yüzey elinin altında geriledi ve Aelyx elini hızla geri çekerken duvar örtüsünün bir kısmı açıldı. Diğer tarafta bir

boru uzanıyordu. “Şuna bak,” diyerek boynunu uzattı ve boru hattını gözleriyle, bir grup hava kanalının arkasında gözden kaybolduğu bölüme kadar takip etti. “Eğer bu boru geminin nemlendiricisine gidiyorsa bu aygıt sadece üç kat üzerimizde olmalı.”

Troy, bir parmağının ucuyla kısaca dokunarak boruyu kontrol etti. “Boru sıcak, tırmanarak çıkamayız. Merdiven bulmamız gerekecek.”

Aelyx adımlarını hızlandırarak sessizce koşmaya başlarken kalbi umutla çarpıyordu. Belki de yakıt deposunu patlatmasına gerek kalmayacaktı. Koridorun sonundaki yol ayrımına gelince durarak bir sağa, bir sola baktı. Hareket eden bedenler görünce hemen geri sıçradı. Çok kısa bir süre bakabildiği için bu canlıları, dik durdukları ve boylarının en az bir buçuk metre olduğu bilgileri dışında tarif edemiyordu.

Sağ tarafı işaret edip ağız hareketleriyle Troy’a, “Burada birileri var,” dedi.

Troy karşı duvarın yanında eğildi. “Kaç kişiler?”

“İki, sanırım. Belki üç.”

“Bu tarafa mı geliyorlar?”

Aelyx bilmiyordu, bu nedenle kafasını uzatarak köşeden geriye baktı. Yaklaşık yirmi adım ötede iki yaratık, sessiz bir konuşma içindelermiş gibi yüz yüze dönmüş duruyordu. Aelyx genel beden yapılarını seçebiliyordu: İnce gövdelerinden uzanan iki kısa bacakları, narin kolları ve kalın boyunlarının üzerinde fazla büyük, dikdörtgen biçiminde kafaları vardı. Ancak detaylar ve yüz hatları bulanık görünüyordu. Etleri

parlıyor gibiydi; renkleri griden soluk pembeye, beje, sonra tekrar griye dönüyordu. Yüz hatlarını ya da ellerini net bir şekilde göremeyen Aelyx gözlerini kısıtı. Bozuk bir projektörden film izlemek gibiydi bu ve Cara'nın, Noven beyinlerinin Aribollerin gerçek formlarını algılayamayacağı yönünde söylediklerini hatırladı.

Yaratıklar onun varlığını hissetmiş gibi yüzlerini ona çevirdiler. Aelyx tekrar eğilerek köşenin arkasına geçti ve Troy'la göz göze geldi. "Sanırım beni gördüler."

Troy tıslayarak bir küfür savurdu ve değneği gösterdi. "Değneği kullan."

Aelyx sükûnetini tamamen kaybetmemek için hemen eğilerek açıklık alana doğru çıktı ve değneği yaratıklara doğrulttu. Hiçbir şey olmadı. Jaxen'in yaptıklarını taklit ederek tekrar denedi ancak değneğin içine yerleştirdiği küre tepkisiz kaldı. Sonra Aelyx'in beyni zonklamaya başladı. Aribollerin hislerini sezebiliyordu. Zihinsel aktiviteleri Aelyx'in içinde dalga gibi yükseliyor, bu muazzam güç geriye çekilip yere sinmesine neden oluyordu.

Aelyx'i Jaxen sanmışlardı. Bronz teni ve uzun, kahverengi saçları aylar önce kendi gezegenlerinde gördükleri kişiyle uyuşuyordu. Ama bu tuhaf davranışının sebebini anlayamamışlardı ve sebebini öğrenmeye geliyorlardı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Troy.

Aelyx kafasını ellerinin arasına aldı. "Sen hissetmiyor musun?"

"Neyi hissetmiyor muyum?"

“Geliyorlar.”

“Değneği kullan!” diye sertçe fısıldadı.

Zihnini boşaltmak için savaş veren Aelyx geçen bahar ittifakın imzalandığı, Jaxen’e *iphal* ile ateş ettiği günü düşündü. Sadece nişan alıp ateş etmek yeterli olmamıştı. Silahın güvenlik mekanizmasının kişinin niyetini hissetmesi gerekiyordu. Yani ateş etmeyi *istemesi* gerekiyordu. Belki de değnek de aynı şekilde çalışıyordu. Kürenin içine güç toplamak üzere odaklandı, küreyi teninden içeri giren bir kanal gibi içine çektiğini hayal etti. Bir enerji titreşimi hissetti ve küre parlayarak canlandı.

İlk Aribol süzülerek görüntüye girdi. Aelyx değneği tüm gücüyle ileri doğru savurdu ve yaratık, göz açıp kapayana dek mide bulandıran bir çatırtıyla duvara çarpıp yere yığıldı. Aelyx ikincisi saldıramadan bacaklarının kaskatı kesildiğini hissetti. Yaratık zihnine girmişti ve motor becerilerini devre dışı bırakıyordu. Aelyx diz çöktü, değnek ise buhar bulutlarının altında gözden kayboldu. Akciğerleri durdu ve Aelyx nefes alamadı.

Troy eğildiği yerden ileri atılarak Aribol’ü yere devirdi. Troy yere düşer düşmez yaratığın kafasını kavrayıp sertçe döndürdü. Bir çatırtı duyuldu ve yaratığın bedeni gevşedi. Aelyx’in üzerindeki etkisi anında sona erdi.

Aelyx, Aribolleri daha yakından incelemek için nefes nefese emekledi. Duvarda, ilk bedenine çarptığı yerde mor renkli bir leke vardı. Öldüklerinde bile vücut hatları Aelyx’in gözlerinin algılayamayacağı kadar yüksek bir hızda titreşiyordu, bu

nedenle Aelyx el yordamıyla yaratığın parmaklarını inceledi; parmakları uzun ve iskelet gibi inceydi ancak kemik değil de kıkırdak esnekliğine sahipti. Üç parmağı ve bir de başparmağı vardı. Sert, kuru cildi ise ince taneli zımpara kâğıdına benziyordu. Havadaki neme rağmen yaratığın eti çatlak çatlaktı. Kara ile temas etmekten kaçınmalarına şaşmamak lazımdı. Havadaki toz bu çatlaklardan kolaylıkla geçip kana karışabiliyordu.

Aelyx elini sallayarak buharı uzaklaştırdı ve Troy'un ceplerinden bir parça toprak döküldüğünü fark etti. "Bunu unutmuştum," dedi ve kendi ceplerini yoklayıp hâlâ dolu olduklarını gördü. "Onlara toprak atmalıydık."

"Tekrar fırsatımız olacağından eminim. Haydi, merdivenleri bulalım."

Aelyx değneği yerden aldı ve Troy'u soldaki koridor boyunca takip etti. Koridor boyunca ilerlerken Troy'un neden Aribollerin duygularını hissetmediğini veya zihinsel saldırıya teslim olmadığını merak etti. Belki de Ariboller Troy'un varlığından habersizdi. Veya belki de bir seferde tek bir zihne ulaşabildikleri içindi.

Bir şey Aelyx'in dikkatini çekince duraksadı. Duvarın içinden bir vınlama geliyordu. Troy'u çekiştirerek durdurdu. Ses tekrar geldi ve Aelyx birkaç adım boyunca sesi takip edip hava kilidi çıkışının yarı genişliğinde olan dar bir kapı aralığına ulaştı. Bir eliyle duvarı ovdu ve duvar aralanarak, ancak ikisinin sığabileceği boyutta bir tüpü gözler önüne serdi.

"Asansör olabilir mi bu?" diye fikir yürüttü.

Troy bir botunun ucunu içeri soktu. Zemin ağırlığını kaldı-
rınca içeri girdi. “Denemeye değer.”

Aelyx onun yanma sıkıştı ve kapı tekrar şekillenirken kont-
rol düğmelerini bulmak üzere bakındı. İç duvarlar bomboştu.
Aelyx hiçbir şeye dokunmadı ama tüp kendi iradesiyle kapandı
ve sonra neredeyse hemen durdu.

“Bir sonraki kata gelmiş olmalıyız. Belki bir şeye dokun-
mazsak...” Tüp tekrar yükselmeye başlayınca eylemsizlik
kuvveti sözlerini yarıda kesti. Belki de tüpün otomatik ayarları,
onlar çıkmak isteyene kadar onları birer birer bütün katlara
çıkarmak üzere programlanmıştı. *Ya da bir başkası girmek is-
teyene kadar,* diye düşündü Aelyx ürpererek.

Tüp tekrar durunca nefesini tuttu. Bu kattaki bekleme süre-
si bir öncekinden daha uzun gibi geldi. Kapı kapalı kalıp tüp
tekrar yukarı doğru atılınca Aelyx rahatladı.

“Bir sonraki kat, değil mi?” diye sordu Troy.

“Sanırım.”

Tüp durdu. Aelyx kapıyı avucuyla ovdu ve kazanın bulun-
duğu kata ulaştıklarını hemen anladı. Bir ısı dalgası yüzünün
derisini geriyor, dönerek yükselen buhar bulutları görüşünü
bulanıklaştırıyordu. Ama görüşünün ne derece kısıtlandığını
ancak oluktan dışarı çıkıp da devasa su tanklarından sızan sı-
cak nemin tadını çıkaran düzinelerce Aribol ile burun buruna
geldiğinde fark edebildi. Bu tür yaratıklar için burası gemide-
ki en güzel bölüm olmalıydı.

Troy yanında donakalmıştı. Aelyx aynı şaşkınlık dalga-
larınm, öncekinden on kat daha kuvvetli bir şekilde üzerine

hücum ettiğini hissetti. Sayısız düşünce kafatasını deliyordu. *Bu Novenler de kim? Neden buradalar?*

Yaratıkların hayreti, neredeyse kör edici derecede yoğun bir şüpheye dönüştü. Gözlerinin önünde siyah noktalar uçuşmaya başlayan Aelyx bayılmak üzere olduğunu hissetti. Değneği daha da sıkı tuttu ve diğer eliyle cebinden bir avuç toprak çıkardı.

“Şimdi,” dedi Troy ve havaya iki avuç dolusu çamur fırlattı.

Aelyx gruba doğru bir avuç toprak daha fırlatıp Nova Değneği’ni ateşledi. Sonra ne olduğunu göremedi ama metale çarpan etin sesini duydu. Kısa bir rahatlama, görüşünü netleştirip şakaklarını sıkın mengeneyi gevşetti ve bu süre, ayakta kalan herhangi bir Aribol var mı diye etrafı taramasına yetti. Bir tanesi arka tarafta, Aelyx’in ulaşabileceği mesafenin çok ötesinde duruyordu. Aelyx saldırmak için değneğini kaldırdı ama bu hareketi yapmasıyla birlikte öyle keskin bir acı geldi ki kafatasının ortadan ikiye ayrıldığından şüphelenerek başını yokladı. Gözlerini sımsıkı kapatıp diz üstü çökerken Troy’un ıstırap içinde haykırdığını duydu. Aelyx kafasını tutarak yerde kıvrılıp dertop oldu. Bütün kasları kilitlendi; önce kolları ve bacakları, ardından bütün gövdesi, en sonunda da ciğerleri.

Kendisine nefes almayı emretti ama göğsü ona itaat etmiyordu. Az sonra gözleri şişti ve yüzü sızlamaya başladı. Çaresizce Cara’yı düşündü. Onu uyaramayacaktı, o kaçabilirdi diye gemiyi yok edemeyecekti. Daha da önemlisi, onu bir daha asla göremeyecek, mavi gözlerinin parlamasını bir daha izleyeme-

yecekti. O mavi gözleri gözünde canlandırdı ve bilinci kayıp giderken bu görüntüye sıkı sıkıya tutundu.

Sonra Cara yok oldu.

Cara üniformasının kumaşının üzerinden iletişim küresine dokundu, iki kez tereddüt ettikten sonra küreyi cebinden çıkarmamaya karar verdi. Aelyx ve Troy hazır olunca onu ararlardı. Onun üzerine düşen, dikkatlerini dağıtmamaktı. Onları on beş dakika daha rahatsız etmeyecekti.

Kendisini bundan fazla tutamazdı.

Larish'in gemilerden birinin altından çıkan bacaklarını gördü. Hangarın uzak ucunda Syrine ve Elle, gemilerin zincirlerini iniş takımlarından ayıracak ve uzay boşluğuna fırlatmalarını sağlayacak bir kontrol paneli arıyorlardı. Cara alanın kendisine düşen bölümünü kontrol etmişti. Şu ana kadar hiçbir şey bulamamıştı.

Larish'in yanına gitti ve sırtüstü kayarak geminin altına girdi. Geminin göbeği açıktı ve Cara'ya ileri biyoloji dersinde incelediği inek bağırsaklarını hatırlatan kalın, tanecikli, ete benzer yapıdaki tüpleri gözler önüne seriyordu.

"Aribollerin gübre ve ham fosforların yok edilmesini istemesine şaşmamak lazım," dedi Larish. "Bu gemiler tam olarak hava geçirmez değil. Filtreleme sistemleri doğada serbest olarak bulunan toz veya topraktaki toksinleri engelleyebilir ama gübredeki element konsantrasyonu çok yüksek olduğundan bunun pilotlara ulaşmasını engelleyemez."

“Şuradaki şey de filtre mi?”

“Hayır, sanırım o yakıt tüpü.” Bir tüpün üzerine bir kesik attı ve hiçbir şey çıkmayınca kaşlarını çattı. “Veya değil. Her neyse, motorun önemli bir parçası olmalı yoksa burada olmazdı.”

“Yani bin tane geminin göbeğini açarsak ve iç organlarını kesersek motorlar çalışabilir de çalışmayabilir de.” Cara kafasını salladı. “Başka bir yolu olmalı.”

“Eğer kontrol panelini bulamazsak...” Hava, kuvvetli bir sesle titreyince Larish’in sözleri yarıda kesildi. Cara bu güçlü sesi bir çeşit alarm benzetti. Derin bir nefes aldı ve kendisiyle aynı sonuca ulaşmış olan Larish ile göz göze geldi. Dış kapak açılmak üzereydi. Hangarın içerisinde herhangi bir yere bağlı olmayan nesneler –veya bedenler– uzaya uçacaktı.

Geminin altından kayarak dışarı çıktı ve hangarın diğer tarafına doğru, “Hava kilidine gidin! Uzay mekiği geri döndü!” diye bağırdı.

Çılgınlar gibi hava kilidinin kapı aralığına koştuktan sonra bir elini kauçuk panel üzerine yerleştirdi ve kapının molekülleri teninin altında birbirinden ayrıldı. Larish ile birlikte içeri girerken, yerde iz bırakacak kadar hızla koşmakta olan Syrine ve Elle’e “acele edin” işareti yaptılar. Alarm sesi güçlendi. Hava kilidinin kapısı iki kere tekrar cisimleşmeye başlamış ve ikisinde de Cara bir açıklık bırakmak için ellerini sürtmüştü. Kızlar nihayet yaklaşıncı delikten içeri balıklama atladılar ve yüzüstü düştüler. Bariyerin kapanmasıyla zemin, diğer tarafta açılan devasa kapağın gücüyle titredi.

Herkes derin bir nefes verdi.

Odacıktaki basınç arttı ve diğer taraftaki kapı çözülerek buhar kaplı uzun bir koridora açıldı. Cara'nın gözleri hemen koridorun bitiş noktasına, duvarın dibine yığılmış iki bedenin bulunduğu bölüme gitti. Bunların insan olmadığını fark ettiği o bir saniye içinde kalp atışları sekti.

Elinden geldiği kadar hızla ileri koştu. Aribol bedenlerine ulaştığı zaman bütün ayrıntıları sindirmeye çalıştı. Zane'in türü hakkında söyledikleri yalan değildi. Cara onları tam anlamıyla göremiyordu. Bedenlerinin kenarları, akkor lambalarla kaplıymış gibi yanıp yanıp sönüyordu.

Onları daha fazla inceleyecek vakitleri yoktu. Bu koridorla kesişen diğer koridoru baştan başa inceleyip boş olduğunu gördükten sonra iletişim küresiyle Aelyx'i aradı. Aelyx aramalara ne cevap veriyor ne de reddediyordu ki bu Cara'nın kalbine sancılar girmesine sebep oluyordu.

"Troy da cevap vermiyor," diye fısıldadı Elle, alt dudağını ısırarak.

Syrine iletişim küresini çıkarıp üç boyutlu kişi listesinde gezinmeye başladı. "Sen Troy'un küresini tespit et. Ben de Aelyx'inkini bulayım." Saniyeler sonra kendi konumlarına göre Aelyx'in nerede olduğunu gösterdi ve sol tarafı işaret etti. "Bu taraftan, üç kat yukarıda."

"Troy da orada," dedi Elle. "Birlikteler."

Larish çantasını düzelterek arkasındaki ağır toprak kümesinin yerini değiştirdi ve sonra dördü koridor boyunca ilerledi. Sinyali takip ederlerken Cara sık sık dönüp omzunun üzerin-

den geriye bakıyordu. Loş ışık, ölü bedenler, dumanların ritmik tıslaması... Hepsi Cara'nın tüylerini diken diken ediyordu. Ama Larish gözlerini duvarlardan ayırmıyordu.

“Olağanüstü,” diye nefes nefese mırıldandı, duvar yüzeyine dokunup yüzeyin parmaklarının altında aralanmasını izlerken. “Gemiye, yapay ve organik malzemelerin bir kombinasyonunu kullanarak inşa etmişler. Duvarların hangi canlı türünden yapıldığını merak ediyorum.”

Cara onun bu heyecanını paylaşmıyordu. Ariboller, ırkını yok etme çahşmalarını kestikleri zaman heyecanlanabilirdi.

Az ileride Syrine, dar bir kapı aralığının önünde durdu ve bir elini kapıya sürdü. İçeride, hepsinin sığamayacağı kadar dar, silindir şeklinde bir odacık vardı. “Bu, asansör olmalı. İkişer ikişer gitmemiz gerekecek.”

Cara diğerlerini iterek öne geçti ve oluğun içine, çoktan içeri girmiş olan Elle'in yanına sıkıştı. Kapı kapandı ve öyle hızla yukarı atıldılar ki Cara'nın iç organları neredeyse aşağıda kaldı. İki keskin dur-kalktan sonra kapının paneline dokundu ve kafasını çekine çekine dışarı uzatırken Elle dışarı çıktı.

Cara da sessizce oluktan dışarı çıktı. Buranın neresi olduğunu bilmiyordu ama havada öyle yoğun bir buhar tabakası vardı ki önündeki Elle'in ensesini zar zor görüyordu. Isı Cara'nın boğazına kadar yükselerek başını döndürdü. Burada cehennem sıcaklığı vardı. Buharı dağıtmak için elini salladı ve birbirine metalik kanallarla bağlı, su kulelerine benzeyen birçok devasa varil gördü.

Burası geminin nemlendiricisi olmalıydı.

Hareketleri buharın dağılmasını sağladı ve en yakın varilin dibinde bir şey fark etti. Kalp atışları sekti. Standart bir deniz piyadesi ceketi yerde duruyordu. Bunu Elle de görmüştü, ikisi de kocaman açılmış gözleriyle birbirlerine baktıktan sonra hemen harekete geçtiler. Cara ceketi kaptı ve bunu sisi dağıtmak için yelpaze gibi kullandı. Elle ise Troy'un sinyaline doğru koştu ki haritaya göre sinyal sadece birkaç metre öteden geliyordu.

Cara yerdeki bir şeye takıldı ve bir Aribol cesedi gördü, sonra bir tane daha. Ayak tabanlarının altında toprak parçaları hışırdıyor, bu yaratıkların nasıl öldüğüne açıklık getiriyordu. Cesetlerin üzerinden geçmeye devam ederken nabızı hızlandı. Sevdiklerinin de onların arasında olmaması için sessizce dua etti.

Cara, sürdüğü bu korkunç izin sonunda Aelyx ve Troy'u buldu; elleri göğüslerinin üzerinde, sırtüstü yatıyorlardı. Cara hemen göğüs kafeslerini kontrol etti ve göğüslerinin inip kalktığını görünce rahat bir nefes aldı. Ama bu an çok kısa sürdü. Tam arkalarında bir Aribol eğilmiş duruyordu; son derece canlıydı ve öfkeyle parlıyordu.

Daha korkacak zaman bulamadan bedeninin kontrolünü yitirdi. Birden kendini yerde, Elle'in yanında, nefes almak için çabalarken buldu. Yaratık, zihnine girmişti. Cara, Aelyx ve Troy'un aldığı hayatlar için duyduğu öfkeyi hissedebiliyordu. Hepsini öldürmek istiyordu ama liderleri ona, birileri gelip zihinlerini araştırana dek onları hayatta tutması yönünde talimat vermişti. Sonra idam edilecekler ve filo Dünya sakinlerini sıvılaştırırken en yakın kapıdan dışarı atılacaklardı.

Cara ayak sesleri duydu ve Larish yanında yere düştü. Cara, yüzü uyuşup görüşü bulanıklaşırken Larish'e bakmaya çalıştı. Sonra bedeninin kontrolünü, kaybettiğı gibi bir anda geri kazandı. Yüksek sesle, derin bir nefes aldı. Oksijen damarlarından akarak duyularını yerine getirdi ve doğrulunca Aribol'ün yerde nöbet geçirdiğini, yanıp sönen teninin toprakla kaplı olduğunu gördü.

Syrine yanında ayakta duruyordu.

"Beni kontrol edemedi," dedi hayretle, ellerindeki toprağı silkelerken. "Bilincime girdiğini hissettim ve onu geri ittim."

Elle dizlerinin üzerinde doğruldu. "Ben düşüncelerimi engellemeye çalıştım ama işe yaramadı."

"Ben de," diye ekledi Larish.

"Belki de 'ruh şıfacısı' olayından ötürüdür." Cara Aelyx'in yanına doğru emekledi ve onu kaldırmaya çalıştı. Uyanmıyordu. Troy da uyanmıyordu. "Onlara kalıcı bir şey yapmış. Aribol'ün etkisini de Aisly'nin etkisini bozduğun gibi bozabilir misin?"

"Deneyebilirim."

"Diğerleri geliyorlar," diye uyardı Elle. "Bunu hissettim."

Syrine, Troy'un üzerine eğilerek nazıkçe göz kapaklarını kaldırırken Cara altısının birlikte saklanabileceğı kadar büyük bir yer aradı. *Varillerin arkası*, diye düşündü. Ama bu geçici bir çözümdü. Yerdeki Nova Değneğı'ni fark etti ve Larish'e bakarak değneğı yerden aldı. "Geminin bir kısmı canlı, değıl mi? Eğer duvarlar etten yapılmışsa belki asansör kapısını yarsak..."

“Kapı ısıyla aşınır ve Aribolleri dışarıya hapseder,” diye tamamladı Larish. “Denemeye değer.”

“Çabuk olmamız lazım,” dedi Elle, küpü bulmak için Aelyx’in üstünü yoklarken. “Artık uzay mekiği geri döndüğüne göre istilayı bekletmeleri için bir sebep kalmadı. Küremle gemiyi tarayıp yakıt tankını bulmaya çalışacağım.”

Larish başıyla kazan ekipmanını gösterdi. “Ben de bir kapatma düğmesi bulmaya çalışayım. Belki büyük ölçüde bir nem kaybı da onları öldürebilir.”

Cara planlarındaki belki ve olabilirlerin sayısını duymazdan gelmeye, bunun yerine Nova küresini yuvasından çıkarmaya ve yerine Aelyx’in arka cebinden aldığı küpü yerleştirmeye odaklandı. Küp yerine oturur oturmaz değneği bir kolunun altına sıkıştırdı ve asansöre geri koştu.

Buhar ve toprak bir araya gelerek yerde ince bir çamur tabakası oluşturmuştu ve bu, Cara’nın babetlerinin kayarak kapı aralığını geçmesine sebep oldu. Doğrulduktan sonra iki adım geriledi, sonra küpten ne kadar büyük bir patlama beklemesi gerektiğinden emin olamayarak iki adım daha geriledi. Nihayet değneği kaldırıp indirdi, nişan alırken kapının et görünümlü yüzeyine odaklandı.

İçinden geçen enerji dalgasına karşı hazırlıklı değildi. Kendini hazırlayamadan sertçe yere devrildi. Ayağa kalkıp kuyruk sokumunu ovuşturdu, sonra asansöre doğru topallayarak gittiğinde sadece kapıyı yakmakla kalmamış olduğunu gördü. Bütün oluğu ve hatta arkasındaki, varlığından bile haberdar olmadığı üç duvarı aşındırmıştı.

Elle ve Larish'e doğru kayarak koşarken, "Haberler kötü!" diye bağırdı. "Kapıyı mühürlemek yerine patlatıp tamamen açtım."

Syrine kafasını kaldırmadı. Hâlâ Troy'un üzerine eğilmiş duruyordu. Aelyx tamamen bilinçsizdi ve Larish kazan varillerinin arkasında bir yerlere gidip gözden kaybolmuştu. Sadece Elle cevap verdi, Cara'yla konuşurken havaya yansıttığı üç boyutlu haritayı inceliyordu.

"Gemide radyasyon izi var mı diye kontrol ederken şunu buldum," diyen Elle, haritada kalp gibi atan bir noktayı gösterdi. "Bu bir yakıt tankı olmalı."

Cara parmağıyla mevcut konumlarından yakıt tankına giden yolu takip etti ve aynı katta olduklarını gördü. Arkasını dönüp az önce ortaya çıkardığı, asansör boşluğunun arkasındaki duvarlara baktı. Ete benzeyen yüzey kendini onarmaya başlamıştı. "Duvarların arasından geçebiliriz. Eğer sessiz olursak bizi kimse yakalayamaz."

Elle ileri atılıp küresini cebine attı. "Gidelim."

"Bir dakika!" diye seslendi Syrine, hâlâ Troy'un gözlerine bakıyordu. "Ona ulaşmak üzereyim."

"Vaktimiz yok," dedi Cara, Elle'in az önce açtığı duvara doğru onu takip ederken. "Yakıt tankına ulaşır ulaşmaz haber vereceğiz. Eğer o zamana kadar kimse bir çözüm bulamazsa..." Cümlesini bitirmedi ama Syrine'in başıyla yavaşça onaylaması, anladığını gösteriyordu.

Uzay mekiğine kaçacak vakit kalmamıştı.

Aelyx hayatında daldığı en derin uykudan aniden uyandı. Az önce ölü gibi uyuyordu ama sonra, sanki birisi açma/kapama düğmesine basmışçasına gözleri hızla açıldı. Bedeni tamamen tetikteydi.

Hızla doğrularak oturdu ve etrafındakileri inceledi. Hâlâ kazan odasındaydı ama birisi onu duvar ile zemin düzeyindeki havalandırma kanalının arasına taşımıştı. Erkek sesleri duydu, sesler Troy ve Larish'e aitti ama onları göremedi. Syrine omzuna dokunarak iyi olup olmadığını sorunca bütün anıları geri hücum etti.

"Ne oldu?" diye sordu, ellerinden destek alarak doğrulurken. "Herkes nerede?"

Syrine ayağa kalkmasına yardım etti. "Larish kazanı kapatmanın bir yolunu bulmaya çalışıyor." Uzaklardan bir homurtu yankılandı ve Aelyx'in kafatasına bir acı saplandı. Syrine'in de yüzünü buruşturması onun da bu acıyı hissettiğini gösteriyordu. "Troy, geriye kalan toprağıyla Aribol takviye kuvvetlerini oyahıyor. Her Aribol öldüğünde bunu hepimiz hissediyoruz."

Aelyx acıyı kafasını sallayarak uzaklaştırdı ve Nova Değneği'ne bakındı. Yakıt tankını bulması gerekiyordu, böylece diğerleri kaçabilecekti. "Değnek nerede?"

Syrine bakışlarını kaçırdı.

"Nerede?" diye tekrar etti Aelyx.

"Cara ve Elle'de."

Aelyx'in kaşları seğirdi ve içgüdüsel olarak bacakları peşlerinden koşmak üzere gerildi. "Hayır! Kısa çöpü ben çektim."

“Hiçbirinin önemi kalmadı. Artık çok geç. Ya filoyu yönetememeleri için Aribolleri etkisiz hâle getireceğiz ya da Cara ve Elle yakıt tankım patlatacak. Hangisi önce olursa...”

Aelyx zihnini toparlamaya çalıştı. “Larish’in nerede olduğunu göster.”

Bilim adamını elleri ve dizleri üzerine çökmüş, silindirik şeklindeki bir tankın altına bakarken buldu. Larish yüzünde gördüklerinden hoşnut kalmadığını gösteren hüzünlü bir ifadeyle doğrulup ağırlığını topuklarının üzerine verdi. “Yok,” dedi Aelyx’in yaklaştığını fark edince. “Sistemi alt etmenin bir yolunu bulamıyorum.”

Aelyx yere eğildi. “Bana sistemin nasıl çalıştığını açıklayın. Belki gözden kaçırdığınız bir şey görürüm.”

“Pekâlâ.” Larish asansörün yanındaki kanalı gösterdi. “Nemlendirme sistemi vücudumuzun dolaşım sistemine benzer şekilde çalışıyor. Emme kanalları oksijenden arındırılmış kanı kalbe pompalayan toplardamarlar gibi. İşlemden geçen havayı buraya yönlendiriyorlar.” Birbirine bağlı variller dizisini gösterdi. “Su buharı burada taze oksijen ve buhar ile birleşip şu kanallara gönderiliyor, onlar da atardamar gibi geminin içindeki bütün havalandırma sistemlerini besliyor.”

“Anladım,” dedi Aelyx. Bu, mantıklıydı. “Peki, söz gelimi sistemin bileklerini nasıl keseriz?”

“Kesemeyiz. Çok fazla arıza güvenlik sistemi var. Eğer bir tanka giden bağlantıyı koparırsak sistem onu atlayıp bir sonrakine geçmek üzere tasarlanmış.”

“Yani her şeyi ilk aşamada yok etmek gerekiyor.” Ve bunu

yaparken basınçlı buhar hepsinin ölümüne sebep olacağı için bu planın yakıt tankını patlatmaktan farkı yoktu. “Ya da kan dolaşımını zehirleyeceğiz.”

İletişim kürelerine toplu bir arama geldi. Cara’nın görüntüsü Elle’inkinin yanında belirdi, karanlıkta birbirlerine sokulmuşlardı. “Geldik,” dedi Cara. “Yakıt tankı bu duvarın diğer tarafında.” Acı veren bir saniye boyunca duraksadıktan sonra sordu: “Sizde bir gelişme var mı?”

Troy ve Syrine muhtemelen alanın diğer ucunda kavgaya giriştikleri için aramaya cevap vermemişlerdi. Larish başını eğerek kendi kendine anlaşılmaz bir şeyler mırıldanmaya başlayınca kötü haberi vermek Aelyx’e düştü. “Henüz yok.”

Karanlık Cara’nın gözlerindeki korkuyu gizliyordu ama cevap verirken sesinin titremesini engelleyemiyordu. “Filoyu yollamalarına izin veremeyiz...”

“Ne kadar uzaktasınız?” diye sordu Aelyx ve gerisini gözleriyle anlattı. Ölümle Cara’nın yanında yüzleşeceğine söz vermişti ve böyle de yapmak istiyordu. Evren bedenlerini geri alırken tek vücut olarak gideceklerdi.

Elle çok *uzakta* dercesine, kafasını yavaşça salladı.

Aelyx sesinin titrememesi konusunda kararlı vaziyette, göğsüne saplanan acıyla mücadele etti. “Seni seviyorum,” dedi güçlü ve kendinden emin bir şekilde. “İkinizi de seviyorum. Ve hiçbir şeyden pişman değilim.”

“Ben de seni seviyorum,” dedi Cara. “Savaşarak yenildiğimiz için mutluyum. Sen haklıydın. Sahip olduklarımız uğruna savaşmaya değer.”

Aelyx başka ne söyleyeceğini bilemiyordu. Vakit tükenmişti. “Veda etmek yok, değil mi?”

“Veda etmek yok,” diye ona katıldı Cara ve arama sona erdi.

Aelyx’in omuzları çöktü. Her şey çok hızlı oluyordu.

Larish kendi kendine mırıldanmaya devam ederken birden, “Kan dolaşımını zehirle!” diye bağırdı ve Aelyx’in bileğini, elini çekip koparacak kadar sert bir şekilde yakaladı. Ok gibi fırlarken Aelyx’i de asansör boşluğuna doğru çekti. “Ak-lıma bir fikir geldi,” diye bağırdı. “Cara’ya beklemesini söyleyin!”

Cara duvarın aralığından geçip rahmetli büyükannesinin fırtına sığınağını hatırlatan küçük bir bölmeye girdi. Burada duvar o kadar alçaktı ki başını çarpmamak için eğilmek zorunda kaldı ve tek ışık kaynağı, odanın merkezinde bulunan kutu şeklindeki yakıt tankının bağlantı yerlerinden sızan solgun parıltıydı. Geminin diğer bölümlerinin aksine burası kupkuruydu ama yine kavurucu derecede sıcaktı.

Birazdan çok daha fazla ısınacaktı.

Elle arkasından yaklaştı ve uzun, ince parmaklarını Cara’ninkilere doladı. Bu, Elle’in ona ilk dokunuşu olabilirdi. Cara gülümsedi. Vakit yokluğundan birbirlerine söyleyemedikleri şeylerle dolup taşan, ıslak gözlerle bakiştılar. Cara, Elle’in elini son kez sıktıktan sonra bıraktı ve yakıt tankına doğru ilerledi.

Nabızı hızla atıyordu, nefesleri duyuluyordu ama Dünya’daki annesiyle babasını düşünerek korkusunu hafifletti.

Onlar yaşayacaklardı ve bu yeterliydi. Kısa bir dua etti ve sonra değneği alçak odada kaldırabildiği kadar kaldırdı.

Hazırdı.

İletişim küresi titredi ama o aramayı duymazdan geldi. Harcayacak vakit yoktu ve eğer bunu şimdi yapmazsa cesaretini kaybedebilirdi. Bu nedenle gemiyi yok etmek için kolunu çevirdi.

Birden kafatasına kör edici bir acı saplandı ve Cara bütün kavrama yeteneğini kaybetti. Tankı patlatıp patlatmadığından emin olamıyordu. Bedeni yok olmuş gibiydi; geriye kalan tek şey panik ve bin ölümün verdiği ıstıraptı. Toplu bir ıstırap denizine battığını hissetti ve işte o zaman başardığını anladı.

Huzura eren kalbiyle, o ruhları ışığa doğru takip etti.

YİRMİNCİ BÖLÜM

*E*lire.
Bu sözcük rüzgârın taşıdığı bir melodi gibi uzaklardan, yumuşacık geliyordu.

Elire.

Artık daha yakından, kulağına fısıldanan bir nefes gibiydi. Bu his tüylerini diken diken ederek bedenini titretti ama bu kez, hoş bir histi. Tekrar o sıcak nefesi hissetmek istiyordu, bu nedenle kulağını bir başka dokunuş için döndürdü. Arkasından sessizlik geldi.

Kaşlarını çatarak önce bir göz kapağını, sonra diğerini araladı ve ay gibi parlayan gümüş rengi bakışlarıyla Aelyx'i gördü.

“Elire.”

Bu sözcüğü bu kez yüksek sesle söylemiş, dolgun dudakları kıvrılarak bir gülümseme şeklini almıştı. Cara'ya doğru eğilince saç tutamları birer birer atkuyruğundan kaçmaya baş-

ladı ve sonunda tamamen açılarak çenesinin güçlü hatlarını çevreledi. Cara gülümsemeyle karşılık verdi. Onu böyle haşın ve saçları dağınık görmeye bayılıyordu, saçları yüzlerini örterek bir mahremiyet perdesi görevi görüyordu.

Cara'nın kalbinde kelebekler uçtu. Belki de cenneteydi.

Ama bütün bu uhrevi cennet illüzyonları Elle birden ortaya çıkıp koluna bir enjeksiyon iğnesi sokana dek sürdü. Cara irkildi ve sıvı derisinin altına akarken sertçe nefes aldı.

Her ne kadar naboş olsa da bu yanma hissi duyularını yerine getirdi ve iğne derisinden çıktığı zaman çok önemli bazı gerçekleri fark etti. Bunlardan en önemlisi: Ölmemişti. Ve sırtının altındaki sert metal ile yüksek tavana bakılacak olursa birisi onu geminin koridorlarından birine sürüklemişti.

Elle boş şırıngayı kaldırdı. “Seni pek nazik uyandıramadık ama yakıt odasında bayıldığımız zaman çok fazla radyasyona maruz kaldık. Bu, radyoaktif partikülleri sisteminden izole ederek dışarı atacak.”

Cara kolunu ovuşturdu ve doğrulmaya çalıştı. Sertleşen kasları fazla yardımcı olmuyordu, bu nedenle ona Aelyx yardım etti. Ne zamandır uyuduğunu sormak için ağzını açtı ama sonra gemiyi öteki dünyaya uçurmaya iki saniye kadar yaklaşmış olduğunu hatırladı ve kalbi güm güm çarparken hızla Aelyx’e döndü.

“Sorun yok,” dedi Aelyx, saçlarını okşayarak. “Tankı patlatamadan bayıldın. Gemiler yola çıkmadı.”

“Ariboller...”

“Öldüler. Filoya adam göndermeden öldürdük onları.”

Cara alnını buruşturup etrafına bakındı. Havada farklı bir koku vardı, hafif bir küf kokusuydu bu ama bunun dışında hiçbir şey değişmemişti. “Nasıl?”

Elle sağlık çantasını bir klikle kapattı ve ayağa kalktı; hareketleri her zamanki gibi çevik ve etkiliydi. Cara yaşadıklarını çok iyi hatırlıyor olmasıydı bütün gecenin bir rüya olduğunu düşünebilirdi. “Gerisini sana bırakıyorum,” dedi Elle, Aelyx’e. “Troy’a da bir enjeksiyon yapmak istiyorum çünkü bizi odadan o çıkardı.”

O yürüyerek uzaklaştı ve Cara bir kaşını Aelyx’e doğru soru sorarcasına kaldırdı.

Aelyx’in ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı. “Muhtemelen sana göstersem daha iyi olur.”

Aelyx, Cara’ya iyice yaklaştıktan sonra çenesini tuttu ve sessiz konuşma için gözlerini onunkilere kilitledi. Bakışları yumuşadı ve Cara kendini ona açarken Aelyx’in varlığının, bir parmak bal gibi tatlı, tanıdık bir hisle zihnine girmesini hissetti. Önce Aelyx’in duygularını –ölümü atlatmanın verdiği coşku ve yeni başlangıçlara dair beklenti– hissetti ama Aelyx az sonra kontrolü ele aldı ve Cara’nın uyanmasından önceki olayları tekrar oynattı.

Cara şimdi kazan odasında ve her şeye Aelyx’in gözlerinden bakıyordu. Larish, “Kan dolaşımını zehirle!” diye bağıyor ve çılgınlar gibi asansörün yanındaki kanala, Troy ve Syrine’in oluktan aşağı bir avuç dolusu toprak daha attığı bölüme koşuyordu. Yorgun görünüyorlardı, terden sırılsıklam olan yüzleri çamura bulanmıştı.

“Onu durdurun!” diye bağırdı Larish çantasını açarken. “Cara’ya beklemesini söyleyin!”

Aelyx aramayı yaparken, Larish’in kanaldaki bir yarıktan aşağı, üst üste, avuç dolusu toprak atmasını izledi. Larish’in aklını kaçırdığını düşündü. Ama sonra, kanal içerisinde vakumla çekilir gibi gözden kaybolan kuru toprağa daha yakından baktı ve her şeyi anladı. Bu yarık, hiçbirinin daha önce fark etmediği bir hava emme noktasıydı. En başından beri hata yapmışlardı. Buharı –gemideki bütün canlılara ulaşan bu maddeyi– ortadan kaldırmak yerine bozmaları gerekiyordu.

Aelyx ağır çantayı tutup başının üzerine kaldırdı. İçindeki-leri hava yarığına boşaltırken kasları yandı. Çanta boşalınca Troy ve Elle’e, “Ceplerinizdekilerin tamamını verin!” diye seslendi. Bunun yeterli olup olmayacağını bilmiyordu.

Sonra Cara’nın aramaya cevap vermediğini fark etti ve kalbine bir sancı girdi. Ya Cara yakıt tankını Aelyx ona ulaşmadan patlatırsa?

Aelyx bağlantıyı koparmak için gözlerini kaçırdı. “Sen cevap vermeyince neredeyse kalp krizi geçiriyordum,” dedi. “Çok geç olduğunu düşündüm.”

Aelyx’in gösterdikleri karşısında hayrete düşen Cara kuru bir kahkaha attı. Şimdi havadaki küf kokusunun nedenini anlıyordu. “Bayılmam iyi olmuş,” dedi. Duyularını körelten o acı dalgasını hatırladı. “Ariboller ölmeye başladığında bayılmış olmalıyım. Onları hissedebiliyordum. Korkunçtu. Ben de ölüyorum sandım.”

“Hepimiz bayıldık,” diyen Aelyx başparmağıyla yanağını okşadı, bakışları o anları tekrar yaşıyormuşçasına dalgınlaşmıştı. “Syrine dışında. O bilincini yitirmemiş ve bütün o zaman zarfı boyunca kendindeymiş. Ben kendime geldiğimde Alona ile görüşüyor, ona Aribolleri nasıl mağlup edeceklerini anlatıyordu.”

“Leihrliler de savaştacak mı?” diye sordu Cara şaşkın şaşkın.

“Syrine aradığında çoktan yola çıkmışlardı.”

Cara’nın kalbinde bir umut filizi yeşerdi. Her şey yoluna girebilirdi. Ve bunu büyük ölçüde Syrine’e borçlulardı. Cara omzunun üzerinden geriye baktı. “Nerede o?”

Aelyx’in yüz hatlarına karanlık bir ifade oturdu. Bakışlarını ellerine çevirdi. “Hayatta kalan var mı diye gemiyi arayacağını söyledi. Bu, mantıklı geldiği için onu sorgulamadım.” Bakışlarını kaldırdı. “Ama kazan odasından ayrılmadan hemen önce armut tohumu kolyesiyle oynamaya başladı, ben de gerçekte ne arayacağını anladım.”

“Ah.” Cara bir elini göğsüne götürdü. “Aisly’nin ona vadedtiği iksir.”

Aelyx başıyla yavaşça onayladı. “Böyle bir iksir olduğunu zannetmiyorum.”

Açıktası Cara da zannetmiyordu. Ama yine de bu onu gemiyi karış karış aramaktan alıkoyamayacaktı. Belki de Syrine ve David için ikinci bir şans bulacaktı. Belki de bulamayacaktı. Ne olursa olsun Cara, Syrine’e destek olmak için yanında olacaktı çünkü onlar arkadaştı ve arkadaşlar böyle günler için vardı.

Cara bir elini Aelyx'e uzattı. "Haydi. Yanıldığımızı kanıtlayalım."

"Elire, vakti geldi. Eğer acele etmezsen sensiz başlayacaklar."

"Tamam, geliyorum!" diye seslendi.

Cara elleri ve dizleri üzerinde gerileyerek karanlık, dar servis bölmesinden çıktı ve el lambasını söndürdü. Burası da fiyaskoydu. Koridor duvarlarında yayılan küf tabakaları arasında tıp mucizeleri bulmayı beklememişti ama üç gündür yaptıkları sonuçsuz aramalardan sonra umutsuzluk bastırmıştı ve aramayı geminin küflü noktalarına ve kuytu köşelerine kadar genişletmişti. Uçan kuştan medet umduğunu biliyordu ama bu, umurunda değildi. Taş üstünde taş bırakmayacaktı.

Ayağa kalkıp pantolonundan küfleri silkeledi, sonra el lambasını Aelyx'e uzattı. "Burayı listeden çıkarabiliriz."

Üç boyutlu bir harita oluşturdu ve konumlarının üzerine tıklayarak, burayı kararttı; bu, aranan alanları gösteriyordu. Devasa gemide aranmamış sadece birkaç blok kalmıştı.

Ancak denemediklerinden değildi.

İki gün önce uzay mekiklerini Dünya Konseyi'ne bağışlamışlardı çünkü gezegendeki elektrik kesintisi hâlâ devam ediyordu. Konsey de araçlardan güzel bir biçimde faydalananak gemiye yüzlerce iş adamı, asker ve bilim insanı getirmişti. O zamandan beri koridorlar, geminin yarın sabah altıda gerçekleştirilmesi planlanan imhasından önce Dünya'ya götürebilecekleri faydalı bütün teknoloji kırıntılarını toplama-

yan insanlarla doluydu. İksiri aramak için fazla zamanları kalmamıştı ama Cara, filonun kötü niyetli kişilerin eline geçmeden yok edilmesi gerektiği konusunda dünya liderlerine katılıyordu.

“Bunu yanına al,” diyen Aelyx, ona bir protein paketi uzattı. Cara burun kıvrınca da, “Kahvaltıyı yine atladığından eminim,” diye ekledi.

“Yok, yediğime eminim,” diye başladı Cara ama guruldayan karnı yalanını ortaya çıkardı.

Aelyx paketi onun avucuna bastırdı. “Yolda yersin. Zaten geç kaldın.” El lambasını haritadaki bir sonraki bölüme yöneltti. “Ben şu alanı halledeyim, kalan yerleri de bu akşam bitiririz.”

Cara ayak uçlarında yükselerek onu kısaca öptü ve ağzına bir avuç dolusu protein küpü tıkarak en yakın asansöre doğru koridorda ilerlemeye başladı. Hangarın yanındaki bir odada doğaçlama olarak kurulmuş Konsey Kumanda Merkezi’nin bulunduğu alt kata giden asansör hızla alçalınca Cara’nın lokması neredeyse ağzından çıkacaktı.

Cara toplantı için koşarak ilerlerken, kaskatı kesilmiş bir Aribol bedenini ya dışarı atmak için hava kilidine ya da tahliller için izole bir laboratuvara götürmekte olan, biyolojik tehlikelere karşı özel kıyafetleri içinde iki adamın yanından geçti. Burnuna ölüm kokusu gelince iştahı aniden kesildi. Öğle yemeğinin kalanını cebine tıktırdı ve yan dönüp adamlara geçmeleri için geniş bir alan tanıdıktan sonra Kumanda Merkezi’ne doğru yoluna devam etti.

İçinde sadece kürsü görevi gören bir nota sehpasının

karşısına dizilmiş dört sıra katlanan sandalye bulunan odaya girdiğinde toplantı başlamıştı bile. Albay Rutter derme çatma kürsünün arkasında durmuş Konsey'e elektrik kesintisinin onarılmasına ilişkin bilgiler veriyordu. Larish'in uzay mekiğiyle yere inip Washington'daki ortak düşünce kuruluşuna katıldığını ve elektrik şebekesini bir hafta içinde yeniden çalıştırabileceklerinden emin olduğunu söyledi. Başını notlarından kaldırdırca Cara'yı gördü ve onu eliyle ikinci sıradaki bir boş sandalyeye davet etti.

"Şimdi sözü, raporlarını sunmak üzere Leihrlilere bırakacağım," dedi ve iletişim küresinin açısını değiştirerek Alona'nın üç boyutlu görüntüsünün, yanındaki alana yansımaları sağladı.

Cara yerini aldı ve kafaların arasından Alona'nın yüzünü inceleyerek olup bitenlere dair ipuçları bulmaya çalıştı. Leihrliler Aribolleri mağlup etmişlerdi ama bu hiç kolay olmamıştı. Yok Edici'nin içine sızmaya çalışmışlar ve geminin kontrolünü ele geçirmek için girdikleri çatışma sırasında gemi, gezegenin yer çekimi alanına girip okyanusa çakılmıştı. Çarpmadan önce gemiden birçok uzay mekiği kapsülü fırlatılmıştı ve kaç Aribol'ün kaçmayı başardığı ya da nereye gittikleri bilinmiyordu. Bir de Seyyahlar meselesi vardı. Jake Winters'ın bağlantısının kesildiği günden bu yana hiçbirisiyle temas kurulamamıştı.

Baş İhtiyar çenesini kaldırdı ve konuşmaya başlamadan önce grubu bir süre soğuk bakışlarıyla süzdü. Her zamanki Alona tarzıyla, bombayı patlatarak başladı. "Kaçan Ariboller hayatta ve

benim gözetimim altındalar. Teslim olma koşullarını görüşmek üzere az önce liderlerine bir görüşme talebi gönderdim.”

Cara sessizce güldü ve oturduğu yerde bedenini dikleştirdi. Evrendeki en belâlı kadının Baş İnsan Danışmanı olmaktan ötürü gurur duyuyordu.

“Birazdan cevap vermelerini bekliyorum,” diye devam etti Alona. “Biz de bu arada taleplerimizi tartışabiliriz.”

Üçüncü sıradan bir temsilci, “Ne talebi?” diye bağırdı. Cara’nın adını hatırlayamadığı keçi sakallı bir adamdı bu. “Hepsinin ölüsünü istiyorum.”

Onun yanında oturan kadın da başıyla onayladı. “Elektrik kesintisi ülkemde iki bin kişinin ölümüne sebep oldu ve bunlar sadece bilinen kayıplar.”

“Biz yalnızca hastanelerimizde beş yüz kişi kaybettik,” dedi bir başka kadın. “Yaşam destek üniteleri çalışmadığı için bu sayı her gün artıyor.”

Sakallı adam ayağa kalkıp bir yumruğunu kaldırdı. “Bize sebpsiz yere saldırdılar. Teslim olmalarını kabul etmek yerine bir karşı atak düzenleyelim ve işlerini tamamen bitirelim, diyorum.”

“Hangi gemilerle?” diye sordu Cara. Son Seyyah gemisi Aribollerin elindeydi ve geriye kalan tek galaksiler arası seyahat gemisi de Leihr’deydi. Teknik olarak bu gemiyi savaşa gönderebilirlerdi ama böyle bir riski göze almak aptalca olurdu. “Karaya hapsolmuş durumdayız.”

“O hâlde bunu kullanınız,” dedi adam, ellerini etraflarını çevreleyen etimsi duvarlara doğru açarak. “Filoyu nasıl uçuracağımızı öğrenir, Aribollere kendi gemileriyle saldırırız.”

Cara bu tartışmanın gittiği yerden hoşlanmamıştı. Çatışmanın sona ermesini istiyordu, savaşın gittikçe sertleşmesini değil. Hayatta kalan Aribollerin sayısı ne olursa olsun, eğer saldırıya maruz kalırlarsa karşı hamle yaparlardı ve galaksi- de konuşlandırdıkları kim bilir kaç Yok Edici vardı? Ayrıca Konsey gemiyi ve filosunu imha etme kararını almıştı bile. Bu kadar ölümcül olan hiçbir şey var olmamalıydı.

Alona kendi fikrini sunmadı. Ellerini kucağında birleştirdi ve odasından yükselen tiz bir ses Zane'den gelen aramayı ilan edene kadar konuşmaları izledi. Bir elini kaldırmasıyla Konsey sessizliğe büründü.

“Selamlar,” dedi Zane, yüzü havada, Alona'nın hemen yanında belirince. Bu sefer onlara “çocuklarım” diye hitap etmemesi Cara'nın dikkatinden kaçmamıştı. “Liderlerim görüşme taleplerinizi değerlendirdiler ve ateşkes şartlarını tartışmak üzere beni yetkilendirdiler.”

“Ateşkes mi?” diye tekrar etti Alona. “Teslim olma koşulları mı demek istiyorsunuz?”

“Hayır, öyle demek istemiyorum.”

Alona bir kaşını kaldırdı. “Ne gibi koşullar öneriyorsunuz?”

“Şu sınırları değerlendirmenize sunuyoruz,” diyen Zane'in maskesi kayboldu ve yerine Cara'nın okuyamadığı bir dizi yıldız haritası geldi. Yabancı takımyıldızları birbiri ardına belirdikten sonra Zane'in yüzü tekrar görüldü. “Sistemimizle aranızdaki mesafeyi koruduğunuz sürece barış hüküm sürecektir. Ayrıca bu teklifin dünyalarınızda esir tutulan bütün türdaşlarımızın iade edilmesi koşuluyla geçerli olduğunu da belirtmeliyim.”

Öfkeli sesler yükselmeye başladı, *teklif mi? ve koşul mu?* lafları odayı dolduruyordu. Çin temsilcisi ayağa kalktı ve “Bize koşullar dikte edecek konumda değilsiniz. Soyunuzu tüketecek güç bizim elimizde!” diye kükredi.

Zane’in dijital sesi bu tehdide rağmen her zamanki duygusuzluğunu korudu. “Seyyahlarınız hayatta ve gemilerinde beklemedeler. Esirlerimizin iadesine karşılık nezaket gereği biz de sizinkileri salıvereceğiz.”

Cara öne doğru eğilip Alona’nın teklifi Konsey adına kabul etmesini bekledi. Belki şartlar biraz fazla kısıtlayıcıydı ve Zane’in bu şartları sunuşu da hiç alçak gönüllü sayılmazdı ama Seyyahlar evlerine döndüğü ve herkes huzur içinde yaşadığı sürece bu, kimin umurundaydı ki?

Belli ki birçok insanın umurundaydı.

“Peki zararlar nasıl telafi edilecek?” diye sordu bir temsilci.

“Telafigi boş verin. Kanla ödeyecekler!” diye haykırdı bir diğeri.

“Soylarını tüketelim!”

“Bunu hak ettiler!”

“Yeter.” Cara oturduğu yerden kalktı ve kocaman açtığı yalvaran gözlerle gruba döndü. “Aribollerden hiç hoşlanmıyorum. Bize yaptıkları affedilemez. Sadece birlik olup onlara karşı hareket edeceğimizden korktukları için neredeyse iki medeniyeti yok ediyorlardı. Ama o Seyyah gemisinde, hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğumuz bilgileri bize sağlamak için her şeylerini tehlikeye atan insanlar ve Leihrlı’ler var. Şimdi onları evlerine getirmek bizim görevimiz.”

“Peki ya ölenler?” diye karşı çıktı sakallı adam. “Ya onların aileleri? Onların intikamını almak da bizim görevimiz. Onların fedakârlıklarım kesinlikle unutmamalıyız.”

“Affetmemiz ya da unutmamız gerekmiyor. Sadece önümüze bakmalıyız.” Cara kollarını iki yana açtı ve Konsey’e basit gerçeği söyledi. “Geçtiğimiz birkaç hafta bana hayatın uğruna savaşmaya değdiğini öğretti. Ve hayat bunun gibi bir dizi andan, bir dizi *seçimden* ibaret. Bizi bu seçimler tanımlıyor. Bugün vereceğimiz karar üç dünyanın geleceğini etkileyecek. Peki biz neyi seçeceğiz? Ölümünün intikamını almayı mı yoksa yaşayanları kurtarmayı mı?”

Cara tek tek herkesin gözlerine bakarken odaya ağır bir sessizlik çöktü. Bazıları başlarını düşünceli bir biçimde öne eğdiler. Diğerleri kafalarını salladı veya çenelerini sıktı. Cara başka ne söyleyeceğini bilemiyordu. En iyi tezini, doğrudan kalbinden gelenleri ortaya koymuştu. Eğer bu da onları ikna edemezse hiçbir şey edemezdi. O nedenle omuzlarını dikleştirdi ve kendinden emin bir tavır takınarak Konsey huzurunda resmi bir önerge sundu.

“Ben Aribollerin şartlarını kabul etmekten ve insanlarımızı evlerine getirmekten yana oy kullanıyorum. Yaşayanlar için savaşmaktan yana oy kullanıyorum. Beni kim destekliyor?”

Gece çökmüştü ama gemide pencere olmadığı için Cara bunu Albay Rutter kapıda belirip, “Toparlanın, çocuklar. Bu sizin için son çağrı. Herkes uzay mekiğine,” diyene kadar fark etmedi.

Cara başını depo gözünden çıkardı ve el lambasını söndürdü. Topuklarının üzerine oturdu ve laboratuvarın diğer ucunda kollarını dirseklerine kadar bir atık boşaltma oluğuna sokmuş olan Aelyx'e baktı. Sonra Troy, Elle ve Syrine ile göz göze geldi. Hepsinin ellerinde farklı uzaylı nesneleri vardı. Gözleri anladıklarını belli eden bir ifadeyle kocaman açılmıştı. İksir burada değildi, öyle bir iksir varsa tabii.

“Bize birkaç dakika veremez misiniz?” diye sordu Cara. “Aramadığımız bir bölge kaldı.”

“Elimden bir şey gelmez, Sweeney,” diyen albay başparmağıyla arkasını işaret etti. “Nükleer silah geldi. Uzaktan patlatma için hazırlık yapmam gerekiyor ve ekibim savaş başlığını herkes gemiye girmeden getiremez. Başlık radyasyon yayıyor. Aslında düşük derecede radyasyon yayıyor ama biliyorsunuz işte, güvenlik yönetmelikleri falan.”

Kimse ne konuştu ne hareket etti. Bütün gözler Syrine'in ne tepki vereceğini görmek istercesine ona döndü. Cara nefesini tuttu, diğerlerinin de böyle yaptığını biliyordu. Hiçbiri iksiri bulacaklarını düşünmemişti ama yanılmayı her şeyden çok istemişlerdi.

Syrine metal nesneyi yere bırakıp ellerini silkeledi. Yüzü ifadesizdi, David'in kaderini artık kabullenmişti sanki. Kapıdaki albayın yanına gitti. Diğerleri de onu takip etti.

Elle, elini Syrine'in yanağma koyup sessiz konuşma yoluyla bir şeyler paylaştı. Her ne söylediye Syrine'i gülümsetmeyi başardı ve ikisi kol kolla girip koridorda ilerlediler. Ama diğerleri onları takip edecekken Rutter yollarını kesti.

“Konusmamız lazım,” diyen Rutter, Troy’u da kolundan tuttu. “Seninle de, çavuş.”

Troy dik durup albaya selam verdi.

“Rahat.”

Troy ayaklarını omuz genişliğinde açıp rahat pozisyonunu aldı ve ellerini arkasında birleştirdi.

“İlk olarak,” diyen Rutter’ın Cara’ya bakarken gözleri parlıyordu, “Konsey Toplantısı’nda çok şık bir konuşma yaptın. Sana söyleme fırsatım olmadı ama seninle gurur duyuyorum.” Cara’nın omzunu sıvazladı. “Geçen yıl müdür odasında tanıştığım o şaşkın kız çok yol katetti.”

Cara’nın yüzü yanmaya başladı. Neden olduğunu bilmiyordu ama övgü işitmek onu hakaret işitmekten daha çok mahcup ediyordu. Omuz silkip hafifçe gülümsedi. “Teşekkürler. Yeterli sayıda kişi bana katıldığı için memnunum.” Oylama çekişmeli geçmişti.

“Sana gelince,” dedi albay, Troy’a, “Başkan’la konuşmak üzere araya birilerini soktum ve gizli servis yetkililerine saldırma suçun affedildi.”

Troy derin bir nefes verdi. “Askeri mahkeme yok mu?”

“Yok, evlat,” dedi Rutter, sonra başını yana eğdi. “Seni görevlerinden azat etme kararına gelince, ben bu emri seve seve geri çekerim...” Parlak gri gözleriyle bir şeyler ima ederek duraksadı. “Eğer sen istersen.”

Troy’un yüzüne yavaş yavaş bir gülümseme yayıldı. Bakışlarını Cara’ya çevirince Cara’nın kalbi sevinçle çarptı çünkü kararının ne olacağını anlamıştı. “Teşekkür ederim,

efendim.” Troy, kollarını iki yanında düzleştirerek hazır ola geçti. “Amerika Birleşik Devletleri’ne deniz piyadesi olarak hizmet etmek benim için bir şeref ve ayrıcalıktı ama kardeşimle birlikte Leihir kolonisine katılmak için saygılarımla izninizi istiyorum.”

Rutter onu selamladı. “İzin verildi, Çavuş Sweeney. Şerefli terhis aldın.” Gülümsedi ve Troy’un elini içtenlikle sıktı. “Şimdi buradan toz olun da havai fişek gösterisine başlayabileyim.”

Şafağın ilk ışıkları ufka dokunduğunda Cara ile Aelyx sığınacağın bahçesine yayılmış olan örtülerden birinde bağdaş kurmuş oturuyorlardı. Geri sayım başlamıştı ve patlamaya doksan saniye kala görev yerlerinden koşarak ayrılıp kutlamalara katılan askerler sevinçle haykırıp bağırıyorlardı. Bu coşku bulaşıcıydı. Sanki Dört Temmuz ve Noel sevinci birleştirilmişti ve tüm bunların ortasında annesiyle babası bir battaniyeden diğerine beyaz karton bardaklarda kahve dağıtırken gülümsüyorlardı.

“Herkes bir tane alsın,” dedi babası. “İçine özel bir şey de ekledim.”

Troy iki bardak aldı. Birini Elle’e uzatırken kahveyi koklayıp yüzünü buruşturdu, sonra hafif bir ısıklık çaldı. “*Cidden* eklemiştir.”

“Ne var içinde?” diye sordu ona Elle, göz ucuyla içeceği bakarak.

“Jet yakıtı,” diye şaka yaptı Troy.

Annesi tepsiyi Cara'ların battaniyesine getirince Cara tereddüt etti. "Al haydi," dedi annesi göz kırparak. "Kutlama var."

Aelyx ile birlikte birer bardak alırlarken birisi, "Otuz saniye!" diye haykırdı.

Babası boş tepsiyi kenara attı, yüzünde şaşaal bir ifade vardı. Annesini ön taraftaki battaniyelerden birine çağırdı, annesi de battaniyelerin arasında parmak uçlarında ilerlerken bardağını kaldırdı. "Çabuk, kadeh kaldıralım. Neye içiyoruz?"

Askerlerden biri, "Zafere!" diye haykırınca silah arkadaşları tezahürat etti.

Herkes hep birlikte kahvelerini kaldırıp "Zafere!" dedi.

Cara bardağının kenarını Aelyx'inkine değdirirken gözlerine baktığında Aelyx onu öyle büyük bir hayranlıkla izliyordu ki Cara içmeyi unuttu. Karnında kelebekler uçuştı ve bir süreliğine dünyada ikisinden başka hiçbir şey kalmadı. Aştan ve önlerinde uzanan koca bir ömür beklentisinden sarhoşlardı. Bundan daha mutlu olamazdı.

Çok yükseklerde bir parlama oldu. Yok Edici'nin merkezinde bir ışık noktası olarak başladı ve hızla büyüyerek gözleri kör eden bir ateş topuna dönüşünce Cara ellerini gözlerine siper ettikten sonra gözlerini sımsıkı kapatmak zorunda kaldı. Patlamayı kapalı göz kapaklarının ardından ikinci bir güneş gibi görebiliyordu. Sonra patlama sesi geldi, yüz şimşek sesinin birleşiminden bile daha kuvvetliydi. Böylece devam etti. Bu kükreme göğü o kadar uzun bir süre boyunca yırttı ki Cara

bir ara parmaklarının arasından, gökyüzünü tamamen bozmadıklarından emin olmak için baktı.

Yok Edici artık yoktu. Gövdesinden geriye sadece, mızrağa benzer kütlenin kuzey ve güney uçları kalmıştı, bunlardan kopan parçalar da döne döne uzaya savrulurken gittikçe küçülüyorlardı. Atmosfere küçük metal parçaları düşmüştü. Parçalar alev almış, yalpalayarak yere doğru çakılıyordu. Cara bunların insanların yaşadığı bölgelere değil de okyanuslara ya da çöllere düşmesini umdu.

Çok geçmeden gökyüzü temizlendi ve günün ilk ışıkları bulutları pembeye boyadı. Sevinç çığlıkları ve alkışlar koptu. Ön verandanın lambası birkaç kez yanıp söndükten sonra kesintisiz parlamaya başlayınca coşku iyice yükseldi. Cara bardağını kenara bırakıp bir yerlerde, bir devlet kurumunda harıl harıl çalışan Larish'i düşünerek ellerini çırpı.

Larish başarmıştı.

Yüzünde gülümsemeyle etrafı seyrederken duyuları onu izlendiği yönünde uyardı ve omzunun üzerinden geriye bakınca Syrine'in ön veranda merdivenlerine oturmuş, kamburunu çıkarıp kollarını dizlerine sarmış olduğunu gördü. Özel olarak birine bakmıyordu, sadece boş gözlerle bahçeyi seyrediyordu.

Onu Aelyx de fark etmişti. Kutlama tüm hızıyla devam ederken Aelyx ile Cara ön verandanın basamaklarına ilerlediler ve Syrine'in iki yanına oturdular. Aelyx ona kahvesini uzattı.

"İç," dedi ve muzipçe gülümsedi. "Mutlu ettiği ve içenin göğsünde kıl çıkarttığı söyleniyor. İnsanlar buna viski diyorlar."

Syrine oyunu bozmadı ve bir yudum aldıktan sonra başını eğip tişörtünden içeri baktı. “Söylentiler doğru değil gibi görünüyor.” Buruk bir gülümsemeyle kahveyi Aelyx’e geri verdi. “Bunu yapmanıza gerek yok. İyileşeceğim.”

“Yardım etmek istiyoruz,” dedi Cara. “Ne yapabiliriz?”

Syrine çenesini eline dayadı ve bakışlarını ağaçlara yöneltti. “Yapacak pek bir şey yok. David’in bedenini sakladığım yerden almak için yardıma ihtiyacım var. Sonra uzay gemisi geldiğinde onu koloniye defnetmek istiyorum. Benim için yapabileceğiniz, bu. Bizi eve götürün.”

Cara, Syrine’in sırtım sıvazladı. “Bunu yapabilirim.” Sonra üçü sessizce oturarak yeni bir günün doğuşunu izlediler. Söylenecek başka bir şey kalmamıştı.

Yirmi Birinci Bölüm

28 Eylül Perşembe

Leih: Keşfedilmemiş En Son Topraklar

Tahmin edin ne oldu! Üç hafta Leih uzay gemisinin gelmesini bekledikten, iki hafta galaksiler arası solucan deliklerinin arasından hızla uçtukten ve beş gün de karantinada bekledikten sonra nihayet sizlere koloniden, üçüncü kattaki yeni evimden yazıyorum!

Neden yeni bir daire diye mi sordunuz? Çünkü eski evim –*Squee Teen* dergisinin 52-54. sayfalarında görmüş olduğunuz evim– Aribol Yok Edici’si okyanusa çakıldığında oluşan dev dalgalardan hasar görmüş. Dev dalgaların etkisi her ne kadar kısa sürse de büyük hasar yaratmış. Sezonun ilk mahsulleri mahvolmuş, güneş enerjisiyle çalışan araçların yarısı denize karışmış ve ben iç çamaşır çekmecemde dokunaçları yerine örümcek bacakları olan, denizanasına benzeyen bir şey buldum. (Aelyx bunun

zararsız olduğunu söylese de ben o çamaşırlarımı yakmayı düşünüyorum.)

Ne mutlu ki biz koloniciler kolları sıvayıp işe girmekten, ellerimizi kirletmekten korkmuyoruz. Ben de tam olarak böyle yapacağım. Neticede birinin ana karadan gelen fideleri dikmesi lazım.

Eğer koloniye katılmak için başvuruda bulunduysanız, lütfen biz burayı yeniden inşa edene kadar sabredin. Yeni bir uzay gemisi ve Seyyah gemisi filosu inşa edilecek. Bunlar hazır olduğunda gezegeni yeni göçmenlere ve aile üyelerinin ziyaretine açabiliriz (anne ve baba, size diyorum.)

O zamana kadar lütfen birbirinize iyi davranın ve o güzel gezegeninizdeki her anın tadını çıkarın. Kıyamet kurşununu atlatıp hayatlarımıza geri döndük. Bu, insanın başına her gün gelmez. ☺

Cara Sweeney tarafından yayınlandı.

Cara dizüstü bilgisayarını kapatır kapatmaz uzaktan gelen pervane sesleriyle dikkatini pencereye yöneltti. Bilgisayarını koltuk minderinin üzerine bırakıp hızla pencere camına koştu. Elli yolculu uzay mekiğinin sahile inmesini izlerken dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

“Geldiler!” diye seslendi yatak odasındaki Aelyx’e. “Seyyahlar eve döndü.”

Aslında Seyyah gemisi dört gün önce, Dünya’dan gelen uzay gemisinden yalnızca bir gün sonra varmıştı ama katı karantina kuralları kolonicilerin birbirine kavuşmasını geciktir-

mişti. Uzay mekiğinin kapağı açılıp aşağı bir merdiven uzatılırken Cara olduğu yerde zıpladı. Kollarını Jake Winters'ın boynuna dolamak için sabırsızlanıyordu.

Ne çok şey değişmişti.

Aelyx yatak odasının kapısından yarı çıplak vaziyette, ağır ağır çıktı ve çıkarken çekmeceli dolaptan temiz bir tunik kap-tı. Çıplak göğsünün görüntüsü Cara'yı bir an afallattı. Aelyx bunu fark etmiş olmalıydı çünkü tişörtünü boynundan geçir-dikten sonra abartılı bir biçimde ağır hareketlerle indirdi. Gö-bek deliği olmayan karnının son bronz parıltısı da örtüldüğün-de hafifçe öksürdü ve masum bir ifadeyle gözlerini kırıştırdı.

“Ne diyordun?”

Cara ona meydan okuyan bir bakış attı. Aelyx'i kendi sila-hıyla vurmak istiyordu ama bu yarışın beklemesi gerekecekti. “Gönüllüler indi ve bence koloni temsilcilerinin,” derken bir kendisini bir Aelyx'i işaret etti, “onları karşılaması gerekir. Sence de öyle değil mi?”

Aelyx cevap olarak dirseğini uzattı ve Cara da bunu kabul etti, sonra ikisi koridorda ilerleyip sola, merdivenlere doğru döndüler. Merdivenlere giden yolu yarılamışlardı ki Troy'un dairesinin kapısı kayarak açıldı ve Elle, üzerinde dün giydiği belli olan üniformasıyla –onun kıyafetleri sabahın sekizinde asla bu kadar kırışik olmazdı– ve elinde ayakkabılarıyla ses-sizce çıktı. Onları fark edince irkildi, sonra kızardı ve kısaca el salladıktan sonra koridorda minik, çoraplı ayaklarıyla yürü-yerek uzaklaştı.

Aelyx kıs kıs güldü ve Cara ile bilmiş bilmiş bakıştılar.

Troy haftalar önce, uzay gemisindeyken Elle’i koloniye katılmaya ikna etmişti ama *lihan* olduklarını ilan etmek yerine “ilişkilerini ağırdan aldıklarını” söylemişlerdi ki bu, randevulara çıkacakları ancak ayrı dairelerde yatacakları anlamına geliyordu. Cara saçmaladıklarını düşünmüştü ama dilini tutmuştu. Aelyx de büyük ölçüde öyle yapmıştı. Kardeşleri burada oldukları sürece istedikleri kadar saçmalayabilirlerdi.

Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Dışarıda, sahile giden çimenli yolu geçerlerken botlarının ucuna çiy toplandı. Kum tepelerinin ötesinde okyanus sularına çöken sis yine nemli ve rüzgârsız bir gün vadediyordu. Cara’nın ayaklarının altındaki kumlar yer değiştirdi. Cara ufukta yükselen güneşe karşı gözlerini kısarak uzay mekiğinin indiği yere baktı ve bacaklarını esneten, haftalardır ayaklarının altında toprağı hissetmedikleri için ayaklarını yere vurarak şakalaşan bir grup insan ve Leihrlı gördü.

“Merhaba,” diye seslenerek el salladı. Birkaç kişi ellerini gözlerine siper edip onu görebilmek için öne eğildi ve el sallayarak karşılık verdi. Cara, onlarca kahverengi atkuyruğunun arasındaki tek sarışını, Jake Winters’ı hemen tanıdı. Jake onu görünce otuz iki dişini göstererek gülümsedi ama birbirlerine yaklaştıkça Cara onun duruşunda hafif bir gerginlik, saygılı bir resmiyet olduğunu fark etti ve son anda ona sarılmaktansa elini sıkmaya karar verdi.

Jake önce onun, sonra Aelyx’in elini sıkarken, “Evine hoş geldin,” dedi Cara. Ayah yanlarına gelince Cara onu standart iki parmağını boynuna götürme hareketiyle selamladı. Ayah’ın

başım Jake'in omzuna dayadığını görmek Cara'nın kalbini ısıttı. Etrafına bakınca Seyyahlar arasında filizlenen tek türler arası ilişkinin Ayah ve Jake'in ilişkisi olmadığını fark etti. "Sanırım havada aşk kokusu var," dedi gülerek.

Jake kıkırdadı, kulaklarına kadar kızarmıştı. "Evet, şey, 'Dünya'nın sonu geliyor' diyerek çok doğru bir noktaya parmak basmıştın gerçekten."

Cara bu yeni çiftlerin, Seyyah kumandanının insanlarla eş olan mürettebat üyelerini azat edeceği varsayılırsa, daha fazla kolonici anlamına geleceğini fark ederek sevindi. "Döndüğünüze sevindik. Eminim şu anda en son düşünmek isteyeceğiniz şey çalışmaktır ama takviye kuvvete ihtiyacımız var."

"Ah, ıı, biz de onu diyecektik..." Jake süklüm püklüm kıpırdandı ve bir elini Ayah'a doladı. "Biz burada kalmamaya karar verdik."

Cara'nın ağzı bir karış açık kaldı.

"Senden dolayı değil," dedi bir elini kaldırarak. "Sadece... Bilemiyorum, o gemide kendi yerimi buldum sanki. Yeni dünyalar keşfetmeyi seviyorum. Ve bu işi iyi yapıyorum. O yüzden kumandan bana sürekli bir iş teklif edince hayır diyemedim. Hem de Ayah'ın da gelebileceğini söyledi."

Aelyx, Jake'in kolunu sıvazladı. "Tebrikler. İtiraf edeyim, kıskandım. Ben de küçükken Seyyahlara katılmak istedim ama başvurumu reddettiler."

"İyi ki de reddetmişler," diye ona hatırlattı Cara, göğsüne hafifçe vurarak. Jake'e döndü. "Seni kaybettiğime üzıldüm ama anlıyorum."

“Baksana.” Jake omuzlarının üzerinden geriye kontrol etti ve yaklaşp alçak sesle konuştu. “Buraya geldim çünkü sana bir şey vermek istiyorum.” Elini cebine soktu ve hemen hemen hir yumurta büyüklüğünde metal bir kutu çıkardı. “Bir mesaj,” dedi ve eğilerek daha da yakına geldi. “Zane’den.”

Cara başını öyle bir hızla kaldırdı ki neredeyse Jake’in bur-nuna bir darbe indiriyordu. Aelyx kolunu koruyucu bir şekilde Cara’nın önüne uzattı ve kendisini bir el bombasının önüne atar gibi bir edayla cihazın önüne geçti.

“Hayır, tehlike yok,” diye fısıldadı Jake. “Bunu defalarca taradım, yemin ederim.”

Cara, Aelyx’in yanından başını uzatıp bakmaya çalıştı ama Aelyx onun nesneye yaklaşmasına izin vermedi. Bir elini, yaklaşmaması için uyarırcasına Jake’e doğru kaldırdı. “Bunu nereden aldın?”

“Gemide uyandığım zaman cebimdeydi,” dedi Jake. “Kutunun cebimde olduğunu ve bununla ne yapmam gerektiğini biliyordum. Zane bu bilgiyi zihnime yerleştirmiş olmalı. Cara’yı klonladıkları için DNA’sının onlarda olduğunu ve bu nedenle kutuyu sadece onun dokunuşuna yanıt verecek şekilde programladığını söyledi. Kutuyu sadece Cara açabilir.”

Aelyx biraz rahatlarırken Cara eğilip cihazı inceledi. Kutu zararsız görünüyordu ve Zane’in onu incitmesi için bir neden yoktu. Konsey’in yarısı Zane’in türünü yok etmek isterken sadece o ateşkes için direnmişti.

“Ne söylediğini bilmek istiyorum,” dedi Aelyx’e. Aelyx’in

yüzü asılınca da ekledi: “Zane hakkında söyleyebileceğim tek olumlu şey bize hiç yalan söylememiş olması.”

“İttifakın bir tehlike olduğunu söyledi ama.”

“Eh, gerçekten de bir tehlikeydi... Ariboller için” diye belirtti ki bu da Aelyx’in ona ters ters bakmasına neden oldu. “Demek istediğim, bazı taleplerde bulundu ve bu talepleri eylemlerle destekledi. Bu eylemleri de bize söyledi. Arkamızdan iş çevirmedi.”

Aelyx’in gergin çenesi ikna olmadığını gösteriyordu ama kenara çekilip elini Jake’e doğru salladı ve Jake de kutuyu uzattıktan sonra tekrar geri çekti. Ağırlığını bir ayağından diğerine verdi ve kirpiklerinin arasından Cara’ya baktı. Nesneyi vermekte kararsız görünüyordu.

“Ah,” dedi Cara durumu anlayarak. “Sen de mi dinlemek istiyorsun?”

Jake rahatlayarak gülümsedi. “Sakıncası var mı? Meraktan ölüyorum.”

Cara, Jake için en azından bunu yapabileceğini düşünerek onu eliyle kum tepelerinin yanındaki geniş, bol yapraklı çalıya doğru çağırdı. Aelyx de geldi, Ayah ise başkalarının yaklaşmasına engel olmak için geride kaldı.

Sahilden güvenli bir mesafe kadar uzaklaşınca Cara, Jake ve Aelyx ile bir daire oluşturdu. Doğum gününü kutlayan çocuklardan bile daha hevesli olan Jake dudaklarını yalayarak kutuyu Cara’nın avucuna bıraktı.

Küp Cara’nın beklediğinden daha hafifti, gümüş bir dolardan daha ağır değildi. Kutuyu biraz daha yukarı kaldırıp

kulağına yaklaştırdı. Bir süre tek duyabildiği hafifçe kıyıya vuran dalgaların sesiydi ama sonra nesne vınlamaya başladı. Nesnenin tepesinde iğne büyüklüğünde bir delik açıldı ve Zane'in porselen maskesinin üç boyutlu minyatür görüntüsünü yansıttı.

“Selamlar, genç temsilci,” dedi Zane dijital sesiyle. “Umarım bu kayıt size ulaşır. Ateşkesimiz gereğince bu sizinle kurduğum son temas olacak.” Maskesi kısa bir süreliğine biçim değiştirerek Jake'in yüzüne dönüştü. “Bu insanın zihnini yoklarken sizinle yaptığı konuşmalara dair anılarını keşfettim. Melez Aisly tarafından Syrine isminde Noven bir dişiye verilen vaade ilişkin bir konuşma özellikle dikkatimi çekti.”

Cara nefesini tutup Aelyx'e baktı.

“Bunun boş bir vaat olduğunu varsaymakta haklıdınız,” diye devam etti Zane. “Böyle bir iksir mevcut ancak melezin bu iksire erişim izni yoktu. Fakat ben sizin ateşkesi savunmak için Konsey'e yaptığımız konuşmadan çok etkilendim. Çabalarınız birçok kişinin hayatını kurtardı, bu nedenle ben de karşılığında size bu yaşam hediyesini sunuyorum. Lütfen kabul edin.”

Küpün dış kabuğu geri çekilmeye başladı ve sonunda ufalanarak ilaç kutusu büyüklüğündeki kalın bir disk gözlere önüne serdi. Diskin alt kısmı metalden yapılmıştı ve üstünde sarı bir sıvıyla dolu saydam bir baloncuk duruyordu.

“İksiri kullanmak için cihazı hastanızın kalbinin üzerine yerleştirin. Elinizle cihazın kubbesine bastırın. Tıpkı bu mesaj gibi cihazı da sadece sizin dokunuşunuz çalıştırır. Enzimler

tamamen yayılıp işlem tamamlandığında cihaz kendiliğinden ayrılacaktır. Hastanız bütün rahatsızlıklarından kurtulacak, hatta onu ölüme götürenlerden bile.” Zane bir saniye duraksadı ve sonra monoton sesiyle aniden, “Hoşça kalın,” dedi.

Üç boyutlu görüntü geride beyaz bir duman bırakarak yok oldu ve Cara avucundaki baloncukla kalakaldı. İksir *bu* muydu? Şekerli sakız makinelerindeki yuvarlak sakızlara benziyordu. Cara ne düşüneceğini bilemiyordu. Daha önce Zane’in hiç yalan söylemediğini iddia etmişti ama kuşku konuşmasını engelliyordu.

Uzun bir süre kimse konuşmadı. Oluşturdukları daireyi ilk Jake, ardından yüzünü ovuşturup duran Aelyx bozdu. Cara elindeki tozu silkeledi ve içi sıvı dolu baloncuğu yukarı kaldırarak daha iyi inceleyebilmek için güneşe çıktı.

“Syrine’e söyleyemeyiz,” dedi Aelyx. “Bunun işe yaradığından emin olana kadar söyleyemeyiz.”

Cara onunla aynı fikirdeydi. Syrine, David’in ölümünü kabulleneli bir aydan fazla olmuştu. Nihayet iyileşmeye başlamıştı. Ona en büyük kötülüğü boş yere umut vererek yapmış olurlardı. Cara, David’i geri getirmenin doğru olup olmayacağını bile bilemiyordu, özellikle de bilim insanları bu numune üzerinde deneyler yapıp özelliklerini ortaya koyabilecekken. Ancak o soğuk kutuda yatanın Aelyx olduğunu zihninde canlandırınca bu düşüncesini tamamen bir kenara bıraktı.

“Onu gömdünüz mü?” diye sordu Jake.

Cara kafasını iki yana salladı. “Vakit yoktu.”

“Donmuş bir cesedin çözülmesi ne kadar sürer?”

Aelyx çenesini kaldırdı, gümüş bakışları kararlılıkla sertleşmişti. “Göreceğiz.”

Cevap altı gündü, Aelyx’in beklediğinden çok daha uzundu.

David’in iç organları çözülürken bedeninin dış katmanının çürümesini engellemek için onu yaklaşık bir hafta boyunca sabit bir sıcaklıkta soğutmaları gerekiyordu.

O hafta geçmek bilmemişti.

Aelyx neredeyse hiç uyumamıştı ve uyumayı başardığı o birkaç saat de başarısızlık senaryolarına ilişkin kâbuslarla geçiyordu. En sık gördüğü rüyasında tıp laboratuvarına giriyor ve David’in bedeninin krematoryuma götürüldüğünü fark ediyordu. Aelyx ne kadar bızlı koşarsa koşsun arkadaşına asla zamanında yetişemiyordu.

Uyanık geçirdiği saatler de daha iyi değildi. Sayısız kez, bir odaya girip de neden oraya girdiğini hatırlayamadığı olmuştu. Ama en zoru Syrine idi. Dört gün boyunca onunla sessiz konuşmaya girmekten kaçındıktan sonra Syrine ona gözlemini kısarak bakmaya başlamıştı. Syrine onu çok iyi tanıyordu, ondan uzun süre bir şey saklaması mümkün değildi.

Bu nedenle laboratuvardan arayıp David’in bedeninin cenaze töreni için en uygun sıcaklığa ulaştığını söylediklerinde –teknisyenlere sundukları bahane buydu– Aelyx yemekhane-deki masadan kalktı, Cara’yı elinden tuttu ve kahvaltısını bitirmekle uğraşmadan sağlık merkezine doğru yola koyuldu.

Laboratuvara vardıklarında David kullanılmayan

odalardan birinde bir masada yatıyordu. Teknisyenler bedeni Aelyx'in talimatlarına göre hazırlamışlardı: Bütün kıyafetleri çıkarılmış, cildi temizlenmiş ve belinden ayak parmaklarına kadar bir çarşaf örtülmüştü. Laboratuvarı dondurucu bir hava olmasına rağmen Aelyx kapıyı iterek kapatıp kilitlerken ellerinin terlediğini fark etti.

Masanın yanında, Cara'nın karşısında durdu ve arkadaşına, daha doğrusu ondan geriye kalanlara bakarken güclükle yutkundu. David artık neredeyse tanınmayacak hâldeydi. Kısacık kesilmiş sarı saçları, bal mumu rengi cildinin yanında tuhaf bir şekilde koyu renk görünüyordu. David'in, oyuk uçlu bir merminin delip geçtiği göğüs boşluğuna ise fazla yakından bakmamaya çalışıyordu. O gün yerde oluşan kan gölüne ait bir anı canlandı gözünde. Öyle çok kan vardı ki...

Aklına mide bulandırıcı bir düşünce geldi. "Peki kan ne olacak? Damarları bomboş olmalı."

Cara üzerinde baloncuk bulunan diski çatık kaşlarla inceleyip ileri geri salladı. "Zane kan naklinden bahsetmedi. Eğer önemli olsaydı bundan bahsedirdi. Belki de iksir vücudun yeni kan plazması üretmesini sağlıyordu."

Aelyx derin bir nefes verdi. Bunun işe yaramasını çok istiyordu.

"Deneyip görelim," dedi Cara ve daha fazla beklemeden cihazı David'in kalbinin üzerine yerleştirip burada sıkı sıkı tuttu. Bir saniye geçti, sonra bir saniye daha ve ardından Cara elini, ateşe değmiş gibi hızla çekti. "Cihaz beni çarptı. Sanırım bu, çalıştığı anlamına geliyor."

Aelyx eğilip diskin alt kısmındaki metali inceledi, bu kısım David'in cildiyle birleşmiş gibi görünüyordu. Hafif bir yanık et kokusu geldi ve ardından içi sıvı dolu kubbe nabız gibi, kalp gibi atmaya başladı. İçerideki sıvı her bir atışla, yavaş yavaş boşaldı ve sonunda serum tamamen bitti. Baloncuk boşaldıktan sonra bile güçlü ve sabit bir şekilde pompalanmaya devam ederken dakikalar saatlere dönüştü.

Cara iki krom tabure çekip oturdu. Aelyx de aynısını yapmaya çalıştı ama her oturmaya yeltendiğinde huzursuz bacakları onu tekrar ayağa kalkmaya zorladı ve nihayet takınmaya çalıştığı sakın tavrını bir kenara bırakıp volta atmaya başladı. Her geçişinde David'in bedeninde gerçekleşen yeni bir şey fark etti. İlk olarak kas lifleri birbirine bağlandı, ardından göğsündeki delik yeni bir dokuyla kapandı. David nefes almadı, kalbinde de bir hareket yoktu ama çok geçmeden yanaklarına hafif bir renk geldi; çok değil, sadece yanaklarına taze kan gittiğini göstermeye yetecek kadar.

İşte o zaman Aelyx umutlanmak için kendisine izin verdi.

Cara ile birlikte değişimleri incelemek için eğildiler. David'in parmaklarından biri seğirdi ve aniden baloncuk, David'in göğsüne büyük bir şok göndererek Cara'nın taburesinden düşmesine sebep oldu. David'in göğüs kafesi şişti ve David derin bir nefes alınca metal cihaz vücudundan ayrılıp yere düştü. Gözleri hızla açıldı ve işte o an, Er David Sharpe ölümden geri geldi. Gökyüzünden muayene masasına düşmüş gibi kollarını ve bacaklarını savuruyordu.

Aelyx hemen, tir tir titreyip gözlerini acıyla sımsıkı kapatan

arkadaşının yardımına koştı. Cara malzeme dolabına koşup elektrikli bir battaniyeyle döndü, battaniyeyi ısıtıp David'in titreyen omuzlarına örttüler. Sıcaklık fayda etmiş gibi görünüyordu. David bir iki dakika daha takırdayan dişlerinin arasından inledi ve sonra yan dönüp kıvrılarak battaniyeyi kulaklarına kadar çekti.

Aelyx iki parmağını David'in bileğine götürünce nabzının güçlü ve sabit attığını gördü. Arkadaşına sorduğu ilk soru, "Kendini nasıl hissediyorsun?" oldu.

David neşesiz bir kahkaha attı ve bir gözünü araladı. Aelyx'in kalbini ısıtan o tamdık sesiyle, "Eski eğitim çavuşumun deyimiyle," diye başladı, "katır tepmiş gibiyim."

Cara onun gözlerine bakmak için eğilirken gülümsedi. "Şartlar göz önüne alındığında bu gayet normal."

"Hangi şartlar..." diyen David neler olup bittiğini anlayınca gözlerini kocaman açtı ve sırtının üzerine yuvarlamp çılgınlar gibi göğsünü dövmeye başladı.

Aelyx, "Sorun yok," deyip onu hareketsiz tuttu. "Vuruldu ama o zamandan beri çok şey oldu." David'in öldüğünden bahsetmedi. Muhtemelen bunu ona alıştırma alıştırma söylemek daha iyi olacaktı. "Eğer sakın olursan sana her şeyi anlatacağım."

Cara bir elini David'in başına koyarak onu sakinleştirmeye çalıştı. "Yaklaşık dört aydır soğuk depoda tutuluyordun. Şu anda Leihr kolonisindesin, tamamen iyileşmiş durumdasın." David onun dediklerini doğrulamak istercesine battaniyenin altına baktı. "Genetik hastalığın da iyileşti," diye ekledi Cara. "En azından Zane öyle söyledi."

“Zane mi?” diye sordu David.

Cara, David’e bir bardak su getirirken Aelyx geçen kış yaşanan çatışmadan sonra neler olduğunu, David’in öldüğü gerçeğini de atlamadan açıkladı. David haberleri iyi karşılıyor gibiydi ya da en azından Aribol tehdidinin ve ardından mağlup edilmelerinin hikâyesini dinlerken endişesini gizleyebilmişti. Aelyx tam iksiri anlatmaya başlamıştı ki kapı vuruldu ve bir ses, “Aelyx? Beni içeri alın!” diye seslendi.

David’in yüzü umut dolu bir gülümsemeyle aydınlandı. “Syrine mi o?”

Aelyx ona susmasını işaret etti. Hikâyenin, iksiri Syrine’e haber vermeden kullandıkları kısmına henüz gelmemiştir. Syrine’e haberi vermeden önce David’i kapsamlı bir sağlık taramasından geçirmek ve sonra da haberi nazıkçe söylemek istiyordu, kapıyı açıp onu dirilen *lihan*’ıyla aniden burun buruna getirmek değil.

Sessiz olurlarsa giderdi belki.

Syrine yumruğunu daha da sert vurdu. “İçeride olduğunu biliyorum, Aelyx. Küreni takip ettim.”

Fasha. “İşim var!” diye seslendi Aelyx. “Sen yaşam merkezine dön. Sonra orada buluşuruz.”

“Teknisyen bana David’i cenazeye hazırladığını söyledi.” Sesindeki hüznün Aelyx’in kalbini sızlattı. “Onunla birlikte olmaya hakkım var. Eğer kapıyı açmazsan teknisyene açtırırım.”

David gözlerini hayretle kırıştırdı ve bir Aelyx’e bir Cara’ya baktı. “Syrine bilmiyor mu?”

Cara, Aelyx ile göz göze geldi ve “Git, konuş onunla,” diye fısıldadı.

Aelyx başıyla onayladı, artık kaçış yoktu. Kapıyı açarken kendisini muayene masasının görünmeyeceği bir şekilde konumlandırdı. Diğer tarafta Syrine kalçalarını tutmuş, bir hayli öfkeli, öfkeli olduğu kadar da kırılgan görünüyordu.

Aelyx onu geri çekilmeye zorlamak için yarım adım öne çıktı ama Syrine geri gitmeyi reddetti. Aelyx'in iki yanından içeri bakmaya çalıştı ama Aelyx onu vücuduyla engelledi. "Bir dakika," dedi Aelyx. "Sana bir şey söylemem lazım."

Başka bir şey söyleyemeden David, Syrine'e seslendi ve kızın elleri kalçalarından aşağı kaydı. Beti benzi atan Syrine taş kesildi. Aelyx'in omzunun arkasındaki bir noktaya sabitlenmiş gözleri bile kıpırdamıyordu.

"Açıklamama izin ver."

Syrine onu kenara itti. Aelyx bu kez ona izin verdi. Syrine ileri doğru sendelerken Aelyx, şoka girerse onu tutmak için her adımını gölge gibi takip etti. Ve şok geldi. David'i capcanlı, muayene masasının üzerinde, gövdesine sardığı bir battaniyeyle otururken gördüğü an nefesi kesildi ve dengesini kaybetti.

Aelyx onu dirseğinden yakalayıp tuttu. "Bu şekilde öğrenmeni istemedim," dedi ona ama Syrine duymuyor gibiydi. Donuk bakışlarını David'in yüzünden ayırmıyordu.

Masanın yanındaki Cara ellerini büktü. "Bunun işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorduk. Sana bu yüzden söylemedik. Ama yemin ederim söyleyecektik..." Syrine'in onu da dinlemediği belli olunca sözlerini yarıda bıraktı.

Syrine titremeye başlayınca David bile endişe emareleri

göstermeye başladı; konuşup da onu gerçek, tıbbi bir şoka sokmaktan korkuyormuşçasına ağzını açıp kapıyordu. Syrine'in gözleri yaşlarla doldu ama bunun mutluluk gözyaşları olduğundan emin olamadılar. Aelyx, Cara ile endişeli bir şekilde bakıştı. Belki iksiri Syrine'den saklamamn faydadan çok zararı dokunmuştu. Syrine'in yeteneğinin onu ne kadar hassaslaştırdığını hep unutuyordu.

Ama sonra, hâlâ aynı noktaya bakmakta olan Syrine titrek bir nefes aldı ve nefes verirken güçlükle duyulan bir cümle fısıldadı: "Seni seviyorum."

David sarı kaşını kaldırdı.

"Seni seviyorum," dedi Syrine bu kez daha yüksek sesle, boğazında koca bir yumruyla. Aelyx'in ellerinden sıyrıldı ve masaya doğru ilerlerken gözyaşlarının arasından, "Seni seviyorum!" diye haykırdı.

Duygu seline kapılmış olan David konuşmadı. Gözleri yaşlarla parladı ve yaşlar yanaklarına döküldü. Syrine yanına gelince battaniyenin bir köşesini kaldırdı. Syrine de battaniyenin altına girdi ve birbirlerine öyle büyük bir tutkuyla sarıldılar ki Aelyx bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı.

O andan sonra başka bir şey söylenmedi, sadece iç çekişler ve sessiz hıçkırıklar duyuldu. Aelyx, Cara'ya bakınca onun da yüzünden akan yaşlarla kendisine gülümsediğini gördü. Elini ona uzattı ve Cara elini tutunca odadan çıkıp kapıyı arkalarından kapattılar.

Sağlık taraması bekleyebilirdi.

Dışarıda güneş okyanusa doğru alçalmış, Aelyx'in hayatm-

daki en uzun günün sona yaklaştığına işaret ediyordu. Yaşam merkezinin ön bahçesinde bir grup insan birkaç Leihrlie, eski üniformaların etrafına kauçuk bant sararak yaptıkları derme çatma bir top ile futbol oynamayı öğretiyordu. Top, engebeli yolda yalpalayarak gidiyordu ama grup kahkahalar ve tezahüratlarla oynamaya devam ediyordu.

“Çok garip,” dedi Cara, Aelyx’i oyun alanının kenarına yöneltirken. “Yani kötü anlamda garip değil ama galaksiler arası bir savaş sayesinde herkesin farklılıklarını bir kenara bırakması çok tuhaf. İki ay önce buradakiler birbiriyle konuşmuyordu bile.”

Aelyx katıldığını belirtti. Yok olma tehlikesi iki dünyanın ortak düşmana karşı birlik olmasını sağlamıştı. Bunu yaparken de kendi türlerinin yaşadığı yeni bir gezegen keşfetmişlerdi; her ne kadar Dünya Konseyi ve Yazgı onlarla temas kurmamaya karar vermiş olsa da. Aelyx bundan memnundu. Birkaç yıllık bir sükûnet iyi gelecekti.

Derin düşüncelere daldığından Cara’nın onu nereye getirdiğini, kumlar botlarının altından kayana ve okyanusun nemi yüzünü yalayana kadar fark etmedi. Karnı guruldadı. Yemekhaneye doğru yürüyorlar sanmıştı. “Nereye gidiyoruz?”

Cara onu kum tepelerinin yanından çekiştirirken rüzgâr saç örgüsünü omzundan havalandırdı. “Bana bir söz vermiştin, sözünü tutma vakti geldi.”

Aelyx dudaklarını büzdü. Herhangi bir söz verdiğini hatırlamıyordu ama bu sözün, çıplak yüzmekle ilgili olmasını umdu. “İpucu versen?”

“Olmaz. Senin hatırlamanı istiyorum.”

Görünüşe göre gittikleri yer, sahilin kuzeyinde, kumların yerini taşlara bıraktığı tenha bölgeydi. Cara bir noktayı gösterip Aelyx’e oturmasını işaret etti. Aelyx oturdu. O rahat bir kum yığınının üzerine yerleştikten sonra Cara sırtını onun göğsüne yaslayıp yüzünü denize dönerek bacaklarının arasına oturdu. Aelyx kollarını ona dolayıp beyaz köpüklü dalgalara baktı. Manzara güzeldi ama hâlâ neden oraya gittiklerini bilmiyordu.

En azından güneş ufuktan kayıp gidene ve onun yerini ay üçlüsü alana dek bilemedi. Karanlıkla birlikte yıldızlar parlardı. Ve işte orada, üçüncü ayın ötesinde Cara’ya geçen yıl tarif ettiği yıldız bulutu uzanıyordu. Başını geriye atıp döne döne uzanan pembe ve mor bulutların tadını çıkardı. Sonra Cara’ya aylar önce söylediği kelimeleri tekrarladı.

“Onu her gördüğünde beni düşünmeni istiyorum. Yakında aynen bu şekilde birlikte durup kolonimizden Leihir gezegindeki gökyüzünü izleyeceğiz.” Cara’yı şakacıktan kollarına alıp sıktı. “Ama oturarak izlese de olur.”

Cara romantik bir ifadeyle yukarı bakıyordu. “Biliyor musun, ayrı olduğumuz onca zaman gökyüzünde hep bunu aradım ama Aegis’ten göremiyordum. Şanki yıldız bulutu onu birlikte görmemizi istemiş gibi.”

“Daha önce gördük,” diye hatırlattı ona Aelyx. Yıldız bulutu bir kez evlerinin pencerelerinden de görülmüştü.

“Ama böyle değildi. Benim hayal ettiğim gibi değildi.” Cara bir süre düşündü. “Neden zaman ayırıp da bunun tadını çıkarmamışız?”

Aelyx sebebin, kolonideki ilk birkaç haftalarında bütün boş vakitlerini yatak odalarında geçirmeleri olduğunu düşünüyordu ama bir şey söylemedi. Bu durumdan şikâyetçi de olmamıştı hani. “Dikkatimizi dağıtan başka şeyler vardı, sanırım.”

Cara daha da yakına sokuldu ve kafasını onun omzuna yasladı. “O hâlde şu andan itibaren buna zaman ayıralım. Bunun için ne büyük bir savaş verdiğimizizi ve kaybetmeye ne kadar yaklaştığımızı unutmak istemiyorum.”

Aelyx ona sımsıkı sarılıp şakağına bir öpücük kondurdu. Gerçek şuydu ki Cara’nın ne kadar değerli olduğunu hiçbir zaman unutmamıştı ve Cara’yla birlikte olduğu için ne kadar şanslı olduğunu hatırlatacak bir yıldız bulutuna ihtiyacı yoktu. Ama bu düşünceyi kendine sakladı. “Söz veriyorum.”

“Çok güzel,” dedi Cara gökyüzüne doğru.

Aelyx onun çilli burnunun çizgisini seyrediyordu. Cara’ya katıldı. Çok güzel. Sonunda o da Cara gibi gözlerini göğe çevirdi. O, insanlar gibi yıldız falına bakmıyor, kaderini veya geleceğe dair kehanetleri görmeye çalışmıyordu. Bunun yerine çenesini Cara’nın başının üzerine koydu ve nefeslerinin birbirine ayak uydurmasına izin verdi. Aelyx’in geleceği, *oydu*.

Bunu ona yıldızların söylemesi gerekmiyordu.